

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DÖVMELİ ADAMLAR SERİSİ - 3

Rome

JAY CROWNOVER

NEW YORK TIMES & USA TODAY ÇOK SATAN YAZARI

nspondos

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Rome

Aşk
mükemmel
değildir.
Zor ıştır
ve
bazen âşık olmak,
aşktan kaçmaktan
daha çok çaba
gerektirir.
Mükemmeli
aramaya
devam edersen,
gerçek olan
yanından
geçip gidecektir.

Serginin
her
zaman yüksek
sesle
dile
getirilmesi
gerekmez.

Rome

aspendos

DÖVMELİ ADAMLAR SERİSİ 3

Eser Adı: ROME

Yazar: Jay CROWNOVER

Editör: Aylin KARAGÖZ

Çeviren: Başak BEKİŞLİ

Sayfa Düzenleme: Ceyda Çakıcı BAŞ

Kapak Uygulama: Ferda YENİCİ

© 2012, Jay Crownover

Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Türkçe Yayım Hakkı
©Aspendos Yayıncılık ve Eğitim Hizmetleri

1 Baskı: Şubat 2016

ISBN: 978-605-5175-99-3

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 26144

Baskı ve Cilt:

Güven Mücellit ve Matbaacılık

Mahmutbey Mah. Devekaldırım Cad. Gelincik Sok.

Güven İş Merkezi No: 6 Bağcılar / İSTANBUL

Sertifika No: 11935

Tel: (0212) 445 00 04 Faks: (0212) 445 71 08

Yayımlayan:

ASPENDOS YAYINCILIK ve EĞİTİM HİZMETLERİ

Gürsel Mah. İcabet Sok. No:4/B Gürsel Mahallesi

Kağıthane / İSTANBUL

Tel: (0212) 220 61 88 Faks: (0212) 220 63 37

e-posta: editor@aspendosyayinevi.com

Rome

JAY CROWNOVER

Çeviri
Başak Bekişli

aspendos

Önsöz

İlk olarak, Silahlı Kuvvetler’de görev yapan erkek ve kadınlar için duyduğum saygı ve hayranlığı belirtmek isterim. Bana göre başkalarının iyiliğine hizmet etmeyi seçmek takdire şayan. Bencillikten uzak, kahramanca ve tam anlamıyla alkışı hak eden bir seçim.

Ben Fort Carson yakınlarında, görevlerine devam eden ordu mensuplarıyla dolu bir kasabada yaşıyorum. Büyük-babam Hava Kuvvetleri’nde idi; bu sayede anneme küçük-lüğünde tüm dünyayı gezdirdi. Kuzenim orduda deniz aşırı görev yaptı ve kendisi bu deneyimden tam anlamıyla aynı kişi olarak geri dönmeyen, tatlı ve gerçekten harika bir genç adamdır. Benim son işim de buranın bir üniversitesinde bulunan, GI Yasası’yla yeniden okula dönüp görev sonrası yaşantılarını kuran eski askerlerin gayri resmî buluşma noktası olan bir bardaydı. Hem iyi hem kötü hikâyeler dinledim. Görevden ayrılmanın getirdiği iniş çıkış-ları gördüm. Bununla birlikte, Rome hiçbir şekilde koca bir grubu kapsayacak, belli bir grup ya da deneyime işaret edecek şekilde yazılmadı.

O, tıpkı bizim gibi, yolculuğuna devam eden bir adam ve yalnızca elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyor. Yapmaya cüret ettiğim her şey benim sorumluluğumdadır ve yalnızca onun karakterini geliştirmek ve hikâyesini anlatmak için tasarlanmıştır.

Hepinize teşekkürler ve iyi okumalar!

Jay

Rome'un Şarkı Listesi

Twenty Miles: Deer Tick

Kendinize bir iyilik yapıp kitabı okumaya başlamadan önce bu şarkıyı dinleyin... Bu şarkı kesinlikle Rome'dan Cora'ya... Mükemmel!

Boxer: The Gaslight Anthem

Bu şarkı Rome'un klasik rock temasına uymuyor; ama bir sebepten, yazarken ne zaman tıkanırsam ya da koca adamın nasıl devam edeceğini merak etsem bu şarkı her şeye anlam kazandırdı.

Fortunate Son: Creedence Clearwater Revival

The Rolling Stones: You Can't Always Get What You Want

AC/DC: You Shook Me All Night Long

The Weeks: Sailor Song

The Clash: Should I Stay or Should I Go

Eagles: Take It Easy

Neil Young: Rockin' In The Free World

The Kinx: You Really Got Me

Pink Floyd: Comfortably Numb

Tom Petty: Free Fallin'

Cora'nın Sarkı Listesi

Nikki Lane: Walk of Shame

The Detroit Cobras: Can't Do Without You

Devil Doll: You Are The Best Thing and The Worst Thing

Sleater-Kinney: You're No Rock and Roll Fun

Le Tigre: Nanny Nanny Boo Boo

Bikini Kill: Rebel Girl

Spinnerette: Ghetto Love

Pretenders: I'll Stand By You

Naked Agression: Pros and Cons of Dying

1

Dört Temmuz

Cora

Sevdiğim herkesin aynı anda aynı yerde olması hayatta en çok sevdiğim şeydir. Buna bir de tatil olan iş günü, soğuk bira, barbekü ve havai fişekleri de eklediniz mi benden mutlusu olamaz.

Karanlık, insanın tepesine çöken, erkek şekline bürünmüş bir bulut bütün havamı bozmaya kararlı olmasa, mutluluktan kendimi kaybederdim.

Hafta sonuyla birleşen uzun bir tatildi ve çalıştığım dövmecideki herkes, bir de diğer çocuklar, Jet ile Asa ve bizim kızlar, Rule ve Shaw'ın yepyeni evinin arka bahçesinde barbekü ve ev kutlaması için toplanmıştı. Herkesin elinde bira vardı; Rule ve Jet, biraz komik görünerek, mangalla ilgileniyordu. Bunun eğlenceli ve rahatlatıcı olması gerekirdi, ama biri bu durumdan haberdar değildi.

Üzerinden sular damlayan bira kutumu elimde çevirip ağzımı kapalı tutmak için gerçekten çok uğraşıyordum, çünkü kısacık bir süre içinde Rome Archer'ın hayatımda tanıştığım en sıkıcı insan olduğuna karar vermiştim. Doğ-

ru, adam savaş bölgesinden daha yeni dönmüştü ve oldukça ciddi aile sorunlarıyla uğraşıyordu, ama bu durum berbat ruh hâlini kutlamaların geri kalanına da bulaştırmaya kararlı olması için bir bahane değildi.

Arka kapıdan içeri girdiğinden beri, o kontrolsüz öfkeyi üzerine çekecek kadar yaklaşan herkese dönüşümlü olarak kaşlarını çatıyor ve laf çarpıyordu. Aynalı havacı gözlüğü takmıştı, o yüzden gözlerini göremiyordum, ama devasa bedeninden yayılan küçümseme ve hoşnutsuzluğu hissedebiliyordum. Rome bizimle takılmaya başlayana dek gerçekten ‘dev gibi’ diye tanımlayabileceğim biriyle tanışmamıştım. Tıpkı yeşil canavar Hulk gibi, onun da öfkesi herkesin korktuğı bir şeydi. Arkadaşlarımı onun etrafında çekinerek dolaşıp onu yatıştırmaya çalışırken görmekten bıkıp usanmıştım.

Ah be, it kopuk tayfasından kardeşi duruldu ve birine gerçek anlamda bağılanıyor diye, Rule mükemmel eşini buldu ve bu sayede daha iyi bir adama dönüştü diye sevinçten uçuyor olmalıydı. Ama hayır, Yüzbaşı Eğlence Düşmanı’nın tek yaptığı, onunla sohbet etmeye çalışan herkese dudak büküp homurdanmaktı.

Evet, ister savaş kahramanı olsun, ister sevilen ağabey, sözde iyi bir adam olsun ya da olmasın, Rome Archer’ın hiçbir açıdan hayranı olmadığımdan emindim. Bana göre adilik yapmak ve diğerk herkesi de kendisinin göründüğü kadar mutsuz etmek için özel çaba harcıyordu.

Onunla büyüyen erkekler ve hatta benim kızlardan Shaw, bu eski askerin gerçekten harika bir adam olduğı ve sadece eve döndüğünden beri sıkıntı çektiğı teranesini tekrar edip duruyordu. Bunu pek inandırıcı bulmamıştım, çünkü bu zamana kadar gördüklerim onun suratsız ve bi-

raz dengesiz bir zorba olduğundan başka bir şeye işaret etmiyordu. Aslında bu üzücü bir durumdu, zira adam çok yakışıklıydı. Baktıkça insana acı veren cinsten yakışıklı. Archer ailesinin genelinde süper genler vardı, ama benim iş arkadaşım ve en yakın dostum Rule her türlü sorunlu, kötü çocuk havasına sahipken, Rome tam anlamıyla erkeksi bir mükemmellik taşıyordu.

Uzun boyluydu, diğer çocuklardan epey uzundu; bu da aslında ciddi bir durumdu, çünkü bizim ekipte kimse pek ufak tefek değildi, o iriydi. Vücudu geniş, güçlü ve sadece gösteriş için değil, hayatta kalmak için kullanılmış gibi duran kaslarla kaplıydı. Koyu renk, kısıcık tıraşlanmış saçları vardı ve güneş gözlüklerinin dışarıyı yansıtan camlarının arkasında, kaşından gözünün yanına kadar inen, pürüzlü, beyaz yara izini görmemek mümkün değildi. Karşı cinsi aptala çevirme garantili vücudu olmadan bile, yüzünde onu müthiş derecede çekici gösteren göz alıcı bir güzellik vardı. İddiaya varım, gülümseme lütfunda bulunsa tüm ülkede kızlar eriyip biterdi.

İş arkadaşlarımdan Nash Donovan arkamda belirip ellerini omzuma koyunca kafamı kaldırdım. Nash, Rule'un en yakın arkadaşıydı ve şu anda çimlerin üzerinde yanında oturduğum elem ve keder yığınıyla aynı evde yaşıyordu. Üzerine yayıldığı kamp sandalyesi, adamın hatırı sayılır ağırlığı altında her an parçalara ayrılabilir gibi duruyordu. Nash kadar yumuşak başlı ve rahat bir adamın, bu kadar asık suratlı ve huysuz biriyle yaşadığını hayal edemiyordum; ancak, Rule ile ikisinin adama resmen taparcasına hayran olduğu düşünülürse, mümkün olduğunca konunun dışında kalmamın uygun olacağına karar verdim.

“Nasıl gidiyor, Tink?”

Basit bir soruydu, ama ardında çok anlam vardı. Yakın zamanda, kalbimi tamiri imkânsız milyonlarca parçaya bölmekten sorumlu ilk aşkımın yaz sonunda evleneceğini öğrenmiştim. Bu konu yüzünden zor zamanlar geçiriyordum ve, genellikle soğukkanlı biri olduğumdan, dükkân-daki bütün çocuklar benim için endişeleniyordu.

“Bilirsin işte, hâlâ mükemmel erkeği arıyorum.”

Bu benim her daim hazır cevabımdı. Aynı hatayı tekrar etmemek, kalbimi öyle dikkatsizce kaptırmama engel olmak için, tamamen benimle olacak bir adam için beklemekte kararlıydım. Bulmak için sonsuza dek beklemem gerekse bile, mükemmelden daha azına razı olmayacaktım. Ödün vermek ve sonunda kendimi Jimmy ile ilişkimiz yürümediğinde olduğu gibi şaşkın ve kalbi kırık hâlde bulmak, düşünemeyeceğim kadar korkunçtu.

“Tink mi?” Rome’un sesi, yakışıklı suratındaki bakış kadar aksi ve sertti.

Nash kıs kıs güldü ve büyük Archer’ın diğer yanına oturdu.

“Tinkerbelle. Tinkerbelle’in punk rock hâline benziyor da.”

Güneş gözlüğünün ardından koyu renk kaşı kalktı ve ben de ona nazıkçe gülümsedim. Gerçekten de çizgi filmlerdeki perilere benziyorum biraz. Kısa boyluyum, dimdik duran, hepsi ayrı yöne bakan sarı saçlarım var ve iki gözüm de farklı renkte. Ayrıca, sol omzumun tepesinden bileğime kadar uzanan, çiçek ve su yolu desenlerinden oluşan isyankâr bir dövmem var. Göz alıcı ve parlak. Canlı renklerdeki mürekkebi çok sever ve farklı renklere uyması için kaşımdaki piercingin çivilerini sık sık değiştirirdim. Taktıkları isim bana uyuyordu ve bizim oğlanlar kullan-

dığında hiç sinir olmuyordum, çünkü bu onların da beni sevdiğini gösteriyordu.

Rome güneş gözlüklerini hızla çıkardı ve gözlerini ovuşturdu. Ellerini çektiğinde, gözlerinin sadece hayatımda gördüğüm en güzel, en berrak mavi olmakla kalmayıp, koyu renk halkalarla çevrili ve kırmızı şimşeklerle dolu kan çanağı gibi olduğunu görebiliyordum. Kesinlikle çok yakışıklıydı, ama berbat görünüyordu.

“Gelmemeliydim. Bu çok yanlış. Herkes Rule ve Shaw’ın evcilik oynaması heyecanlanılacak bir şeymiş gibi davranıyor. Bu iş ellerinde patlayacak, sonunda birbirlerini mahvedecekler ve pisliği temizlemek de bana kalacak.”

Önce yanlış duyduğumu sandım, ama Nash’in yüzünü buruşturduğunu, benim dükkândaki çocuklardan bir diğeri olan Rowdy’nin de gerildiğini gördüm. Rowdy, bu darmadağın toplantıda şu zamana kadar Rome Archer hayran kulübüne girmesi için beyni yikanmamış, benim dışımda yegâne kişiydi. Bu da iyi bir şeydi, çünkü o, yaramazlık yapmaya karar vermesi durumunda, askere fiziksel anlamda kök söktürebilecek tek grup üyesiydi.

“Dostum, rahatla biraz. Rule ve Shaw için mutlu ol. Bu senin ailen.” Nash her daim ekibin en nesnel olanıydı, ama sesinin altında yatan gerginliği duyabiliyordum.

Biramın tepesindeki kapağı şaklattım ve gözlerimi kısıtım. Bu adamın, ne kadar kararlı gözükse de, arkadaşımın güzel gününü bozmasına izin vermeyecektim. Böyle somurtkan bir surata hiç yakışmayan o güzel gözler Nash’e kilitlendi. Çözülen öfkenin sıcaklığını, geniş omuzlarından yayılırken hissedebiliyordum. Şimdiye kadar sessiz kalmıştım, izlemiş ve yargılamıştım. Sessizce biramı yudumlamış ve bu adamı gevşetme denemelerini diğerlerine

bırakmıştım. Eğlenmek, tüm arkadaşlarımın bir arada olmasının tadını çıkarmak, çok sevdiğim iki insanın birlikte yaşamasını, sevdiğim ve ailem saydığım iki kişinin daha, yakın zamanda evlilik mutluluğuna erişmesini kutlamak için buradaydım. Arkadaş grubumdan hızla yeni çiftler çıkıyordu ve bana göre bu, parti vermeye değerdı. Mükemmel bir eş bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyordum ve bu kadar önemseydiğim insanların tam da bunu yapıyor olmasına bayılıyordum. Yüzbaşı Eğlence Düşmanı bir an önce ayak uydursa iyi olurdu, yoksa işler çirkinleşecekti.

“Bunların kimseye bir faydası yok. Burada ne yaptığımı bilmiyorum. Şaka gibi bu. Hiçbiriniz ne yaptığınızı ya da gerçek dünyanın nasıl olduğunu bilmiyorsunuz.”

Nash’in şaşkınlıkla gözlerini kırptırdığını gördüm. Rowdy ise ayağa kalktı ve takip edeceği kişinin Rome olmadığını içgüdüsel olarak biliyordum.

O bebek mavisi gözler bana döndüğü anda gözlerimi kıstım. Belki sadece göğüs kemiğine geldiğim için güvenilir olduğumu düşündü. Belki üzerimde parlak pembe kolsuz bir tişört ve beyaz kısa bir şort olduğu için tatlı biri olduğumu ve iddiasız, tehditkâr bir havası olmayan birine benzediğimi düşündü. Belki de, içeri dalıp benim güzel tatilimi mahvetmeye koyulduğundan beri ona tek kelime etme zahmetinde bulunmadığım için uysal olduğumu varsaydı. Pembe kristal piercing takılı kaşımı kaldırdım ve ters bakışlarına aynı şekilde karşılık verdim.

Her ne düşündüyse ya da düşünmekteyse, sakince ayağa kalkıp ona doğru eğildikten sonra, yumruğumda resmen ezdiğim kutuda kalan birayı başından aşağı boca ederek onu haksız çıkardığımdan eminim. Ona neredey-

se burunlarımız değecek kadar yaklaştığım sırada, bira şok olmuş yüzünden ağır çekimde döküldü.

“Tam bir pisliksin!” Yükselen sesimin bahçenin öbür köşesine kadar ulaştığını biliyor ve bize doğru koşan ayak seslerini duyabiliyordum. O elektrik mavisi gözler bana hayretle baktı. Bir şeyin o gözlerde pusuda bekleyen kara bulutları yarıp geçtiğine yemin edebilirdim. Terbiye, saygı ve durduk yere ahmaklık etmek üzerine nutuk atmaya başlamak üzereydim ki, kocaman bir kol belime dolandı ve beni geri çekip sert bir göğse dayadı.

Koca adam ayağa kalktı; fakat o bana doğru hamle yapmadan, Rowdy, Rome ve Nash’in arasına girdi. Nash de beni, benimle tek vücut hâlde, sıırıslıklam olmuş çatık kaşlı devden uzağa, verandaya doğru sürüklemekteydi.

Parmağımla onu işaret ettim ve gözlerini içkiden kalan ıslaklıktan kurtarmaya çalışmasını izledim. “Bu kadar olumsuzluğa ihtiyacımız yok, Yüzbaşı Eğlence Düşmanı. Neden gidip elem ve kederini başka yere saçmıyorsun? Hatta bütün bu zırvaları alıp çöle geri dönsen bile umurunda olmaz; sen olmadan gül gibi geçinip gidiyorduk. Sen mutlu olacak bir sebep bulamıyorsun diye insanların eğlencesinin içine edemezsin.”

Nash, çenemi kapamam için uyarı olarak beni pek de nazik olmayan bir şekilde sıkınca öfkeyle soludum. Bu iyiliğine kaburgalarını dirsekleyerek karşılık verdim. Homurdandı ve beni verandada Shaw’ın az önce boşalttığı yere bıraktı. Rule ağabeyini azarlarken hepimiz sessizce izledik. Shaw’a karışmaması için seslenmek istedim, ama Rule’un tepesi atarsa o yangını söndürebilecek tek kişi oydu. Adamı daha o kadar tanımadan ortalığı karıştırdığım için kendimi biraz kötü hissettim.

Yüksek perdeden erkek sesleri karşılıklı çirkin sözler söyledi ve Rule uzanıp Rome’u, bahçe sandalyesini de devirerek, bir adım geriye ittirdiğinde topluca nefesimizi tuttuk. Rowdy, Shaw’ı yakalayıp kenara çekti. Kutlama olması gerekirken böyle bir olay çıkmasına sebep olduğum için suçluluk duydum.

Rule’un asabiyet konusunda ağabeyine karşı su götürmez bir üstünlüğü olduğunu bilsem de, kardeşler boy olarak hemen hemen denkti. Ancak, Rome şüphesiz daha iri ve canavar gibi yapılydı. Rule’a zarar vermeyi kafasına koysa, işler hiç hoş olmayacak ve diğer çocuklar da dâhil olmak zorunda kalacaktı. Dudağımı ısırp Nash’in demir yumruğundan kurtulmaya çalıştım, ama o beni daha da sıkı kavradı.

“Uyuyan devi uyandırdın, Tink, o yüzden dua et de biri onu kafese kapatmayı başarsın.”

Nefesim kesildi ve Rome öylece uzanıp, avcuyla Rule’u göğsünden ittirerek yere düşürünce gözlerimi kapatmamak için kendimi zor tuttum. Sesini alçalttı, verandada hiçbirimizin duyamadığı bir şey söyledi. Fakat Shaw’ın gözyaşlarına boğulup Rowdy’nin göğsüne doğru döndüğünü gördüm. Ağır siyah botlarıyla aniden dönüp arka bahçeden bir hışımla çıkmadan önce, o mavi gözlerin benimkileri aradığına yemin edebilirdim. Çıkıp gittiği kapının menteşeleri zangırdadı ve motosiklet motorundan gelen kükreme, Rule ayağa kalkıp ağlayan kız arkadaşını toparlarken tüm sesleri bastırdı.

Nash son bir kavrayıştan sonra nihayet beni bıraktı.

“Kendini tutamıyorsun, değil mi, Cora?”

Meydan okurcasına kollarımı göğsümde kavuşturdum

ve küçük grubumuzun faciadan etkilenmemiş gibi görünen tek üyesinin yanına oturdum. Yediği efsanevi dayaktan sonra bacağıнын boydan boya alçıya alınması ve hâlâ bol miktarda kırık kaburga kemiği, şişlik ve çürükleri olması da muhtemelen etkili olmuştu. Asa Cross bir muammaydı; kendisini ilgilendiren yeterince facia olduğundan bizimki ona aptalca ve sıkıcı gelmiş olmalıydı.

“Adam pisliğin teki.”

Nash bana bakarak kafasını iki yana salladı. Menekşe rengi gözleri beni ayıplar gibiydi.

“Hayır, değil. Ona neler oluyor bilmiyorum, ama geri dönüp ordudan ayrıldığından beri garip davranıyor. O iyi bir adam. Buna gerçekten inanmadan kimseyi savunmayacağımı bilirsin.”

Gözlerimi devirdim.

“Rule ve Shaw’a berbat davranıyor, ben de oturup bunu izleyecek değilim.”

“Bu bir aile meselesi. Rule kendi mücadelesini verebilir, Shaw’a bir şey olmasına da izin vermeyecektir. Sen biraz sakın ol, tamam mı? Bu iş bizde. Rome böyle... böyle biri değil, anlaştık mı?”

İç geçirdim ve geçen ay ev arkadaşı olarak devraldığım altın gözlü yakışıklının bana uzattığı kavun dilimini aldım. Asa’ya göz kırpıp Nash’i el sallayarak uğurladım.

“Sizi seviyorum çocuklar. Onun kendi boyuna göre birine bulaşması lazım.”

O verandadan ayrılıp arkadaşına bakmaya giderken saçlarım dağıldı.

“Senin gibi mi?”

“Boy şakası mı bu?” Verandanın basamaklarından indiği sırada bir cevap alamadım, ama boğuk kahkahası ar-

kasından geldi. Yeni evli Jet ve Ayden'a gözüm takılınca suratımı büzüştürdüm. Ayden'ın ele avuca sığmaz kardeşi de dâhil olmak üzere onlarla evimi paylaşıyordum. Şimdi de birbirlerine sokulurken görmezden gelinmeyecek kadar tatlıydılar.

"Al işte... hep dediğim gibi, siz ikiniz mükemmelsiniz. Ben de bunu istiyorum."

Efkârlı konuştuğumun farkındaydım; fakat öyle bir aşka, öyle bir bağa duyduğum özlemi içimden atamıyordum. Bir zamanlar buna sahip olduğumu sanmıştım ve durumun böyle olmadığını anlamak beni mahvetmişti.

"Beklentilerinin fazla yüksek olduğunu söyleyip duruyorum." Jet konuyu hafife alır gibi konuşmaya çalıştı, ama benim bozulan nişanımdan ya da eski nişanlımın yaz sonunda evlenme planları yaptığından haberi yoktu.

"Aşk mükemmel değildir. Zor iştir ve bazen âşık olmak, aşktan kaçmaktan daha çok çaba gerektirir. Mükemmeli aramaya devam edersen, gerçek olan yanından geçip gidecektir."

Ona el salladım, çünkü tecrübelerinden yola çıkarak konuştuğunu biliyordum. Onu Ayden'a götüren yolda, aptalca yerlerde verilen molalar eksik olmamıştı; fakat onlar bunu başardı ve ben de ancak böyle güzel bir sonuç almayı umut edebilirdim. Yeniden Asa'nın yanında yerimi aldım. İçinden hepimizle ilgili notlar aldığına yemin edebilirdim. Altın rengi gözlerinin ardındaki çarklar her daim dönüyor gibiydi.

"Gördüğümde anlayacağım."

Bunu Jet'e söyledim ama aslında, bu sefer başıma geldiğinde anlayacağımı kendi kendime tekrar teyit ediyordum.

Yakışıklı bir yüz ve bağlılık sözlerine kanmayacaktım. Kimsenin alay konusu olmayacak ya da kullanılıp atılmaya izin vermeyecektim. Arkadaşlarımın pek çoğunun mutlu sonlarına balıklama dalması, yorgun kalbime benim de çok beklemem gerekmeyeceğine dair umut veriyordu.

Jimmy'nin acımasızca postaya verdiği düğün davetiyesi elime ulaştığında, bu benim için bir uyanış anı oldu. Beni aldatan, bana yalan söyleyen, her şeyimle beni alay konusu hâline getiren bir adamı sevmiştim. Onunla hayatımı geçirmek, beraber iş kurmak, çocuk sahibi olmak istemiştim. Tüm bunları istemiştim. O ise, dövme yaptıran müşterileriyle yatmak ve beni de mümkün olduğunca uzun süre kandırmaya devam etmek istemişti. Bir gece unuttuğum bir şeyi almak için dükkâna geri dönüp, onu yirmi yaşından küçük bir kızla basmış olmasam, şu an o aşağılık soysuzla evli olma ihtimalim yüksekti.

Yine de, bugün bile en çok canımı acıtan herkesin biliyor olmasıydı. Arkadaşım sandığım insanlar, ailem olarak gördüğüm iş arkadaşlarım, hepsi biliyordu ve kimse tek kelime etmedi. Benim aptalı oynamama izin verdiler; Jimmy'nin beni tehlikeye atmasına, kullanmasına ve rezil etmesine uzaktan bakmak dışında bir şey yapmadılar. Korkunçtu. Babamın eski dostu Phil tüm bunlar yaşanırken ziyarete gelmese şimdi nerede olurdum bilmiyorum. Beni dükkândaki çocuklar kurtardı.

“Ayd ve Jet az önce yan kapıdan sıvıştı. Görünüşe göre kötürümü eve sen götürmek zorunda kalacaksın.”

Önce Asa'ya sonra gerçekten de kapanmakta olan kapıya baktım. Yeni evli olmakla ilgili rastgele bir yorum yaptım, ama fazla devam edemedim. Shaw veranda kane-

pesinde yanıma yığıldı ve elinin tersiyle ıslak yanaklarını sildi. Çocukların geri kalanı da Rule'un üzerinde çalıştığı, mangaldakilerin artık yanmış kalıntılarını taşıyarak onu takip etti.

Arkadaşımın bacağına sıvazlamak için uzandım. Shaw güzel bir kızdı. İnsanların alışmak için biraz zamana ihtiyaç duyacağı, bu dünyaya değil de hayal âlemine aitmiş havası veren bir güzelliği vardı. Kocaman yeşil gözlerini böyle üzgün görmek içimi acıtiyordu. Kimse Shaw'ı ağlatmak istemezdi; bu, bir masal prensesini yere düşmüşken tekmelemek gibiydi.

Çocukların hepsi yemeğin etrafında toplandı ve yeni biralarını açtı. Görünüşe göre sorunlarla başa çıkmak için eskiden kalma, erkeklere özgü yöntemi uygulayıp tüm olayı görmezden geleceklerdi. Bunun için onları suçlayamazdım. Hiçbiri anlamsız davranışını Rome'un yüzüne vurmak istiyor gibi görünmüyordu ve bir konuda karar verdiklerinde inatçılığın ötesine geçeceklerini bilecek kadar tanıyordum hepsini.

"İyi misin?"

Shaw bana şaşkınca baktı ve yamuk bir sırıtışla karşılık verdi. Her şeyin herkes için iyi olmasını istemek onun olayıydı.

"Bana bir şey olmaz. Bir açıdan, aralarında her ne varsa açığa çıksın diye birbirlerini eşek sudan gelene kadar dövmeleri gerektiğini düşünüyorum. Fakat Rule'un ne zaman geri çekilmesi gerektiğini bileceğini sanmıyorum ve Rome da kontrolü kaybederse onu öldürebilir. Bu son görevde ona ne olmuş bilmiyorum ama benim beraber büyüdüğüm adam bu değil."

Tek kaşımı kaldırarak, Rowdy'nin karşıma oturup

ayaklarını sandalyemin koluna koyarken bana uzattığı tabağı aldım. Ona kızgın bir suratla baktım, ama bana bir bira atınca bağışlandı.

“Biliyorsun, herkes bunu söyleyip duruyor, ama ben ağabeyle önceden birkaç kez karşılaştım ve bana hiç eğlence dolu biri gibi gelmedi. Her daim yay gibi gergindi.”

Shaw, Rule’un ona uzattığı tabağı aldı ve ona yanında yer açmak için koltukta yana kaydı. İlk bakışta garip bir çifttiler, ama aralarındaki aşkın gerçekliği hissediliyordu. Bunu kıskanmamak için gerçekten çok uğraşıyordum.

“Bu işte Remy’den fazlasının etkisi var.” Rule’un derinden gelen sesi sertti, ağabeyiyle son atışması yüzünden telaşlı olduğunu anlayabiliyordum.

Biramı bir çatırtıyla açtım ve kendi görüşümü ortaya attım. “Kimin etkisi olduğu kimin umurunda? Adam durduk yere pislik yapıyor. Sallayın onu.”

Rowdy bana bakarak başını iki yana salladı, Shaw ve Rule da gözlerini devirdi. Her zaman olduğu gibi mantığın sesi olmak Nash’e düşmüştü.

“Önemsediğimiz insanları öylece silmiyoruz, Cora. Bunu biliyorsunuz.”

Biliyordum. Bu grup birbirine şiddetle sadık ve aşırı derecede dürüsttü; bu yüzden onları böyle seviyordum. Sadece, tek bir kişinin çok sayıda farklı, harika insanla kavga girdiğini görmekten nefret ediyordum.

“Şunu söylemem lazım, senin asabiyetin onda olmadığı için mutluyum, Rule. O ellerden gelecek tek bir sağlam darbeyle şuradaki Asa’nın durumuna düşerdim.” Rowdy birasını eğerek güneyle çapkını gösterdi.

Asa öyle kötü dayak yemişti ki, haftalarca komada kalmıştı. Bu işten böyle sağ salım çıkması bir mucizeydi.

Rule homurdandı ve boştaki kolunu ona yaslanan Shaw’a doladı. Gerçekten de kelimelerle ifade edilemeyecek kadar tatlıydılar. İmrenerek iç geçirmemek için kendimi tutmak zorunda kaldım.

“Hiçbir zaman kavgacı bir tip olmamıştır. Yani, küçükken Nash’le olay çıkardığımızda işe karıştırdı, ama asla başlatan kişi olmazdı. İşte bu yüzden son zamanlarda ona olanları anlamıyorum. Usanmaya başladım gerçi.”

Nash burnundan güldü ve çatalının ucuyla beni işaret etti. “Dürüst olmak gerekirse, bugünkünü Tink başlatmış gibi oldu. Birayı adamın üstüne boca etmek gerçekten gerekli miydi?”

Masum görünmeye çalıştım. Bu pek de becerebildiğim bir ifade değildi, o yüzden çaresizce sıırttım.

“Burnuna yumruk atabilirdim, ama elimin altında bir yerde merdiven yoktu.”

Bu herkesi kahkahaya boğdu, çünkü büyük Archer’la kıyaslanınca gerçekten ufacıktım. Gülmek, adamın getirdiği kara bulutları dağıtmakta mucizeler yarattı. Yemekleri bitirdik ve birkaç bira daha içtik, daha doğrusu onlar içti. Ben Asa’yı eve götürmek zorundaydım ve bu kadar mutlu bir tatil gününde alkollü araç kullanırken trafik polisine yakalanma riskine giremezdim. Erkekler hava kararana kadar bekleyip havai fişek patlatmak için bahçeye yayıldı çünkü aslında dövme boyasıyla kaplı koca çocuklardan başka bir şey değildiler.

Yeniden verandada Shaw’la baş başa kaldım ve güzel yüzünde kalıntıları devam eden üzüntüye rağmen, mutluluğu resmen dışarı taşıyordu. Kolumu omzuna atıp şakaklarımızı birbirine dayadım. Shaw’dan yaşça büyüktüm. Kızcağız son yıllarda çok sıkıntı çekmişti, bu yüzden de şu

an sahip olduğu mutluluğun her bir parçasını hak ettiğini biliyordum.

“İyi iş başardın, ufaklık. Oğlanı kaptın, ev harika ve bunların hepsi güzel şeyler. Hiçbir şey için endişelenme. Rule ile anın tadını çıkarın ve gerisini boş verin.”

Gülüşünü hissettim, uzanıp omzuna attığım elimi sık-tı. Gökyüzü bir dolu farklı renkle aydınlandı ve bahçeden erkek kahkahaları yükseldi.

“Bazen bencillik ettiğimi hissediyorum. İstedğim her şeye sahibim, işler her zaman mükemmel gitmiyor ama güzel günler her zaman kötülerden sayıca fazla. Daha fazlasını istemeye hakkım yokmuş gibi geliyor.” Öyle derin iç çekti ki ben de hissettim. “Şimdi Rome hepsinin şaka gibi olduğunu düşünüyor ve bu canımı acıtıyor. Neden bu kadar kızgın olduğunu bilmiyorum. Kendimi bildim bileli Rome’u bir ağabey gibi sevdim o yüzden bu canımı daha da fazla yakıyor.”

“Hepsi hallolacak, göreceksin.” Bu süreçte gerekirse yardım etmekten de mutluluk duyardım.

Oldukça uzun bir süre sessiz kaldı; sadece ufak patlamaları izleyip, besbelli harika zaman geçiren erkeklere gülümsedik. Belki de birimiz içki içip havai fişek patlatmanın çok iyi bir fikir olmadığından bahsetmiş olmalıydı, ama Yüzbaşı Eğlence Düşmanı gitmişti ve ben de eğlence polisi olmaya niyetli değildim.

“Tanıdığım en zeki insan olduğunu hiç söylemiş miydim, Cora?” Shaw’ın sesi alçaktı, ama doktor olma yolunda ilerleyen bir kızdan geldiği için bunu bir iltifat olarak aldım.

“Ben sadece gördüklerimi söylüyorum.”

Öyle de yapıyordum. Ben Doğu Yakası’ndandım, daha

açık olmak gerekirse Downtown Brooklyn. Üstelik asi kıızıyla ne yapacağını bilemeyen bir deniz subayının tek çocuğuydum. Babamı seviyordum, o benim tek gerçek akrabamdı ve onun da beni sevdiğini biliyordum. Fakat ilişki kuramıyorduk; sonuç olarak, küçük yaşta açık konuşmayı ve lafımı esirgememeyi öğrendim. İkimiz ancak bu şekilde iletişim kurabiliyorduk. Yani, birinin Rome Archer'a gidip, aptallığı bırakarak gerçekleri görmesi gerektiğini söylemesi gerekiyorsa, bu işe seve seve talip olurdum. Ona hayranlık duymuyordum, ondan korkmuyordum ve, dev olsun ya da olmasın, bir köşede durup bu kadar önemsemediğim insanları böyle üzmeye devam etmesine izin vermiyecektim.

2

Rome

O küçük deli perinin kafamdan aşağı bira dökme cüretini gösterdiğine inanamıyordum. Bir kere omzuma zar zor geliyordu. İkincisi de, ayaklı şekerleme parçası gibi görünüyordu. Her şeyle öyle renkliydi ki, ona bakmak neredeyse insanın gözünü acıtıyordu.

Ona öfkeli olmam gerekirdi ama o haklıydı, pisliğin tekiydim. Nash'le ters konuşmam, Rule'la dalaşmam için hiçbir sebep yoktu. Yalnızca hırsımı alacak bir kurban arıyordum ve onlar da bana en yakın kişilerdi. Belki de öfkemi onlara kusmak daha kolaydı, çünkü beni affedeceklerini içten içe biliyordum. Bir yerde bir şeyler içip kafamı toplamam gerekiyordu. Karanlık, sessiz ve kimsenin benden belli bir kişi olmamı ya da belli bir şekilde davranmamı beklemeyeceği bir yer. Beklentileri karşılamaktan yorgun düşmüştüm. Yaradılışım itibarıyla aylak bir adam değildim. Harekete, sorumluluk almaya ve liderlik etmeye alışmıştım; Denver'a geri döndüğümde beri başı çektiğim tek konu ise karşılaştığım herkesi sinir etmek ve hatırı sayılır ağırlığım kadar votka içmek olmuştu. Dipte korkunç bir darbeye son bulması muhtemel bir çöküşe gir-

miş bulunmaktaydım. Bunu biliyor, ama durduracak gücü kendimde bulamıyordum. Bugün de bunun kanıtıydı.

İçinde bulunduğum ruh hâlini kaldıracak gibi duran ilk barın önüne çıktım. Bağımsızlık Günü'ymüş, hadi oradan! Bana neredeyse ömür boyu yetecek cümbüş ve tezahüratı görmüş geçirmiştim. Sadece kafamı kuma görmüp, bana rahat ve tanıdık gelen bir zamana geri gitmek istiyordum. Kendi hayatımda kendimi bir misafir gibi hissetmekten nefret ediyor ve, sabah uyandığımda kendime ne söylersem söyleyeyim, orduyla sözleşmemin sona ermesinden sonra geri döndüğüm hayatın bir başkasına ait olduğu hissinden kurtulamıyordum. Ailemde bir terslik vardı. Rule'la ilişkimdeki yeni düzende bir terslik vardı. Shaw'ın şımarık ve pervasız küçük kardeşim tarafından el üstünde tutulmasına alışmaya çalışmak bana ters geliyordu. Kendimi toparlamaya çalışırken Nash'le kalmak da öyle. Muhtemelen bana en ters gelen ise, önümde hiçbir iş seçeneği ya da savaşa katılmak dışında geçinmek için ne yapabileceğime dair net bir plan olmamasıydı.

Bar karanlıktı ve eğlenceli bir Dört Temmuz kutlaması için kokteyl içmeye çıkanlara uygun bir yer değildi. Arka tarafta, iyice eskimiş birkaç bilyardo masasının etrafında, renkli motorcu giysileri ve işi ciddiye alan havalarıyla bir grup genç vardı. Ön tarafta ise, eve gidip düş almak için bile bar taburesinden inmiyor gibi görünen, yaşça daha büyük adamlar oturuyordu. Kimsede şarkıya eşlik edecek tip olmasa da Neil Young'ın sesi hoparlörlerden bangır bangır geliyordu. Burası, hava nihayet ısındığında Capitol Tepesi'ne akın eden havalı ve modern şehirliyle göre bir yer değildi. Bardaki boş bir taburede yerimi aldım ve barmanın benim olduğum tarafa gelmesini bekledim.

Barmen neredeyse benim ölçülerimdeydi, nadir görülen bir durumdu bu. Ancak, kesin 30 yaş kadar büyüktü. Koca bir sincap ailesini barındırabilecek gibi görünen bir sakalı, kömür rengi gözleri ve dünyada yaşanabilecek en kötü şeyleri görüp, yine de üstün gelen adamlara has, amansız bir çehresi vardı. Karşımda bara dayanıp, önüme yıpranmış bir bardak altlığı koyduğu sırada yapılı kolunda denizci piyade dövmesi görünce hiç şaşırmadım. Beni kafasında şöyle bir tarttığını hissettim, ama buna alıştım. İri bir adamdım; diğer iri adamlar başa çıkabilecekleri türden bir bela olup olmadığımı çözmeye çalışmaktan hoşlanırdı.

“Evlat, şimdiden bira kokuyorsun. Daha içmek istediğinden emin misin?”

Küçük sarışının kafamdan aşağı bira döktüğünü hatırlayana kadar kaşlarımı çattım. Tişörtümün sıırıslıklam hâli düşünülürse, derdini anlatmak için daha iyi bir yol bulabilirdi. Cora Lewis hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum. Çoğu zaman etraftaydı. Hiçbir zaman pek konuşmazdık. Çok gürültücüydü ve, az önce bana yaptırdığı Coors Light banyosundan yola çıkarsak, aşırıya kaçmaya meyli vardı. Onun yakınında olmak başımı ağrıtıyordu. Birbirine uymayan gözlerinin açığımı arar gibi bakmasından hoşlanmıyordum.

Güneş gözlüklerimi kafamdan çıkarıp tişörtümün yakasına taktım.

“Yanlış periye çattım ve içkisini kafama boşalttı. Alkollü değilim.”

Adam beni baştan ayağa süzdü ve iyi olduğuma kanaat getirmiş olmalı ki, yanında bir shot kehribar rengi ve sert bir şeyle birlikte, koca bir bardak birayı hiç sormadan önüme koydu. Normalde votka içen biri idim, ama koca adam

kendine de aynısından koyup tekrar benim oturduğum tarafa dönünce itiraz etmeyi gözüm yemedi.

Çalı gibi kaşlarını kaldırıp shot bardağının kenarını benimkine değdirdi.

“Ordudan mısınız?”

Başımı salladım ve içkiyi fondip yaptım. Boğazımı yakarak indi. Yanılmıyorsam Wild Turkey olmalıydı bu.

“Öyleydim. Yeni ayrıldım.”

“Ne kadar görev yaptın?”

Elimi hâlâ kısacık duran saçlarımdan geçirdim. O kadar uzun süre kısa kullandıktan sonra, şimdi saçlarımla ne yapacağımı bilemiyordum.

“On sekiz yaşında katılmıştım ve bu yılın sonunda yirmi sekiz olacağım. Neredeyse on yıl.”

“Görevin neydi?”

Genelde cevap verdiğim bir soru değildi bu çünkü açıkçası anlatmak uzun sürerdi ve orduda görev yapmayan biri de anlamazdı.

“Saha harekât komutanıydım.”

Karşımda oturan ayı gibi adam alçak sesle ıslık çaldı. “Özel Kuvvetler mi?”

Homurdanarak cevapladım ve birayı elime aldım.

“Eminim ayrılmana üzölmüşlerdir.”

Mesele şuydu ki, sanırım onlardan ayrıldığım için daha çok üzülen bendim. Artık aktif görev yapamaz durumdaydım. Son görev mevziimde bir el yapımı patlayıcı üzerine yuvarlandığımızda omzum fena hırpalanmıştı ve kafamın içinde beni sürekli oyundan düşüren çeşit çeşit saçmalık dönüp duruyordu. Elbette masa başı bir işe geçebilir, geri çekilip benden sonra gelen nesli eğitebilirdim. Fakat öğ-

retmek konusunda iyi sayılmazdım ve bir masaya bağlanmak da benim için emeklilikle aynı şeydi zaten. Bu yüzden ayrılmıştım ve şimdi de hayatımın geri kalanında ne yapacağıma dair tek bir fikrim bile yoktu.

“Peki ya sen?” Kolundaki dövmeyle işaret ettim. “Sen ne kadar kaldın?”

“Çok uzun süre, evlat. Fazla uzun. Bugün seni buraya getiren nedir? Buranın müdavimlerinden değilsin.”

Barda etrafıma bakıp omuz silktilim. Şimdilik burası ruh hâlim için en uygun yerdi.

“İyi bir vatansever gibi Amerika’yı kutlamak için bir şeyler içmeye çıktım sadece.”

“Tıpkı bizler gibi.”

“Evet.” Birayı kafama dikip yenilerini göndermeye devam etmesini söylememek için kendimi zor tuttum.

“Ben Brite, burası da benim barım. Görevden ayrılıp evden çok barda zaman geçirmeye başlayınca sonunda bar sahibi oluverdim. Üç kez boşandım, üç damarımdan by-pass oldum, ama bar insana sadık kalıyor.”

Üzerinde yara izi olan kaşımı kaldırdım ve istemsizce sırtıtmaya başladığımı hissettim.

“Brite?” Adamda Paul Bunyan¹ ya da *Hells Angel* tipi vardı; adı ona hiç uymuyordu.

O koca sakalın arasından bir gülümseme kendini gösterdi ve loş bardaki tek parlaklık inci gibi bembeyaz dişlelerinden yayıldı.

“Brighton Walker, kısaca Brite.” Elini uzattı ve el sıkıştı.

“Rome Archer.”

¹Amerikan folklorunda yer alan dev oduncu (e.n.)

Başını belli belirsiz sallayarak hafifçe öne eğdi ve başka bir müşteriye servis yapmak için barda ilerledi.

“Bir savaşçı için güzel bir isim.”

Kısa bir an için gözlerimi kapattım ve bir savaşçı gibi hissetmenin nasıl olduğunu hatırlamaya çalıştım. Bu bar taburesinden milyonlarca kilometre uzakta gibiydi. Çalan müzik AC/DC’ye geçti ve buranın zaman geçirmek için yeni favori mekânım olduğuna karar verdim.

Harley motorumla gelmiştim o yüzden muhtemelen içkiyi fazla kaçırmamakta fayda vardı. Alkollü araç kullanırken yakalanmak, son zamanlarda düzenli olarak her gün yaşadığım rezaletlerde son nokta olurdu, ama bira daha önce içtiğim sert viskiyle karıştıkça, bunların hiçbiri artık önemli gelmemeye başladı.

Bir ara Brite’la bir shot daha attım ve son bir saattir eşi ve kız arkadaşından şikâyet edip duran kır saçlı yaşlı adamın oturduğu, hemen yanımdaki tabure boşalır boşalmaz, yerini çok fazla makyaj yapıp çok az şey giymiş kızıl saçlı bir kadın aldı. Son üç bardak birayı içmemiş olsaydım, zahmete değmeyeceğini görebilirdim. Daha en baştan Brite basıp gitmesini söyledi; kadın hiç duymamış gibi yaptı. Sevimliydi, güzel zaman geçirmek için eve götürülecek türden bir havası vardı. Ben de en son ne zaman bardan rastgele bir kız kaldırdığımı hatırlayamıyordum. Denizarşırı görevde olduğum sırada, aynı anda aynı yerde olduğumuzda birliktelik yaşamaya razı, istihbaratçı bir kadın vardı, ama onu görmeyeli aylar oluyordu. Belki de dönüşümden beri tepemde dolaşan kara bulutları dağıtmak için ihtiyacım olan şey önemsiz, tek gecelik bir ilişkiydi.

“Adın ne şekerim?”

Sesi tizdi, başımı ağrıtıyordu, ama bunu göz ardı edecek kadar çakırkeyiftim.

“Rome.”

Ağır makyajlı gözlerinin omzumun üzerinden arkada bir yere çevrildiğini gördüm ve bunu, işin güllük gülistanlık gitmeyeceğine dair ilk ipucu olarak kabul etmeliydim.

“Değişik bir isimmiş. Ben Abbie. Artık arkadaş olduğumuza göre, neden buradan çıkıp birbirimizi daha iyi tanımıyoruz?” Ojeli tırnaklarından birini pazımın kıvrımında gezdirdi ve bir sebeple o kan kırmızısı, hâlihazırda dumanlı kafamda aynı renkte başka şeyleri canlandırdı.

Karmakarışık olmuş zihnime kötü şeyler yapan o ellerin beni bırakması için geri çekilmeye çalışıyordum ki, arkamdan güçlü bir el omzuma yerleşti. Eğitimli bir askerdim, ama bunun da ötesinde, doğma büyüme belalı bir kardeşi olan bir adamdım. Belayı nerede görsem tanırdım. Nasıl hissettirdiğini, nasıl hareket ettiğini, sesini iyi bilirdim; yine de, içmeye devam edip etrafımda biriken ipuçlarını görmezden gelmiştim. Göz ucuyla Brite’in, arkamda duran her kimse, ona kaşlarını çatıldığını gördüm. Viski ve biradan gelen sersemliğime rağmen bunun iyiye işaret olmadığını biliyordum.

Çaktırmadan iç geçirerek, genç bir askerin boğazından çöle akan kanları gözümün önüne getiren pençeleri üzerimden attım ve dirseklerimle bara yaslanacağım şekilde arkaya döndüm. Arkada bilardo bölümünü neredeyse kaplayan motorcuların benim ve barın etrafında toplanmış olduğunu görünce şaşırmamam gerekirdi. Pençesini omzuma atan ufak tefek, cılız bir gençti ve dumanlı beynim, adamın ekiptekilerle aynı renklerde giyinmemiş olduğunu algıladı; bu da onun ya peşlerinde dolaşan bir özenti ya da

ekibe katılmak için aday olduğu anlamına geliyordu. Ben de onun kendini kanıtlamak için dalaştığı talihli serseriydim. Bazen iri yarı bir adam olmak berbat bir duruma dönüşebiliyordu.

“Bir sorun mu var?”

Kızıl saçlı çoktan gitmişti. Brite ise uzun barın öte yanından dolaşarak geliyordu. Yaşlı adamlar yerlerinde oturmaya devam etti ve temelleri atılmakta olan faciayı yalnızca ömürlük sarhoşların yapabileceği şekilde görmezden geldi.

“Benim kıza mı asılıyorsun, GI Joe?”

Sıkıcı ve öyle tahmin edilebilir bir laftı ki, gözlerimi devirmek durumunda kaldım. Dünyada, bar kavgasının ne olduğunu bilecek kadar fazla iğrenç yere gitmiştim, ama işin içine bir motorcu özentisi girince durum gerçekten çirkinleşebilirdi.

“Hayır. Ben sarhoş olmaya çalışıyordum, o araya girdi.”

Bu cevabı beklediklerini sanmıyorum, çünkü gruptan kıkır kıkır gülüşmeler geldi. Cılız çocuk göğsünü şişirdi ve benimkini itelemek için parmağını uzattı. Normalde böyle bir durumdan rahatlıkla kurtulabilirdim. Yapı olarak akıllı başında bir adamdım. Gerçekten inandığım bir şeyi ya da sevdiğim birini savunmam gerekmediği sürece kavgaya girmezdim, ama bugün beni kızdırtmak için yanlış bir gündü.

Oğlanın elini vurarak uzaklaştırdım ve odaya hızla göz attım. Görünürde hiç silah yoktu, ama motorcular görülmesi zor yerlere bıçak saklamalarıyla bilinirdi. Brite da gayet iyi birine benziyordu. Mecbur kalmadıkça mekânına zarar vermek istemiyordum.

“Bak, dostum, bunu yapmak istemezsin. Ben de bunu

yapmayı pek istemiyorum. İkimiz de hatunu buraya olay çıkarmak için yolladığını biliyoruz o yüzden lütfen işi burada bırakalım. Ben çıkacağım, sen de arkadaşlarınla ot içip bilardo oynamana dönebilirsin. Kimsenin kan dökmesine ya da aptal görünmesine gerek yok. Anlaştık mı?”

Geriye dönüp bakınca, sarhoş hâlde bir grup motorcuyla anlaşılmaya çalışmanın başarısızlıkla sonuçlanacağı belliydi. Göz açıp kapamadan kafamda bir şişe kırıldı ve kendimi ciddi bir boğulma tehlikesi altında buldum. Cılız çocuk beni öldürmek istiyor gibi görünüyordu ve ekibin geri kalanı da ne yapacağını görmek için geride duruyordu. Aslında oğlana zarar vermeyi pek istemiyordum ama kafama yediğim şişe derimden oldukça büyük bir parçayı ayırmıştı ve kırmızı bir şelale boyuna gözlerimin içine akıyordu. Sürtüğün tırnaklarındaki kırmızı oje gibi, kendi kanımın görüntüsü de beni başka bir yere ve zamana götürdü. Aptal, gösteriş meraklısı bir motorcuyla mücadele etmiyor; hayat için, özgürlük için, evdeki ailem ve arkadaşlarımla güvenliği için savaşıyordum. İşte o anda zavallı çocuğun başına geleceklerden haberi yoktu.

Zaten oğlana karşı epey bir boy üstünlüğüm vardı; savaşta pişmiş ve ülkenin en iyilerinden eğitim almış bir asker olmam da işin içine girince, durumun pis ve kanlı hâlde gelmesi hızlı oldu. Sayıca üstünlüğün bariz şekilde motorcunun tarafında olması fark etmedi. Bunu gerçekleştirmek için ne yapmam gerekirse gereksin, bardan tek parça çıkacaktım.

Bar tabureleri kırıldı. Bardaklar havada uçtu. Kafalar yere çarpıldı. Sanırım bir noktada birinin feryat ettiğini duydum ve nasıl olduysa, her şey bittiğinde kan artık sadece yaralanmış başımdan değil, ellerimden ve kabur-

galarımdaki feci bir bıçak kesliğinden de akarken, ellerim ve dizlerimin üzerine çökmüş durumdaydım. Motorcular büyük ölçüde dağılmıştı. Elinde bir beyzbol sopasıyla bana sert sert bakan Brite'ı görmek beni şaşırtmadı.

“Neydi bu şimdi?”

Gülebilirdim, ama galiba yan tarafımdaki kesik başta düşündüğümünden daha kötüydü.

“Hizmetlerim için teşekkür etmenin boktan bir yolu mu?” Yaşlı adamın bana küfredip, acı vererek ayağa kalkmama yardım etmesine bakılırsa esprim beğenilmemişti.

“O küçük serserinin tedavisi yakın zamanda bitecek gibi görünmüyor.” Beni ciddiyetle baştan ayağa inceleyip iç geçirdi.

“Doktora görünmen lazım.”

Bu bir soru değildi.

Elimin tersiyle yüzümdeki kanı silmeye çalıştım, ama sonuçta suratıma daha da çok bulaştırmış oldum. Bu arada yan tarafımdan da yere boyuna kan akıyordu.

“Motorla geldim. Şu an kullanabileceğimi sanmıyorum.”

Bana bakarak başını iki yana salladı ve iki parmağını ağzına götürüp sağır edici bir ıslık çaldı.

“Herkes içkisini bitirip defolsun. Bunu son çağrı sayın.”

Birkaç iflah olmaz müşteri söylendi, ama Brite'ın ön kapıyı kilitleyip beni arkadan sürükleyerek, eski bir Chevy kamyonetin hırpalanmış ön tarafına itelemesinden önce sadece beş dakika geçti.

Kafamı arkaya eğip koltuğa dayadım ve yanımdaki adama acınacak hâlde sırttım.

“Barın zararını karşılayacağım. Olanlar için üzgünüm.”

Cevap olarak burnundan güldü ve bana gözlerini kısa-

rak baktı. “Acile ulaşana kadar kan kaybından ölmemeye çalış, evlat.”

Sanki başka bir seçeneğim vardı da.

“Kederin Oğulları barda her zaman takılır. Eskiler iyi çocuklardır. Bir kısmı eski asker, benim barın olayını iyi anlar onlar, o yüzden onların gelmesi bana sıkıntı vermez. Pislik çıkaran hep isim yapmaya çalışan gençler oluyor. İlk defa kan dökülmedi, son olacağını da sanmam. Sen ayılıp her yerin toparlanınca gelip beni gör, zararları karşılamak için ne yapacağını konuşuruz. Söylemem lazım, yaman sa-vaşçısın, evlat.”

Omuz silkerdim ama kaburgalarımdeki kesik yanmaya başlıyordu ve parmaklarım arasından sızan yapış yapış, ılık kanı görmezden gelmekte epey zorlanıyordum. Homurdanarak karşılık verdim.

“Aslında değilim. Savaşmaktan nefret ediyorum, çok uzun yıllar hayatımı kazanmak için yaptım bunu, ama sağ çıkmanın tek yolu, diğer adamdan daha iyi olmak.”

Gözlerimi kapattım ve daha fazla kırmızı ışığa yakalanmamamız için içimden dua ettim. Görüşüm bulanmaya başlıyordu.

Acilin park yerine girdiğimizde sesi boğuktu. “Çok yazık olmuş, evlat.”

Bir cevabım yoktu, çünkü haklıydı. Yazık olmuştu.

Beni hemen almadılar. Sanırım bir bıçak yarası ve açılmış bir kafa derisi, Dört Temmuz’da havai fişekler yüzünden havaya uçmuş parmakların gerisinde kalıyordu. Bright’ı bekletmek istemiyordum, o yüzden Nash’i arayıp, gece bir ara beni eve bırakacak birine ihtiyacım olacağına dair saçma sapan bir mesaj bıraktım. Rule ya da Shaw’ı aramış olmam gerektiğini biliyordum, ama şimdi o karın

ağrısıyla uğraşacak hâlde değildim. Zaten, gündüz tam bir pislik gibi davranmış olsam bile, Nash'in sorgusuz sualsiz geleceğini biliyordum.

"Bu gecelik motorumu senin barda bırakmak zorundayım. Cılız çocuğun kaybetmeyi hazmedemeyen eziğin teki olması ihtimaline karşı ona göz kulak olursan sevinirim."

Brite başını salladı ve o koca sakalın içine gizlenmiş beyaz ışıltıyı bir an için yeniden gördüm. "Eh, tanıştığımıza memnun oldum Rome Archer demek isterdim, ama hayatımda pek çok şey olmuşsam da, asla yalancı olmadım."

El sıkıştık ve toparlandığımda onunla görüşmeye söz verdim.

Biri benimle ilgilenene kadar, rahat edebileceğimden daha uzun bir süre beklemek zorunda kaldım. Beni küçük steril odaya alıp yatağın etrafındaki perdeleri çektiklerinde, bilincimi yalnız irade gücüm sayesinde açık tutabildiğimden emindim. Mahvolmuş tişörtümü kafamdan geçirip çıkarıyordum ki, perde açıldı ve elinde bir çizelgeyle, oldukça güzel bir hemşire yanıma geldi. Okuduğu her neyse, başını ona eğmişti ve bu da bana onu inceleme fırsatı verdi. Gerçekten güzel yüzünden uzaklaştırmak için örülmüş uzun, kestane rengi saçları vardı. Benden birkaç yaş küçük görünüyordu ve tıp alanında çalışan herkesin giydiği o sıkıcı önlüğün altında ciddi kıvrımları olduğu gözümünden kaçmadı.

"Hey."

Sesimi duyunca kafasını kaldırdı ve kocaman, güvercin grisi gözlerini bana bakarak kırıştırdı. Onu böyle endişelendiren, çıplak göğsümü görmek mi yoksa başımdan belime kadar kana bulanmış hâlde olmam mıydı bilmiyorum.

“Merhaba, Bay Archer. GörünüŖe göre zor bir gece ge-
çirmiŖsiniz.”

“Daha iyi zamanlarım olmuŖtu, orası kesin.”

Ellerine lateks eldivenler geçirip yanıma yaklaŖtı.

“Kendinizi ne tür bir belaya sokmuŖsunuz bir bakalım,
olur mu?”

Kafamı elleyip drtt, ben de göğüslerine bakmamaya
alıŖtım. Cidden güzel kızdı; bu durum en yeni savaŖ ya-
ralarımı dürtüp durmasından gelen acıyı bir nebze azalttı.

“Adın ne?” Bilmem aslında gerekli değildi, muhteme-
len dikiŖlerim atıldıktan sonra onu bir daha görmeyecek-
tim. Ancak, gözleri öyle yumuŖak bakıŖlı ve güzeldi ki sor-
madan edemedim.

Bana dost canlısı bir tavırla gülümsedi ve incecik per-
denin sertçe çekilmesinin ardından Nash içeri daldığında
bana cevap vermek üzereydi. Nash’in mavi kantaron rengi
gözleri, bir öfke ve endiŖe karıŖımıyla alev almıŖtı. BaŖının
yan tarafındaki alev dövmeleri, altındaki damar öfkeyle at-
tıka daha da çok ortaya çıkıyordu.

“Rule bunu duyunca beni ne biçim haŖlayacak, haberin
var mı? Kahretsin, Rome, son zamanlarda sana neler olu-
yor böyle?”

Cevap vermek üzereydim ki, Nash’in bakıŖları benden
ayrılıp, ağzı hafifçe açık ona bakmakta olan güzel hemŖi-
reye takıldı. Nash’in abartılı görüntüsü ve gerçeküstü var-
lığına alıŖkındım. O ve Rule her daim dikkat ekmiŖtir, o
yüzden bu durum beni hiçbir zaman ŖaŖırtmazdı. Fakat
sevimli minik hemŖire birden hayalet grmŖ gibi oldu;
Nash’in de onu daha önce nerede grmŖ olabileceğini
bulmaya alıŖıyor gibi bir hâli vardı.

“Sadece dikiŖlerimin atılması lazım, sonra eve döner-

ken bana bağırabilirsin.” Hemşire boğazını temizledi ve artık kanla lekelenmiş eldivenlerini çöpe attı. “Kafanızdaki açılma için muhtemelen zımba dikiş gerekecek. Epey kötü durumda ve görüldüğünden derin. Yan tarafındaki kesik ise oldukça temiz görünüyor, o yüzden sadece lokal, sıvı dikişle kurtarabilirsiniz. Doktor birazdan gelir.”

Nash odadayken bütün tavrı değişti. Nash’in de onda bir terslik olduğunu fark ettiğini görebiliyordum. Burnunu kırıstırdı ve hemşire kafasını kaldırıp ona bakacak kadar rahatsız oluncaya dek ona gözlerini dikti.

“Tanışıyor muyuz?”

Hemşire başını iki yana öyle şiddetle salladı ki, kulağının arkasına taktığı kalem yerinden düştü.

“Hayır. Hayır, sanmıyorum.”

Nash çenesini kaşdı, ona gözlerini kısarak baktı. “Emin misin? Bana gerçekten tanıdık geliyorsun.”

Kız omuz silkti ve boynundan sallanan stetoskopla oynadı. Çekiciydi; niyetim olsa, onun başrolde olacağı gerçekten güzel hemşire fantezileri kurulabilirdi.

“Bana hep söylerler bunu. Herhâlde çok karıştırılan bir yüzüm var. Gitmem lazım. Bize mola yok.” Bana hafifçe sırtıttı ve bizi arkasından bakakalmış hâlde bırakıp, köşeyi dönerek kayboldu. Ben tamamen erkekçe bir beğeni içindeydim, Nash ise şaşkındı.

“Yeminle o hatunu bir yerden tanıyorum.”

“Tek seferlik şaheserlerinden biri mi?”

“Hayır. Shaw öncesi Rule’unkilerden olabilir mi?”

Burundan güldüm ve başımla yan tarafım yanmaya devam ederken tavanı seyrettim.

“O kategoriye girmek için fazla akıllı görünüyor.”

“Belki de. Bulana kadar kafayı yiyeceğim. Bu akşam ne oldu sana böyle? Rule’la kapışmak yetmedi, bir de koca bir bar dolusu motorcuya mı kafa tuttun?”

“merika!”² Uyduruk esprime acı acı güldüm.

Bana kaşlarını çattı ve doktorun döner sandalyesine oturdu, sandalye altında küçücük kaldı.

“Cidden, Rome. Bu saçmalığa bir son vermen lazım artık.”

Cevap vermek zorunda kalmadım çünkü doktor o anda içeri girdi. Ellilerinde bir adamdı. Belli ki uzun bir var-dıyanın sonlarındaydı; doğrudan işe koyuldu ve tedavimi hemen halletmek için hiç vakit kaybetmedi. İşini bitirdi-ğinde bana ciddi bir bakış attı, kan tahlilimin yangın çıkara-cak kadar yüksek çıkmasına bakılırsa içkiyi kesmemde fayda olduğunu söyledi. Tek yapabildiğim sessizce kabul etmek oldu. Hâlihazırda başka tehlikeli maddelere olan eğilimimle mücadele ettiğimden dolayı, almak zorun-da kalmayacağımı umduğum ağrı kesiciler için bir reçe-te karaladı ve hemşirenin beni taburcu etmek için birkaç dakikaya döneceğini söyledi. Flörte devam etmek için bir şansım daha olacağı için heveslenmişim, ama hemşirenin daha başını içeri uzattığı anda, tamamen işe odaklandığı ve gitmemizden başka bir şey istemediği belliydi.

“Kendinize dikkat edin, Bay Archer. Ülkemize verdiğiniz hizmet için de size teşekkür ederim.”

Nash aniden ayağa fırlayıp parmaklarını şaklattığında, kız dönüp gitmek üzereydi. Hemşire sesten irkildi, ben de kaşlarımı çattım.

“Seni tanıdığımı biliyordum! Liseye beraber gitmiştik, değil mi? Sen Saint Ford değil misin?”

2 Amerika (e.n.)

O an yere iğne düşse duyulurdu; kız öylece hareket-siz ve sessiz kaldı. Nash'e lağımdan çıkan bir şeymiş gibi baktı.

“Evet, benim. Tanımana şaşırdım, çoğu insan tanımaz.”

Nash başını yana eğdi ve ona düşünceli bir bakış attı. “Neden tanışmadığınızı söyledin o zaman?”

Kız boğazını temizledi ve örgüsünün ucuyla oynadı. Belli ki bu konuşma onu oldukça rahatsız ediyordu.

“Çünkü lise mazide kaldı ve ben o zamanlar çok farklı biriydim. Güzel anılarla hatırladığım bir dönem değil. Hatta hiç yaşanmamış saymayı tercih ediyorum. Eminim bu senin gibi bir adamın anlayabileceği bir duygu değildir. Size iyi geceler, mümkünse bıçaklı motorculardan uzak durmaya çalışın, Bay Archer.”

Bizi şaşkına dönmüş hâlde birbirimize bakarken bırakıp, mağrur bir havayla süzülerek çıktı.

“Vay canına. Okulda kıza öküzlük mü ettin, ne yaptın? O kadar uzun zaman önce yaşanmış bir olay için epey büyük bir düşmanlıktı.”

Omuz silkti ve kalkmama yardım etti. Alkol ve kan kaybının bir araya gelmesiyle biraz sallandım, o yüzden den-gemi sağlayana kadar beni bırakmadı.

“Muhtemelen. Rule, Jet ve ben tam serseriydik. İyi çocuk olan Remy’ydi.”

“Serseriydik derken? Kesin kızla şişman diye dalga geç-mişsindir.”

Utanmış gibi görünme nezaketini gösterdi. “Gayet mümkün. Ben de lisedeyken çok iyi durumda değildim. Annem ve evlendiği ahmakla ilgili çok sorun vardı; başka-

larını ya da başka şeyleri umursayacak hâlde değildim. Çok fena oldu yalnız. Kız şimdi tam taş bebek.”

Acilden topallayarak çıkarken, kan içinde kalmış tişörtümü geri giymek aklımdan bile geçmedi.

“Kesinlikle öyle.”

Nash’in tamamen restore edilmiş 73 model Dodge Charger’ına ulaştık ve kendimi koltuğa bıraktım. Geçirdiğim en kötü Bağımsızlık Günü değildi, ama kesinlikle en iyilerinden de sayılmazdı. Tek istediğim, yatağa kıvrılıp her şeyi unutmaktı; gerçi son zamanlarda bunun bende pek işe yaradığı söylenemezdi.

“Dinle dostum, bugün için üzgünüm. Rule’la konuşup işleri düzelteceğim. Sadece şu an biraz dengesizim.”

Devasa motor öyle bir tangırdadı ki dişlerimi acıttı.

“Bunu hepimiz anlıyoruz. Sen sadece kimsenin durumunu düzeltmene yardımcı olmasına bir şans vermiyorsun.”

“Daha sakın olacağım.” Bunu tam olarak nasıl başara-
cağımdan emin değildim, ama işe koyulmam gerektiğinin farkındaydım. “Kudurmuş periye de geri çekilmesini söyleyebilirsin.”

Güldü. “O iş olmaz dostum. Cora pitbull gibidir, dişini bir şeye ya da birine geçirdi mi bırakmaz. Özür dilesen iyi olabilir. O sadece hepimize göz kulak olmak istiyor ve bunu gayet iyi yapıyor.”

Gözlerimi kapadım ve başımı koltuğun arkasına dayadım.

“Bu bir zamanlar benim görevimdi.”

Arabaya ağır bir sessizlik çöktü. Bu konuda başka bir şey söyleyeceğini sanmıyordum, ama bir dakika sonra mı-

rıldandı. “Sen tüm dünyayı kurtarmaya gittin, Rome. Biz sadece sen yokken elimizden gelenin en iyisini yaptık.”

Tıpkı iri bir adam olmanın çoğu zaman dezavantajları olması gibi, herkesin kahramanı olmak istemenin de sıklıkla aynı şekilde tehlikeli tuzakları oluyordu. Herkesin bana ihtiyaç duymasına, bana bel bağlamasına alışmıştım; şimdi de artık bana ihtiyaç duyulmadığından, ne yapacağımı bilemiyordum. Açıkçası bu beni herhangi bir savaş bölgesi ya da silahlı motorcularla girilen bir bar kavgasından daha çok korkutuyordu.

3

Cora

Yaz mevsiminde dükkânın işleri hep daha yoğun olurdu. Talihsiz barbeküden sonraki salı günüydü ve dövme meraklıları tam gaz akın ediyordu. Sıcak hava ve giyinme ihtiyacındaki azalma, insanların çeşit çeşit ilginç ve görünürlük yerinde, çeşit çeşit süslemeler istemesine vesile oluyordu. Ayrıca, yeminle söylüyorum, Rule'un resmen başının bağlanmasından bu yana, özellikle ona dövme yaptırmak için gelen kızların sayısı ikiye katlanmıştı. Besbelli elde edemeyeceğin bir şeyi istemenin albenisini anlamam mümkün değildi, ama kabul etmeliyim ki, denemelerini izlemek tam bir cümbüştü.

The Marked'daki ekibi tamamlayan diğer üç dövme sanatçısı gibi, Dehşet Üçlü de önümüzdeki altı hafta tamamen doluydu. Randevularımı dükkândaki diğer görevlerimden arta kalan zamanlara göre ayarlamam gerektiğinden, ben o kadar meşgul değildim. Bugün, genç bir adam boydan boya Jacob merdiveni piercing yaptıracığına dair gevezelik ederek içeri dalmış, ama daha üzerinde çalışabilmem için pantolonu ve iç çamaşırını çıkaracağı noktaya gelememişti. Böyle durumlar çok yaşanırdı; o yüzden ben

de kendime, Facebook'ta Jimmy'yi takip etmek için kullanacağım, bir saatlik bir mola yaratmış oldum.

Son beş yılda Jimmy, sadece bir şey ya da biri bana onu hatırlattığında aklıma gelmişti, ama o düğün davetiyesi posta kutuma geldiğinden beri kafayı takmıştım. Sanki tüm eski acılar, eski utançlar zihnimde tazelenmiş ve ondan bana kalan yaralar yeniden açılmış, kanıyordu. Yeniden göreceğim olursam, o hıyarı kasıklarından yumruklamayı kendime bir borç biliyordum. Hiç hoşuma gitmese de, eski sevgilimin evleneceği kızın gerçekten çok hoş olduğunu ve birlikte mutlu göründüklerini kabul etmek zorundaydım. Fakat sonra hatırladım ki, bir zamanlar biz de öyle görünüyorduk ama bu durum onun bana sadık kalmasını sağlamamıştı.

Çocuklar oldukça gürültülü punk-rock şarkıları dinliyordu ve ben de kendi anılarımda kaybolduğumdan etrafa pek dikkat etmiyordum. Birden birinin karşımda tezgâha dayanmakta olduğunu fark ettim. Bekleme bölümü, arkadaşları ya da ailelerinden biri işini bitirene kadar oyalanan insanlarla doluydu, ama yeni birinin geldiğini haber veren, kapı zili üzerindeki çingırağın sesini duymamıştım. Önce, karşımdakinin danışmak için öylesine içeri dalmış bir müşteri olduğunu sandım. Fakat kafamı kaldırmak, sonra daha da kaldırmak zorunda kaldım ve görmekten pek de memnun olduğum biri olmadığını fark ettim. Hislerim yüzüme yansımış olmalı, çünkü haşin bir şekilde somurtmasına alışkın olduğum sert hatlı dudaklar tek taraftan yukarı kıvrıldı ve Rome'un tüm yüzünü değişime uğratan bir sırtışa dönüştü.

Archer kardeşlerin genler konusunda büyük ikramiyeyi tutturduğunu inkâr etmek mümkün değildi. Rule'un yakı-

şıklılığı kendi bedenini donattığı çizim ve alev desenleriyle kamufle edilmişken, Rome'un ki tam anlamıyla göz önündeydi ve içimdeki kızın bunu fark etmemesi mümkün değildi. Ordu, buradan Brooklyn'e kadar kırk kiloluk bütün nanemollaları askere almak istese, tek yapmaları gereken duyuru posterlerine Rome Archer'ı yapıştırmak olurdu. Adamda "her işi halleder" havası vardı; oldukça çarpıcıydı. Bundan etkilenmemem gerektiğini biliyordum, ama tam anlamıyla etkileniyordum işte. Sinir bozucu olduğu kadar yakışıklıydı da.

Boğazımı temizledim ve internetten çıktım.

"Berbat görünüyorsun." Gerçekten öyleydi. Önü beyaz Broncos logolu, siyah bir beyzbol şapkası takmıştı, ama siperliğin gölgesi altından bile tek gözünün morardığını ve dayanırken tezgâha koyduğu ellerindeki eklem yerlerinin yara bere içinde olduğunu görebiliyordum. Hepsi bir yana, gözleri hâlâ gördüğüm en parlak maviydi ve o ufak sırıtış onu gerçek, kanlı canlı bir insana benzetmeyi, koca bir gülümsemeden daha iyi başarıyordu galiba.

Yara izinin altındaki kaşı hafifçe seğirdi ve parmaklarını aramızdaki mermerde tıkırdattı.

"Gerçekten güzel gözlerin varmış."

Bahsettiği gözleri şaşkınca kırıştırdım, çünkü bunu beklemiyordum. Bu zamana kadar adamın gösterebildiği duygular kınama ve sıkıntıdan ibaretti. İltifat bu alanın çok dışında görünüyordu.

"Ee... teşekkürler?" Gözlerim iki farklı renkteydi. Sol-daki gerçekten güzel, parlak, sedefli bir turkuaz; sağdaki ise sıcak çikolata kahvesiyle espresso rengi arasında gidip gelen, elaya bakan bir kahverengiydi. İnsanlar bu konuda çok yorum yapardı, ama Rome'un da onlardan biri olabi-

leceği hiç aklıma gelmezdi. Hatta sanırım ilk kez benimle doğrudan konuşuyordu. Kelimelerle arası iyi olan biriydim o yüzden bana nazik davranması karşısında dilimin tutulmuş olması hoşuma gitmedi.

“Kardeşimi çağırabilir misin acaba? Onunla çabucak konuşmam lazım. Bugün tamamlamam gereken koca bir Bağımsızlık Günü sonrası pişmanlık geçidim var daha.”

Şok içinde ona baktım. Bildiğim kadarıyla iri yarı ve aksi eski askerler, işi batırınca sorumluluklarını kabul etmeye hazır türden adamlar olmazdı. Bu durumdan, ya da aslında Rome’un kendisinden nasıl bir anlam çıkarmam gerektiğinden emin değildim. İnsana tepeden bakan görüntüsü ve o fazlasıyla mavi gözlerin beni biraz huzursuz ettiğinin farkındaydım, ama bu huzursuzluk “adam tam bir hıyar” tarzında değil de, daha çok “onu tişörtsüz görmeyi gerçekten çok isterdim” gibisindendi.

Yeniden boğazımı temizledim ve arkama dönüp dükâna baktım. Rule, müşteriler eve gidene kadar dövme yi korumak için kullandığı saydam losyonu, yeni yapılmış dövmenin üzerine sürüyordu. Rome ile karşılıklı konuşmamızı çatık kaşlarla izliyordu. Nash ve Rowdy’nin de benzer ifadeler takınmış olduğunu fark ettim. Hoşnutsuz bakışların odak noktası ben mi, yoksa Rome muydu bilmiyordum ama iki türlü de hoşuma gitmedi; sert bakışlarına aynı şekilde karşılık verdim. Sandalyemde dönüp yeniden Rome’a baktım. Yüzünde bir merak ifadesiyle beni izliyordu ve bunun ne anlama geldiğini anlayabilmek için âdeta onu daha iyi tanıyor olmayı diledim.

“Takılmak istersen on beş dakikaya işi biter. Hemen arkasından başka bir randevu var gerçi, o yüzden cinayet ve sakatlama işlerini en aza indirsen iyi olur.”

Burnundan güldü ve kendini iterek tezgâhtan ayrıldı. Bunu itiraf etmek hiç hoşuma gitmiyordu, ama o hareketin, siyah tişörtünün altından görünen koca pazılarının etrafındaki kasları dalgalandırmasından gözlerimi alamadım. Şişmiş kaslar ve taş gibi vücutlardan etkilenen kızlardan değildim; en azından, Rome Archer'ı meydana getiren tüm o kas gücü ve kıvrımlardan gözümü ayırmayıncaya kadar öyle olduğumu hiç düşünmezdim. İçimi böyle ürpertmek için çok iriydi, çok fazlaydı, Amerika'ya özgü zevkleri fazlasıyla yansıtıyordu.

“Nedeninden tam olarak emin değilim, ama senden de özür dilemem gerekiyormuş gibi hissediyorum. Gerçi kafasına bira dökülen bendim.”

Hafifçe yüzümü buruşturdum ve insanı delip geçen o dikkatli bakışları karşısında kıvrınmamaya çalıştım. Kulağımı çeğiştirip bakışlarımı kaçırdım. Kulak tünelinin pürüzsüz yüzeyi parmaklarımın arasında tekrar tekrar kaydı.

“Zaman zaman aşırı tepki göstermeye eğilimli bir yapım var ve sen de çekilir gibi değildin. O insanların her biri seni seviyor, sen yokken yıllar boyu senin için endişelendiler. En azından bu duyguların karşılığını verebilirsin.”

Düzgün bir şekilde azar ışıtmış gibi görünme nezaketini gösterdi ve kısacık saçlarını ovuşturmak için şapkasını çıkardığında, artık başının yan tarafını süslemekte olan korkunç keşiği fark ettim.

“Sana ne oldu böyle?”

Parmakları tıraş edilmiş bölgeye ve kafa derisini bir arada tutan minik metal dikişlere denk gelinceye kadar, sorumu anlamamış göründü.

Şapkasını yeniden kafasına geçirdi ve dudaklarında dolanıp duran sırıtış tamamen yok oldu.

“Yanlış zaman, yanlış yer; kendimi o durumda bulma konusunda çok yetenekliyimdir.”

Açık bir şekilde çok güzel şeylere –yakışıklılık, sevgi dolu bir aile, onu önemseyen bir dolu insan, başarılı bir kariyer ve besbelli zor bir görev ve onur bilincine– sahip bir adamın, bu zenginliğine ve çevresindekiler üzerinde yarattığı etkiye karşı nasıl bu kadar umursamaz olabildiğini anlamıyordum.

Kafamı yana eğip onu yakından inceledim. Rome’u sokaktaki bir yabancından daha iyi tanıımıyordum, ama onunla ilgili özel bir şey vardı; inkâr etmekte zorlandığım, güçlü ve insanı kendine çeken bir şey, onu harekete geçirenin ne olduğunu çözmek istememe neden oluyordu. Belki, Jimmy’nin düğün tarihi yaklaştıkça ne kadar hüsrana uğradığımı bana unutturacak bir konuya tutunmaktan ibaretti bu. Önemseydiğim herkesin hayatında kökleşmiş bir yeri olduğundan da olabilirdi. Belki de sadece gerçeküstü ve görmezden gelinmesi imkânsız biri olduğu içindi, ama birbirimize baktıkça merakım tavan yapıyordu.

Ona daha dikkatli olması gerektiğini söyleyecektim ki, kuvvetli bir el enseme yerleşip hafifçe sıktı. Bunu, *karışma*, anlamında bir uyarı olarak anlayacak kadar iyi tanıyordum Rule’u. Rome’un, onu parçalara ayırıp düzgün çalışacak şekilde yeniden toparlamama ihtiyacı yoktu. Yetişkin bir adamdı ve kendi yolunu bulacaktı.

Rule’un müşterisi kocaman olmuş gözlerle kardeşlerin önce birine sonra diğerine baktı; ardından, odanın neredeyse nefes almayı imkânsız hâle getirecek kadar gerilim ve düşmanlıkla dolma nedenini açıklayabilirmişim gibi

bana döndü. Kendimi zorlayarak gülümsedim ve sandalyeden kalktım.

“Ben sizin hesabınızı kapatıp ödemenizi alayım. Siz ikiniz de neden diğer müşterileri korkutup kaçırmadan kardeş aşkınızı dışarıda yaşamıyorsunuz?”

Rule enseme bir kez daha sıkıp, tezgâhın diğer tarafındaki Rome’a doğru gitmek için beni bıraktı. İki kardeş birbirine soğuk bakışlar fırlattı ve Rule ağabeyine tek kelime etmeden camlı ön kapıyı itti. İki kardeş arasındaki düşmanlık yoğun bir şekilde hissediliyordu, üzücü bir durumdu bu. Zaten bir kardeşlerini kaybetmenin acısını yaşamışlardı, destek almak ve pislik yapmak için birbirlerine sahip olmalarının tadını çıkarıyor olmalıydılar. Remy’nin, ölümünden ziyade sırlarıyla Archer kardeşleri birbirinden nasıl uzaklaştırdığını anlamakta güçlük çekiyordum.

Rome bana anlamını çözemediğim son bir bakış attı. “Sana sahip oldukları için hepsi de çok şanslı.”

Aynı şeyi ben de sürekli düşünüyordum, ama onun bunu, kaçınılmaz bir şeyden mahrum kalıyormuş gibi, ruhsuz ve duygusuz bir tonda söylediğini duymak garipti.

“Eh, ben de onlara sahip olduğum için şanslıyım. Tabii sen de öyle, Yüzbaşı Eğlence Düşmanı.”

O masmavi gözler büyüdü, bana şaşkınca baktı ve onu yakışıklı bir adamdan, kalbimi göğsümde dengesiz bir ritimde çarptıran kişiye dönüştüren o ufak yarım sırıtış bir kez daha yüzünü aydınlattı.

“Bana ne dedin sen?”

“Yüzbaşı Eğlence Düşmanı.”

Kulağa kullanılmamaktan paslanmış gibi gelen gülüşünün ardından, bana bakarak başını iki yana salladı.

“Başçavuş Eğlence Düşmanı daha doğru olur.”

Bütün o kas yığını ve suratsızlığın arkasında bir yerlerde gerçekten bir mizah anlayışı olması karşısında şaşkınlıkla bakakaldım.

“Babama Amiral Ahmak diyorum, bunu pek de komik bulmuyor.”

Alnındaki yara izi yeniden seğirdi. “Baban Deniz Kuvvetleri’nde miydi?”

“Aynen öyle. Tam Temel Reis’ti.”

“Gerçekten Amiral miydi?” Ses tonunda saygı gizliydi.

“Evet, yani küçükken beni dizginlemeye çalışmaktan ne büyük keyif aldığını tahmin edebilirsin.”

Yeniden güldü ve bu seferki, önceki kadar canını yakıyor gibi gelmedi. Rule’un peşinden Colorado’nun güneşli havasına çıkmak için kapıyı açtığı sırada, bana bakan gözleri parlıyordu.

“Bilemiyorum, Bücür, ama seni dizginlemek epey eğlenceli olabilir gibi geldi bana.”

Dilimin ucuna gelen sözcüklerin boğazımda düğümlendiğini hissettim ve daha birkaç gün önce üstüne bira döktüğüm bir adamla açık açık flört etmekte olduğum kafama dank etti. Hiç tipim olmaması ve kafamda kurduğum mükemmel eşten gülünç derecede uzak olması da cabası.

Dikkatimi yeniden Rule’un müşterisine yönelttim; göğüs kafesinin kenarına yapılan tavus kuşu çizimi için ödeme yapmayı bekliyordu hâlâ. Ancak imrenme olarak tarif edilebilecek bakışlarla beni izliyordu, o yüzden hafifçe öksürdüm ve işime geri dönmeye çalıştım. Müşterinin kredi kartından ödeme alıp, dövme bakımı için yapması gerekenlerin üzerinden geçtiğimiz sırada, Denver şehir merkezinin Colfax ve Capitol Tepesi bölgesine bakan büyük camlara gözümün kayıp durmasına sinir oldum. Ro-

me'un sırtı cama dönüktü ve Rule'un el kol hareketleri yaptığını, yüzünde de gergin ve ciddi bir ifade olduğunu görebiliyordum. Çoktan aradan çıkarmış olmaları gereken bir yüzleşme gibi görünüyordu bu.

"Buyurunuz." İmzalaması için fişi uzattım ve yüzde otuz beş bahşış bırakmakla kalmayıp, fişin arkasına telefon numarasını da karalaması beni hiç şaşırtmadı. Ona kınayan bir bakış atar ya da bu konuda eleştirel bir yorum yapardım ama o benden önce davrandı.

Bir omuz hareketiyle saçlarını savurdu ve içi gidiyor-muş gibi sırttı.

"Bu dükkânda Denver'ın en güzel manzarası var ve her gelişimde daha da güzelleşiyor. Elindeki dövmede sevgilisinin adını gördüm. Eğer o istemezse bunu Koca Oğlan'a verirsin; seçici değilimdir ve o da biraz eğlenmeye ihtiyacı var gibi görünüyor."

Beni ne olduğundan emin olamadığım başka bir duy-guyla karışık bir sinir bozukluğu içinde bırakıp, dükkân-dan salınarak çıktı. Yapış yapış ve kaypak bir histi, her neydiyse hiç hoşlanmamıştım bundan. Benim çocukları sahiplenirdim, bu kadarına lafım yoktu, ama Rome onlar-dan biri değildi; o yüzden, ona numarasını vermek istedi diye kızın saçlarını yolma isteği duymamın nedenini çöze-miyordum.

Rule'un sıradaki müşterisi geldiğinde Rome'la ikisi hâlâ hararetle devam ediyordu, o yüzden adamı hazırlayıp gerekli formları doldurttum. Böylece Rule'un tek yapma-sı gereken, transfer kâğıdını yerleştirip dövmeyi uygulama-maktı. Masaya geri döndüğümde Nash müşterisini yolcu ediyordu ve benim yerime yerleşmişti. Maviden çok lila görünen gözleriyle bana bakıp duruyordu. Kollarımı göğ-

sümde kavuşturdum, kalçamı masaya dayadım ve bakışlarına aynı şekilde karşılık verdim.

“Ne var?”

Başparmağını ağzının kenarında gezdirdi ve nefesini bıraktı. “Sigara içmem lazım.”

“Bırakmaya çalıştığını sanıyordum.”

“O cümlede doğru olan tek şey çalışma kısmı.”

“Sakız çiğnemeyi falan dene.”

Homurdandı ve parmaklarını dövmeli başının arkasında birleştirerek, sandalyede arkaya doğru gerindi. Nash gerçekten yakışıklı bir adamdı; insanı şok edecek şekilde dövmelerle bezeli kafası ve burnunun ortasına geçirilmiş minik halkanın arkasında gizlenen bu özelliği fark etmek hiç uzun sürmezdi.

“Rome’la o işlere girmeyi deneme bile, Cora.”

Gözümün seğirmesini ve suratımda oluşabilecek somurtmayı engellemeye çalıştım. Nash’i uzun süredir tanıyordum ve bahsettiği konuyu anlamamış gibi yapmamın imkânı yoktu.

“Hepiniz onun harika bir adam olduğunu söylüyorsunuz. Neden onu size geri kazandırmaya çalışmamı istemeyesiniz ki?”

“Çünkü dünyadaki herkesin senin yardımına ihtiyacı yok. Rome kendi yolunu bulacaktır, buna hepimiz inanıyoruz. Ben az önce ikinizin karşılıklı kur yapmasından söz ediyordum. Bana kalırsa bu ikinizin de bulaşmak isteyeceği bir iş değil.”

Nash’in sadece benim iyiliğimi ve nihai çıkarlarımı gözettiğini bilsem de, kimsenin bana ne yapacağını söylemesinden hoşlanmazdım.

“Kaptan Amerika’nın tipi olduğumu da sanmıyorum

zaten. Endişelenme.” Ayağımla sandalyenin kenarını itti-
rip onu ters tarafa çevirdim. “Hem, biliyorsun, kendimi
mükemmel erkeğe saklıyorum ve o adam mükemmellik-
ten o kadar uzak ki, gezegende onu buradan oraya götüre-
cek köprü yok.”

Vans’ları çektiği ayaklarını yere koydu ve ayağa kalkıp
karşımda durdu. Yüz yüze gelebilmemiz için öne eğildi; o
yoğun, güzel renkli gözlerden kaçışım yoktu.

“Mükemmel erkek diye bir şey yok, Tink. Onu güldür-
dün, bu ne anlama geliyorsa artık. Geri döndüğünden beri
bir kez olsun güldüğünü duymamıştım. Sadece dikkat et,
çünkü hiçbir yeri iki kişi birden yönetemez ve ikiniz de
kontrolü elden bırakmaktan hoşlanmıyorsunuz.”

Buna gülüp geçmek, uyarısını yersiz ve saçma diye ge-
çiştirmek istedim, ama Rome Archer’ın esrarengiz olduğu
ve onu uzun zamandır karşılaştığım herkesten daha ilginç
bulduğum gerçeğini görmezden gelemiyordum. Tişörtü
olmadan nasıl görüldüğünü gerçekten görmek istiyor ol-
mam da cabası; libidom kabullenmek istemediğim kadar
uzun bir süredir kayıplarda olduğu için büyük bir geliş-
meydi bu. Of, çabucak kapatmazsam gerçekten de karışıp
çirkinleşecek bir konu olma yolunda ilerliyordu.

Rule kapıdan girerken ben de tekrar oturdum. Fazla
üzgün görünmüyordu, ama pek mutlu bir hâli de yoktu.
İyi olup olmadığını soracaktım ki, elini sallayarak beni sus-
turdu ve müşterisini daha da fazla bekletmek istemediğini
mırıldandı. Geçerli bir geçiştirme bahanesi olduğundan
sesimi çıkarmadım ve dükkândaki işleri yürütme görevi-
me döndüm.

Boşboğazlığım ve farklı dış görünüşüm düşünülüğün-
de inanmanın genelde güç olduğunu biliyorum, ama ben-

de müthiş bir iş zekâsı vardı ve işletme yönetimi üzerine tam teşekküllü bir yüksek lisans programını tamamlamama sadece birkaç ders kalmıştı. Babamla zor ve karmaşık bir ilişkimiz olsa da, her daim benimle gurur duymasını isterdim ve o da gelebileceğim en iyi yere ulaşmam için bana gereken her tür yardım ve imkânı sağlamıştı. Kendimi bildim bileli ikimiz baş başaydık. Annem çocuk sahibi olmanın ve sürekli göreve giden bir adamla evli olmanın hiç eğlenceli olmadığı sonucuna varmıştı; o yüzden, on yedi yaşında Jimmy'yle tanışıp onun benim bütün dünyam olduğuna karar verinceye kadar, bir deniz üssünden diğerine sürüklendim, bir dizi dadı, uzak akraba ve en sonunda babamın kız arkadaşları ya da beraber yaşadığı sevgilileriyle dayanılmaz uzunlukta zamanlar geçirdim.

Babam en sonunda, bir sürü ciddi kapışma ve yıpratıcı kavganın ardından, liseden mezun olup üniversiteye kaydolmam şartıyla, gidip Jimmy'yle yaşamama razı oldu. O şartların ikisine de itirazım yoktu. Üniversitedeki ilk yılıma başladığımda, Jimmy Brooklyn'de dükkânını açmıştı ve şu an yaptığım işi çok daha düşük ücretle yapıyordum. İnsan vücudunda yapılan değişikliklere karşı hep bir ilgim olmuştu, ama düz çizgi çizmekten bile acizdim. Bu yüzden Jimmy'nin dükkânındaki adamdan piercing ve deri altı implantı yapmayı öğrenmem doğal bir ilerlemeydi. Adam harika bir akıl hocasıydı ve yaşadığım dünyada kullanabileceğim, gerçekten işe yarar bir becerim olması hoşuma gitti. Dahası, insanlara iğne batırmak eğlenceliydi. Ne diyebilirim ki, garip bir hatunum.

Jimmy'yle işler dibe vurunca, hevesim ve azmim de ilişkimin peşinden yere çakılmıştı. Son sınıfı zar zor bitirmiştim ve yaşadığım çöküşün not ortalamama etkisi

kalıcı olmuştu. Kariyerimin bu noktasında okula dönüp rahatlıkla tamamlayabilirdim, ama The Marked'da gayet iyi kazanıyordum, dolu dolu bir hayatım vardı ve genel olarak mutluydum; tabii, sadece ben yerine biz olmamı sağlayacak o sihirli bağın eksikliğini saymazsak. Çok uzun süre yalnız kalmıştım.

Düşüncelerim kendiliğinden Rome'a ve o kız numarasını ona vermemi istediğinde göğsümde hissettiğim sıkışma hissine döndü. Birbirimize yabancıydık, ondan o kadar hoşlanmadığımdan da gayet emindim, ama hissettiğim şey şüphe götürmüyordu ve bugün bir aradayken, Rome ona karşılık vermemi sağlamıştı. Bundan nasıl bir anlam çıkarmam gerektiğinden emin değildim. Karşılık vermemi sağlayan son adam, istediğinin ben olmadığımı karar verdiğinde hayatımı da mahvetmişti. Ağaçtan koparılmış bir yaprak gibi olduğumda işler iyi gitmiyordu. Kök salmaya, tutunacak sağlam bir temele ihtiyacım vardı; mükemmel adam karşıma çıktığında öyle sağlam kökleri olacaktı ki, onu ancak bir kasırğa yerinden oynatabilecekti.

Günün geri kalanı yoğundu, benim de atlatmam gereken iki randevum daha vardı. Zamanın nasıl geçtiğini anlayamadım. Piercing stüdyomu temizleyip, çıkarken ışıkları kapatmaları için çocuklara bağırarakla meşguldüm ki, kapı zilinin üstündeki çingırağın sesini duydum. Son müşterimin arkasından kapıyı kilitlediğim için, bunun ancak Phil olabileceğini biliyordum. Ona hemen geleceğimi söylemek için kafamı kapıdan uzattım ve her gece olduğu gibi hasılatı ona vermek için parayı hazırlayıp hazırlamadığımı anımsamaya çalıştım.

Phil, benim hoş görünümlü, bağnaz babamın tam tersiydi. Başarılı bir işadamından çok motorcuya benziyordu,

ama babamla ikisi gençken beraber görev yapmıştı. Babam Deniz Kuvvetleri'nde ömürlük bir kariyer yaparken, Phil sadece dört yıl gibi kısa bir süre kalmıştı. Akla gelebilecek hiçbir konuda anlaşılmadıklarını düşününce, böyle yakın bir dostluğu nasıl sürdürebildiklerini hiç anlayamamışım. Phil benim için ikinci bir baba gibiydi ve ben de ona babammış gibi davranırdım; o yüzden, lateks eldivenlerimi çıkararak odadan ayrılıp, Phil'in başını ellerinin arasına almış hâlde sandalyemde oturmakta olduğunu görünce kaşlarımı çattım.

Phil inanılmaz şekilde Nash'in yaşlı hâli gibiydi; aynı esmer tene, aynı menekşe rengi gözlere ve aynı geniş vücut yapısına sahiptiler. Phil'in, kendi yaşındakilere göre epey uzattığı, çarpıcı, siyah saçları vardı ama kollarındaki dövmele ve özenle düzeltilmiş keçi sakalıyla birlikte o saçları da iyi taşıyor ve kırklarının sonunda bile hâlâ çekici bir adam olmayı başarıyordu.

“Neler oluyor patron?”

Genel olarak enerjik ve hayat dolu bir adamdı. Hayatı tam gaz yaşıyor ve yolunu kaybedenlere sürekli kol kanat geriyordu. Şahsen, tüm asi ruhları kendilerinden kurtarmayı hayattaki amacı hâline getirdiğini düşünüyordum.

Kafasını kaldırıp bana baktı. Ne kadar yorgun ve bitkin görüldüğünü fark edince şaşırdım. Gözlerinin altı torbalanmış, normalde dolgun görünen yanakları, birkaç haftadır doğru düzgün yemek yememiş gibi hafifçe çökmüş ve çukurlaşmıştı. Gözlerini yumruklarıyla ovaladı ve bana bakarak kırıştırdı.

“Sadece yoruldum. Bu aralar yoğunum. LoDo'da ikinci bir dükkân açmayı düşünüyordum, düşündüğümden

daha çok zaman ve çaba harcamak gerekiyormuş.” Sesi bile yorgundu.

“Bir dükkân daha açmayı düşündüğünü bilmiyordum.”

“Siz bir numarasınız, ama dışarıda da çok yetenek var. Bu şehirdeki diğer dükkânlardan çıkan bir sürü kötü dövme, bir sürü berbat çalışma görüyorum. Gerekli kaynak bende mevcut, açıkçası Denver’in da buna ihtiyacı var bence.”

Kasaya gidip hasılatı çıkardım. İkinci bir yer açmakla kesinlikle kâr edilirdi, sadece şu ana kadar bu plandan habirim olmadığı için şaşkındım.

“Çocuklara bundan bahsettin mi?”

Para çantasını benden aldı ve parmaklarının titrediğini fark edince kaşlarımı çattım. Bu durumda bir terslik vardı, içimden hiç iyi hisler geçmiyordu. Kafasını hafifçe salladı ve sandalyeden kalktı. Bu kadar basit bir hareketin gerektirebileceğinden çok daha fazla çaba harcamak zorunda kalmış gibiydi.

“Hayır. Rule ev bulup sevgiliyle birlikte yerleşme derdindeydi. Nash gereğinden fazla soru sorar, gereğinden fazla müdâhil olmak isterdi ve ben de daha herhangi bir şey için kesin karar vermemiştim. Jet başını alıp gitti ve evlendi, yani kafası nerede biliyoruz. Rowdy’ye gelince,” keçi sakalının arasından ufak bir sırıtış belirdi, “Rowdy işi akışına bırakacaktır. Diğerleri de o ya da bu şekilde etkilenecek, o yüzden ben nasıl bir işe girdiğimden emin olana kadar kimsenin bilmesine gerek olduğunu sanmıyorum.”

İkinci bir dövme dükkânı açmanın dışında bir konudan bahsettiğimize dair net bir izlenime kapıldım, ama konunun ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. O yüz-

den bana bir ipucu vermesini umarak ona baktım. Bir şey söylemediğinde ise, iç geçirdim ve ellerimi kısacık saçlarımdan geçirdim. Konuyu değiştirmeye karar verdim.

“Rome’u ne kadar tanıyorsun?”

Bana garip bir bakış attı. “Tuhaf bir soru bu, Cora. Neden sordun?”

İlgisiz bir havayla omuz silkmeye çalıştım ama başara-bildiğimden emin değildim.

“Artık Afganistan’dan döndüğü için kendisini etraf-ta çok görüyorum. Uyuştuğumuz pek söylenemez. Dört Temmuz’da barbekü sırasında kafasından aşağı bira dök-tüm. Bunun yüzünden ilelebet öfkeli olur sanmıştım, ama bugün pişman ve uzlaşmacı bir havayla buraya geldi. Sade-ce onu çözmeye çalışıyorum.”

Bana cevap vermek için konuşmaya başladı, fakat öyle yüksek sesli ve kuru bir öksürüğe boğuldu ki, ağzından fırlarsa akciğerini yakalamak zorunda kalabileceğimi dü-şündüm. Sırtını sıvazlamaya koyuldum ve elini sallayarak beni uzaklaştırana kadar devam ettim.

“Kes şunu. Ben iyiyim.”

“Sesin hiç öyle demiyor.”

“Soğuk algınlığına falan yakalanıyorum sanırım.” Bo-ğazını temizledi ve ağrısı varmış gibi göğsünün ortasını ovdu. “Rome’u diğer çocuklar kadar tanımıyorum. Evde-ki durumu fena değildi, ailesiyle ilişkisinde Rule’un çe-kişmelerinin yanına yaklaşamazdı. Kardeşlerini sevdiğini, Tanrı’nın verdiği doğuştan göreviymişçesine onlara göz kulak olduğunu biliyorum. Sağlam bir ekiptiler ve Rome, Nash’i de aralarına aldığında buna sevindim. Orduya ka-tılması ya da ailesi Remy’yle ilgili gerçeği açıkladığında iş-lerin kızışması beni şaşırtmadı. Rome küçük kardeşlerine

kahramanlık yapmak için hiçbir zaman, hiçbir zahmetten kaçmazdı; içlerinden birinin aslında başından beri onu koruduğunu öğrenmek canını fena yakmıştır eminim.”

“Anlamıyorum. Herkes Remy’yi bu kadar çok seviyordu madem, eşcinsel olup olmasını kim niye umursardı ki?”

“Konu bu değildi. Rome, Remy’yle geri kalan herkesin arasına girmeye çalışırdı. Remy’nin yardıma ihtiyacı olsa da olmasa da, kimsenin küçük kardeşi hakkında kötü bir şey söylemesine göz yummazdı. Sanırım Remy, ona gerçeği söylemeyerek Rome’u kendisinden koruyordu, ama bu kadar çok sevdiğin birinin senden böyle büyük bir sır sakladığını bilmek ağır bir şey. Sen bunu bilirsin, Tink.”

Bunu biliyordum gerçekten. Ancak, kendi savaşlarımı yalnız sürdürmeye öyle alışmışım ki, birinin beni öyle koşulsuz sevmesi fikri bana epey yabancıydı. Demek istediğim, babam beni cidden severdi ama ille de korumazdı. Buradaki arkadaşlarımın benim için ölümü bile göze alacağını, beni incitmek isteyen herkese ve her şeye karşı önümde siper olacaklarını biliyordum; yine de, sonunda benim tepeme inmesi muhtemel darbeyi düşünmeksizin, olaylara balıklama dalan hep bendim. Onlara kaldıramayacakları kadar ağır gelip gelmeyeceğimi merak ettiğim zamanlar oluyordu.

“Dışarıdan epey gergin biri gibi görünüyor.”

“Savaşta çok uzun süre kalmış bir adam o. Eminim bu durum onda iz bırakmıştır.”

Erkeksi mükemmeliyetin aslında tam anlamıyla güzel bir örneğini lekeleyen, alnındaki yara izini düşündüm. O hayattan kalan izlerin sadece ruhunda olmadığını tahmin ettim.

Bir kez daha başlayan öksürük nöbeti düşüncelerimi böldü. Ciddi olduğumu göstermek için ona elimden geldiğince sert baktım.

“Kendini kontrol ettirmen lazım. Çok fena öksürüyorsun.”

“Tamam, tamam ilk fırsatta gideceğim. Sadece gıcık tuttu.”

“Hiç de öyle değil. Vebaya yakalanmış gibi öksürüyorsun.”

Bana kafa salladı ve yanağıma ufak bir öpücük kondurmak için eğildi.

“Çok fazla endişeleniyorsun. Sen o oğlanlara bak, ben kendime bakarım.” Kara kaşlarından birini kaldırdı. “Hazır başlamışken, neden sana bakacak birini bulmuyorsun? Yaşlı babanı çok mutlu ederdi bu.”

Burnumdan güldüm ve çantamla cep telefonumu çalışırken koyduğum çekmecedен aldım. Uğraşıyordum, ama herkes yetersiz kalıyordu. Hak ettiğini düşünmediğim kişilere güvenip kalbimi açmak zordu.

“Kimse aradığım özelliklere uymuyor. Herkes de beklentilerimin fazla yüksek olduğunu söyleyip duruyor.”

“Öyle mi peki?”

Ön kapıdan çıktık ve son ışığı da kapattım. Bana tek koluyla sıkıca sarıldığı sırada Phil’e sokuldum. Tişörtünün altından kaburga kemiklerini hissedebildiğimi fark edince, içimde kabaran paniği bastırmaya çalıştım. Normalde sağlam adamdı, bu iyiye işaret değildi.

“Beklentilerim neyse o işte. Bir daha Jimmy’yle yaşadığım gibi bir duruma düşmeyeceğim.”

“Ah, tatlım, o kazığı unutmam lazım. Uzun zaman önceydi o. Yaranın şimdiye kapanmış olması lazım. Hem et-

rafta, harika değilse bile, bir dolu iyi adam var ve hiçbiri de mükemmel bir hediye paketiyle sana sunulmayacak.”

“Çok fazla şey bekliyorum çünkü çok fazlasını hak ediyorum.”

“Orası öyle, Tink, ama aynı zamanda gözlerini de açık tutmalısın, yoksa sen aklındakini beklemekle çok meşgul olduğun için, doğru kişi yanından geçip gidecek.”

Düşüncelerim bir kez daha istemsizce Rome Archer’a kaydı. Nash’e büyük Archer’ın mükemmelden hayal bile edemeyeceğim kadar uzak olduğunu söylemiştim ve yalan da değildi. Huysuzdu, tahmin edilemez biriydi ve geçmişinden getirdiği, başa çıkmasına benim bile yardım edemeyeceğim sorunlarla uğraşıyordu. Öte yandan, herkesin dediğine göre, aynı zamanda fazlasıyla vefalı ve sarsılmaz şekilde onurluydu. Hissettikleri konusunda dürüst ve açık olduğunu da ilk ağızdan öğrenmiştim. Koca Adam’la hangi noktada olduğunuz konusunda belirsizlik olmazdı ve bunun tehlikeli şekilde çekici bir yanı vardı.

Jimmy uzun boyluydu; Rome kadar değildi, ama ben-den epey uzundu. Ayrıca ensesinden ayak parmaklarına kadar dövmeleri ve en eğlenceli yerlerde piercingleri vardı. Rowdy gibi hayranlık uyandırıcı bir güzelliği, Rule gibi unutulmaz bir havası, hatta Nash’inki gibi bir yakışıklılığı ya da Jet gibi rock and roll tarzı seksapeli bile yoktu. Öylesine bir adamdı ve ben onu ölçülemeyecek kadar çok sevmiştim. Şimdi geçmişe dönüp baktığımda, belki de fazla mütevazı davranmış olabileceğimi düşünmeden edemiyordum çünkü Rome kesinlikle yakından gördüğüm en çekici adamdı ve güzel gözlerim olduğunu düşünüyordu. Jimmy hiçbir şeyimin güzel olduğunu söylememişti bana. Mükemmeliyet söz konusu olmasa da, bu hem tehlikeli

hem de heyecan verici bir histi. İçimi her türlü ürperti-yordu ve Jimmy kalbimi kırduğundan beri herhangi birinin başarabildiğinden fazlaydı bu ürperti.

4

Rome

Sonunda Cora'dan ayrılmayı başarıp dışarı çıktığımda Rule öfkeli görünüyordu. Bu ufak sohbet için can atıyor sayılmazdım ve sarışınla flört etmek de dikkatimi fena hâlde dağıtmıştı. Bilgisayarda bir şeyle uğraştığı sırada ön kapıdan içeri girmiş ve birkaç dakika çaktırmadan onu izlemiştim. Benim tipim değildi. Normalde o kadar ufak tefek kızlara kapılmazdım. Sağlam yapılı, onlara sunabileceğim her şeyi kaldırabilecek olanlardan hoşlanırdım. O dövmele ve metallere bir düşkünlüğüme olduğu da söylemezdi. Kardeşimin her yerinde olduğu için alışkındım ve Shaw'ın boynu ve omzundaki kar tanelerini beğendiğimi de itiraf etmem lazımdı, ama benim olayım değildi bu. Tenimde sonsuza dek kazınmış olarak kalacak, hiç istemediğim yeterince kalıcı iz vardı, daha fazlasını kendi isteğimle eklediğimi hayal edemiyordum. Hatta saçlarımı bu kadar kısa kullandığım için yara izinin kel bıraktığı bölümün mecburen görüneceğini düşününce, kafamdaki yeni ilaveden de hoşnut değildim.

Cora farklıydı. Tam karşımda durduğunda muhtemelen ancak göğsüme geldiği hâlde, narin bir görüntüsü

yoktu. Gözleri çarpıcıydı. Hiç böyle bir şey görmemiştim, iki farklı renk kendi içinde benzersizdi, ama hissettiği her şeyin resmen bir renkten diğerine geçmesi büyüleyiciydi. Daha önce kendini bu kadar belli eden ya da duyguları konusunda bu kadar açık bir kadınla karşılaşmamıştım. Hiç yapmacık bir tarafı yok gibiydi. Ayrıca fazlasıyla sevimliydi de. Güzel ya da göz alıcı şekilde alımlı değildi, ama o kadar huysuz herhangi bir kızın olabileceğinden çok daha sevimliydi ve tenini değişik şekil ve çeşitlerle renklendiren çiçek buketleri, nasıl oluyorsa, oraya aitmiş gibi görünüyordu. Pembe kaş piercingi ve kulaklarındaki koca delikler bile, onun minik bir bomba olduğu gerçeğini gizleyemiyordu.

Aramızdaki mesafeyi yakıp geçen öfkesinin yoğunluğunu hissedebildiğimde, dikkatimi kardeşime vermek için kendimi zorladım. Buz mavisi gözleri sert bakıyordu ve öylesine özür dileyerek kurtaramayacağımı biliyordum.

“Rule, üzgünüm.” Şapkamı çıkardım ve ensemini ov-
dum. “Bu aralar kontrolden çıkıyor gibiyim ve senin de buna kapılmanı istemiyorum.”

“Kapıldım bile, hatta daha önemlisi Shaw da öyle ve bundan hiç hoşnut değilim.”

Bir an geriledim. “Üzgünüm.”

“Niye? Barbekü partimi mahvettiğin için mi? Sebepsiz yere Shaw’ı ağlattığın için mi? İlişkime hata dediğin için mi? Sarhoş olup sürekli saçma sapan davrandığın için mi? Annemle babamı yok saydığın için mi? Bir grup motorcudan dayak yiyip, bana değil de Nash’e haber verdiğin için mi? Lanet olasıca ihtimalleri daralt, Rome. Niye üzgünsün?”

Vay be, bu benim vurdumduymaz, kimseyi umursama-

yan kardeşim değildi. Karşımda haklı yere kızan, gençleri hizaya sokacak türden ciddi bir adam vardı ve öfkesi de doğrudan bana yöneltilmişti. İç geçirdim ve başımı öne eğdim. İkizler yürümeye başladığından beri onları korumak, doğru yola yönlendirmek, büyüyüp olmaları gereken adamlara dönüşmelerine yardım etmek benim görevimmiş gibi hissetmiştim. Rule tam bir baş belası olduğu ve sürekli bir felaketten diğerine koştuğu, Remy de fazla şımartılmış, hep bebek muamelesi görmüş ve tam bir muhallebi çocuğu olma tehlikesi içinde olduğundan mı onların bakımına bu kadar müdâhil olmuşum bilmiyordum, ama sebebi her neyse, onların iyiliği hep önceliğim olmuştu ve şimdi ikisini de hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyordum.

“Hepsi için. Hepsi için üzgünüm. Yeniden sivil hayata alışmaya çalışmak zor geliyor ve hiç beceremiyorum. Acısını sizden çıkarmamalıyım. Bunu biliyorum, ama engel olamıyorum.”

“Seni seviyoruz kanka, ama yemin ederim, beni seninle Shaw arasında seçim yapmam gereken bir duruma sokarsan, tartışmasız her seferinde o kazanacak. Bunu bilesin.”

Bu beni bir an için şaşırttı. Remy öldüğünden beri herkese ve her şeye karşı Rule’la ikimizdik. Benim sadece küçük kardeşim değil, aynı zamanda en yakın arkadaşım ve bir başkasının onun için benden daha önemli olabileceği bir durumu hiç hayal edememiştim. O kişinin Shaw olmasına hem bayılıyor hem de sinir oluyordum. Bu konuda bana karşı direndiği için Rule’la gurur duyduğumu itiraf etmek de beni deli ediyordu.

“İş oraya gelmeyecek. Bir kardeşimi daha kaybedemem.

Shaw'la aramı düzeltereğim. Annemle babam daha uzun sürebilir, ama toparlayacağım, yemin ederim." Şu anki durumda, dürüst olmamalarının ötesinde, annem ve babamla muhatap olmamı imkânsız hâle getiren temel sebepleri kendi kendime itiraf etmeye bile hazır değildim.

Rule kuşkulu görünüyordu, o yüzden ellerimi ceplerime sokup açıklamaya çalıştım.

"Shaw'ı kardeşim gibi severim. İkinize de hep göz kulak oldum. Bize Remy'yle ilgili gerçeği söylememesi hiç iyi olmadı, ama Remy'nin onu kullanması ve onun da Remy'nin paçayı bu şekilde kurtarmasına izin vermesi daha da kötü. Remy'ye kızgınlım, Shaw'a da kızgındım ve tüm bunlar karşısında ne yapacağımı bilmiyordum; o yüzden ben zaten yine gideceğim için bunların yükünü Shaw çekti. Hepimiz bir ailenin parçasıyız, aramızda asla böyle sırlar olmamalı. Başından beri yanlış şeyler için, hiç tanımadığım insanlar için mücadele ediyormuşum gibi hissettiriyor bu durum."

"Remy kendi seçimini yaptı. Bizim bilmemizi istemesi, hayatını istediği gibi yaşamasına izin vereceğimize güvenmemesi berbat bir durum, ama Shaw şimdi burada ve bana ait. Onu herhangi bir şekilde incitmek isteyen herkesten koruyacağım ve buna sen de dâhilsin, seni adi herif. Remy'ye de kızgınlım, ama güzel anıları taze tutmayı tercih ediyorum ve her gün bunu yapmaya çalışıyorum."

Doğru bir noktaya parmak basmıştı, ama benim mücadele ettiklerimin, sadece Remy'yi kaybetmek ve bize yalan söylediği gerçeğini kabullenmekten daha ağır ve yenilip yutulması daha zor şeyler olduğunu anlamıyordu. Rüyalarımda o kadar çok ölüm, o kadar çok kan vardı ki kendini asla benim yerime koyamazdı, kimse yapamazdı bunu.

Derin bir nefes verdim ve şapkamı geri taktım, şapkanın iç kısmı yeni edindiğim yarayı sıyrıp geçince biraz yüzümü buruşturdum.

“Keşke bu benim için o kadar kolay olsaydı.” Uzanıp omzuna yumruk attım. “Cidden, Shaw’la konuşup elem ve kederi bir kenara bırakmaya çalışacağım. Yüzbaşı Eğlence Düşmanı olmak gerçekten hiç eğlenceli değil.”

Rengi kış mevsimini andıran gözlerini devirdi ve gidip, önünde durmakta olduğumuz cam kapının koluna uzandı. “Cora’yı takma, biz de takmıyoruz. Ele avuca sığmaz bir tiptir.”

Gerçekten de tam anlamıyla ele avuca sığmaz gibi görünüyordu, ama bunu benim söylemem Rule’un hoşuna gitmez diye düşündüm. Niye böyle düşündüğümden ben bile emin değildim.

“Acil olayı için gerçekten üzgünüm. Epey sarhoştum ve çok kan kaybetmiştim, üstelik utanç verici bir durum. Cılız bir motorcu özentisinin bu kadar kan dökmesi baştan mümkün olmamalıydı. Konusu açılmışken, bara gidip durumu telafi etmem lazım. Motorumu barın sahibine bırakmıştım, almaya gittiğimde de adam tamiratlar için tek kuruş kabul etmedi. Bugün uğramamı ve başka bir çözüm yolu bulabileceğimizi söyledi. Hakikaten harbi adam, o yüzden onunla da işleri yoluna koymam lazım.”

“İyi, ama bir daha kesilip biçilirsen beni arayacaksın. Dükkânın numarasını telefonuna kaydet ki gündüzleri bana ulaşabilesin. Müşterilerim varken cep telefonumu açmıyorum. Bana ihtiyacın olursa Cora beni çağırır.”

Numarayı telefonuma tuşladım ve kardeşime ciddiyetle baktım.

“Barıştık mı?”

Gözleri benimkilerden çok daha soğuk, çok daha mesafeliydi; henüz beni affetmeyi yüzde yüz içine sindiremediğini anlayabiliyordum.

“Şimdilik öyle diyelim.”

Yakın gelecekte düzgün davranabileceğime dair pek umudu varmış gibi değildi. Bu hiç hoşuma gitmedi. Müşterisinin yanına gitmesi gerektiğini söyledi, o yüzden vedalaştık ve kendimi, ilgi çekici sarışını bir kez daha görmek için camın diğer tarafına bakarken buldum. Bana arkası dönük, Nash’le bir konuda koyu bir sohbete dalmış olması kötü oldu. Ben de döndüm ve Brite’in barına gitmek için caddede motorumu bıraktığım tarafa yöneldim.

Dört Temmuz’dan sonraki gün motorumu almaya gittiğimde mekânın adını sordum, nasıl istersem öyle diyebileceğimi söyledi. Resmi bir adı, levhası, hiçbir şeyi yoktu. Çoğu müdavimin oraya sadece Bar dediğini söyledi. Bu bana da uydu, mekânın basit, gösterişsiz havasına yakışıyordu. Brite’in barın arkasına yerleştirdiği eski ses sisteminin bangırdayan, klasik rock ağırlıklı şarkılar da aynı şekilde. Ayrıca, Brite’in bana söylediğine göre, müdavimlerin çoğu sinirli eşlerine Bar’a gittiklerini söylediklerinde, sinirli kadınlar bütün şehirde tam olarak hangi bar olduğunu soruşturup dururken, adamlara nefes alma olanağı sunuyordu.

Oraya ulaştığımda, benden yaşça büyük bir sıra adamın bara çoktan dizilmiş olması beni şaşırttı. Her gece kendimi şişelerde kaybetmemek için çok uğraşıyordum ve onları görmek, kısa zamanda kendimi toparlamazsam onlardan biri olabileceğim gerçeğini sert bir şekilde yüzüme vurdu. Daha öğlen olmamışken barda tek başına oturan, kimsenin

nerede olduğunu merak etmediği ve iyi olup olmadığını düşünmediği, gidecek daha iyi bir yeri ya da yapacak daha iyi bir işi olmayan, huzuru sadece bardağın dibini görmekte bulan o adamlardan olmak istemiyordum. Brite'in düzenli müşterilerinin, birkaç gün önce ilk kez geldiğimden beri sürekli burada olan adamların büyük kısmının eski asker olması dikkatimden kaçmadı. İhtiyacım olan son şey, artı bir olarak onlara eklenmekti.

Koca adam barın arkasından dikkatimi çekti ve el sallayarak beni yanına çağırdı. Benden hatıra kalmış eski, ahşap zemine yayılmış, pas rengi güzel lekenin üzerinden geçmem gerektiğinde, yüzümü buruşturmamak için kendimi tutmaya çalıştım. Şapkamı çıkardım, çünkü iki farklı branştan olsak ve ben muhtemelen gerçekte ondan üst rütbede olsam bile, Brite'in saygı göstermeyi gerektiren bir havası vardı. O koyu ve ciddi gözlerinden mi, yoksa efsanevi sakalından mı kaynaklanıyordu bilmiyorum, ama bir meslektaşına ne zaman uygun şekilde saygı göstermek gerektiğini bilecek kadar uzun görev yapmıştım.

Barın uç kısmına dayandım, böyle olunca barda oturan, şimdiden üç-dört tur içmiş sefil tiplere benzememiş olurum diye düşündüm.

"Matora göz kulak olduğun, bir de acile yetiştirdiğin için tekrar teşekkür ederim. Cidden minnettarım. Keşke zararı karşılamama da izin versen."

Ne yapacağımı bilemeyecek kadar çok birikmiş param vardı. Evli değildim, kız arkadaşım, çocuğum, köpeğim ya da evim yoktu; o yüzden göreve gittiğimde masraflarını karşılamam gereken sadece motorum ve kamyonetim vardı. Öyle milyoner olduğum falan yoktu, ama yakın gelecekte ne yapacağıma karar verinceye kadar rahat

yaşamama kesinlikle yetecek bir birikimim vardı. Bar'da sebep olduğum karışıklığı telafi edebilirdim, o kadar paranın yokluğunu bile fark etmezdim. Ancak Brite tarak yüzü görmemiş kafasını iki yana salladı ve o acı gülümseme sa-kallarının arasında belirdi.

“Parana ihtiyacım yok, evlat.”

Yara izinin altında kalan kaşımı kaldırdım, tek başına kaldırabildiğim sadece o taraftakiydi ve o yüzden de bunu sık sık yapıyordum.

“Yok mu? Ee, bir çözüm bulabiliriz derken neyi kastet-tin o zaman?”

Barın diğer ucundaki gediklilerden biri onu çağırınca beklemek zorunda kaldım. Yeni müşterinin benden ancak beş yaş büyük olabileceğini fark etmek beni şaşırttı. Pa-zısındaki dövmede Korucu Alayı armasını da tanıdım ve kafamdan aşağı kaynar sular döküldü. Burada, bu adam-larda kendimi görmek istemiyordum, ama bu gittikçe zor-laşıyordu.

Brite yanıma geri döndüğünde, mücadeleyi bırakıp boş bir tabureye yerleşmiştim. Düşüncelerim oldukça karanlık bir yola girmişti, içinde bulunduğum anı yaşamakta büyük zorluk çekiyordum. Bir an için bunların suratımdan an-laşılıp anlaşılmadığını merak ettim. Eskiden, sinsice iler-leyen, içime işleyen, sonunda dışarı taşan tüm o çalkan-tıyı gizli tutmakta epey başarılı olduğumu düşünürdüm. Rule’la yaşadığımız kavga ve Brite’in bana doğru ilerlediği sıradaki bakışlarından sonra bundan o kadar emin olamı-yordum. Boğazımı temizledim ve Brite karşımda iri kol-ları üzerine eğilirken, o kömür gibi gözlerindeki bakışlara karşılık vermek için kendimi zorladım.

“Ne kadar beceriklisindir?”

Başımı yana eğdim ve onu şaşkınca inceledim. “Bece-rikli derken tam olarak neyi kastediyorsun?” Yani elime verilen neredeyse her silahı parçalarına ayırabilir ve saniyeler içinde de geri toplayıp ateş edebilirdim, yaralılara sahada pansuman yapabilirdim, Harley motorunu kurcalayabilir ve muhtemelen karşıma ne çıkarsa temelindeki arızayı giderebilirdim. Yapı olarak sorun çözme yeteneği olan biriydim, ama gidip evimi temelden inşa etmek gibi delice işlere kalkışacak hâlim de yoktu.

Bana yine aynı şekilde sırttı; artık bu sırtışın, adamın gizli bir planı olduğu anlamına geldiğini düşünmeye başlamıştım.

“Sen çok boş vakti olan bir adamsın, ben de barı ciddi şekilde ilgi ve sevgiye ihtiyaç duyan bir adamım. Zaten burada gereğinden fazla vakit geçiriyorum ve bu yaştan sonra yerdeki döşemeleri söküp bar tezgâhını yeniden boyamaya hiç niyetim yok. Her yere kanımı sen akıttın, şimdi de kendin düzeltebilirsin.”

Uzun süre gergin bir sessizlik içinde birbirimize baktık. Ciddi olup olmadığını çözmeye çalışıyordum ve sanırım o da kaytarmaya çalışıp çalışmayacağını görmeyi bekliyordu. Sonunda gözlerimi kırpmak zorunda kaldım, o yüzden taburede kaykılarak iç geçirdim.

“Sadece gelip ortalığı kontrol etmemi, ne bileyim, birkaç hafta kadar senin için kapıyı beklememi falan istemediğinden emin misin? Böylece kimsenin yerde kanama geçirmekten korkmasına gerek kalmaz zaten.”

Beni irkiltten, gürültülü bir kahkahaya boğuldu.

“Alınma, evlat, ama burada en son bir itiş kakışa girdiğinde, doktora götürülmesi gereken sen olmuştun.”

Suratımı eksittim ve bu gerçeğin zaten kırılmış gururu mu daha da kırmasına engel olmaya çalıştım. “Sarhoştum ve sayıca üstünlük onlardaydı.”

“Fark etmez. Fedaiye ihtiyacım yok. Bana yardım eli uzatacak, güvенеbileceğim ve belki, sadece belki, bazı müdavimlerde biraz da olsa kendini gördüğü için yargılamadan burada olabilecek birine ihtiyacım var.”

Nasıl hissettiğime dair bu isabetli değerlendirmesine tepki vermemek için sahip olduğum irade gücünün her bir kırıntısını kullanmam gerekti. Huzursuzluktan kıpırdanmayıp sakince oturmak ve benden istediğini yapmamak için herhangi bir düzgün bahane bulmak için mücadele etmek zorunda kaldım. Aklıma hiçbir şey gelmemesi, üzerinde gezindiğim karanlık bölgeyi biraz daha genişletti.

Altı aydan bile kısa bir süre önce, yüzden fazla adamın başındaydım, gizli görevler planlıyordum, tüm cevap ve çözümler için aranan adamdım ve şimdi bunların hiçbirisi gerçek dünyada lanet olasıca bir iş tecrübesi sayılmıyordu. Hakikaten çok fazla boş vaktim vardı, bu durum yakın zamanda değişecek gibi de görünmüyordu. Düşündükçe başım ağrıyor, kalbim hızlanıyordu, o yüzden boğazımı temizledim ve Brite önüme bir bardak su koyduğunda, “Teşekkürler,” dedim.

“Sana bir çek yazmamı istemediğine emin misin?”

Başını iki yana salladı ve cidden şüphelenmeye başladığım o sırtış bir kez daha ortaya çıktı.

“Eminim. Parana ihtiyacım yok, sana ihtiyacım var.”

Sözünün eri bir adam olmak istiyorsam, bu işten kurtulmanın gerçekten başka yolu olmadığını görünce ciddiyetle başımı salladım. Kardeş ruhlara sahip olduğumuzu hissettiğim için sorgusuz sualsiz saygı duyduğum bu iri

yarı adama, ne yolda olduğumu ya da ne yaptığımı bilmesem de, bende bir adamın ömür boyu ihtiyaç duyacağından daha fazla onur olduğunu göstermek istiyordum.

“Pekâlâ. Benden istediğini yapabilirim. Sence tüm bunları halletmek ne kadar sürer?”

Uzun süre yüksek sesle güldü, gülmekten öyle katıldı ki diğer gediklilerden bazıları merakla bizim tarafa döndü. Neden komik olduğunu anlamadım, ama ağzımı açmadım.

“Ne kadar sürerse, evlat.”

Bu belirsiz ve ucu açık bir cevaba benziyordu, ama ben onun daha net bir zaman dilimi belirlemesini sağlayamadan, etli ellerini hemen önümde bara vurdu ve göz göze gelebilmemiz için ahşap tezgâhın üzerine eğildi. O koyu gözlerin böyle dikkat kesilmesi insanı geriyordu, ama devamında her ne söyleyecekse ciddiye alınması gerektiğini hemen anladım. Bu şüphesiz Brite’ın “çok ciddiym, ona göre!” bakışıydı.

“Çalışırken içmek yok. Ciddi söylüyorum.”

Hafifçe kaşlarımı çattım. “Tamam.”

“Ben ciddiym, Rome. İçkiye tutunmadan yaşamanın nasıl bir şey olduğunu unutmak çok kolay olabilir, bunu ilk elden biliyorum. Boş vakitlerinde ne yaptığın beni ilgilendirmez, karaciğerini içki şişesinde boğmak istiyorsan o senin bileceğin iş, ama burada olduğun sürece, iyi bir adamın daha dibe battığını izlemek istemiyorum.”

“Geçen gece bana sınırsız Wild Turkey dolduran sen değil miydin?” Artık geceleri hangi sıklıkla bir Belvedere şişesi sayesinde yatabildiğimi itiraf etmektense, tüm dışlerimin paslanmış pensellerle sökülmesini tercih ederdim.

“O gün Dört Temmuz’du, o zafer ne kadar uzun za-

man önce yaşanmış olursa olsun, her askerin bağımsızlığa destek olmak için fedakârlık ettikten sonra kutlama yapmaya hakkı olmalı.”

Dedikleri üzerine dikkatle düşündüm ama mantığını çürütemezdim o yüzden sadece omuz silktim.

“Pekâlâ, bunun sorun olacağını sanmam.”

“Sorun olmayacak.”

Tanrım, bu adam aynı orduya yazıldığım zamanki ilk eğitim çavuşum gibi konuşuyordu.

“Tamam, Brite, sorun olmayacak.”

Karmakarışık sakallarının arasından yine dişleri görün-
dü ve avuçlarını bara vurdu.

“Harika. Zamanla ekibin geri kalanıyla da tanışırsın. Kederin Oğulları bir daha gelmedi, ama gelirlerse liderleriyle konuşup adaylarını kontrol altında tutması gerektiğini söyleyeceğim. Ara sıra yumruklaşmalar olmasına itirazım yok, mekâna kişilik katıp işleri ilginçleştiriyor, ama çok sıkı bir kuralım var ve kimse, kesinlikle kimse, burada oldukları sürece çalışanlara ve kadınlara dokunamaz. Bunu herkes bilir.”

Biraz güldüm ve ayağa kalktım.

“O senin dediğin Amerikan Lejyonu.”

Brite benimle birlikte güldü ve bir bar havlusu aldı. “Sivil hayata yeniden alışmak gerçekten çok zor olabilir, bazen insana daha aşına gelen bir yer olması işe yarıyor. Bar’ın olayı bu, evlat.”

Kendim de akıntıya kapılmış sürükleniyor gibi hissettiğimden, söylediklerinin kulağa sadece güzel gelmediğini, özellikle ihtiyaç duyulan şeyler de olduğunu itiraf etmem gerekiyordu. Beyzbol şapkamı yeniden kafama geçirdim ve Brite’in elini sıktım. Yarın sabah onda kapıları açtığında

burada olacaktım. Bu konuda pek heyecanlı olduğum söylenemezdi, ama Amerika'ya döndüğümünden beri ilk defa gerçekten gitmem gereken bir yer vardı. Bu da, uzun süredir hiçbir şeyin olmadığı kadar iyi geliyordu bana.

Ertesi sabah erkenden kalkardım, ama en iyi ihtimalle kesik kesik uyuduğumdan, saat sekizde saatim çaldığında çoktan uyanmıştım zaten. Nash normalde işe öğleden önce gitmediği için, genelde o gitmeden spor salonuna uğramaya çalışırdık, tabii önceki geceyi her nerede geçir-diye oradan eve dönebildiyse. Sanırım benim için üzülüyordu, çünkü Rule'la ikisinin spor için genelde uydukları program epey gevşekken, ben her sabah gidiyordum ve eve yerleştiğimden beri Nash ya peşime takılıyor ya da en azından bunun için çaba gösteriyordu. Bilinçaltımda beni kovalayan şeyleri çözmek için buna ihtiyacım vardı ve artık bir kahraman gibi hissetmesem bile, en azından hâlâ öyle görünebilirdim. Ayrıca fazlasıyla iriydim, özellikle artık benden on yaş genç çocuklarla düzenli olarak beden eğitimi ve operasyonlara katılmadığımdan, spor salonuna gitmezsem kısa sürede şişko patatese dönüşebilirdim.

Nash'in yatak odasının kapısı açıldığında, ben gözlerimi ovuşturup kahve yapmakla meşguldüm. Kapıdan onun mu yoksa seks maratonundan çıkmış gibi görünen saf, genç bir yaratığın mı çıkacağını asla bilemiyordum. Nash ve kardeşimin karşı cinsin dikkatini kendilerine çeken, bir türlü anlamadığım bir havası vardı. Gençken keşif hayatı yaşadığımdan değil, ama ben hiçbir zaman nitelikten ziyade niceliği tercih eden adamlardan olmamıştım. Bu da

o peş para etmez kızıl saçlı yüzünden yaptığım anlık hatanın gözüme daha da aptalca görünmesine sebep oldu. Of, belki de o gece kıçıma tekmeyi yemeyi gerçekten hak etmişimdir.

Nash bu sabah yalnız takılıyordu, alışılmadık bir durumdu bu. Kafasından bir tişört geçiriyor ve alçak sesle küfür ediyordu. Ona bir fincan kahve uzatıp ne olduğunu sordum.

Sadece başını iki yana salladı ve boynunu çıtlattı.

“Amcamı doktora gitmeye ikna etmeye çalışıyorum, inat edip duruyor. Dün akşam işten sonra Cora aradı, ciğeri parçalanıyor gibi öksürdüğünü ve solgun göründüğünü söyledi. Amcam soğuk algınlığı diye ısrar ediyor ama telefondan bile sesinin berbat olduğunu anlaşıyor.”

Çok yakın olduklarını biliyordum. Phil Amca, Nash’i yetiştirmiş ve Rule’a da bizimkilerden daha fazla ebeveynlik yapmıştı. Adamı çok tanıımıyordum, ama herkesin dediğine göre tam anlamıyla sağlam bir işadamıydı ve çocukların onu gerçekten takdir ettiğini biliyordum.

“Belki gerçekten de sadece ağır bir soğuk algınlığıdır.”

Başını salladı ve tezgâhta bıraktığı yarısı içilmiş sigara paketini işaret etti.

“Küçükken bu alışkanlığı ondan kaptım. Beni geriyor.”

“Bırak o zaman.”

“Uğraşıyorum.”

Paketi tezgâhtan alıp lavaboya fırlattım. Nash adımı haykırdı ve çöp öğütücüyü çalıştırdığım sırada bana küfretti.

“Daha çok uğraş.”

Bana ters ters baktı. “Adi herifin tekisin.”

Omuz silktim. “Bana daha kötülerinin söylendiği olmuştur.” Koca omuzlarımı çevirdim ve parmaklarımı çıtlattım.

“Buna hazır mısınız?”

Bana hâlâ kaşlarını çatıyordu. “Hayır. Ben amcamın evine uğrayıp en azından bir muayeneden geçmeye ikna edebilir miyim bir bakacağım. Hem erken saatte bir müşterimin de randevusu var zaten.”

“Tamamdır.”

Vedalaştık ve ben spor salonuna doğru yola çıktım. Bir süredir yaptığımdan daha ağır spor yaptım; sanırım anıları yakmaya, artık sürekli olarak karnıma yerleşmiş gibi hissettiğim korku ve tedirginlik sarmalını terle atmaya çalışıyordum. Duş alıp, üzerime eski bir kot ve önünde ORDU baskısı olan solmuş bir tişört giydiğimde, kas ağrıları başlamış ve yorgun düşmüş hâldeydim. Şimdiden ayak sürümeye başlamış olduğum ve şehir trafiğinde Harley’i kullanabilecek gibi hissetmediğim için bugün kamyonetimi almakta karar kıldım.

Bara gittiğimde Brite çoktan bir liste ve devasa bir sandviçle hazır bekliyordu. Öğle yemeği için henüz çok erkendi, ama vücuduma daha yeni yaşattığım bozgundan sonra hoşuma gitti. Birkaç dakika havadan sudan konuştuk, beni kendisiyle aynı yaşlarda, Darcy adındaki ve görünüşe göre iki numaralı eşi olan aşçısıyla tanıştırdı, sonra da fazlasıyla yorgun beynimin ağır ağır algılamaya çalıştığı, düzenli müşterilerden oluşan listenin üzerinden geçti.

Bana uzattığı görev listesi etkileyiciydi. Bar tezgâhının sökülüp boyanmasını ve cilalanmasını istiyordu. Tüm masa ve sandalyelerin sağlamlaştırılıp temizlenmesini is-

tiyordu. Yıpranmış parkelerin sökülüp zımparalanmasını, onarılıp yeniden boyanmasını istiyordu. Mutfaktaki bütün ağır teçhizatın taşınmasını, her yerin tazyikli suyla temizlenmesini istiyordu. Tüm ampullerin değiştirilmesini istiyordu. Bütün mekâna astar çekilip boya yapılmasını istiyordu. Bir sahne kurmamı istiyordu. Yeni raflar ve depolama alanları eklenmesi de dâhil olacak şekilde, içki deposunu yeniden düzenlememi istiyordu. Hepsi de oldukça basit ve fazla dikkat gerektirmeyen, başa çıkamayacağımı düşünmediğim işlerdi. Hatta tüm bunları bir iki hafta içinde halledip gideceğimi düşünecek kadar güveniyordum kendime.

Sonsuza kadar Bar'da kalacağımı anlamam iki gün sürdü. Ne zaman bir işe girişecek olsam, kır saçlı emekli askerlerden biri yanıma geliyordu ve o işin en iyi nasıl yapılacağı, onların nasıl yapacağı ya da benim ne yaptığım, kim olduğum, nereli olduğum, rütbem ve görevim hakkında bir sohbete dalmış buluyordum kendimi; ve bunlar da kaçınılmaz şekilde ordu muhabbeti ve bitmek tükenmek bilmeyen savaş hikâyeleriyle sonuçlanıyordu. Ben daha bir şey anlayamadan gün bitiyor ve ben hiçbir iş yapmamış oluyordum. Bundan Brite'a bahsettim, sadece omuz silkti ve bana bir kez daha ne zaman yapabilirsem o zaman biteceğini söyledi, sanki sınırsız zamanım varmış gibi. Artık bir yetişkin ve orduda daha fazla çalışmayacak bir adam olarak, bundan sonra ne olacağımı çözmem gerekmiyordu sanki. Bunun beni sinir etmesine engel olmaya çalıştım.

Cuma gecesinin geç bir vakti ya da cumartesi sabahının epey erken bir saatiydi, yatağa uzanmış tavanı seyrediyordum. Votkayı uyku ilacı olarak kullanmamak için bilinçli bir şekilde çaba sarf ediyordum, ama bu gece bundan piş-

mandım. Neyse ki Nash evde yoktu, çünkü bu kâbus beni uyandırdığı sırada öyle şiddetliydi ki, kendi çılgılığım beni yerimden sıçratmıştı. Terliyor ve titriyordum, bir şeyler içmek kulağa çok hoş geliyordu. Fakat bunu yapmadım. Öylece yatmakla yetindim ve uykumu sürdüremeyeceğim kadar ağır gelen görüntülerin kafamda dönüp durmasına izin verdim. Mantıken, bu görüntüler bir son bulmazsa yardım almam gerekeceğini, bana çölün ve savaşta geçen uzun yılların hediyesi olan travma sonrası stres bozukluğunun muhtemel kalıntılarıyla uğraştığımı biliyordum. Bunu kendi başıma atlayabilecek kadar dayanıklı olduğumu, üzerinden yeterince zaman geçtikten sonra kendiliğinden düzeleceğini düşünmek istiyordum, ama artık o kadar da emin değildim.

Güneş doğmadan koşuya çıkmanın kafamı toplamama yardım edeceğini düşünerek bacaklarımı yataktan sallandırmıştım ki, masanın üzerinde şarja takılı bıraktığım cep telefonum birden çaldı. Korkuyla ürperdim. Böyle sabahın köründe gelen telefonlardan hiçbir zaman iyi haber çıkmazdı. Dört kez çaldı, ben kendimi korkmaktan vazgeçirip açmaya ikna edene kadar sesli mesaja düşecekti. Numarayı tanıımıyordum, ama oldukça uzundu ve ses zar zor duyulup kesiliyordu, o yüzden yurtdışından gelen bir arama olduğunu hemen anladım.

“Alo?”

“Başçavuşum?” Acı bir kahrkahaya boğuldum ve yatağın kenarına dayanarak oturdum. Dalgınlık arasında ellerimin titrediğini fark ettim.

“Artık değilim. Ne var ne yok, Church?”

Dash Churchill benim Kıdemli Çavuşum idi ve Mis-

sissippi'ye özgü ağır ağır konuşma tarzını kötü bağlantıya rağmen, uykusuz hâlimle bile tanıdım. Terfilerimizi beraber almış ve son altı yıl aynı birlikte görev yapmıştık. Önce asker sonra arkadaştık, ama ona kesin olarak güvenirdim ve saat farkına ya da artık komutanı olmayışına aldırmandan arıyorsa, işin ciddi olması gerektiğini biliyordum.

Anlayabildiğim, sadece karman çorman birkaç kelime oldu; yanlış istihbarat, sarpa saran görev, silah üstünlüğü ve gizlenmiş patlayıcılar gibi şeyler. İsyançıları, can kaybını duydum ve kafayı sıyırdım. Anında komando hâlime geri döndüm; ondan sadece ilgili ayrıntıları almaya çalışıp, bunların gizli bilgi olduğu ve sadece bilmesi gerekenlere iletildiği gibi şeylere odaklanıyordum ancak.

Ona küfür ettim ve telefonumu duvara fırlatmamak için kendimi frenlemek zorunda kaldım. Dişlerimi sıkarak, bana hiçbir şey söylemeyecekse ne diye aradığımı sordum. Kalbim öyle şiddetle çarpıyordu ki, her atışı, her çarpışı tüm parmaklarımın ucunda hissedebiliyordum.

“Görev sırasında öldürülen üç kişi ve dört de ağır yaralı, hava yoluyla Almanya'ya sevk ediliyor. Hepsi bizdendi, bilmek istersin diye düşündüm sadece.”

Hat kesildi ve telefonu uyuşmuş parmaklarımdan düştürdüm. Başımı ellerimin arasına aldım, çıldırmama engel olmaya çalıştım. Artık orduda değildim, onlar artık benim adamlarım değildi, bu artık benim görevim değildi, ama bunların hiçbirinin bir önemi yoktu işte. Eğer söz konusu çocuklar benim birliktekilerse, iki şeyi biliyordum: Ölmek için çok gençtiler ve ben hem fiziksel hem de zihinsel olarak bu kadar dağılmış olmasaydım, belki kalıp buna engel olabilirdim.

Bu evde kalamazdım. Darmadağın olmuş düşüncele-

rimle baş başa kalamazdım, o yüzden eşofmanlarımı giyip kulaklığımı taktım ve koşuya çıktım. Ya bunu yapacak ya da votka şişesinin dibini görüp günün geri kalanında bir işe yaramayacaktım. Kan ve cesetler gözümün önünden gidene kadar koştum. Kaslarım yanmaya başlayıp, ciğerlerimin içi dışına çıkmış gibi hissedene kadar koştum. Gözlerimde biriken nemin, efor harcamaktan başka bir sebebi olduğunu kimsenin fark edemeyeceği şekilde terleyene kadar koştum. Kalbim farklı ve daha somut bir sebeple güm güm atıp ağrıyana kadar koştum.

Victorian'a geri döndüğümde hiç acele etmeden düş aldım ve bugün hiç Bar'a gidecek motivasyonum olmadığını söylemek için Brite'ı aramayı düşündüm, ama sonra bütün gün evde sessizlik ve geçmek bilmeyen zamanla baş başa kalma fikri beni dehşete düşürdü, o yüzden kendimi gitmeye zorladım. İçeri girdiğimde kimseye tek laf etmedim, Darcy'nin bana bıraktığı sandviçe dokunmadım. Berbat ruh hâlimin karşıma çıkan herkese yansıdığından emindim, çünkü barda vakit geçirmeye başladığımdan beri ilk defa herkes benden köşe bucak kaçtı. Sohbet yoktu, hikâyeler yoktu, sadece bana göz ucuyla atılan şüpheli bakışlar vardı. Bugün Brite bile bilgi öğütlerini benimle paylaşmadı ve beni kendi hâlime bıraktı; aslında güzel ya da muhtemelen tehlikeli bir durumdu bu.

Arka taraftaki duvarların birinden ahşap çerçeveleri söküyordum. Otomatiğe bağlanmış şekilde çalışıyordum, aklım Denver'daki bu küf kokulu bardan öyle uzak bir yerdeydi ki, ne yaptığıma dikkat etmiyordum. Elimi duvara yaslamak için uzattım ve duvardan fırlayan, tam çakılmış başsız çivinin üzerine denk geldi. Çivi avcuma saplandı; şok edici bir histi, canımı yaktı, ama benden gelen

tepkiyi hiçbir şekilde hak etmiyordu. Küfrettim ve kullanmakta olduğum çekici odanın karşısına fırlattım. Maalesef öfkem atışa fazladan güç yükledi ve düzgün nişan alamadım, o yüzden çekiç duvarı süsleyen neon bira tabelasına sertçe çarpıp, tabelayı tuzla buz etti. Yeniden küfrettim ve başımı daha fazla dik tutmaya gücüm yetmeyecekmiş gibi bırakıp öne eğdim.

Kuvvetli bir elin omzuma dokunduğunu hissettiğimde, bunun Brite olduğunu anlamak için kafamı kaldırmama gerek yoktu.

“Bugün izin yapman lazım, evlat.” Bu bir soru değildi.

“Görev boka sarmış. Eski birliğimden görevde ölen çok kişi var. Onlar daha çocuktuk, Brite. Orada olmalıydım.”

İç geçirdi ve beni bara doğru sürükledi.

“Hayır, olmamalıydın. O senin eski hayatındı. Orada olsaydın, ölenlerden biri de sen olabilirdin; o yüzden şimdi otur, sarhoş ol ve bir an için kendini berbat hisset ama sonra silkelen ve anı yaşa. Seni götürmesi için arayabileceğim biri var mı?”

Başımı iki yana salladım ama önüme koyduğu double votka sodaya itiraz etmedim.

“Buradayken içmek yok demiştin.” Hâlâ sallanıyor ve kendimi toplamaya çalışıyordum.

“Keder zorlu bir metrestir, Rome. Sonunda ona verebileceğin her şeyi ister. Güvenli olduğunu bildiğin bir yerde biraz soluklan. Hepimiz senin durumunu yaşadık, evlat. Sadece daha sonra seninle ilgilenecek biri olduğunu sağlam almak istiyorum.”

İçkiye bakıp gözlerimi aval aval kırıştırdım. Cep telefonumu ona doğru ittim. “Kardeşim. Gitme zamanı gelince onu ara, sinirlenebilir ama gelip beni alacaktır.”

Brite başını salladı ve telefonu barın kenarına koydu. Yorgun gözlerimi ovdum ve çaresizce ihtiyaç duyduğum cevapların bazılarını belki onda bulabilir miyim diye ona baktım.

“Bu hiç kolaylaşıyor mu?” Hayat ve ölüm, önce ve sonra, o zaman ve şimdi; kendime bir dayanak bulmakta çok fazla zorluk çekiyordum. Bir eşikten düşecekmişim ve geri dönüşü olmayacakmış, kaçınılmaz düşüş sonumu getirecekmiş gibi hissediyordum.

İç geçirdi ve omzuma hafifçe vurmak için barın üzerinden uzandı.

“Hayır evlat, kolaylaşmıyor. Sonunda seni öldürmemesi için bir şekilde bunu nasıl çözümleyeceğini öğreniyorsun sadece.”

Eh, bu hiç iyi olmadı işte. Votka ise soğuktu ve boğazımda çok hoş karşılandı.

5

Cora

Günün son müşterisinden ödeme alıp, çıktığı sırada Rowdy'ye el sallıyordum ki dükkânın telefonu çaldı. Cuma ve Cumartesi geceleri geç saatte de hep müşterilerimiz olurdu, o yüzden telefon beni şaşırtmadı. Tek sorun, herkes şimdiden çıktığı için dükkânda yalnız olmamdı. Phil ondan resmen kaçtığı için Nash küfürleri havada uçuruyordu; son müşterisi randevuya gelmeyince de Phil'i evde pusuya düşürmek için erken çıkmıştı. Rule, panik hâldeki Shaw'dan gelen telefonda sonra erkenden kaçmıştı. Termosifon su sızdırıyormuş da bodrumu su basıyormuş falan filan. Kendi kurallarına göre yaşayan Rule Efendi'nin³ evin tamirat işleriyle bu kadar ilgili olduğunu hayatta tahmin edemezdim. Rowdy ise son müşterisinin işi bitene dek kalmış ve diğer dövme sanatçıları da zamanı gelince gitmişti.

Ekranda görünen numarayı tanıımıyordum, o yüzden normale göre biraz daha profesyonel bir havayla açtım.

3 (İng.) "Rule" yönetmek, egemen olmak, kural vb. anlamlara gelir; yazar kitabın bazı bölümlerinde bu isme atıfta bulunan kelime oyunlarına başvurmuştur (e.n.)

“The Marked’ı aradığınız için teşekkür ederiz, ben Cora. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Uzun bir sessizlik oldu ve arkadan gürültü ve kargaşa sesleri geldi. Yeniden selam verip, cevap gelmezse kapatacaktım ki hatta boğuk bir ses duyuldu.

“Rome Archer’in kardeşini aramıştım.”

Endişeyle ürperdim. “Neden?”

Yine uzayıp giden bir sessizlik oldu.

“Yanlışı numarayı mı aradım?” Adamın bezmiş ve çok ciddi olduğunu gösteren bir sesi vardı.

“Rule, Rome’un kardeşi, evet, ama şu an burada değil. Bir mesajınız varsa alabilir miyim?”

Karşımdaki iç geçirdi. “Bu yeni cep telefonlarından nefret ediyorum, nasıl çalıştıklarını bir türlü anlayamıyorum. Ona ulaşabileceğim başka bir numara var mı?”

Çocukların numaralarını başkalarına dağıtmak gibi bir alışkanlığım yoktu. Öyle yapsam, çaresiz kızlar buradan Coors Field Stadyumu’na kadar kuyruk olurdu.

“Bana konuyu söyleyebilir misiniz? Ben ikisinin de arkadaşayım.” Son söylediğim gerçeğin biraz dışına çıkıyordu, ama bu konuda kendimi pek de kötü hissetmedim.

“Koca Oğlan epey kötü bir gün geçiriyor. Birinin onu eve götürmesi lazım ve bugün o iş için en uygun aday kardeşi olur diye düşündüm.”

Kaşlarımı çattım ve tırnaklarımı tezgâhta tıkırdattım. “Saat daha sekiz.”

Adam güldü. “Güzelim, ne kadar kötü bir gün olduğunu tam olarak anlayabileceğini sanmıyorum. Onu taksiye bindirebilirim, ama kendim götüremiyorum, çünkü bugün turnuva gecesi var ve Bar dolup taşıyor. Yine de sağ salim evine gittiğinden emin olmak istiyorum.”

Oflayarak nefesimi bıraktım ve alnıma düşen bir tutam kısa saç uçtu. Arasam Rule gidip onu alırdı, Nash de öyle, ama bu çocuklar arasında zaten yeterince gerginlik vardı, bu işi kendim halledip herkesi bir sıkıntıdan kurtarabilirim diye düşündüm.

“Ben gelip onu alır, eve tek parça ulaşmasını sağlarım.”

“Ahh... alınma güzelim ama burada berbat bir ruh hâli içinde, zil zurna sarhoş olmuş koca bir asker durumu var. Bu işi kardeşine bırakmak isteyebilirsin.”

Zorluklardan kaçan bir kız değildim, sarhoş ve huysuz olmak da artık Rome Archer’ın doğal hâli sayılırdı. Ondan korkmuyordum. Ayrıca, sırf kız olduğum için bir şeyleri yapamayacağımın söylenmesi beni hep sinir etmiştir.

“Hasılatı yatırmam lazım, sonra gelip onu alırım. Nerede şu an?”

Boğuk ses bana, Broadway’in aşağılarındaki uğrak yolun çıkışında bulunan bir barın yerini tarif etti. Rome’u meydana getiren tüm o sarhoş cüsseyi bardan çıkarabilmek için, fiziksel olarak yardıma ihtiyacım olabileceğimden bir kez daha bahsetti. İğrenerek başımı iki yana salladım ve ona sadece o devî Mini Cooper’ıma nasıl sığdıracağımı çözmem gerekeceğini söyledim. Öyle bir kahkahaya boğuldu ki, gülerken adama bir şey olacak sandım. Sonunda sustuğunda, Rome’un anahtarlarına çoktan el koyduğunu ve onu kendi kamyonetine yerleştirmeme yardım edeceğini söyledi. Onu eve bıraktıktan sonra da geri dönüp Cooper’ı alabilirmişim. En uygun plan buymuş gibi görünüyordu, ama o kas yığınının benim küçük arabama sıkışmış hâlde fotoğrafını çekmek de isterdim aslında. Tam bir komedi olurdu.

Dükkân için parayı yatırmam, barı bulmam, park edecek bir yer bulmam ve herhangi bir tabela, kapı görevlisi ya da nereye gitmem gerektiğine dair bir işaret olmadan ön kapıyı bulmam için geçen sürede, Rome'un durumu belli ki hepten kötüye gitmişti. Resmen barın üstüne yığılmış hâldeydi, boynu artık taşıyamıyormuş gibi başı öne eğilmişti ve loş ışık yüzünde karanlık gölgeler yaratıyordu. Berbat ve yorgun görünüyordu, kesinlikle sarhoştur. Güzel gözleri ancak yarı yarıya açık durabiliyordu, yaşarmış ve kanlanmıştı. Dudakları çirkin bir şekilde aşağı doğru kıvrılmıştı ve klima çalıştığı hâlde hafifçe terlemiş olduğunu görebiliyordum. Kocaman, savaşın izlerini taşıyan elleri, boş bir bardağı tutarken titriyordu. Bir yandan da barın arkasındaki iri yarı, sakallı adamla tartışıyor gibi görünüyordu.

Arkasından dikkatle yaklaştım ve dünya üzerindeki tüm Hells Angel'ı yaratmış gibi görünen adamla göz göze geldim.

“Merhaba, ben Cora.”

Adam beni hızlıca süzdü ve çalı gibi kaşlarından tekini kaldırdı. “Pek minik bir şeymişsin ha, değil mi?”

Aslında Shaw'dan beş santim kadar uzundum, ama bende ondaki kıvrımların yarısı bile olmadığı için, gerçekte olduğumdan daha ufak ve daha narin görünüyordum sanırım. Tek omzumu silktim.

Rome taburede döndü ve gözlerinin kocaman olup bana odaklanmaya çalıştığını gördüm. Başta beni tanıdığından emin değildim, ama sonra gözlerinin mavisini, alevlerin dibinde olduğu gibi parladı ve yarım yamalak bir sırıtış yüzüne yayıldı. Gözlerimi alnındaki yara izinden ayırmamaya çalıştım, çünkü böyle gülümsediğinde

ölümcül oluyordu ve şu an kafasının tam olarak yerinde olmadığını biliyordum. Yara izinin yarattığı o belli belirsiz kusur, gerçekte kiminle karşı karşıya olduğumu hatırlamamı sağlıyordu: Yüzbaşı Eğlence Düşmanı. Flört eden, eğlenceli, sarhoş Rome değil.

“Rule’un evde acil bir duruma yetişmesi gerekti, o yüzden seni eve ben götüreceğim, tamam mı?”

“Rule nerede?”

En azından sorduğunun bu olduğunu tahmin ediyordum çünkü sesi, dili ağzına büyük geliyormuş gibi çıkıyordu. Bana doğru uzanıp neredeyse tabureden düşeceği sırada, elimi koluna koydum.

“Halletmesi gereken bir iş vardı. O yüzden bana kaldın.”

Ağır hareketlerle ayağa kalktı ve onun arkasından yerde sürükleneceğimi sandım. Neyse ki, sarhoşken bile epey iyi bir dengesi var gibi görünüyordu çünkü bara tutundu ve o can alıcı mavi gözlerini bana çevirdi.

“Çok yorgunum.”

Bahsettiği konuyu anlamasam da başımı salladım ve Rome’un arkasından ciddi, koyu renk gözleriyle bizi izleyen irikyıym barmene baktım.

“Biliyorum. Seni eve götürüp yatıracağım.” Of be, bu söylediklerim kulağa bu kadar çekici gelmemeliydi. Bu adamdan uzak durmalıydım. Kafamı allak bullak ediyordu.

“Onu kamyonete götürmek için yardıma ihtiyacın var mı?”

Başımı iki yana salladım ve kolumu Rome’un kaslı beline doladım, tüm o hatırı sayılır ağırlığını bana doğru yasladığında yüzümü buruşturmamaya çalıştım.

“Kendi başıma bindiremezsem, gidince kendi başıma çıkarmamın da imkânı yok.” Adamın bana getirdiği anah-tarları alıp Rome’u kalçamla hafifçe dürttüm. “Gidelim, Goliath.”

“Yarın kendine gelirse izinli olduğunu söyle.”

“Onu bu hâle getiren nedir?”

Adam başını iki yana salladı ve cidden hayatımda gör-düğüm en muhteşem sakalı sıvazladı.

“Hayat işte, güzelim. Bazen hepimizi alt eder öyle. O çocuğa dikkat et. Onun da birine ihtiyacı var, özellikle de şimdi.”

Benim çocukların hepsine dikkat ettiğimi söyleyecektim, ama Rome kapıya doğru sendelemek için o anı seçince, cevap verecek fırsatım olmadı. Koca kolunu omzuma attı, göğsüne yapışacağım şekilde beni kendine çekti, bur-nunu kafamın en tepesindeki kısa saçlara gömdü. Ayakta durabilmek için mücadele ederek beni geri geri yürüttü ve park yerine doğru ilerledi.

“Güzel kokuyorsun.”

Genel olarak işten çıktığımda antiseptik ve dükkânı steril ve güvenli tutmak için kullanılan bütün o temizleyiciler gibi kokardım. Nefes almama yetecek kadar serbest kalmak için kıpırdanmam gerekti, ama doğru yöne gittiği ve kendi başına yeterince sağlam durabiliyor gibi göründüğünden, beni bırakması için bir şey yapmadım. Rome’u, barmenin ona ait olduğunu işaret ettiği parlak kırmızı Dodge’a doğru çaktırmadan yönlendirmeye çalıştım, ama aniden durup dikkatle bana baktı.

“Gerçekten de gördüğüm en güzel gözlere sahipsin.”

Boğazımı temizledim ve kızarmamaya çalıştım, hayatım boyunca kızaran tiplerden olmamıştım çünkü.

“Daha önce de söylemiştin.”

Konuşması hâlâ zor anlaşılıyordu, ama aynı şey gözlerindeki maviliğin parıldaması konusunda söylenemezdi. Fazlasıyla dik başlı olsam da, adamı seksi bulduğumu inkâr edecek değildim. Yani, neticede ben de bir insandım ve bu görmezden gelinmesi zor, yalın, eski moda kaslı adamda bir şeyler vardı. Fakat onun da bu hislere karşılık veriyor gibi görünmesi beni şaşırtıyordu. Onun benim tipim olmaması gibi, kendimi de bir an için bile onun tipi olarak göremezdim.

Sendeledik, yarım yamalak adımlar attık ve kamyonete doğru ayak sürüdük. Yaptığım çeşitli manevralar ve sınırlı hareketlerle, beni bırakıp devasa araca tırmanmasını sağladım. Lynyrd Skynyrd’dan *Simple Man*’in berbat bir yorumunu mırıldandığı sırada kapıyı suratına kapattım ve bir an için gözlerimi yumdum. Huysuz, sarhoş çocuklarla uğraşma konusunda epey tecrübeliydim, Rule çok fazla kokteyl içtikten sonra kudurmakta bir numaraydı, ama o gök mavisi gözlerdeki mutlak üzüntüde, apaçık görülen kederde bir şeyler vardı ve bu durum Rome’la uğraşmayı biraz daha zorlaştırıyordu. Göz açıp kapayınca kadar uysal ve şapşal hâlimden kurtulup, insanı gerçekten zorlayabileceğini seziyordum.

Kamyonet kocamandı ve koltuğu direksiyona yaklaştırmak için gittiği yere kadar kaydırmak zorunda kaldım. Nispeten yeni bir model olduğu için şanslıyım, çünkü eski tip birleşik koltuklardan olsa, pedallara ulaşmam hayatta mümkün olmazdı. Aynı zamanda otomatik vitesti; kim bilir ne zamandan beri düz vites kullanmadığım için bu da iyi haberdi.

Yolcuma şöyle bir baktım ve onu, kafasını pencere-

ye yaslayacak şekilde yığılmış buldum. Gözleri kapalıydı, göğsü de düzenli bir ritimde inip kalkıyordu. Onu Victorian'a götürecek ve içeri taşımak için de Nash'ten yardım isteyecektim. Tenime doğru fısıldadığında tüylerimi diken diken edecek kadar derin ve karanlık bir yerden gelen sesi çatallıydı.

"Hiç, 'Neden ben?' diye merak ediyor musun?"

Ona kaşlarını çatıttım ve evde olup olmadığını öğrenmek için Nash'e bir mesaj attım.

"Neden ben derken?" Ne saçmaladığını anlamamıştım ve gözleri de hâlâ kapalı olunca, uykusunda konuşmadığından tümüyle emin olamıyordum.

"Neden hâlâ burada olan benim? Neden çekip giden tek kişi ben oldum? Sonrasında işe yaramaz ve gereksiz birine dönüşecekken niye ölümden döndüm? Kimin planıydı bu? Neden Remy'nin sırrını açmadığı biriydim? Neden bana güvenmedi? Neden? Tüm bunların bir anlamı olması gerekmez mi?"

Büyük bölümü anlaşılmaz olsa da, konuşmanın altında yatan duygu insanın canını acıtıyor, böylesine canlı ve hayat dolu birine yakışmıyordu. Sağ kalma suçluluğunun, bu kadar çok şey görmüş birini nasıl etkilediği konusunda yeterli bilgim yoktu, ama Rome'a bakılınca, bu durum onu yiyip bitiriyor gibi görünüyordu.

"Profesyonel biriyle ve belki de karaciğerini içkiyle boyunduruk altına almaya çalışmadığın bir zamanda yapman gereken bir konuşma bu muhtemelen."

"Her gün, ölmemesi gereken insanlar ölüyor. Bu ne adil, ne de doğru. Bunun bir anlamı ya da sebebi olmalı." Fakat yoktu ve sarhoş değilken o da bunu biliyor olmalıydı, değil mi?

Telefonum öttü, mesaja bakmak için bir sonraki duruşaretine kadar beklemek zorunda kaldım. Alçak sesle küfrettim çünkü Nash evde değildi ve eve dönmek gibi bir planı da yoktu. Rule'un çocuklar arasında en duyarlı olan sayılmamasının yanı sıra, onu rahatsız etmek istemiyordum. Rome'un da hiçbir şekilde kendi hâline bırakılabilecek gibi bir durumu yoktu. Onu mecburen benim eve götürüp, aylana kadar kanepeye yatıracaktım. Jet yollardaydı, Ayden da geç saatlere kadar çalışıyordu; yani yalnızca Asa'nın sonu gelmez soruları ve şüpheli bakışlarıyla uğraşmak zorunda kalacaktım.

"Her gün, yaşanmaması gereken bir sürü kötü olay yaşanıyor. Maalesef hayatın bir parçası bu."

"Olmamalı." Yeniden ona döndüm ve o parlak gözlerin kocaman açılmış ve bana odaklanmış olduğunu fark ettim. Böyle yoğun bir incelemenin odağında olmak insanı geriyordu.

"Belki de. Hey, seni geçici olarak benim eve götüreceğim. Biraz kestirip bir şeyler yersin, sonra yeniden gücünü toplayınca da benim arabayı almaya gidersin. Olur mu?"

Gözleri tekrar kapandı ve hiç umurunda değilmiş gibi geniş omuzlarını silkti. Onun için endişelendiğimi itiraf etmek hiç hoşuma gitmiyordu, ama kendini nasıl bir umutsuzluk bulutu içine gömdüyse bu yoğun ve zordu, ağırlığının onu boğduğunu neredeyse hissedebiliyordum.

Bizim çeteyle paylaştığım küçük şirin evin bulunduğu Washington Park'a ulaştık. Rome'un sonunda cidden uykuya geçmiş olabileceğini düşündüm, ama koca ihtiyar kamyonetin motoru durduğu anda gözleri açıldı ve içeri-nin loşluğunda bana bir kez daha gözlerini dikti.

“Neden beni almaya geldin?”

Anahtarla uğraşıp kapıyı açtım. “Çünkü kardeşini seviyorum, o da seni seviyor ve bunun böyle devam etmesini istiyorum. Böyle bir durumla uğraşma konusunda ondan çok daha başarılıyım.”

“Nasıl bir durum?”

Kendi kapısını açmayı başardı, ama dengesini kaybedip kamyonetin çamurluğuna doğru düştüğünde gümbürtüyü ve homurdanarak bir dizi küfür sıraladığını da duydum. İç geçirdim ve onu almak için kamyonetin etrafından dolandım.

“Belli ki canı yanan ve çekmeye razı olacaklarını bildiği için hıncını en yakınlarından çıkaran bir adamınki gibi bir durum. İstedikğin kadar devam edebiliriz, Yüzbaşı Eğlence Düşmanı, beni korkutmuyorsun.”

Bende uyandırdığı huzursuzluk hissi beni korkutuyordu aslında, ama kimsenin bunu bilmesine gerek yoktu. Dışarıdan bakıldığında kaya gibi sağlamdım, Jimmy’yle planladığım mükemmel gelecek ve mutlu sona ulaşmanın içimde yarattığı boşlukla her gün içten içe mücadele ettiğimi kimse bilmiyordu. Büyük ölçüde yalnız başıma büyümek berbattı. Jimmy’yle birlikte, bir daha asla tek kalmayacağımı sanmıştım. O güven yok olup gittiğinde, bana sonsuzluk, istikrar ve aile sözü vermeye hazır olmayan kimse için kalbimi ve hayallerimi riske atmamın bir daha asla mümkün olmayacağını biliyordum.

Bana gözlerini kırptırdı ve bakışarak bir inatlaşma içine girdik, bir an için beni havaya mı kaldıracak yoksa yere mi yapıştıracak emin olamadım. Bunların yerine sadece başını iki yana salladı ve öyle kısık sesle fısıldadı ki, dudaklarının hareket ettiğini görmemiş olsam bunu sadece hayal

ettiğimi düşünebilirdim. “Bu güzel, çünkü benim çoğu zaman kendimden korkmaktan ödüm bokuma karışıyor.”

Ne diyeceğimi bilemedim, o yüzden taş gibi sert kolunu tuttum ve biraz asılıp eve doğru yönlendirdim. Asa kanepeye kurulmuş, bilgisayarda bir şeyler yapıyordu; bir anlığına yüzünden bir suçluluk ifadesi geçtiğine yemin edebilirdim. Bana ve davetsiz misafirime sorgular gibi baktı ve ağır ağır ayağa kalktı. Oturması için ona elimi sallayıp, salon ve mutfağı geçerek büyük yatak odasının olduğu tarafa doğru Rome’u çekistirmeye devam ettim.

“Kalkma. Bütün içtiklerini çıkarmaya karar verip de yakınında banyoya ihtiyacı olursa diye benim odama götüreceğim. Sadece biraz uyuması lazım.”

Sapsarı kaşlarının ikisi de havaya fırladı. “Kendi evinde uyuyamıyor muydu?”

“Şimdi başlama, Asa.”

Rome sendeledi ve benim dükkândaki çocuklarla bir fotoğrafımı duvardan düşürdü. Fotoğrafı yere çarpmadan yakalayacak kadar hızlıydım, ama odamın açık kapısından içeri devrildiği sırada Rome’u tutmaya gücüm yetmedi. Neyse ki eski tip bir evdi ve oda da çok büyük değildi, böylece devrilirken neredeyse çift kişilik yatağa denk geldi. Biraz uğraş, biraz itiş kakış, biraz da küfür ve homurtular sonucunda o koca bedeni, parlak pembe yorganımın üzerine yatırmak mümkün oldu. Kesik kesik nefes alıyordu, gözleri kapandı ve onu daha rahat ettirmeye çalışmak ya da gerekebileceklerin yerini göstermek gibi işlere girmedim. Onun için en iyisinin uyumak olacağını düşünerek, onu yalnız bırakmakla yetindim.

Asa aynen onu bıraktığım yerdeydi, sadece bilgisayarı kapatmıştı ve benim dönmemi bekliyor gibiydi.

“Ne iş?”

İnledim ve kanepede yanına yığıldım.

“Bardaydı, barmen de Rule’a ulaşmak için dükkânı aradı. Henüz tam anlamıyla barışmadıkları için işe el atmaya karar verdim, ama ne tür bir sarhoş olacağına dair hiçbir fikrim yoktu.”

“Ne tür bir sarhoşmuş peki?”

“Karmaşık. Ben sadece toparlanmasına yardım edip kendi yoluna göndereceğim. Günlerdir düzgün uyumamış gibi görünüyor, umarım içki onu bir süre kaldırmaz, sonra da evine gidebilir.”

“Gerçekten iyi kızsın, Cora.”

“Öyle anlarım vardır. Biz geldiğimizde bilgisayarda ne yapıyordun?”

Yıllanmış viski rengi o gözler bana bakarken parladı. Asa, bu kadar sevilesi bir çocuk olduğu için şanslıydı, çünkü bende zerre kadar güven uyandırmıyordu.

“Hiç. Sadece bir şeylere bakıyordum.”

“Seni hastanelik eden şeylere mi? Ayden seni öldürecek.”

Güldü. “Hayır. Biraz beyinsiz olabilirim ama sonunda dersimi alıyorum.”

“Neden durumun gerçekten böyle olmayabileceğini düşünüyorum acaba?”

“Çünkü ete kemiğe bürünmüş bir çizgi film karakteri gibi görünen birine göre şaşırtıcı derecede akıllısın.”

Bana başka bir şey söylemeyeceği hissine kapıldım o yüzden kalktım ve ikimize akşam yemeği olarak ızgara peynirli sandviç yapıp, birer de bira getirdim. Asa’yla takılmayı severdim, ama bu akşam insanda kötü hisler uyandıran bir havası vardı ve Rome’dan tek bir ses ya da hareket

gelmeden gece yarısı olduğuunda, zor adamlarla uğraşmak-
tan bıkip usanmış hâldeydim. Asa gidip odasında televiz-
yon izleyeceğini söyledi, çünkü Ayden eve döndüğünde
onu ayakta bulursa, bu hafta onunla ilgili neye takılmışsa,
onu o konuda taciz edip duracaktı. Jet birkaç günden uzun
bir süre şehir dışında olunca Ayden biraz baş belası olabili-
yordu, bunun sıkıntısını da ağabeyi çekiyordu. Jet yollarda
bu kadar çok zaman geçirdiği için Ayden'in yalnız yaşa-
mak istemediğini biliyordum, ama kardeşler arasındaki bu
gerilimli ilişkiyle uğraşmak, televizyonda reklam arası ol-
madan *reality show* izlemek gibiydi çoğu zaman.

Rome'un bu gecelik benim yatağımda kalmasına izin
verip kanepede yatmaktan bir zarar gelmeyeceğini düşün-
düm. Ben ufak tefektim ve kanepede de öyle büyüktü ki, çok
da rahatsız edici bir durum olmazdı. Ancak çaktırmadan
banyoma girip, iş gününün etkilerini üzerimden atmak
için hızlıca duş almam gerekiyordu.

Asa'yla birbirimize iyi geceler diledik ve parmak uçla-
rımda yürüyerek karanlık odaya girdim. Rome, sıkıntılı
baygınlığının arasında sadece yatağın ortasına yerleşmekle
kalmamış, botlarını ve tişörtünü de çıkarıp atmıştı. Bunun
yanlış olduğunu bilsem de öylece durup, pembe yatak ta-
kımımın üzerine serilmiş, açıkta duran o bedene gözle-
rimi dikmemek elimde değildi. Tam anlamıyla kız işi ve
fazlasıyla kadınsı bir ortamın içinde, sert bir kas yığını ve
erkeksi mükemmeliyet tablosuydu. Benim bütün o kız işi
eşyalarımı ancak Rome Archer gibi bir adam sert göstere-
bilirdi.

Uzun kollarından birini yan tarafa uzatmış, diğerini ise
başının altına kıvrımıştı. Zor ve yorucu işlere alışmış kas

ve tendonları çevreleyen hatlar ağzımı sulandırdı. Röntgenci gibi hissettim. O böyle baygın hâlde hiçbir şeyin farkında değilken, onu göz göre göre incelememem gerekirdi ama kafamı çevirecek gücü de kendimde bulamıyordum. Gerçek hayatta, kalçalarının arasından gelip, koyu renk tüylerin kotunun içine doğru yok olduğu alt kısma kadar devam eden o adonis kaslarını hiç kanlı canlı bir adamda görmemiştim. Gerçekte o kaslar sadece iç çamaşırı reklamlarındaki erkek mankenlerde, aşk romanlarındaki adamlarda ve belki profesyonel sporcularda olurdu. Fakat hayır, Rome Archer'da da vardı; üstelik *six pack* çıkaranları yerin dibine sokacak karın kasları ve taştan oyulmuş gibi görünen bir bedeni kaplayan, hafifçe bronzlaşmış, bitmek bilmez gibi görünen teni de o kaslara eşlik ediyordu. Güzel ve erkeksi olan her şeyin devasa bir örneği gibiydi, vücudu mitolojik tanrılara benziyordu ve bunu kabullenmek istemiyordum, ama yatağında bu kadar güzel görünen bir şey görmemiştim hiç.

Ayrıca, soluk beyaz yara izlerinin daha fazlası da, keşfetmek istediğim o tam anlamıyla seksi manzaraya serpiştirilmişti. Odaya yalnızca koridordan ışık sızdığı hâlde, kolunu başının altına kıvırdığı tarafta, omzundaki devasa yara izini görebiliyordum. Buruşuk ve elimden daha büyüktü, hâlâ acıyormuş gibi bir görüntüsü vardı. Kaburgalarının diğer tarafında, yaklaşık yirmi beş santim uzunluğunda ve henüz iyileşmekteymiş gibi duran çirkin, kırmızı bir iz uzanıyordu. Feci bir beyaz çizgi, göbek deliğinin altında zikzaklar çizip pantolonunun belinde kayboluyordu ve tüm bunlar, daha sadece insanı oldukça etkileyen ön tarafında görebildiklerimdi.

Orijinalliklerini göstermek, tenlerinin kendilerine özgü

olduğunu ortaya koymak için vücutlarına dövme yaptıran insanlarla bir arada olmaya alışkındım. O yara izlerini, Rome'un şüphesiz hiç istemediği o izleri görünce, kendi iradesi dışında kalıcı dövme yaptırmaması konusunda nasıl hissettiğini merak ettim. Onun da teni hayatını, gidip bir savaşçı, başkalarının özgürlüğü için savaşan bir adam olma seçimini yansıtıyordu ve artık o hatıraları hayatının geri kalanı boyunca taşıyacaktı. Tamamen farklı bir seviyede, bambaşka amacı olan bir vücut değişimiydi bu.

Kafamı hızla salladım ve kendi kendime sapıklık yapmayı kesmem gerektiğini söyledim. Ben yatarken giydiğim büyük beden tişörtle şortumu çıkarırken, Rome'un kirpiğinin tek bir teli bile kıpırdamadan uyumasına bakılırsa, uykuya ihtiyacı olduğu belliydi. Banyoda işlerimi halledip yatmaya hazırlanırken gürültü yapmamak için pek de dikkat ettiğim söylenemezdi. Cumartesi gecesine göre saat erkendi, ama kimse dışarı çıkmamıştı ve Ayden da Jet yokken dışarıda takılmayı sevmezdi; o yüzden sızana kadar kablolu televizyonla baş başa olacaktım. Yeniden odamdaydım, Rome'un kafasının yanındaki komodinde duran şarj aletimi prizden çıkarmaya çalışıyordum. Hep-ten kendinden geçmiş gibi görüldüğü için onu rahatsız etme endişem yoktu; ta ki koca bir el kolumu kavrayana kadar.

"Hey!" Birden aşağı çekildiğim ve sırtım pat diye yatağa yapıştığından, şok içinde ağzımdan çıkan kelime cılız kaldı. Rome yatağın kenarından sallanan koluyla beni kavrayıp, yatakta döndüğünde neredeyse altında kalacağım şekilde kendine çekince şaşkınlıkla bağırdım. Bir ton ağırlığında falandı ve geniş omuzlarını ne kadar itersem iteyim, üzerinde bir etkisi olmuyormuş gibi görünüyordu. Koyu renk

saçlarla çevrili başını boynumun kıvrımına gömdü; gözleri hâlâ sımsıkı kapalıydı, gereksiz derecede uzun kirpikleri tenime değiyordu. Beni sımsıkı tutan kolundan kurtulmak için kıpırdanıp kıvranmama rağmen, göğsü herhangi bir uyanma ya da dikkat belirtisi göstermeden inip kalkıyor, nefesi düzenli olarak sürüyordu.

“Rome?” Başının yan tarafını hafifçe dürttüm ve boynuma doğru kaşlarını çatıldığını hissettim. “Hey, Koca Öğlan, kalkmam lazım.”

Onu sarsmayı bir kez daha denedim, alçak sesle bir şeyler homurdandı ve üzerime iyice yerleşti. Kot pantolonlu bacaklarından biri benimkilerin arasına kaydı ve bana doladığı koca kolunu daha da sıkı sardı, o geniş avcu sırtımın kıvrımına tamamen yerleşti. Kafasını çevirip yanağını şakağıma sürdü ve iç geçirdi. Bu, bir an için mücadelemi durdurdu. Merak içinde ona bakabilmek için kafamı kaldırdım, öyle mağlup olmuş bir sesti ki. Duymak canımı acıttı.

Kırk derece ateşi varmış gibiydi ve kilosuna da benim iki katım olmalıydı, ama onu hayata bağlayan yegâne varlığımı gibi bana tutunuyordu. Sanki ben kanlı canlı bir oyuncak ayıydım ve geceleri onu uyutmayan her neyse, bana sarılmak onu uzak tutacaktı. Nefesimi bıraktım, yapılacak en iyi şeyin ne olduğuna karar vermeye çalıştım. Şimdi düşününce, barmene Rule’un numarasını verip bu bataklığa onun saplanması müsaade etmeliydim, ama her zaman olduğu gibi illa burnumu sokacaktım. Hiçbir iyilik cezasız kalmıyordu.

Uyandırmak için onu kasıklarından tekmelemeden ya da suratını yumruklamadan kurtulmamın imkânı yoktu, bu da biraz aşırılığa kaçıyordu. Adam için üzıldüm. Belli

ki sıkıntı çekiyordu, içerek unutmaya çalıştığı şeyin kötü bir günden fazlası olduğu açıktı. O dönene ya da kolunu gevşetene kadar olduğum yerde yatmamın bana bir zararı olmayacağını düşündüm. Buna ek olarak, bana yaslanmış o savaşa hazır vücudun sertliğinin tadını çıkarma fırsatı da sunuyordu bu durum. Bir daha böyle bir fırsatın karşıma çıkacağından şüpheliydim. Son birkaç yılda, cinsellikle ilgili tecrübelerim epey körelmişti. Ara sıra bir iki adam olmuştu, ama onlarla da uzun süre takılmamıştım ve hiç kimse şu an beni hapseden adamın katıksız fiziksel mükemmelliğiyle yarışamazdı.

Pes ederek iç geçirdim ve kendime biraz daha nefes alma alanı yaratmak için azıcık kıpırdandım. Rome ise sadece kollarını daha da sıkı sarıp, üzerime doğru iyice yayıldı. Yenilgiyi kabul ederek bir kolumu omzuna doladım; omuzları öyle genişti ki, diğer tarafına zar zor ulaşabiliyordum. Diğer elimi de kaburgalarına doğru, tam o iyileşen yaranın yukarısına koydum. Her an rahatsız olabilir, artık yalnız olmadığını fark edip diğer tarafa dönebilir diye düşünerek, gözlerimi saate değil tavana diktim. Sadece bir ara ön kapının açıldığını ve Ayden'in koridordan gelen topuk seslerini duydum; bu da saatin gece ikiyi çoktan geçtiğini, bana battaniye olan adamın ise tek bir kasını bile oynatmadığını gösteriyordu. İki saati aşkın bir süredir yatağa mihlanıp kalmış durumdaydım ve şafak sökmeden kurtulabilecekmişim gibi de görünmüyordu.

Sonunda, sadece Rome'un uyku hâlindeki yüzünün tek tarafını seyretmeye ya da teninin orasında burasındaki ufak kesikler ve minik izleri merak etmeye devam edemeyecek kadar yorgun düştüm. Bu kadar yakından bakınca, kaşının üzerindeki yara izi gerçekten fena görünüyordu.

Kaşın kavisli kısmıyla saç çizgisini bağıyor, şakağına doğru sanki bir ağ oluşturunuyordu. Yakışıklı yüzünün o tarafında hâlâ sağlıklı bir gözü olduğundan dolayı çok şanslı bir adammış gibi görünüyordu. Teninde bir yaşanmışlık vardı; zorluklar ve tehlike içinde geçmiş bir hayat, tüm dünyanın görüp yargılayabileceği şekilde gözler önüne serilmişti. Bu durum benim için Rome'u anlaşılması çok daha zor bir adam hâline getiriyordu ve açıkçası, tüm bunlardan çok yorulmuştum. Rome'un uyanmasını bekleme inadından vazgeçmeden önceki son düşüncem, Jimmy'yle aynı yatağı paylaştığımız o kadar yıl boyunca bana bir kez bile bu kadar sıkıca, sanki asla gitmemi istemiyormuş gibi sarılmadığı oldu.

Beni uyandıran neydi emin olamadım; panjurlardan giren güneş ışığı mı, yaz ortasında üzerimde elektrikli battaniye varmış gibi hissetmem mi yoksa görmezden gelinemeyecek şekilde, süslü pembe yatağında yalnız olmam mı? Odaya dolan sabah güneşi yüzünden gözlerimi kısıtım, ama tek görebildiğim, göz alabildiğince bir mavilikti. Karşısında kelimelerin kifayetsiz kalacağı bir mavi, beni içten dışa yakabileceğini hissettirecek kadar sıcak ve parlak bir mavi. İyi hissedip hissetmediğini sormak, üstünden kalkıp gitmesini söylemek için ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı. Öylece birbirimize bakmakla yetindik ve aramızdaki kıyafet eksikliği bir anda göz ardı edilemez bir hâle aldı. Göğüslerimizin birbirine yapıştığı noktada, kalbinin benimkine karşılık gümbürdediğini, içine bir nefes çekip yavaşça bıraktığı sırada kaburgalarının inip kalk-

tığını hissedebiliyordum. Hissedebildiğim bir diğer şey de, yatarken giydiğim minicik şortun herhangi bir koruma sağlamadığı bacak aramdaki yumuşak bölgeye doğru bastıran, kendine ait bir alana ihtiyaç duyacak ölçüdeki sertlikti. Nereden bakılırsa bakılsın uygunsuz bir durumdu; birbirimize hemen hemen yabancı olduğumuzu da düşününce, normalde hazırcevap olmama rağmen bir savunma bulmakta epey zorlanıyordum.

Kalçamı tutan eli, popomu bir an sıktı ve kalkıp üzerinden çekileceğini düşündüm, ama öyle yapmadı. Diğer elini, hatırı sayılır cüssesini saatler sonra ilk kez üzerimden çekmek için kullandı. Boştaki elini kaldırdı, hâlâ geri zekâlı gibi açık duran ağzıma doğru uzatıp, alt dudağımın kıvrımı üzerinde nazıkçe gezdirdi. Öyle büyük, öyle sert eller bu kadar saygılı, bu kadar kibar olmamalıydı. Nefesimi kesti.

Bir şey söylemem gerekirdi. Rome'un bir şey söylemesi gerekirdi. Fakat ikimiz de hiç konuşmadık ve o güzel, üzgün gözler benimkilere yaklaştığında, kirli sakalının seksi gölgesiyle çevrelenmiş dudakları benimkilerin üzerine kapandığında, tek yapabildiğim öylece yatıp, bunu kaçınılmaz bir şey gibi karşılamak oldu. Hayatım boyunca pek çok kez öpülmüştüm; iyi çocuklar ve kötü çocuklar, hoşlandıklarım ve hoşlanmadıklarım, birlikte sadece bir dakika geçirdiklerim ve yıllarca birlikte olduklarım beni öpmüştü, ama hiçbirisi böyle değildi. O sağlam dudaklar benimkilerin üzerine yerleştiğinde bir şeyler oldu. Beynim kısa devre yaptı, sağduyum ve mantığım ortadan kayboldu ve geriye sadece bir dolu çıldırmış hormon ve tenimin altında atmaya başladığında neredeyse canımı yakacak kadar şiddetli ve keskin bir arzu kaldı.

Etrafım onunla çevriliydi, onda kaybolmuştım. Her yerdeydi ve bu durum aklımı başımdan alıyordu. Ona durmasını, bunun doğru olmadığını söylemem gerektiğini biliyordum. Böyle şeyler yapmazdım ve dün onu çıldırtan her neydiyse, yarasının hâlâ kapanmamış olduğunu hissediyordum, ama kelimeler aklıma gelmiyordu, gelse bile kullanabilecekmişim gibi değildi. Dudaklarını benimkilere bastırmıştı, dili ağzımdaki her bir köşeye, gizli kalmış her yere hücum ediyordu. İkimizde de tutunulacak pek bir saç yoktu, o yüzden onu olduğu yerde tutmak için kulaklarına yapışmakla yetindim. Onu kendime çekmiyor, itiyor olmalıydım, ama üzerime yaslanan o kas yığını ve beni derinliklerinde boğan o gözler varken bunun olmasına imkân yoktu.

Öpücüğüne karşılık verdim, çünkü gerçekten tek yapabildiğim buydu. Dilimi onunkine karşılık kaydırdım, dişlerimle dudaklarının yumuşak iç kısmını buldum, tek kolumu boynuna doladım ve birbirimize yumulduk. Bunu tarif etmenin başka yolu yoktu. Kotunun sert kumaşı çıplak bacaklarıma sürtünüp, elleri beni istesem de kurtulamayacağım kadar sıkı tutarken birlikte kıvrandık. Öptük, emdik, ısırdık ve bir noktada olay bir tür ani patlama olmaktan çıkıp, ağır ağır kızışmaya döndü; bunun üzerine bir bacağıma kaslı beline doladım ve sabırsız elleri yataarken giydiğim tişörtü çekiştirmeye başladığında itiraz etmedim.

Bu çok hızlıydı, çok yanılttı. Rome sabırla beklediğim türden bir adam değildi. Kafamdaki mükemmellik anlayışından olabildiğince uzaktı, ama beni göz açıp kapayıncaya kadar içimin ürperip sızladığı bir noktaya getirme konusunda beklentileri karşılıyor oluşu tartışılmazdı. Tişört kafamdan geçip çıkınca bir an nefesim kesildi. Gerçekten

uzun zamandır bir adamın karşısında çıplak kalmamıştım ve bu adamla soyunmak da her açıdan insanın gözünü korkutuyordu. Onun her yerini kaplayan pürüzsüz ten ve mükemmel kaslara karşılık, benim bronzlaşmaya yatkın ama aynı zamanda yer yer çiller serpiştirilmiş tenimin tamamına renk girdabı hâlinde dövmeler yapılmıştı. Sol kolumun yanında, zambaklardan oluşan bir renk cümbüşü sol göğüs kafesim boyunca uzanıyordu. Parlaktı, gün ışığında her rengi yansıtıyordu ve tüm çiçeklerin başçıkları da deri altı piercinglerle süslenmişti. Her bir çiçeğin ortasında parıldayarak yanıp sönen dört beş yapay elması vardı. Bu ciddi ve gergin askerin daha önce böyle bir şey görmediğinden emindim, ama bu durum onu yavaşlatmadı. Tişörtümü omzunun üstünden fırlatıp attı ve taşlardan birine işaret parmağının ucunu değdirdi; beni ürpertti. Hâlâ tek kelime etmemiştik ve işler hızla kontrolden çıkıyordu. Nazikçe kaçacağım yer kalmıyordu.

Bir elimi göğsünün ortasına koydum, parmaklarımı kocaman açtım, tutarsız ve inatçı düşüncelerimi bir düzene koymaya çalıştım. Soluklanacak zamana ihtiyacım vardı; normalde birbirinin hayatında var olmayacak, hiç ortak noktası olmayan iki kişi olduğumuzu hatırlamak için bana biraz zaman gerekiyordu. Rome bana o zamanı tanımadı. Başparmağını yan tarafımı süsleyen minik mücevherler arasında gezdiriyordu, onları ya da artık ortada olan onca dövmeyi garip karşılamış veya sinir bozucu bulmuş gibi bir hâli yoktu. Hatta insanı hipnotize eden o mavi bakışlarını bir an bile benimkilerden ayırmadı. Kocaman elini benimkinin üzerine koydu, böylece avcumu tamamen tenine bastırdı. Kimsenin, hiçbir koşulda bana patronluk taslamasından hoşlanmazdım, ama bana bir şeyler oluyor-

du, bize bir şeyler oluyordu ve bunu durdurabilecekmişim gibi görünmüyordu. Elimi göğüs kemiğine sürükledi, kıvrımlı ve sıkı karnından geçirdi, göbek deliğinden o soluk renkli mutluluk üçgenine doğru indirdi. Fermuarının sert metaline gelince durdu, teninin sıcaklığı ve sertliği kumaşın altından bile anında parmaklarımı yakıyordu. Beni daha fazla zorlamadı. Elini çekip kaldırdı ve başparmağıyla yanağımı okşadı. İstersem vazgeçebilmem için bana bir fırsat veriyordu; nasıl oluyorsa bu adam, ağzından tek bir hece bile çıkmadan, yattığımı hatırladığım adamların hepsinden daha çok şey söylüyordu.

Bunu durdurmak için tutunmam gereken her şey hemen yakında beklemedeydi; akıl, mantık, sağduyu... Belirsiz ve bulanık da olsa hepsi oradaydı ve Rome, istediğimin bu olması durumunda onlara tutunmam için bana fırsat sunuyordu. Birdenbire, onun aslında iyi bir adam olduğuna dair söylemlerin doğru olması gerektiğini anladım. Benden fazlasıyla iri olduğu ve niyeti olsa bariz şekilde dayatabileceği hâlde baskı yapmıyor, faydalanmaya çalışmıyordu. Kararı bana bırakıyordu ve ben de ikimizi birden şaşırtmak üzereydim, çünkü parmaklarımın altında nabız gibi atan kaya sertliğindeki tenin cazibesine karşı koyamazdım. Görmek istiyordum, dokunmak istiyordum, vücudunun geri kalanı kadar iri ve sert olup olmadığını öğrenmek istiyordum. Parmaklarımın yalnızca uçlarını pantolonunun beline geçirdim ve düğmeyi iliğinden çıkardım.

Sıktığı dişleri arasından tıslayarak nefes verdi ve göğüslerimden birinin ucunu ağzına alabileceği şekilde başını öne eğdi. Emişi ve ağzından yayılan nem, kirli sakalının tenime sertçe sürtünüşü öyle sarsıcıydı ki, sırtımı büktüm

ve kafamı geriye attım. Bana bahşedilmiş fazla bir şey yoktu, göğüslerim de vücudumun geri kalanı gibi ufak hatlı ve narindi, ama fazlasıyla hassastı da. Rome dilini göğsümün titreyen en uç noktasında gezdirip, keskin dişlerinin ucuyla sertleşen deriyi sıyırdığında işim bitmişti. Artık doğru olanı yapma düşüncesi, onu o kadar da tanımadığım endişesi yoktu. Sadece istek ve ihtiyaç vardı ve Rome bana hepsini sunacaktı. İşte bu kadar.

İki elimi de aramıza uzatıp, onu yaralamadan fermuarını indirdim ve kotu kalçalarından aşağı çekmeye başladım. İç çamaşırı yoktu, bu bana hep seksi gelirdi. Ayrıca utangaç da değildi, çünkü kendini iterek kalkıp pantolonu çıkarma işini tamamladı. Pantolonu, yere fırlatılmış tişörtümün yanına düştü ve üzerime doğru geri döndüğü sırada bir an için malzemelere bir göz attım ve gözlerim telaştan fal taşı gibi açıldı. Dar görüşlü bir tip değildim, takım taklavatların her şekil ve ebatta olabildiğini biliyordum. İyi, kötü ve çirkine bir hayli aşinaydım. Bu işimin bir parçasıydı, ama Rome, gerçekleşmesine anatomi ve biyolojinin müsaade edeceğinden emin olmadığım bir hazırlık içindeydi. Söylemeye bile gerek yok ama Rome her şeyiyle devasaydı ve ben de her şeyimle ufak tefektim. Bütün bu olayı bir daha düşünmem ve her zamanki gibi akıllı ve sorumluluk sahibi bir insan olmam gerektiğini düşünüyordum. Ancak ellerini şortumla çamaşırama uzattı, itiraz ve panik araya giremeden kendimi Rome'un altında çıplak ve sere serpe uzanmış hâlde buldum. Birbirimize uymamızın imkânı yoktu. O kadar tahrik olmama rağmen, değdiğimiz her yerde birbirimize kaynayacakmışız gibi geliyordu. Arzuğu ve bacaklarımın arasında biriken ıslaklığı hissedebiliyordum; gözleri her yöne kobalt mavisi kıvılcımlar saçtığında,

onun da hissettiğini gördüm. Ne kadar seksi olduğu, bana nasıl ateş bastırdığı umurumda değildi, o kitle imha silahı vücuduma hayatta giriş yapamayacaktı.

Tedirginliğim yüzüme yansımış olmalıydı çünkü yara izinin altındaki kaşı havaya fırladı ve nihayet bana dokunmaya, köprücük kemiğimi minik öpücüklerle boğmaya ve tüy hafifliğinde parmak uçlarını yan tarafımı süsleyen çiçekler üzerinde gezdirmeye bir son verdi. Başını eğip bana baktı ve bir ter damlasının büyüüne kapıldım; Rome'un şakağından başlayıp yanağından geçti, boynundan indi, mermer bir heykele aitmiş gibi duran bir göğüs kasını izledi. Bu tür bir kısıtlamaya, bu tür bir iradeye aşına değildim, o yüzden o minik damlanın izlediği yolu takip edip göğüs ucuna gelince durdum.

“Hayatta sığmayacak.”

Kelimelerim boğuktu, sanki yüzyıllardır hiçbir şey içmemiştim. Öyle yakındık ve söylediğim şey öyle kontrolsüz ve sahiciydi ki, onunla ya da kendimle ne yapacağımı bilemiyordum. Bunun komik olması, işleri yavaşlatması gerekirdi, ama sesim kendi kulağıma bile korkmuşum gibi gelmişti. Bunun sebebi Rome'un bu zamana kadar birlikte olduğum erkeklerden çok daha fazla olması değildi, ya da öyleydi belki.

O koyu renk kaş daha da yükseldi ve geçen gün beni bitiren o yarım sırtış yüzünü aydınlattı. Galiba sözlerimin bir uyarı değil, meydan okuma olduğuna karar vermişti, çünkü ben daha bir şey anlayamadan, dikkati bacaklarımın arasında şimdiden ıslaklık ve ihtiyaç içindeki bölgeye kaydı. Uyluklarından biriyle bacaklarımı ayırdı, kalçalarını havaya kaldırdı ve dokunuşuyla sızlatıp kıvılcımlar çıkarttığı kıvrımlara parmaklarını daldırdı. Erkeklerin ancak

kiyafetlerimi çıkardığımda görüp dokunabildiği bir sürprizle daha karşılaşmak üzereydi. Keşif yapan parmakları aşağıda gizlenmiş halkaya rastladığı anda bunu hissettim.

Halkaya dokunduğunda sadece bir an için durakladı. Kendimi bildim bileli bende bu piercing vardı. Başta heyecan verici ve havalı olduğunu düşündüğüm için yaptırmıştım, yaşımda biraz daha büyüyünce de çıkartmamaya karar verdim çünkü olayın özüne ulaşmak için hedef tahatasına ihtiyaç duyan erkeklerle yeterince seks yapmıştım. Rome onlardan değildi; piercing yüzünden gözü korkmuş ya da hevesi kaçmış bir hâli de yoktu. Halkayı hafifçe çekmesiyle gözlerim karardı, nefes nefese adını mırıldandım. Sonuçları görünce, vücudumun geri kalanıyla birlikte kaygan metalle de oynadı; beni her an dağıtacak bir his patlaması yaratıyordu bu şekilde. Dokundu, okşadı, parmakları halka ve altındaki minicik gergin top üzerinde düzenli ve yavaş bir şekilde gezindi. Beni daha önce hiç ulaşmadığım bir noktaya getirdi. İkiye ayrılmış hâlde yıldızları sayıyor, topuklarımı yatağa bastırarak ona doğru kıvrılıp sürtünüyordum ki o yetenekli parmaklarını çekti. Beni altına kaydırды ve bütün o gergin şişliği içime doğru itti. Buna hazır değildim, ama son sınıra kadar itti ve içimi, tüm hissettiklerim yüzünden boğulacağımı sandığım noktaya kadar doldurdu. Tek görebildiğim, parlayan gözlerinden saçılan kıvılcımlardı.

Bir an hareketsiz kaldı; onu itip, bunun çok fazla olduğunu söyleyecek miyim diye bekliyordu. Başka zaman olsa, kendini bu şekilde dizginlemesini takdir ederdim, ama şu an onu boğmak istiyordum. Kazığa oturtulmuş, çivilenmiş, çakılıp kalmış gibi hissediyor ve bunun hoşuma gitmesine de sinir oluyordum. Seksin daha önce yaşama-

diğim bir yönüydü bu, işi bambaşka bir seviyeye çıkaran bir unsuru oyuna sokuyordu.

“Tamam mı?”

Tüm bunlar başladığından beri söylediği ilk kelimeydi ve aslında bir solukta çıkmış bir sesteki sadece. Ona hayır desem, canımın yandığını, bunun çok fazla olduğunu söylesem, duracağını ve kalkıp gitmeme sorgusuz sualsiz izin vereceğini biliyordum. Ona belli belirsiz başımı sallayıp, kollarımı boynuna dolamamı sağlayan şey de bunu içgüdüsel olarak anlamamdı. Bitişini görmek, zirveye ulaştığında o muhteşem gözlere ne olduğunu öğrenmek istiyordum. Zaten çoktan kendimi kaptırmıştım, şimdi bunu dizginlemenin anlamı yoktu.

Başta ağırdan aldı, galiba o silahıyla gerçekten ciddi zarar verebileceği konusunda haklı bir korku taşıyordu. Fakat beni havaya sokmak ve onun için böyle erkenden hazır hâle getirmek konusunda harika bir iş çıkarmıştı; altında huzursuzca kıvranıyor ve onu hızlanması, daha fazla zorlaması, kendini bırakması için teşvik ediyordum. İpuçlarını takip etmekte başarılıydı. Yüzümü izledi, gözleri benimkilere kilitlendi ve ben daha ne olduğunu anlamadan, bacaklarım beline dolanmıştı ve beni yatağın diğer tarafından çıkarmaya çalışıyormuş gibi abanıyordu. Muhteşemdi.

Boynunun yan tarafındaki kaslar gerildi, o devasa göğüs kaslarında hoş bir ter pırlıtsı birikti, pazıları oldukça güzel bir şov yapmaya yetecek kadar şişti ve gözleri, ah o gözler, Dört Temmuz’da kaçırdığı havai fişekler gibi ıslık ıslık parladı. Gümüş rengi kıvılcımlar en ortada patlayıp gece mavisi şimşegi kovalarken, Rome bir iniltiyle doyuma ulaştı ve alnını boynumun kıvrımına bıraktı. Tüm ağırlığını üzerime yıkmamaya dikkat etti, bacaklarımı dikkatlice indirdi,

ikimizin de nefesini kesecek şekilde yavaşça çekilirken de dikkatliydi.

Kendini sırtüstü yatağa bıraktı ve ikimiz de kesik kesik nefes alıp susmaya devam ederken tavanı seyrettik. Ne söylenebileceğinden emin değildim. Ne yaptığımı, kim için beklediğime dair hayallerimin hiçbirinde, bir kez bile Rome Archer gibi biri olmamıştı. Rome'un sadece güneşin değil, ufukta beni bekleyen her ne varsa onun da önünü kapatıyor gibi görünmesi beni bir nevi hayrete düşürüyordu. Görmezden gelmek için tam anlamıyla fazla büyük bir sorundu; yine de az önce ne halt ettiğimi ve bunun dikkatle yapılmış bütün o planlarım için ne anlama geldiğini çözene kadar tam da bunu yapmaya çalışacaktım.

6

Rome

Rüya gördüğümü sanıyordum. Kan ve ölüm sarhoşluğuyla, neredeyse sızacak kadar içmiş olmanın yarattığı baş döndürücü bulantı hissi arasında bir yerlerde, bir perinin gelip beni her şeyden kurtardığı bir rüya görmüştüm. Beşinci ya da altıncı içkiden sonraki her şey bulanıktı. Britte'in hayattaki her boktan olayın doğrudan bana bağlı olmadığına dair nazik ve sevecen hatırlatmaları ile alkolün beyni uyuşturan etkisi, tamamen kafayı yememe engel olan yegâne şeydi; tek bildiğim de buydu.

Güneş suratına feci tokatlar çarptığı için gözlerimi açtığımda, nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Of, adım bile zar zor hatırlıyordum, başım zonkluyordu, kusacak gibi hissediyordum ve tek bildiğim, duvardan duvara pembeyle çevrili olduğumdu. Ayrıca, her türden yumuşak kadınsı kıvrımı altıma hapsetmiş durumdaydım ve pamuk şeker ve çiçek gibi kokuyordu. Bu bir rüya olmalıydı, çünkü gerçek hayatımın hiçbir noktasında, tüm boktan günleri geride bırakacak kadar boktan bir günün sonunda uyanıp, o çift renkli harika gözleri bana kaybı ve bir ölçü

de hayranlıkla bakarken bulamazdım. İşte bu yüzden bu bir rüya olmalıydı ve rüya gördüğüme göre, bana Yüzbaşı Eğlence Düşmanı deyip, bütün karanlık ve pis sırlarımı şimdiden biliyormuş gibi sırtıttığından beri yapmak için can attığım şeyi yapacaktım. İkimiz de nefes alamayınca kadar, başımın ağrısı geçinceye kadar, beni en başta bu savunmasız, sefil duruma sokan şeyleri unutuncaya kadar o küstah dudakları öpecektim.

Fakat bu minicik, buyurgan, geveze kızla basit bir öpüşmenin aklımı başıma getireceğinden haberim yoktu. Sevimliliği ve yumuşaklığı için, gerçekten hayatımda gördüğüm en güzel gözlere sahip olduğunu düşündüğüm için, ama en çok da bana durmamı söyleyeceğini bildiğim, beni ittirip haklı bir öfkenin heyecanına kapılacağından şüphe etmediğim için onu öpmek istiyordum. Zaten olabildiğince dibe batmış gibi hissediyordum, yani işi bir adım daha ileri götürmekten zarar gelmezdi.

Ancak, görünüşe göre Cora oyunu normal kurallara göre oynamıyordu. Beklediğimin tam tersini yaptı ve çok geçmeden konuşamayacak, hatta nefes alamayacak kadar korkar hâle geldim, çünkü tek bir yanlış hareketimle, uzun zaman sonra ilk defa iyi hissetmemi sağlayan yegâne şeyi durdurabilirdi. Hâlâ rüya gibi geliyordu, ama Cora öyle ateşli, öyle beklenmedikti ki, artık gerçek olan bir rüyaya benziyordu.

Her şey bittiğinde ben nefes nefese uzanmış, teşekkür etmek yetersiz kalacağı için söyleyecek uygun bir söz arıyorken, Cora kocaman yatağın diğer tarafından dönerek kalktı, hem pırıl pırıl parlayan hem de karanlık girdaplar yaratan gözlerle bana baktı. O çift renk olayı insanı gerçekten uçurur gibiydi.

“Ben bir duş alacağım, sonra arabamı almak için beni dün seni bulduğum köhne yere götürmen lazım.”

Fazlasıyla pembe odanın diğer tarafındaki minicik dolabı karıştırmak için arkasını döndü ve ben de bir an için manzarayı seyrettim. Düzgün hatlar ve rengârenk süslenmiş teniyle, esnek bir vücudu vardı. Uyluklarından birinin tepesinden neredeyse dizine kadar devam eden, Uzak Doğu esintili bir tür su ve ateş dövmesi, yan tarafında kaburgalarını süsleyen, deri altına yerleştirilmiş taşlarla bezeli o çiçekler ve bir de insanlığın bildiği her tür çiçeğin dövmeleriyle dolu o kolu vardı. Ufak tefekti ama, of, adamı çarpıyordu. Bir hatunun isteyebileceğini hayal bile edemediğim yerlerdeki metalin bu kadar seksi olabileceğini, böyle inanılmaz bir arzu uyandırabileceğini kim bilebilirdi ki? Bu kız her açıdan sürprizlerle doluydu.

“Şey... memnun olmadığımdan değil ama, buraya nasıl geldim?” Sorunun “senin yatağına” kısmını havada bıraktım.

Üzerinde gümüş rengi minik yıldızlar olan, ipeksi ve parlak görünümlü bir sabahlık giydi. Omzunun üstünden bana baktı ve ellerini kısacık saçlarından geçirdi. Yatağın yan tarafından uzanıp kotumu giymeye koyuldum, ama başım anında kalbimle aynı ritimde zonklamaya başladığı için bir an durmak zorunda kaldım.

“Barmen Rule için dükkânı aradı, ama o çoktan çıkmıştı. Yeni ev sahibi olmanın sıkıntılarıyla uğraşıyordu. Nash de evde yoktu. Yalnız kalabilecek durumda değildin o yüzden seni buraya getirdim.”

Feci şekilde seksi olmakla kalmıyordu, bütün o küstahlığın altında gerçekten iyi bir kalbi de vardı. Normal zamanda bile zor bir adamdım; dün alkol vücudumu istila

etmeden önce ne durumda olduğum düşünülünce, hepsini tek başına göğüslemeye çalışması büyük cesaretti. Çoğu insan, bir yabancından farksız biri için bunu yapmazdı. Pürüzlü ellerimi neredeyse sıfıra vurulmuş saçlarımda gezdirdim. Şu ana kadar durum fazla garipleşmemişti, ama şimdi konu daha özel bir hâl almaya başlıyor gibiydi.

Başka bir şey söylemedi, sadece banyoya girip gözden kayboldu ve düşün açıldığını duydum. Botlarımla birlikte yere bir yığın hâlinde saçılmış tişörtümü buldum ve giymeyi tamamladım. Seks ve önceki günden kalma içki gibi kokuyordum. Rule'un eskiden sürekli koktuğu gibi. Aklıma bir anda kardeşim gelince, dalgın dalgın telefonumu ve anahtarlarımı aramaya koyuldum. Dün kafayı bulmadan önce Brite'a daha net talimatlar vermiş olmam gerekirdi. Cora'nın beni bir an önce haşlamak ister gibi bir hâli yoktu, ama bu durum, anında dibe çakılmasına yetecek bütün özellikleri taşıyordu ve bir şey unuttuğum hissinden de kurtulamıyordum.

Ölçüsüz derecede kız işi odada ne yapacağımı bilemeyince, dış dünyaya çıkmayı göze alıp, bir bardak su ve belki başım için bir ağrı kesici aramaya karar verdim. Ev küçük ve sevimliydi. Cora'nın karmaşık tarzı her yerde kendini gösteriyordu. Kanepe mor, halılar puanlıydı ve devasa düz ekran televizyonla oyun konsollarının Jet'e ait olması gerektiğini tahmin ettim, çünkü salonda herhangi bir renge bulanmamış bir tek onlar vardı. Evin arka tarafında mutfakı buldum ve boş olmadığını görünce içten içe gerildim.

Asa küçük masada kahve içiyor ve onu bir konuda sıkıştırmakta olan kız kardeşine görünüşe göre kulak asmıyordu. Ben içeri girdiğimde iki çift kehribar rengi göz de

kocaman açıldı. Utançtan ensemin yukarısına doğru kan hücum ettiğini hissettim ve boğazımı temizledim. Tanrı'dan hiç olmazsa dün gece neler yaptığımı hatırlayabilmeyi diledim.

“Ah, selam.”

Asa'nın bana uzattığı kahveyi minnetle kabul ettim ve onlar bana bakmaya devam ederken, kalçamı tezgâha dayadım.

“Dışarıdaki senin kamyonetin mi?” Ayden'in sesini se-verdim. Hafif bir güney esintisi taşıyordu, tamamen yumuşak ve sakin bir tonu vardı. Koşu taytı içindeki o uzun bacaklarını da beğeniyordum, ama Jet kardeşim gibi olduğundan, bunu yüksek sesle itiraf etmem mümkün değildi.

“Evet. Benim yerime kullanacak birine ihtiyacım vardı, Cora da bu işi üstlenmeye karar verdi.”

“Gece kaldın yani?”

Sorguya çekilmek hoşuma gitmedi, normalde sorguyu yürüten kişi olmaya alışkıttım.

“Evet, yani yatağında sızmışım, o yüzden başka seçenek yoktu.”

Cora'nın bu sabah kanepede ya da başka bir yerde olmamasından yola çıkarak, Asa'nın kafasında hesap kitap yaptığını anlayabiliyordum.

“İlginç.” Asa sadece kıs kıs güldü ve hiçbir şey söylemedi; bunun için sonsuza dek minnettar kalacaktım. Bakışlarında, karşısındakini çözmeye çalışmasında insanı geren, rahatsız eden bir şey vardı.

“İlginç olan ne?” Cora temiz ve taze bir koku içinde mutfığa girdi. Çenesi ve boynunun her yerinde tahriş izleri bırakmış olmamın üzerinde durmamaya çalıştım.

Ayden suratını ekşitti ve ona bir muz uzattı. “Dün gece, güya sorumluluk sahibi olan Archer’la ilgilenmek zorunda kalman.”

Cora kaşlarını çatı ve beni geçip salona doğru gitti. Beli büzgülü, siyah bir şort ve sırtının büyük bölümünü açıkta bırakan, siyah beyaz çizgili bir bluz giymişti. Bluzu yerinde tutan tek şey arkadaki devasa fiyonkmuş gibi görünüyordu; kaburgası üzerindeki dövmeler, bütün o ısıldayan taşlarıyla birlikte tamamen açıktaydı.

“Hepimizin kötü günleri olur. Arabamı almam lazım, hazır mısın?”

Başımı salladım ve kahve kupasını Asa’ya geri verdim. Asa bunun dünyanın en tuhaf durumuna dönüşme potansiyelini anlamış gibiydi, onunla belli belirsiz bir kafa hareketiyle selamlaştık ve Ayden’a hafifçe gülümsedim. Ayden da bana kaşlarını kaldırarak tezgâhtaki yerimi kapı. Biz çıkar çıkmaz gece kalmamın ne anlama geldiğini didikleyeceklerini biliyordum.

Cora’nın her zamanki hareketli ve enerjik hâline göre biraz daha yavaş hareket ettiğini fark ettim. Canını yakıp yakmadığımı sormak istedim, normalde yattığım kızlardan epey ufaktı, ama olayı olduğu gibi bırakma konusunda aynı fikirde gibiydik ve işi bozmak istemiyordum. Anah-tarlarımı çantasından bulup çıkardı ve bana attı.

“Cüzdanınla telefonunu torpido gözünde bıraktım.”

“Dün gece uygunsuz bir şey yaptım ya da söyledim mi?”

Ondan herhangi bir şey için özür dilemem gerekip gerekmediğini öğrenmeliydim, yani ona son yemeğimmiş gibi saldırmam dışında bir şey olduysa.

“Hayır. Sadece hüznüydün, gerçekten hüznü.”

Bunu benim üzgün olduğum anlamında mı, yoksa hâlîme üzüldüğünü belirtmek için mi söylediğini bilmiyordum. Eğer bana acıdığı için az önce benimle yattıysa, bir daha yüzüne bakamazdım. Yaşadığımız şey çok güzel, çok yoğundu; o sırada onun tek hissettiği acımaysa, bir daha aynada kendimi bir erkek olarak göremezdim.

“Dün çölden telefon geldi. Haberler kötüydü.”

Trafîğe girdim ve Broadway’e doğru yola koyuldum. Kendimi Brite’in ve bardakilerin önünde de rezil edip etmediğimi öğrenmem gerekiyordu daha.

“Söylemiştin. Bir de, eve döndüğün için bu durumdan bir şekilde sorumlu olduğundan bahsettin; umarım bunun saçmalık olduğunu biliyordur. İşi savaşta yer almak olanların yaralanma ya da ölme ihtimali yüksektir, bunu biliyor olman lazım. Senin orada ya da burada olman bir şey değiştirmiyor.”

İç geçirdim ve direksiyonu sıktım. “Bunun önemi yok. Görevde olduğum sırada kardeşim öldü, ben buradayken de birliğimdeki adamlarım ölüyor. Bundan bir türlü kaçamıyorum ama nasıl oluyorsa her seferinde ölümden kıl payı kurtulmayı başarıyorum.”

O tuhaf gözleriyle bana baktı; mavi olanda şefkat, kah-verengi olanda ise eleştiri ve uyarı vardı.

“Bir insanın tek başına ve sürekli olarak taşınması için çok ağır bir yük bu, Rome. Herkesten sorumlu olamazsın ya da şanslı olduğun için her an suçluluk duyamazsın.”

“Senin gibi mi?” Ona göz ucuyla bir bakış attım. “O çocukları, Shaw’ı, Ayden’ı, şimdi de beni kurtarmak için koşturup duruyorsun. Herkesi kurtarmayı sen de benim

kadar istiyorsun.” Konuşmasındaki suçluluk duygusu kısmına değinmeyecektim.

“Evet, istiyorum. Aradaki tek fark, onlar kendi seçimlerinin sıkıntısını çekerken, benim bunun sorumluluğunu üstlenmemem. Rule’un salaklık edip Shaw’a sırtını dönmesi benim suçum değildi. Ayden, Jet olmadan yaşayabilmiş numarası yaparken de bunun benimle ilgisi yoktu. Ben sadece o süreçte onlara sevgi göstermek ve sonrasında da toparlanmalarına yardım etmek için yanlarındayım. Sen kötü şeyleri doğrudan etkilediğini sanıyorsun ve bu çok aptalca.”

Bir bakıma haklıydı, o yüzden ona bir cevap vermedim ve böylece yolun devamını sessizlik içinde geçirdik. Radyoyu açıp eski Pink Floyd şarkılarının kamyonu doldurmasına izin verdim. Ulaştığımızda barın arkasından do-laştım ve Cora fosforlu yeşile boyanmış matrak bir Mini Cooper’ı işaret etti. Elbette arabası buydu. Ben içine giremezdim bile. Arabanın yanına park ettim ve motoru kapattım. Koltuğun üzerinden eğilip torpido gözündeki eşyalarını bulup çıkardım. Kolum göğsüne değip geçtiğinde nefesini nasıl tuttuğu dikkatimden kaçmadı.

Cora kapı koluna uzanmadan önce, tam bir dakika sessizlik içinde birbirimize baktık. Ne söylenmesi gerektiğine dair bir fikrim olduğundan değil ama, bu sabahla ilgili bir şey söylemeden gitmesine izin veremezdim.

“Bu sabah için...” Ben daha başlayamadan tek elini kaldırdı.

“Sus.” Başını iki yana salladı. “Neyse oydu, işi orada bırakalım. Feci şekilde ateşlisin, ama sonsuza kadar yalnız kalmak istemiyorum ve aradığım erkek, seni yiyip bitiriyor gibi görünen bütün o sorular ve içsel çalkantılarla uğraşan

biri değil. İstikrarlı, uzun vadede aile kurmaya ve bana tam olarak bağlanmaya hazır birini istiyorum. Sen başkasını bırak, kendinle bile iyi bir ilişki kurmaya yakın değilsin. Gerçekten zor bir dönem geçirmeni, berbat şeylerin hak ettiğinden fazlasını yaşamayı anlıyorum, ama hayatını lanetlenmiş gibi değil, yarınları önemliymiş gibi yaşayan birine ihtiyacım var. Üzgünüm, Rome. Mükemmel erkeğim bana hazır hâlde gelmeli ve yeterli olmalı, parçaları benim toplamama gerek kalmamalı. Bunu zor yoldan öğrendim.”

Bir kakhaha patlattım ve koltukta arkama yaslandım. Bana şaşkınca baktı, ona kafamı salladım.

“Haklısın. Ben arızalıyım. Çoğu zaman kafamda olup bitenlerin gerçek mi yoksa bir anının anısı mı olduğunu bile bilmiyorum. Sadece durumun bu kadar belli olduğunu düşünmüyordum.” Feci şekilde ateşli olmamla ilgili yorumuna hiç girmeyecektim bile. Haklıydı, milyonlarca parçaya ayrılmış hâldeydim ve birden fazla vida da eksikti muhtemelen.

Başını iki yana salladı ve kapıyı iterek açtı. “Onu kastetmemiştim. Mutlu değilsin ve bunu değiştirmek için çabalamıyorsun bile. Tanrım, bu eyalette sivilden çok ordu mensubu var, Rome. Gidip yardım al, konuşacağın birini bul. Bu seferlik başka birinin seni kurtarmasına izin ver, kardeşinin ve seni seven diğerlerinin bundan memnun olacağını biliyorum.”

Sonra da öylece gitti, sanki dünyamı kendi ekseninde döndürmemiş gibi. Bana hayatımın en iyi seksini yaşatmamış gibi. Beni tüm parçalarımaya ayırıp, bütün dünyanın görebileceğı şekilde ortalığa saçmamış gibi. Bu durum başımı daha da çok ağrıttı.

Elimde tuttuğum cep telefonu gelen mesajla titreşti ve

ondan fazla cevapsız arama olduğunu görünce irkildim. Herkes beni kontrol ediyor, ölümüne içmediğimden emin olmaya çalışıyordu. Annemler de brunch'a gelip gelmeyeceğimi öğrenmek için aramıştı. Sebepleri daha karmaşık olmakla birlikte, buna cevabım kesinlikle hayırdı ama mesaj Shaw'dandı ve hıyarlık edip onu görmezden gelmek istemiyordum.

Aile brunch'ından kaytardım. Bir şeyler yemek ister misin?

Yeme fikrine açığım.

Rule termosifonla uğraşıyor. Bir Bob Vila değil. Sadece ikimiz olsak?

Shaw'ın yalnızca Rule'la birlikte olduklarını değil, Remy'nin eşcinsel olduğunu da açıklayarak patlattığı bombanın öncesinden beri onunla baş başa kalmamıştım. Onu kız kardeşim gibi seviyordum, kardeşime böyle iyi gelmesini seviyordum, ama bize bu kadar uzun süre yalan söylemiş olmasıyla ilgili hâlâ çözmeye çalıştığım bazı sorunlarım vardı. Fakat Rule'a bu durumu kontrol altına alacağıma dair söz vermiştim, o yüzden aynen öyle yapacaktım. Şöyle yağlı bir kahvaltılık burrito da şu an kulağa çok hoş geliyordu.

Olur tabii. Denver Diner nasıl?

İğrenç. Lokanta yemeği istiyorsan Steuben's'a gidelim.

Tamam.

Yukarı yakada, 17. Cadde'de.

Görüşürüz.

Midem sağlamlaşmıştı ve Denver Diner bana uyardı. Askeriye yemekleri yıllar içinde çok yol kat etmişti, ama yine de çok iyi sayılmazdı. Artık sıcak olduğu sürece ne olsa yiyebiliyordum. Her neyse, şehrin yukarı yakası Victorian ve dövme dükkânından fazla uzakta değildi, o yüz-

den Shaw'la buluşmadan önce eve uğrayıp üstümü değiştirecek vaktim vardı. Ben girerken Nash çıkıyordu ve Charger'ına doğru ilerlerken bana endişeli bir bakış attı.

“İyi misin? Bu sabah yoktun.”

“Zor bir gece geçirdim. Sorun yok.”

Galiba acelesi vardı çünkü durup beni sorguya çekmedi. Cora'nın, çocukların olayla ilgili tüm detayları bilmesini istediğinden şüpheliydim, o yüzden Nash'le ayaküstü muhabbet etmek zorunda kalmamam iyi oldu.

Aceleyle duş aldım ve tıraş olma işine hiç girmemeye karar verdim. Berbat hissediyordum, öyle görünmemde de bir sakınca yoktu. Üstüme bir kot ve temiz bir tişört geçirdim. Ciddi şekilde kan çanağına dönmüş gözlerime güneş gözlüğümü taktım ve restorana doğru yola çıktım. Shaw'ın havalı Porsche SUV'u çoktan park yerindeydi, onunla baş başa görüşeceğim için biraz gerilmiş olmam beni şaşırttı.

Shaw tatlı bir kızdı. İçinde zerre kadar kötülük ya da acımasızlık yoktu. Minicik bedeninde kocaman bir kalbi vardı ve içi koşulsuz sevgiyle doluydu; salak kardeşimin doğru dürüst davranmasını da çoğu zaman bu sayede sağlıyordu. O masum yeşil gözlerde, insanda onun kahramanı olma ve onun yanındayken en iyi hâline bürünme isteği yaratan bir şey vardı. Tüm bunlar, ona olan kızgınlık ve dargınlığımı kabullenmeyi güçleştiriyordu. Sarı saçlarıyla kalabalıkta fark edilmesi kolaydı ve buluşmamız konusunda benim kadar tedirgin olduğu güzel yüzünden okunuyordu.

Karşısına oturduğum sırada bana yorgun bir gülümsemeyle baktı. Ben güneş gözlüğümü çıkarıp etrafta dolanan

garsona kahve siparişı verirken yüzünde beliren endişe gözümden kaçmadı.

“Berbat görünüyorsun.”

“Berbat hissediyorum.”

Önündeki çatal bıçakla oynayıp duruyordu ve bir şey söylemek isteyip de kendini tuttuğunu anlayabiliyordum.

“Ne var, Shaw? Söyle gitsin.”

Alt dudağını ısırdı ve bana bakarak burnunu kırıstırdı. “Rule senin için endişeleniyor.”

Ona kıs kıs güldüm ve kahve önüme gelince garsona başımı salladım. “Ah be, roller nasıl da değişti. Hayatımın büyük bölümünü onun için endişelenerek geçirdim.”

Bu doğrudu. Kardeşimden sorumlu olmak için duyduğum, beni tüketen bu ihtiyacın nereden çıktığını bilmiyorum, ama görev bilincim ve onurum kadar içime işlemiştir.

Bana kaşlarını çatı. “Çok fazla içmen, aşırı tepkilerin, Margot ve Dale’le konuşmaman, seni önemseyen herkesi kendinden uzaklaştırman... Sanki eve dönüşünü bilerek mümkün olduğunca zorlaştırmaya çalışıyorsun. Hepimiz seni seviyoruz, Rome. Evet, hepimiz seni sevmenin kolay olmasına, çaba gerektirmemesine alışkındık, ama bize bir şans verersen, şimdi bunu yapmak zorlaşmışken de seni farklı bir şekilde sevmeyi öğrenebiliriz.”

Boğazımı temizledim ve cevap vermeden önce başımızda dikilen garsonun siparişlerimizi almasını bekledim.

“Bak, hayatımın şu anki hâline alışmaya çalışıyorum. Arada birkaç sorun yaşadım, ama bunu çözeceğim. Sana bu kadar öküzlük ettiğim için üzgünüm. Sana bakıp Remy’yi ve yalanlarını hatırlamamak, seni ve Rule’u bir

çift olarak görmek zor geliyor. Aileme dışarıdan bakmaya alışkın değilim.”

Onu tokatlamışım gibi birden nefesini bıraktı. O açık yeşil bakışlarda beliren acıyı gördüm ve alçağın teki gibi hissettim.

“Söz konusu benim sırrım değildi. Remy hayatını kendi istediği gibi, kendi kurallarına göre yaşadı. Ben aynı şekilde düşünmüyordum, sırları ve gizli işlerini onaylamıyordum, ama bu konuda üstelemek bana düşmezdi. Mutluydu, âşıktı ve iyi niyetle olacak bile olsa, senin ve Rule’un müdahale etmenizi istemiyor, buna ihtiyaç duymuyordu. Rule’la birlikte olmamız konusunda da,” diyerek bakışlarına doğrudan, göz kırpmadan karşılık verdi. “Onu hep sevdim ve bunu biliyordun. Onu hak ettim, Rome. Onunla birlikte mutlu olmayı ve onu mutlu etmeyi hak ettim. Bunun için özür dilemeyeceğim, asla. Değişikliklere alışmakta zorluk çektiğin için üzgünüm.”

Garson aramıza tabaklarımızı bırakmak için o anı seçti. Zonklayan başım ve bomboş midem daha fazlasını kaldıramayacak duruma gelmeden önce, bir süre derin bir sessizlik içinde birbirimize baktık.

“Sadece çözmeye çalışıyorum, küçük kız. Herkes Rule’un düşe kalka ilerleyip sonunda harika bir yere ulaşmasına müsaade etti, neden bana da o noktaya gelene kadar biraz müsamaha gösterilemiyor?”

Nihayet tüm yüzünü aydınlatan bir sırıtışla bana baktı. Bu kızı gerçekten seviyordum ve hayatımda olmasını özlemiştim.

“Müsamaha olayı tamam. Son zamanlarda dönüştüğün dışlayıcı, sinirli deve gelirsek, ondan bıktım usandım.”

“Yüzbaşı Eğlence Düşmanı.” Güldü ve sorar gibi baktı. “Cora bana Yüzbaşı Eğlence Düşmanı diyor.”

“Gördüğünü söylemeye meyillidir. O huyunu seviyorum.”

Tıraşsız çenemi kaşıdım ve yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım. “Sürprizlerle dolu birine benziyor.”

Çatalını kaldırıp bana doğrulttu. “Nereden biliyorsun? Ne zaman onunla vakit geçirdin ki hem?”

Bu, mümkün olduğunca uzak durmak istediğim bir soruydu, o yüzden konuyu değiştirmeye karar verdim.

“Şahane Pazar’ı iptal ettiğin için kızdılar mı?”

Şaşkınca gözlerini kırpıştırdı. “Biraz. Alışılmışın o kadar da dışında bir durum değil. Rule ve annen hâlâ zorlanıyor ve Rule bazen gidecek havada olmuyor. İkisi de uğraşıyor, sanırım daha fazlasını bekleyemeyiz, ama zor işte. Seni özleyiyorlar. Sürekli seni soruyorlar. Herkes eve tek parça döndüğün için çok mutlu.”

Bu da konuşmak istediğim bir konu değildi, ama Cora’yla geçirdiğim sabah ya da sarışın bombayı ne kadar tanıyıp tanımadığım hakkında konuşmaktan daha az işkence çektirecek gibi görünüyordu.

“Fiziksel olarak tek parça döndüm, kafam için aynı şeyin söylenebileceğinden emin değilim.”

Artık boşalmış tabağımı itip kahveyi aldığı sırada, bana endişe içinde kaşlarını çatı.

“Nasıl yani?”

Oturduğum yerde kamburumu çıkardım ve bir parmağımı delirmişim gibi şakağımın etrafında döndürdüm. “Beynim kısa devre yapıyor. Olmayan şeyler görüyorum, iyi uyuyamıyorum ve etrafımdaki herkes ölüyorken benim yapabileceğim hiçbir şey yokmuş gibi hissediyorum.

Artık orduda olmadığım için ne yapmam gerektiğini çözemiyorum ve bu beni delirtiyor. Kendimi tam olarak tanıyamıyorum artık.”

Boğazından gelen hafif bir ses çıkardı ve masanın üzerinden uzanıp epey minik elini, masanın üzerinde istemsizce yumruk yaptığım elimin üzerine koydu. Bana yalan söyledikleri, Rule’un hayatını berbat ettikleri için annem ve babama kızgın olduğumu istediğim kadar söyleyebilirdim, ama işin aslı, bana artık kim olduğumu bilmiyormuş gibi bakmalarına katlanabileceğimden emin değildim. Eve son geldiğimde gördükleri oğul ve askerden o kadar uzaklaşmıştım ki, bana bir yabancıymışım gibi bakmaları beni nasıl etkilerdi bilemiyordum.

“Rome,” sesi yumuşacıktı ve gözlerine bakamıyordum. O gözlerin benim için duyduğu acıma ya da üzüntüyle parladığını görmektense ölürdüm daha iyi. Onu korumaya, ona tavsiye ve teselli vermeye alışkındım; şimdi onun benim için aynısını yapmak zorunda kalması, derime kıymıklar batıyormuş gibi canımı yakıyordu. “Sana bakıyorum ve her zaman harika bir ağabey, müthiş bir evlat ve tanıdığım en güçlü, en bilinçli insan olan o adamı görüyorum. Sen harika birisin ve belki şu an sıkıntı çekiyorsun, ama cidden Rome, bütün hayatın boyunca güçlü olmak ve herkesin pisliğini temizlemek zorunda kaldın. Bir an için her şeyi bırakıp, yükü bizim taşımamıza izin vermende bir sorun yok.”

Yeniden kafamı kaldırıp ona baktım ve boğazımda düğümlenen duygular yüzünden yutkunmak zorunda kaldım. Ona bir cevap veremezdim, o yüzden hislerinin beni mutlu ettiğini göstermek için parmaklarını hafifçe sıkarakla yetindim. Bu müthiş kız ona bu kadar âşık olduğu

için kardeşim fazlasıyla şanslı bir adamdı. Hesabı ödemek için cüzdanımı çıkardığım sırada artık paçayı kurtardığımı düşünüyordum, ama Shaw'ın tam bir akıl küpü olduğunu ve nadiren bir şeyleri unuttuğunu göz ardı etmiştim.

“Bu arada, demin Cora'nın sürprizlerle dolu olduğunu söylerken neyi kastetmiştin? Birbirinizi o kadar tanıımıyorsunuz sanıyordum.”

İçimden inlemek geldi. “Hiç. Herhangi bir şey kastetmemiştim. Sevimli biri ve aklına ne gelirse söylüyor, sadece şaşırtıcı geldi bana.”

Tek kaşını kaldırdı. “Çok yakın olduğumuzu biliyorsun, değil mi? Onun söylemediği bir şey olursa da Ayden söyleyecektir.”

Kahretsin, kızların bu kadar konuşkan olduğunu ve birbirlerinin işine sürekli karıştıklarını unutmuştum.

“Dün gece içkinin dozunu kaçırdım.”

“Orası kesin.” Ses tonundaki duygusuzluk, beni beklemediğim anda güldürdü.

“Gelip beni alması için Rule'u arasın diye barmene telefonumu vermiştim, ama dükkânı aramış ve Cora açmış. Rule termosifonla meşgul olduğu, Nash de kayıplara karıştığı için kendisi gelip beni aldı. Kendimi ya da bir başkasını öldürmediğimden emin oldu. Ben sadece bunları yapacak kadar umursamış olmasına şaşırdım, çünkü onun en sevdiği kişi olduğumu sanmıyorum.”

Shaw bir an için ciddiyetle bana baktı. Suçlu küçük bir çocuk gibi kıvranmamak için epey mücadele etmek zorunda kaldım.

“Onda görünenden fazlası vardır.”

Evet, tam da öyleydi ama bu konuda bir şey söylemeyecektim.

“Bir süre öncesine kadar nişanlıydı. Adam kalbini kırdı ve Cora da şimdi mükemmel bir adamla tanışıp sonsuza kadar mutlu yaşama hayallerine iyice kendini kaptırdı. Hepimizin hayatına karışıyor, tavsiyeler veriyor ve kendisini ilgilendirmeyen işlere tekrar tekrar burnunu sokuyor, ama var olmayan bir şeye ulaşmaya çalıştığını söylediğimizde hiçbirimizi dinlemiyor. Bu berbat bir durum, çünkü çoğu zaman haklı çıkıyor ve baştan onu dinlemiş olmamız gerekiyor, yani bizi boşuna duymazdan gelmiyor. Açıkçası, birini kalbini kırabileceği kadar kendine yaklaştırmaktan korktuğunu düşünüyorum.”

Omuz silktim ve yerimden kalkmak için hareketlendim. “En iyisini istemekte yanlış bir şey yok.”

“Elde edilebilecekler yerdeyken uçmaya çalışıyorsan bu işte bir yanlışlık vardır. Rule’u her şeyimle seviyorum, ama o mükemmellikten olabildiğince uzak. İlişkiler kişiye özel hazırlanmaz ve insanların kusurları vardır. Onların üstesinden gelip, karşıdakini her durumda sevmek gerekir. Kusurlarımız bizi eşsiz yapıyor. Rule mükemmel olmayabilir, ama benim için kesinlikle mükemmel.”

Kolumu boynuna doladım ve hızlıca sarılarak onu cıyaklattım. Onun da kollarını bana dolayıp sarıldığını hissettiğimde, göğsüme sıcak ve tanıdık bir his yerleşti. Bunu özlemiştim ve özleyecek durumda olmam da benim aptallığım, benim suçumdu.

“Seni özledim, küçük kız.”

Göğsüme doğru nefesini bıraktığını ve birazcık daha sıkı sarıldığını hissettim. “Ben de seni özledim, Rome. Döndüğün için çok seviniyorum.”

Yüzde yüz dönmüş sayılmazdım, ama bir sebepten, gözlerim daha iyi açılmış gibi geliyordu ve son zamanlarda

neleri kaçırdığımı daha net görüyordum. Shaw haklıydı. Her zaman oldukça sağlam bir adam, güvenilir bir evlat, sadık bir ağabey olmuştum, hâlâ da öyleydim, ama artık o kadar hoş olmayan, daha zor kabul edilecek yönlerim de vardı. Fakat hayatımın bir parçası olan, beni seven insanlar, artık bunu farklı bir şekilde yapmaları gerekse bile beni her zaman sevecekti ve bu da beni şanslı bir adam yapıyordu. Böyle şeylere kesin gözüyle bakmaya ve aynı Cora'nın dediği gibi, şanslı olduğum için suçluluk duymaya bir son vermem gerekiyordu.

7

Cora

İçimdeki sürtüğü dışarı çıkarmamın üzerinden bir hafta geçmişti. Facebook'ta sapıklık yapmayı bırak, Jimmy'yi ve yaklaşan düğünü bir kez bile düşünmediğim koca bir hafta. Aynı zamanda Dehşet Üçlü'nün [Terrible Trio] her an beni haşlamasını, ağabey Archer'ın gece kalması konusunda sorguya çekmesini tedirginlik içinde beklediğim bir haftaydı, ama öyle bir şey olmadı. Görünüşe göre, Rome'la ezeli düşmanlar dışında bir şey olmamız gülünçtü ve Ayden'in beni sorgudan geçirmesi ve Shaw'ın meraklı bakışlarını saymazsak, hiç de büyütülecek bir şey yoktu. Tabii, işin kendinden geçmiş bir sarhoşa bakıcılık yapmaktan çıkıp, tamamen başka bir şeye dönüşmesine izin verdiğimi bilseler durum farklı olurdu. Bu berbat bir durumdu, çünkü ne yaparsam yapayım o tamamen başka şeyi aklımdan çıkaramıyordum.

Rome bir kez Nash'in evde unuttuğu cep telefonunu bırakmak, bir seferinde de Rule'a, görünüşe göre tüm vakitini geçirdiği o köhne barın parkelerini sökmesine yardıma gelip gelmeyeceğini sormak için dükkâna uğramıştı. İki seferde de acı verecek kadar kibar ve normal davranmıştı.

Uygunsuz tek bir hareketi ya da en ufak bir flört edası yoktu. Beynimizi yakarcasına yaşadığımız birlikteliği geçtim, birbirimizi hiç çıplak görmemişiz gibi davranıyordu ve bu beni deli etti. Özellikle de onu her görüşümde ne kadar olağanüstü bir seksiliği olduğunu hatırladığım için... Adil değildi bu. Doğru, yaşadığımız şeyin birbirimizin sırtını kaşırmaktan daha anlamlı olmadığını söyleyen bendim, ama bu ters tepmişti ve şimdi Rome umursamıyormuş ve bu durumdan hiç etkilenmemiş gibi davranıyordu. Ben de normalden daha ciddiyetsiz ve alaycı davranarak karşılık verdim. Bu onu hiç rahatsız etmişe benzemiyordu.

Dükkânda oldukça uzun bir günün ardından Cerberus'ta bizimkilerle içki içiyor ve Jet'in grubunun sahneye çıkmasını bekliyordum. Arkadaşlarımla eğlenmek yerine, Rome ve masada neredeyse ona sürtünüp duran deri pantolonlu hatunu izlememeye çalışmam dışında, her zamanki gibi bir cumartesi gecesi idi. Bunun beni rahatsız etmemesi gerektiğini biliyordum, biz aslında arkadaş bile değildik. Fakat sadece Rome'a bağarmakla kalmayıp, hatunu da kendi uyduruk kolyesiyle öldürmemeye çalışmak, sahip olduğum bütün iradeyi kullanmamı gerektiriyordu, ki zaten işin başında da pek iradeli de sayılmazdım. Rome'a hakkını vermek gerekirse, kızın ona sunduklarıyla ilgileniyor gibi bir hâli yoktu, ama onu geri itmediği de ortadaydı. Önümdeki bira sürahisini ikisinin birden kafasından aşağı dökmek geldi içimden.

"Ne var ne yok, suratsız?"

Rowdy'nin neşeli sesi karanlık düşüncelerimi yarıp geçti ve ona bakmak için bakışlarımı Rome'dan ayırdım. Jet banyoyu onun da görmesi gerektiğiyle ilgili bir şeyler söyleyerek Ayden'ı kulise sürüklemişti. Shaw ve Rule ise,

Phil konusunda Nash'le derin bir sohbete dalmıştı; bir haftayı aşkın bir süredir dükkân sahibini gören ya da ondan haber alan olmamıştı ve herkes endişeliydi. Rome da Kedi Kadın'la meşguldü, böylece masada Rowdy'yle baş başa kalmıştık. Ondan çok daha kötü içki arkadaşlarına denk gelmek mümkündü, ama şu anda o algıları yüksek, okyanus mavisini gözlerin beni didiklemesine ihtiyacım yoktu.

“Suratsız değilim, sadece yorgunum. Uzun bir gündü.”

Sarı kaşlarından tekini kaldırdı ve Coors Light'la dolu bardağını aldı. “Bütün hafta kendinde değildin. Sessizdin. Bu normal değil.”

Omuz silktim ve sessiz kalarak konunun peşini bırakmasını sağlayabileceğimi umdum. Fakat sonra Rome'un yanındaki kız başını geriye attı ve öyle bir güldü ki, rezalet çıkarmamak için dilimi tutmak zorunda kaldım.

“O kadar komik bir şey söylemiş olması mümkün değil. Espri anlayışı olduğunu bile sanmıyorum.” Konuşma şeklimin ukala ve kaba olduğunun farkındaydım ama elimde değildi.

Rowdy tek kolunu sandalyemin arkasına uzattı ve parmaklarıyla enseme kavradı. Gerilmiş kaslarımı ovarak gevşetmeye başladığında hafifçe iç geçirdim.

“Gerçekten neler olduğunu anlatmak mı yoksa kendimce bir çıkarımda bulunmamı mı istersin? Nasıl olsa muhtemelen haklıyım.”

Ona kaşlarımı çattım ve Rome'la deriler içindeki kaltağa tekrar baktım. Kızın parmaklarını Rome'un belindeki deri kemerin ucuna geçirdiğini görünce, içimden gelen ufak hırıltıya engel olamadım.

“Ağabey Archer'ı fena hâlde seksi bulmam gibi bir ihtimal var, yani epey büyük bir ihtimal.”

Rowdy güldü. “Hadi be!”

Ona yandan bir dirsek attım ve gözlerimi devirdim. “Ayrıca söz konusu seksiliğin karşı konulamaz olması da ihtimaller dâhilinde ve gece kaldığında işlerin kontrolden çıkmasına müsaade etmiş ya da etmemiş olabilirim.”

Ensemi nazıkçe ovan elleri durdu ve kısık sesle ıslık çaldı. Kafamı kaldırıp ona baktım, bana kaşlarını çatıldığını görünce aynı şekilde karşılık verdim.

“Ne var?”

“Bu sadece şaşırtıcı ve biraz da pis bir durum.”

“Niye? Siz hep yapıyorsunuz.”

“Diğerleriyle akrabalığı olan biriyle değil ama. Hasarsız atlatmayı tercih ediyoruz.”

Kaburgalarına yeniden dirsek attım. “Domuz.”

“Madem tek seferlik bir şeydi, üstüne çullanan esmere attığın öldürücü bakışlar ne iş?”

Derin bir iç çektim. “Bilmiyorum.” Gerçekten de bilmiyordum. Rome gündemimde değildi, aradığım kişi değildi, ama onu ve tüm kusurlarını düşünmeden edemiyordum. Bu iyiye işaret değildi. Çenemi elime dayayıp Rowdy’ye baktım.

“Yalnızlık çekmiyor musun? Rule, Shaw’la birlikte. Tanrı aşkına, Jet gitti evlendi. Etrafına bakıp sana ne zaman sıra geleceğini merak etmiyor musun? Sonu gelmeyen kızların, tek gecelik ilişkilerin neyse o olduğunu bilecek kadar iyi tanıyorum seni. Sana göre olmasa da olur ama doğru kişi karşına çıkarsa da onun için ölüp bitersin.”

İçinde hiç neşe olmayan bir kahkaha attı ve sandalyesine yaslandı. Garson geldiğinde ikimize de Jager shot söyledi.

“Doğru kişi yüzyıllar önce karşıma çıktı, ama ben onun

için doğru kişi değildim. Yani şimdi durum böyle, sadece vakit öldürüyorum.”

Ona şaşkınca gözlerimi kırıştırdım. Geçmişinden pek bahsetmezdi. Teksas'ta koruyucu aile yanında büyüdüğünü, eskiden Amerikan futbolu oynadığını ve hem futbolu hem de üniversiteyi beklenmedik şekilde bırakıp dövme işine girmeye karar verdiğini biliyordum ve hepsi de bu kadardı.

“Yani bundan sonra başkası olacağını düşünmüyor musun? Hayatının geri kalanını bir kızdan diğerine geçerek, yalnız başına mı geçireceksin?”

Bu aklıma Jimmy'yi, şimdiye kadar kurmuş olmam gereken hayatı getirdi. Her şeyimi ona adanmış, onun her şeyim olduğunu sanmıştım ve şimdi bundan o kadar da emin olamıyordum. Hiçbir şey beni Rome'un parlak mavi gözlerinde yanıp sönen acı ve tutku kadar altüst etmemişti. Çok fazla şeyden etkilenen bir insan değildim, ama onun beni etkilediğine hiç şüphe yoktu. Bununla birlikte, bana ancak tropik bir fırtına kadar istikrar ve güven sunabilirdi; bu durumda da, mantığıma göre, benim için doğru olamayacak kadar tehlikeliydi.

“Şimdilik tek derdim güzel zaman geçirmek. Sonunda elbet biri karşıma çıkar ve onun için doğru kişi olurum. Şanslıysam, bu işi yürütmeye yetecek kadar beğendiğim biri olur. New York'ta bıraktığın o salağın senin tek gerçek aşkın olduğunu düşünmüyorum, Tink. Bence küçüktün, babanın seni oradan oraya sürüklemesinden yorulmuştun o yüzden bulduğun ilk sağlam şeye tutundun. Jimmy'nin senin ailen, evin olacağını sandın ve bu olmadığında da kendini kaybolmuş ve korkmuş hâlde buldun. Bence ger-

çek aşkın karşına çıktığında bunu anlayacaksın, çünkü mükemmel olsun ya da olmasın, seni yerle bir edecek, belki de nihayet seni susturmayı başaracak ve artık korkmaya fırsatın kalmayacak.”

Bakışları Rome’un ayakta dikildiği tarafa çevrildiğinde bir karşılık vermedim. Lanet olsun. Shot’ı kafama dikip ona ters ters baktım.

“Pisliğin tekisin.”

“İşine gelirse.” Karşılıklı güldük ve masanın ucuna bir gölge düşünce şaşkınlıkla kafamı kaldırdım. Rome’a bakmak için boynumu geriye eğmek zorunda kalmamdan nefret ediyordum. Barın loş ışığında, kaşının üstündeki yara izi iyice ortaya çıkmıştı. Yanağındaki bir kas seğiriyor ve normalde parıldayan gözleri âdeta bulutlu ve karanlık görünüyordu.

“Rule ve Shaw’a bu kadarının bana yettiğini söyler misiniz? Ben kaçacağım.” Sesi boğuktu ve bir şeyden rahatsız olmuş gibiydi. Deriler içindeki sülüşü ortalarda yoktu.

“Daha Enmity çıkmadı bile.”

Bana gözlerini kısıtı ve ağzını açtı, sonra ne diyeceğini bir daha düşünmesi gerekiyormuş gibi geri kapattı. Düşüncelerini toparlar gibi başını belli belirsiz salladı.

“Jet’i çocukluğundan beri tanırım. Onu sahnede binlerce kez izledim. İçki içmemek için çok uğraşıyorum, eğer burada bir saniye daha kalırsam bu mümkün olmayacak.”

Sessizce baktık. Bu söylediğinden ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin değildim; benimle yaptığı gibi hatalardan uzak durmak için mi artık içmemesi gerekiyordu, yoksa kontrolden çıktığı ve içki de hiç yardımcı olmadığı için mi?

Rowdy bize birer shot daha söyledi ve Rome’un çene-

sini kastığını gördüm. Neler olduğundan emin değildim o yüzden her zamanki konuşkan havama dönüş yaptım.

“Yüzbaşı Eğlence Düşmanı yine iş başında.”

Rome’un koyu renk kaşlarının çatıldığını gördüm, Rowdy’nin de yanımda gerildiğini hissettim. Söylediğim şey kaba ve yersizdi, ama ben daha özür dileyemeden, Rome ellerini masanın üzerine koyup, yüz yüze gelebil-memiz için eğildi. O mavi gözlerde bir fırtına kopmak üzereydi ve buna hiçbir yerinden bulaşmak isteyeceğimi sanmıyor ya da belki o fırtınanın sebebi olmak istediğim için böyle korkunç davranıyordum.

“Benim eğlence anlayışımı bildiğinden oldukça emi-nim. Unuttuysan hatırlatmaktan memnun olurum.”

Nefesim boğazıma takıldı. Rowdy’nin de yanımda hu-zursuzca kıpırdandığını gördüm.

“Hayır, sağ ol. Bence Kedi Kadın sırasını bekliyor.”

Bana pis pis baktı ve omzunun üzerinden, “Herkes-e yetip de artacak kadar olduğunu iyi bilirsin, Bücür,” diye-rek uzaklaşmaya başladı.

O gittikten sonra soluklanmam biraz zaman aldı. Es-mer kızın sonunda onunla birlikte çıkıp çıkmadığını iz-lemeyi kendime yediremedim. Rowdy yine kısık sesli bir ıslık çaldı.

“Vay canına, birinin sana karşı son sözü söylediği günü görebileceğimi düşünmezdim. Kesinlikle cevabı yapıştır-dı.”

Onu duymamış gibi yapıp yeniden biramı aldım. Onunla bunu yapamazdım. Onu böyle kaçıramazdım, buradakiler onun da arkadaşları ve ailesiydi. Sırf çekiciliği inkâr edilemez olduğu için duyduğum kıskançlık ve ha-set yüzünden ona şirretlik yapamazdım. Yetişkin hâlime

bürünmem ve onunla hesaplaşmam, gerçekten hiç istemediğim o konuşmayı yapmam ve ortamı yumuşatmam gerekiyordu. Onunla tam olarak ne yapacağımdan emin değildim, ama bir araya geldiğimizde oluşan berbat durumda görmezden gelebileceğimizi düşünmediğim bir şeyler vardı. Fakat önce Colorado'da ne kadar Jager varsa içecek ve o deriler içindeki kaltağın, pençelerini ona geçirmiş görüntüsünü aklımdan çıkarmaya çalışacaktım. Ayrıca Rowdy'nin bana atıp durduğu bilmiş bakışları da kararlı bir şekilde görmezden gelecektim; ya öyle yapacak ya da burnuna yumruğu çakacaktım.

Ertesi sabah biraz keyifsiz hissediyordum, ama kesinlikle idare edebileceğim gibiydi; zaten tek yapmam gereken güzel bir yazlık elbise giymek, saçıma bir şekillendirici ve dudaklarıma da nemlendirici sürmektir, sonra gitmeye hazırdım. Kısa saç harika bir şeydi. Elbisem parlak turkuaz, yani garip mavi gözümle aynı renkti ve etek ucunda kocaman, fosforlu sarı bir ayçiçeği vardı. Parlak ve neşeliydi o yüzden Rome ne kadar huysuz olursa olsun, böyle harika bir elbise karşısında fazla öfkeli kalamazdı. Buna ek olarak, elbise bacaklarımı harika gösteriyor ve aslında göğüs dekoltem varmış izlenimi yaratıyordu.

Victorian'ın önüne park ettiğimde, Nash ön taraftaki merdivenlerden iniyordu. Rowdy ve benimle birlikte barı kapatana kadar kalmıştı, o yüzden neredeyse benim hissettiğim kadar bezgin görünüyordu. Alnına iyice indirdiği bir beyzbol şapkası takmıştı, koyu renk güneş gözlükleri de yüzünün yarısını kapatıyordu. Beni görünce birden durdu

ve benim olduğum tarafa yürüyüp Cooper'ın çamurluğuna dayandı.

“Burada ne arıyorsun?”

Kıpırdanıp durmamaya çalıştım ve ben de kendi güneş gözlüklerimi geçirdim.

“Rome’la konuşmam lazım.”

Kaşları gözlük çerçevesinin altına doğru çatıldı ve dudakları da aşağı kıvrıldı.

“Neden?”

“Çünkü öyle. Karışma sen.”

“Sana bunun kötü bir fikir olduğunu söylemiştim.”

“Eh, bu benim kötü fikrim, o yüzden sen kendi işine bak. Sadece onunla konuşmam lazım. Böyle erkenden nereye gidiyorsun?”

“Gidip annemle konuşacağım.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıstırdım. Nash'in annesi ve üvey babasıyla ilişkisinin güllük gülistanlık olmadığını herkes bilirdi.

“Ne diye böyle bir şey yapmak isteyesin ki?”

“Çünkü Phil’le ilgili bir sorun var ve onu konuşturmak için birinin bana yardım etmesi lazım. Beni sürekli atlatıyor o yüzden annem son çarem.”

“Phil öz babanın kardeşi değil miydi?”

Başını salladı ve ensesini ovdu. O ilişkilerden bahsetmenin bile onu huzursuz ettiğini görebiliyordum.

“Evet, ama küçüklüğümden beri, yani babamın çekip gittiğini anlamamın çok öncesinden beri Phil anneme hiç hayır diyememiştir. Annem atla dese, Phil hangi nehre atlamasını istediğini sorar. Garip bir durum, ama bir şeyler öğrenmemiz için tek yol annem diye düşünüyorum.”

Kolunu sıvazladım ve Rome’la beraber kaldıkları apart-

manın girişine doğru ilerledim. “Sana iyi şanslar, bol bol eğlenmeyeceksin gibi görünüyor.”

“Evde değil.”

Bir adımdan sonra durdum ve omzumun üzerinden Nash’e baktım. Kedi Kadın ve Rome’un pantolonu üzerindeki ellerini içeren görüntüler istemsizce gözümün önünden geçti. Bunun karnımda yarattığı hisler hiç hoşuma gitmedi.

“Dün gece eve dönmedi mi?” Ses tonumdaki memnuniyetsizliği duyabiliyordum ve Nash’in de bunu kaçırmadığı belliydi, çünkü bana kaşlarını çatdı.

“Hayır, ben eve döndüğümde buradaydı. Tek başına. Doğru dürüst uyuyamıyor, biliyor musun? Gerçekten çok erken kalktı. Herhâlde koşuya falan çıkmıştır. Beklemen seni içeri almamı ister misin?”

Başımı salladım. Bir fincan kahveye ve Rome’a ne söyleyeceğimi kafamda kurmak için biraz zamana ihtiyacım vardı.

“Umarım ne yaptığını biliyordur, Cora. Rome öylece yönlendirebileceğin ve o minik, sevimli parmağında oynatabileceğin türden bir adam değil. Mükemmel erkekini bekleme işine ne oldu?”

Küçük mutfakta rahatıma baktım ve güneş gözlüklerimi çıkarıp, oldukça erkeksi salonla daha da erkeksi mutfağı ayıran kahvaltı barına bıraktım.

“Bu kadar evham yapma artık, adamla sadece konuşmak istiyorum.”

O ön kapıya doğru hareketlendi ama sözleri, onun kapıyı arkasından kapatmasından sonra da benimle kaldı.

“Seninle konuşmak normalde insanları en büyük belaya sokan şey zaten.”

Çocukların benim için endişelenmesinden hoşnuttum. Hayal kırıklığı ve erkekler konusunda iyi bir geçmişim yoktu ve bu mükemmel erkek konusunu epey uzatmıştım. Kaya gibi sağlam görünen, geçmişinden getirdiği bir dolu yük taşımayan, mutlu ve hayatından memnun bir adam aradığımı hepsi biliyordu. Bana daima birlikte olacağımı zın ve benim genelde olduğum kadar parlak ve canlı bir geleceğin sözünü vermek isteyecek bir adama hazır olduğumu biliyorlardı. Rule'un Shaw'a yaşattığı mutlu sonu ve Jet'in Ayden'a verdiği huzuru istiyordum. Bir hayat ortağı istiyordum, benimle birlikte bağlılığın uzun ve engebeli yollarına düşmeye razı birini.

Rome'un benim tarif ettiğimin tam tersi olduğunu hepsinin görebildiğini ve o yüzden sadece beni gereksiz yere acı çekmekten korumaya çalıştıklarını anlayabiliyordum, çünkü onun beni şimdiden etkilemeye başladığı ortadaydı. Sadece, beklediğim şey için kafamda oluşturduğum fikrin gerçekçi olduğundan emin değildim artık. Aramızda bir şeyler oluyordu; cinsel çekimden fazlası, özlem duymaktan fazlası ve hoşlanmaktan çok daha fazlası. Bir planın ne zaman bozulduğunu anlardım. Jimmy'yle bir hayat kurmak için yaptığım ilk planımın suya düşüşünü görmüştüm ve şimdi de mükemmel erkek fikrinin, kafamda kurguladığım bu idealin, Rome Archer'dan yayılan güç altında parçalanmaya başladığını görebiliyordum. Karanlıkta kalmış bir çocuk kadar kaybolmuş gibi görünmesi, taşıdığı yükün çoğu insanınkinden daha ağır ve idaresi zor olması ya da bir başkasıyla geleceğini bırak, yarınını bile göremiyor olması fark etmiyordu. Henüz hayalimin peşini tamamen bırakmaya hazır olduğumdan emin değildim, ama artık ona ulaşmamın önünde Rome engeli vardı.

Aramızda bir şeyler olduğunu görmezden gelemezdim ve artık korkmaya bir son verip, bu bir şeylerin tam olarak ne olduğuna dair cevapları bulmanın zamanı gelmişti.

Ön kapının açıldığını ve gürültülü ayak seslerinin mutfakta durduğum yere doğru geldiğini duydum. Lavaboda bulaşıkları duruluyordum; daha çok elimi meşgul edecek bir işe ihtiyaç duyduğumdan, ama aynı zamanda da bir süredir orada bekliyormuş gibi göründükleri için bu işe girişmiştim. İğrenç.

“Burada ne arıyorsun sen?”

Ses tonu hoş değildi. Bir hoş geldin demek yoktu, her zaman benimle flört eden, bana takılan hâlimden eser yoktu. Sanki her bir kelime göğsünün derinliklerinde bir yerden zorla çıkıyor, dilinde acı ve keskin bir tat bırakıyordu. Elim bir kurulama bezine sildim ve ona döndüm.

Vay anasını. Üzerinde sadece siyah bir eşofman altı ve tek koluna takılı İpod bandı varken adamla nasıl mantıklı bir yetişkin konuşması yapacaktım? Koyu renk saçları terden daha da koyu görünüyordu, müthiş fizliğini oluşturan bütün o kas ve hatlar tişört giymediği için iyice ortaya çıkmıştı ve belli ki kendini ciddi bir idmandan geçirmişti. Bu hiç adil değildi.

“Bulaşıkları hallettim. Bir şey değil.”

Homurdandı ve İpod’u çıkardı. Beni geçip buzdolabına gitti, bir su şişesi aldı. Suyun bir kısmı ağzını es geçip, göğsünde ıslak bir hat bırakarak aktığı sırada göz göre göre ağzımın suyu akmasın diye uğraştım. O ise yakışıklı ama besbelli yorgun yüzünde hiçbir ifade olmadan beni izlemekle yetindi.

“Ben bugün öğleden sonra yıkayacaktım. Duşa girmem lazım, leş gibi kokuyorum.”

Boğazımı temizledim ve lavaboya doğru yaslandım. “Hızlıca konuşabiliriz diye umuyordum.” Gidip bir tişört giyerdi de düzgün kelimeler seçip, geri zekâlı durumuna düşmeden konuşabilirdim belki.

İki eliyle de yüzünü ve başını sertçe ovdu, gerçekten ne kadar bitkin görüldüğünü fark ettim. O mavi gözler sanki solmuştu ve göz altlarına koyu renk gölgeler yerleşmişti.

“Dinle Cora, anlıyorum. Ben kafayı üşütmüş durumdayım, bu da sana göre değil, neyse ne. Bana önce bir şey söyleyip, hemen ardından dondurma külahıymışım da beni yalayıp yutmak istiyormuşsun gibi bakman, benim zaten aşırı yükleme yapılmış kafamı hepten darmadağın ediyor. Ben kendi sorunumu çözmeye çalışıyorum. Senininki de anlamaya çalışacak zihinsel dayanıklılığım ya da sabrım yok. Daha şimdi iki saatten az uykunun üstüne on kilometre koştum. Duş almaya ve eğer şanslıysam biraz da kestirmeye ihtiyacım var.”

Bana cevap verme şansı tanımadı. Sadece spor ayakkabılarının topukları üzerinde döndü ve beni arkasından bakakalmış hâlde bırakıp gitti. İki günde ikinci kez dilimin tutulmasıyla kalmamış, son sözü söyleyemeden terk edilmiştim. Bundan nefret ediyordum. Aptal herif, dün gece gereksiz yere şirretlik yaptığım için özür dileme fırsatı bile bırakmamıştı bana. Tezgâhtan ayrıldım ve koridordan geçip dairenin arka tarafındaki odaya gittim. Nash’le yaşadığı dönemde Rule’un kaldığı odaydı bu, o yüzden kendine ait bir banyosu olduğunu biliyordum.

Suyun aktığını duyabiliyordum ve odada bir yerlerde radyo açıldı, Tom Petty çalışıyordu. Garip bir şekilde uygundu bu, Rome bana tam da klasik rock seven türden bir

adam gibi geliyordu. Ayrıca odası da pırıl pırıldı. Orduda geçen tüm o yıllar belli ki ona güzel alışkanlıklar kazandırmıştı. Çift kişilik koca yatak bile güzelce toplanmıştı. Yerde tek bir çorap yoktu. Diğer yandan, buranın ona ait olduğunu gösterecek pek bir şey de yoktu. Görünürdeki tek özel eşya, çok daha genç bir Rome ve ikizlerin siyah beyaz bir fotoğrafıydı.

Rule aynı Rule'du, sadece şimdiki kadar dövmesi yoktu ve gülümsüyordu; bu da Shaw'la ikisi durumlarını çözene kadar pek yapmadığı bir şeydi. Rome uzun boylu ve gururlu görünüyordu, her şeyiyle korumacı bir ağabeydi. İkizlerden diğeri, Remy'ye gelince... Rule'un sıradan bir adam olarak nasıl görüneceğinin birebir örneğini görmek çılgıncaydı; hâlâ yakışıklı, ama çok sıkıcı, çok alelade.

Fotoğrafa bakarken düşüncelere dalmıştım, o yüzden suyun kapandığını fark etmedim. Omzumun üzerinden bir kol fırlayıp fotoğrafı elimden aldı. İrkilerek döndüm ve üzerinde sadece ve sadece bir havlu olan Rome'la yüz yüze geldim. Of, bu durum benim için tam bir irade sınavına dönüşüyordu. Eşofman iyiydi, havlu ise daha da iyi. Tertemiz kokuyordu ama alanını işgal ettiğim için hâlâ rahatsız görünüyordu.

“Bu fotoğraf gittiğim her yeri benimle gezdi. Eğitime götürdüm. Kore'ye götürdüm. Pakistan ve Irak'ta yanımdaydı ve en son da Afganistan'dan benimle birlikte döndü. Ne için savaştığımı, ülkeyi kimler için güvende tutmam gerektiğini bana hatırlatmak için hep yanımdaydılar.”

Elimi boğazıma götürdüm ve sözlerinin gözlerimi yaşarttığını fark etmenin şaşkınlığını yaşadım.

“Onlarla böyle bir ilişkin olduğu için şanslısın.”

Burnundan güldü ve uzanıp havluyu yerinde tutan o ufak düğüme elimi atmamak için kendimi çok zor tuttum. Onun karşısında vücudumun kontrolü ele geçirmesi ve aklımın geri çekilmesine neden olan neydi bilmiyordum, ama güçlü ve biraz da sinir bozucu bir etkiydi bu. Daha önce bir adamdan hiç bu kadar karşı konulmaz şekilde etkilenmemiştim, Jimmy'den bile.

“Ben de öyle sanıyordum, ama sonra Remy'nin gizli bir hayatı olduğunu ve Shaw'ın Rule'a benim hiç yapamadığımı kadar iyi bakabildiğini öğrendim.”

Başımı yana eğdim ve düşünceli bir şekilde onu inceledim. “Peki ya sen?”

Bana bir bakış attı ve odanın diğer ucuna geçerek şifon yerine gitti. Arkadan görüntü de ön taraf kadar iyiydi.

“Ne olmuş bana?”

“Sürekli onlar için nasıl savaştığından, onlar için nasıl seçimler yaptığından bahsedip duruyorsun. Peki ya sen? Seninle kim ilgilendi? Dünyayı senin için daha iyi bir yer hâline getirmek için kim savaştı?” Bu soruyu şok içinde sordum, çünkü kardeşleri için her daim ne kadar önemli olduğunun farkında olmamasına gerçekten inanamıyordum. O mavi gözler bir an bile gözümün önünden gitmedi.

“Bence Rule ve Remy'nin hayatındaki tüm rolünü sıfıra indirmeye çalışıyorsun ve bu kabul edilemez. Remy dürüst davranmamış olabilir ama herkesin dediğine göre âşık ve mutluydu. Evet, Rule tam anlamıyla berbat hâldeydi ama gerektiğinde toparlanmayı başardı, yani ağabeylik görevini yaptın. Artık kendi hayatına odaklanma zamanı geldi.”

Elinde sallanan bir tişörtle, bana bakmak için döndü. Derin bir nefes aldım ve çıplak göğsüne ya da o havlunun tehlikeli bir şekilde göbek deliğinin altında asılı durduğu beline değil de yüzüne odaklanmak için kendimi zorladım.

“Bak, dün gece o kadar şirretlik yaptığımı için özür dilemek istiyorum. Bence artık içmemeye çalışman çok güzel. Hatta takdire şayan. Dürüst olmam gerekirse, deriler içindeki o sürtükten ve pantolonundan çekmediği ellerinden hiç hoşlanmadım. Bu yüzden huysuzlanmış olabilirim ama hıncımı senden çıkarmamam gerekirdi.”

Yara izinin altındaki kaşı havaya kalktı. “Kim?”

“Dün geceki kız.” Hatırlamıyormuş gibi omuz silkti ve tişörtünü yatağın üstüne attı.

“Eh, Rowdy’yle ikiniz de rock and roll temalı bir düğün pastasının üstündeki süs gibiydiniz. İkiniz de öyle sarışın, güzel, her yerinizde dövme ve piercingler falan. Eğer orada durup enseni ovmasını ya da kulağına fısıldamasını bir saniye daha izlemek zorunda kalsaydım hiç hoş olmayacaktı.”

Gözlerim yuvalarından fırladı ve kalbim hızlanmaya başladı.

“Rowdy benim kardeşim gibidir.”

“Ben de deri giymiş bir hatun hatırlamıyorum.”

Birbirimize bakarak, sessizlik içinde durduk. Boynunda atan damarı gördüm ve alt dudağımı ısırdım. Dünyada sadece ikimiz varmışız gibi geldi bir anda, sanki bu odada zaman işlemiyordu. Mükemmel sandığım şeyin tam anlamıyla sıkıcı olduğunu ve bunu istediğimi sanmak için evvel ezel aptal olmam gerektiğini hissetmeye başladım. Vahşi ve kontrolsüz, sağlam ve köklüden çok daha hey-

canlı geliyordu. Şimdi sadece Rome’u da benimle aynı noktaya getirmem gerekliydi.

“Pekâlâ, şöyle yapacağız. Benim sorunlarımı çözmene ihtiyacım yok, ben kendi başıma halledebilirim. Seni yalayıp yutmak istiyormuş gibi bakıyorum, çünkü istiyorum. Senin gibi bir adamla bir şeylere nasıl başlanır bilmiyorum ama bana yalan söylemeyeceğine, beni aldatmayacağına söz verdiğin sürece bunu istiyorum.”

Gerçekten istiyordum. Bunu başlatmak, bitirmek ve aradaki her şeyin tadını çıkarmak istiyordum. Jimmy’den farklıydı ve açıkçası, sorunlu olsun ya da olmasın, çok daha iyiydi. Rome Archer hafife alınamayacak bir güce sahipti; sorunlu düşünceler ve tehlikeli canavarlardan, haksız yere üstlenilmiş sorumluluklar ve belirsiz bir gelecekte oluşan bir fırtınaydı o. Emin değildim, ama o fırtınanın ardında bıraktığı yıkıma dayanabilecek az kişiden biri olabileceğime dair gittikçe azalan bir şüphe içindeydim ve eski korkum devam ediyor olsa da, bu gizemli adama karşı duyduğum çekim kadar kuvvetli değildi.

Cevap vermedi ama derin bir nefes aldığı sırada göğsünün inip kalktığını gördüm.

“Cora.” Ses tonundaki tereddüdü duyabiliyordum. “Ben aynı anda birden fazla kadını idare etmem ve sana karşı şu ana kadar olduğumdan daha dürüst olabileceğimi de sanmıyorum. Yine de, hâlâ senin aradığın adam değilim, geçen sabahdan bu yana bu durum değişmedi. Sen öyle olmak için elimden geleni yapmak istememi sağlayacak kadar sevimli olsan da, mükemmel lafı benim kelime dağarcığımda bile yok.”

Bir parmağıyla şakağına hafifçe vurdu ve gözlerinde gezinen gölgeleri gördüm. Yüzde yüz değildi belki, ama Ro-

me'un herhangi bir parçasının, tam kapasite işleyen çoğu adamdan daha iyi olduğunu düşünmeye başlıyordum. Kelimelerle aram iyiydi; onda bir şeylerin beni etkilediğini, onu herhangi bir erkeğin olması gerekenden daha seksi bulduğumu, benden vazgeçmemesinin hoşuma gittiğini ona anlatabilirdim. Onun yerine, o tam bir aksiyon adamı olduğu için, ne yaptığını ve tam olarak ne istediğini bildiğini ona göstermeye karar verdim. Bu sefer son söz söylemek istiyordum ve aslında bunu gerçekleştirmenin tek bir sağlam yolu vardı.

Elbisemi etek ucundan tuttum ve yukarı çekip kafamdan çıkardım. Parlak kumaş yere yığıldı ve ben de üzerimde sarı dolgu topuklu ayakkabılarım ve şirin pembe çamaşırımla kaldım. Küçük göğüslü olmanın bir avantajı, istemediğim zaman sütyen giyme derdine girmek zorunda kalmamamdı. Görünüşe göre Rome da bu durumdan hoşnuttu, gözleri yeni çakılmış bir çakmak gibi aydınlandı. Takoz gibi ayakkabılarımla onun donakalmış şekilde durduğu tarafa gittiğimde, o çıplak ayak olduğu hâlde, başım çenesine zar zor değiyordu. Ona bakmak için kafamı kaldırmak zorunda kaldım ve bakışlarını benden kaçıramasın diye yüzünü ellerimin arasına aldım.

O mavi, masmavi gözler ağırlaştı ve hafifçe kapandı; bunun üzerine kanımın ısınıp daha hızlı akmaya başladığını hissettim.

“Korkma, Yüzbaşı Eğlence Düşmanı, hallederiz.”

Kocaman ellerini çıplak belime koydu ve beni odanın ortasındaki yatağa doğru geri geri yürütmeye başladı. Onun gibi bir adamın insanın gözünü korkutması çok kolay olurdu, ama bana öyle eşsiz, öyle değerli bir şeymişim gibi bakıyordu ki tek hissedebildiğim beklentiydi. Beni

muhtemelen ona âşık edecek sırtış yüzünde belirdi ve istediğimi düşündüğüm her şeyin tam tersi olan bu adamla ne yapıyor olursam olayım, bunun doğru şey olduğunu biliyordum. Sağlam değildi, kesinlikle şu anki durumundan memnun bir adam değildi ve birinin hayat ortağı olma anlayışının benimkinden tamamen farklı olduğundan gayet emindim. Benimle, hatta kendisiyle bile sonuna kadar gitmek istediğinden hâlâ emin değildim ama bu çekim, aramızda gelip gidiyor gibi görünen bu inkâr edilemez istek ve ihtiyaç dalgası, daha gerçekleşeceği belli olmayan bir hayal için baştan savılamayacak kadar fazlaydı.

“Dün gece eğlence anlayışımın ne gerektirdiğini en iyi senin bildiğini söylemiştim.” Başparmağı yan tarafımı süsleyen taşlar üzerinde gezindi ve devam ederek, artık gerginleşmekte ve dikkat çekmeye çalışmakta olan göğüs uçlarımdan birini takip etti. Dizlerimin arkası yatağa çarptı, göz açıp kapamadan sırtüstü uzandım ve o da çırlıçıplak hâlde, parlayan gözleriyle üzerimde belirdi. Bu manzara çok güzeldi, Rome çok güzeldi ve bu noktadan sonra ne olursa olsun, burada onunla olduğum için şanslı bir kız olduğumu biliyordum.

“Bu sefer benimle konuşacak mısın?”

Ayakkabılarımı çıkarmak ve minicik şirin çamaşırımı yolundan çekmekle uğraştığı sırada, ben de elimi kısa saçlarına götürdüm. Biraz sert, biraz sabırsız olmasını ama parmakları tenime değdiğinde hep bir saygı hissettirmesini seviyordum. Beni bir kez öptü ve havluyu çıkardı.

“Muhtemelen hayır.”

Elini kalçalarımın altına getirip beni yatağın kenarına doğru çekti. Ellerimi omuzlarından aşağı kaydırdım ve

bana bakması için yumruğumun ucuyla çenesini kaldırdım.

“Niyeymiş?”

Eli bacaklarımdan birini boydan boya takip ederek indi ve bacaklarımdan yataktan kalkacağı ve kendisinin de onların tam ortasında duracağı şekilde yerimi değiştirdi. Her şeyimle ortadaydım, onun önünde açıktaydım ve savunmasız hissediyor, hatta belki utanıyor olmam gerekirdi; ama bana bakarken yanan o gözler varken, beğenildiğim ve seksi olduğum dışında bir şey hissetmek imkânsızdı. Nefesim ciğerlerimde sıkıştı ve Rome tam merkezimdiki o minicik halkaya, işaret parmağının sadece ucuyla dokunduğunda nefesimi bırakamadım. Her yer kaygan ve ıslaktı, dokunuşu hepsinin daha da alevlenmesini sağladı.

“Çünkü yanlış şeyi söyleyeceğimden korkuyorum. Şu anda seninle olmak bana sağlam ve gerçek gelen tek şey... Öyle renkli, öyle hayat dolusun ki, kafamın içindeki bütün o griler arasında âdeta parlıyorsun. Bunu kaybetmek istemiyorum.”

Kalbim sıkıştı. Bunlar bir kadının, bir adamdan duyduğunu asla unutmayacağı sözlerdi, özellikle de böyle bir adam söylediye. Kollarımı boynuna doladım ve ona nasıl hissettiğimi aktardığını umduğum bir öpücük için onu kendime çektim. Parmağı halkayı bırakınca, yataкта yukarı kaydım ve daha yakın, daha özel bir alan arayışına girdim. O kalın parmakların kıvrımlarım arasında kaydığını, titreşen sinir uçlarına değdiğini, acı içindeki ve dokunuşuna aç yerlerimle oynadığını hissettim. Başparmağıyla klitorisime bastırdı; bu da aynı zamanda piercingimin pürüzsüz yüzeyini bütün o gergin zevk merkezlerine değdi-

riyordu. Rome, en iyi sonucu almak için beni nasıl okşayacağını, benimle nasıl oynayacağını iyi biliyordu.

Onu ikimiz de nefes alamayınca kadar öptüm, bana adını sayıklatana kadar öptüm, aşağılarda yaptıklarına daha fazla parmağını dâhil edene kadar ve kendime daha fazla hâkim olamayınca kadar öptüm. Dağıldım, başını öne eğip boynumun yan tarafını öptüğünü hissettim. Hayatım onlara bağlıymış gibi o geniş omuzlara tutunuyordum. Onu bırakırsam, aramızda oluşturduğumuz bu şey bir anda yok olacaktı gibi geliyordu; öyle büyümlü ve farklı bir şeydi. Sanırım Rome buna gülebilirdi bile, ama az önce benim için seksin anlamını yerle bir ettiğinden emindim.

Beni kendine çekti, sertliğinin vücudumun tam merkezinde nabız gibi attığını hissedebiliyordum. Göğüslerim Rome'un göğsünün sert hatlarına yapıştı ve birbirimize iki insanın birleşmeden yaklaşabileceği kadar yaklaştık. Karnındaki kaslar bana doğru gerilip kasılıyordu. Bir elimi poposunun sert kıvrımında gezdirdim ve ona baygın baygın baktım. Biraz tereddütlü görüldüğünü fark ettim, bunun üzerine kaşlarımı çatıttım. Bütün o kaskatı, istekli sertliği içimde istiyordum, hem de hemen.

“Geçen sefer canını yaktım mı?”

Sesi boğuktu ve onu istediğim yere çekebilmem için fazla güçlü olması hiç hoşuma gitmedi. Ben de onun yerine bacaklarımı kasılı beline dolayıp, kendimi ona doğru kaldırarak karşılık verdim. Küfretti, ama duruma ayak uydurup bana tamamen gömülmesi sadece bir saniye sürdü. Tüm o uzunluk ve genişliğe yer açmak için vücudumda gereken esneme ve çekimin yarattığı hisle iç geçirdim. Ellerimi boynundan geçen kalın kaslara geçirdim. İnlemek istiyordum ama onun yerine ona cevap vermeye çalıştım,

Çünkü o mavi gözler kararlı bir şekilde benimkilerden ayrılmıyordu.

“Yoo...” Başıını eğip göğüs uçlarımdan birini ağzına aldığından, ağzımdan doğru dürüst bir kelime çıkmadı. Di lerinin değip gei i yüzünden neredeyse kendimi yeniden kaybedecektim, dilinin  ı mı  tenim üzerinde gezinmesi nefes almayı hemen hemen imkânsız hâle getirdi. “Harikaydı. Harikaydın, yani bir hafta oturup kalkarken dikkat etmem gerektiyye ne olmuş? Kesinlikle değer.”

Bana dik dik bakmak için ağırlığını kollarına verdiğinde kahkahamı bastırdım. Onu içteki kaslarımla sıktığımda  rperdiğinden, tehditkâr görünmesi zordu.

“Komik değil.”

Ellerimle göğüs kafesinin sımsıkı hatlarını takip ettim, henüz iyile mekte olan kısma geldiğimde biraz durakladım. Ona dokunduğımda bana hissettirdikleri, hareket edi i hoşuma gidiyordu. Bu kadar iri ve güçlü olması, ama zorlandığını ve her insan gibi zaafıarı olduğunu itiraf edebilmesi hoşuma gidiyordu. İçin  z , ondan ho lanıyordum işte. Bu durum boy farkına alı mamız gerekeceği anlamına gelse bile, bu öğrenme sürecinin parçası olmaktan bir sıkıntı duymazdım. Bedenim onu istiyordu;  u noktaya kadar, aklım ve kendimi beklemeye ikna ettiğim tüm o şeyler bana ayak bağı olmuştu. Ona bakıp, bana daha önce hiç bu kadar istediği bir şey görmemiş gibi baktığını görünce, artık her bir paramızın aynı g r   te olduğunu fark ettim. Göğüs kemiğinin tam ortasını öptüm ve onu tüm o acı içindeki gerginliğin en fazla i e yaradığı yere doğru geri çekmeye koyuldum. Onunla çevrelenmiş gibi, bütünüyle erkekliliği içinde kaybolmuş gibi hissetmek hoşuma gidiyordu.

“Sorun yok. Şimdi kıpırda yoksa canını yakmak zorunda kalacağım.”

Aynı fikirde olduğunu homurdandı ve işine döndü. Ben onun iki yanına doğru açıncaya kadar bacaklarımı boydan boya okşadı. Bir eli kısa saçlarımın tepesine dolandı ve bütün o güzel, güçlü kaslar inip kalkmaya ve üzerime kapanmaya başladı. Her itiş, her geri çekilişiyle gözleri daha da alevlendi, daha fazla parladı. Gözlerimi alamıyordum. İlk seferden daha iyi, daha hararetiydi. Dokunulmadık yerimi bırakmadı. Dudaklarım, boynum, göğüslerim, açıldığım ve onunla birlikte kaydığım yer. Elleri, ağzı beni yeniden dağıtmak için ne gerekiyorsa yaptı.

Adımı söyledi, aramıza doğru aşağı uzandığında benim de onunkini haykırdığımdan eminim. Beni tekrar çıldırtmadan hemen önce o lanet halkayla oynamaya başladı. Kalın parmakları çok hafif, çok nazıktı ama ben öyle kendimden geçmişim, kendimi bırakmaya öyle hazırdım ki, sadece hafif bir dokunuş ve tahrik olmuş tenimdeki metalin belli belirsiz çekilmesi beni eritmeye yetti. Başımı arkaya attım ve ona doğru kıvrıldım; hareketim, kolunu belimin altına geçirmesine yetecek kadar şiddetliydi. Beni bu şekilde tutunca, bana yenilenmiş bir kuvvetle ve iyiliğimi daha az önemseyerek daldı. Muhteşemdi. Onun da titreyerek doyuma ulaştığını, boynumda onun kalp atışıyla aynı ritimde atan damar boyunca dilini gezdirdiğini hissettim. Sonra yana devrildi, böylece ikimiz de bacaklarımız yatağın yan tarafından sarkar hâlde sırtüstü yattık. Beni yalnızca elleriyle zirveye ulaştırmakta bu kadar iyiyse, ağzını oraya götürmesinden sağ çıkamayacağıma yemin edebilirdim. Artık çok farklı bir açıdan tehlikeliydi.

İkimiz de nefes nefese ve sessizdik. Akşamdan kalmış-

lığın bu zamana kadar karşıma çıkan en iyi çözümünün Rome olduğundan emindim. Onunkilere göre epey minik ellerimden birini aldı ve başparmağını fosforlu pembe ojeli tırnaklarımda gezdirdi.

“Seni yemeğe falan çıkarmama izin verecek misin bakalım, Cora Lewis?”

Ona bakmak için kafamı çevirdim ve gülmemek için kendimi zor tuttum. Vereceğim cevapla ilgili gerçekten endişeleniyor gibi görünüyordu.

“Beni yemeğe mi çıkarmak istiyorsun, Rome Archer?”

“Evet, sanırım öyle. Yanlış anlama, eğer her istediğinde seni yatağa atmamı istiyorsan ona da varım, ama senden hoşlanıyorum; o yüzden, evet, seni yemeğe çıkarmak istiyorum.”

Gözlerinin içine bakabilmek için dirseğimin üzerinde doğruluyordum ki, ikimizin de çıırılçıplak olduğunu ve seks sonrası yaşanmayan bir dolu şey olduğunu fark ettim. Gözlerim yuvalarından fırladı ve paniklemiş gibi görünüyor olmalıydım, çünkü Rome kaşlarını çatı.

“Cidden bak, istemiyorsan mecbur değiliz.”

“Şey... Yemek işi tamam ama bir sorunumuz var.”

Göğsünü kaşdı ve esnedi. “Çocuklar mı?”

Koluna vurdum. “Hayır, yani evet belki, ama ondan daha ciddi bir sorun.”

O da benim gibi doğruldu. “Neymiş?”

“Hap kullanmıyorum.”

Bana beş dakika gibi gelen bir süre boyunca hiç konuşmadan birbirimize baktık. Bunu atlamayacak kadar akıllıydım, hep öyle olmuşum. Seks yaparken korunmak kadar basit bir şeyin aklımdan çıktığına inanamıyordum. Rome

sonunda kendini yeniden yatağa bıraktı ve tek kolunu gözlerinin üzerine attı.

“Geçen sefer bir şey unutmuşum gibi gelmişti zaten.”

Ah, lanet olsun, önceki sefer aklıma bile gelmemişti. Boğazımı temizledim.

“Ve?”

Sadece koca omuzlarının tekini silkti. “Geri dönüp seksi geri alma şansımız yok.”

Ona hafifçe hırladım ve gözlerimi kıstım. “Peki ya bunun sonucu bir bebek olursa?”

“O zaman beraber üstesinden geliriz.”

“Bu kadar mı?”

“Bu kadar. Şimdiden korkma.”

Ah, bu daha korkmanın yakınından bile geçemezdi, ama Rome henüz bunu bilecek kadar tanıımıyordu beni; zaten doğru dürüst tanımadığın birinden hamile kalma ihtimaliyle ilgili en büyük sorun da buydu aslında. Nefesim hızlanmaya başlayacak, beynim uyuşacaktı, ama ben daha bir şey yapamadan Rome kollarını bana doladı, üzerine uzanacağım şekilde beni kendine çekti. Başıma bir öpücük kondurdu ve o geniş göğsün düzenli bir şekilde inip kalktığını hissettim. Ben burada ciddi bir kriz yaşarken, serseri karşımda uyuyakalacaktı.

“Cora.” Başımı eğip kalbine dayadım ve sakinleşmeye çalıştım. “Endişelenme Bücür, hallederiz.”

Sonra uykuya daldı. Ben de mükemmel olmadığı bu kadar bariz olan bir adamın, dünyamı nasıl böyle adama-kıllı istila ettiğini ve Rowdy’nin ne kadar haklı olduğunu düşünmeye daldım; Rome beni gerçekten yere yapıştırmıştı ve artık nasıl kalkacağımı bilmiyordum.

8

Rome

Bilardo masasının altına yayılmış, aptal şeyin dengesini kurmaya çalışıyordum ki, birden, masanın yerden kaldırdığım ayakları arasından görebildiğim tek şey, birkaç çift yıpranmış motorcu botu oldu. Öğleden sonranın başları, yani barın ölü saatleriydi, Brite da halletmesi gereken bazı işler için çıkmıştı. Sanırım bu durumda bardan ben sorumlu sayılırdım ve birkaç motorcu gelip, burası için son haftalarda harcadığım o kadar emeği yerle bir edecekse, işler hızla çirkinleşecekti. Masanın altından çıkıp elimi kotuma silmeden önce hızlı bir sayım yaptım ve beş kişi olduklarını aklımın bir köşesine yazdım.

Motorcuların hepsi birbirine benzerdi, ama bu adamlar belli ki ekibin en tepesindeydi. Belalı tipleri görür görmez tanırdım, bu gruptan yayılan ‘hiç bulaşma’ sinyalinin hissedebiliyordum. Bunlar özenti adaylar ya da biraz hareket arayan sokak serserileri değildi. Bu adamlar işin erbabıydı ve benimle kavgaya girmeye niyetlenirlerse, hayatta kalmak için geçen sefer bir grup motorcuyla dalaştığımda olduğundan daha fazla uğraşmam gerekecekti.

Besbelli grubun lideri olan adam bana doğru bir adım attı ve otomatik olarak bir adım gerilememek için dikleşmem gerekti. Yara izinin olduğu kaşı kaldırdım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. Mecbur kalırsam ben de herkes kadar belalı bir tip olabilirdim.

“Archer sen misin?”

Başımı belli belirsiz salladım ve benimle konuşan adama yandan destek olmak için dizilmiş dört adamdan gözümü ayırmadım.

“Brite bazı çaylakların buraya gelip pislik çıkardığını söyledi. Seninle kavgaya girmeye çalışmış, sonra sen işi bitirince de çürüğe çıkmışlar. Doğru mu?”

Yeniden başımı sallamakla yetindim. Konunun ne olduğunu bilmiyordum ve şu noktada daha fazla ayrıntıya girmenin bana yararı mı yoksa zararı mı olacağından emin değildim.

Adam omzumun üzerinden diğer adamlardan biriyle bakiştı ve kolunu sıvadı. Brite’in kolundaki dövmenin aynısını görünce şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım.

“Silah arkadaşınız, evlat. Böyle pislikler bana uymaz, Kederin Oğulları’na da uymaz. Bütün ekip Bar’ın yasak bölge olduğunu ve askerlik yapan herkesin saygıyı hak ettiğini bilir. O küçük serserinin arması sökülüyor. Kurallara uyamayan ve gereken saygıyı gösteremeyen adaylara ya da çevremizdeki herhangi birine müsamaha göstermeyeceğiz.”

Armasının sökülmesinin ne anlama geldiğinden tam olarak emin değildim, ama tüm bunlar benim lehime görünüyordu, o yüzden bir kez daha başımı salladım ve kendimi iterek masadan uzaklaştım.

“Teşekkürler. Ben sadece kimseye daha fazla zarar gel-

mediği ya da bar daha da fena dağılmadığı için memnunum.”

“Brite seni seviyor. Çok fazla potansiyeli olan iyi bir çocuk olduğunu düşünüyor. Bu da benim için iyilerden birisin demektir. Biz iyilere göz kulak oluruz.”

Bunun tam anlamıyla doğru olup olmadığından emin değildim. Cora’dan duyduğuma göre, Asa, Kederin Oğulları’nın güneydeki bir kolundan yediği dayak yüzünden hâlâ alçı içindeydi, ama sanırım kavga çıkarmaya niyetlenmedikleri sürece yaptıkları iyiliği irdeleyemezdim. Adamın elini sıktım, yine de sonuncuları da ön kapıdan çıkana kadar rahat bir nefes almadım. Darcy’nin ortalığa göz kulak olmak için kafasını mutfaktan dışarı uzattığı bar tarafına gittim.

“Gergin bir konuşmaydı.”

Başını salladı ve bana barın diğer tarafından bir bardak su uzattı. “Brite son görevinden döndükten sonra onlara takıldı. Her tür kötü işe ilgisi vardı. Bir numaralı eşi de bu yüzden terk etmiş.”

“Anlayabiliyorum. O adamlar epey korkutucu.”

“Brite da en az onlar kadar korkutucuydu. Kafaya koyarsa hâlâ öyle olabilir. Ona senin yaşlarındaki hâlini bu kadar hatırlattığın için şanslısın.”

Onunla aynı şeyi düşünmeye başlıyordum. Bazı ciddi sıkıntılarımla olsa da, gerçekten şanslı bir adam olduğuma gittikçe daha da ikna oluyordum. Barda vakit geçirmeyi seviyordum ve bütün gayretli çalışmalarım sonucu burası köhne bir yerden çok, düzgün ve saygın bir müessese gibi görünmeye başlamıştı. Düzenli müşterileri çözüyor, hikâyelerini öğreniyordum ve böylece burada vakit geçirdikçe daha az yalnızlık çekiyordum. Geçen haftayı Cora’yla

birlikte, ya onun evde ya da benimkinde geçirmiştım ve onunla ne kadar çok bir arada olursam, ondan ayrı olmak o kadar zor geliyordu.

Onu yemeğe ve sinemaya götürmemi kabul etmişti ve geceyi benim evde tamamlamıştık. Ertesi akşam bara gelip, *onun* beni dışarı çıkarmasını kabul etmemi isteyerek bana sürpriz yapmıştı. Hayatımda böyle bir şeyin olmasına izin vermemiştim, yine de onun istediği gibi yapmasına ses çıkarmadım, çünkü fazlasıyla tatlıydı ve her zamanki şımarık tavrının ardında, korunmadan seks yapma olayı yüzünden gerçekten korktuğunu anlayabiliyordum. Muhtemelen ben de şu ankinden daha endişeli olmalıydım, ama artık kendimi hazırlamıştım ve bu konuda sakin kalmak için elimden geleni yapıyordum. Zaten Cora iki-mize yetecek kadar kaygılı görünüyordu.

Kardeşim aşk hayatımdaki son gelişmeden pek memnun değildi ve onunla birlikte Nash, Shaw, Ayden ve Rowdy'den en az beş kere nutuk yemiştım. Hatta Asa bile Cora'yı yüzüstü bırakır ya da gevezeliğiyle başa çıkamayacağıma karar verirsem başıma gelecek bütün kötü şeyler konusunda beni uyarmıştı. Eminim şehirde olsa Jet de 'Rome'u haşlayalım' partisinden eksik kalmazdı. Bir de Cora'nın planlanmamış hamilelik ihtimaline ilişkin endişesinden haberleri olsa neler olurdu bilmek bile istemi-yordum.

Onunla zaman geçirmeyi gerçekten seviyordum. Cesusurdu, aklındakini söylüyordu ve karşısında dalıp gittiğimde, kendi düşüncelerime fazla kapıldığımda bunu söylemekten hiç çekinmiyordu. Pek çok konuda aynı fikirde değildik, ama onun sayesinde gülmek istiyordum, ona bakmak beni gülümsetiyordu. Ellerimi ve ağzımı ondan

ayırıyor olmam da cabası. Çok tatlıydı ve ondan karşılık almak çok kolaydı. Hiç onun gibi biriyle birlikte olmamıştım. Her şeyiyle göz alıcı ve parlaktı, o yüzden zaman zaman kafamı bulandıran karanlık içinde onu bulmakta hiç zorlanmıyordum ve bu zamana kadar şansım yaver gitmişti. O üzerime doğru uzanmışken bir şekilde bütün gece uyumayı başarıyordum. Tek bir kâbus görmemiş, bir kez bile insanın kanını donduran çığlıklarla uyanmamıştım. Bu güzel bir değişiklik ve onu yanımda tutmak için tek başına bile yeterli bir sebepti.

Akşam için Cora'yı almaya dükkâna gitmeden önce, akşam yemeği olarak atıştırabileceğim bir şeyler yapabilir mi diye Darcy'ye soracaktım ki, yanımdaki sandalye birden çekildi ve bu barda görmeyi bekleyeceğim son kişi yanma oturdu. Benimkilerle aynı gözler bana baktı, neredeyse bir yıl görüşmememizin ardından ne kadar yaşlanmış göründüğünü fark etmek beni afallattı. Benzer şekilde koyu renk saçlarımız vardı ve ikimiz de mavi gözlüydük, sadece onunkiler daha çok Rule'unkiler gibi daha açık renkti. Bir de, benim kadar olmasa da uzun boylu ve geniş yapılydı. Her daim güçlü kuvvetli, sağlam bir adam olmuştu, ama eve geçen gelişimden bu yana olayların onu kötü etkilediği ortadaydı. Neredeyse, bunca zaman sonra beni gördüğünde tanıyamayacağını düşündüğüm kadar yabancı biri gibi görünüyordu o da. Belli ki bugün şansım davetsiz misafirlerden açılmıştı.

“Burada ne işin var?”

İç geçirdi ve Darcy'den bir fincan kahve istedi. Göz ucuyla bana baktı.

“Beni ve anneni bir yıl boyunca yok saydıktan sonra tek söyleyeceğin bu mu?”

“Beni nerede bulacağını nasıl öğrendin?” Tek kaşımı kaldırdım ve sonra kendi sorumu kendim cevapladım. “Shaw. O küçük kız bu aileyi bir araya getirmeye çalışmaktan bıkmıyor.”

“Rome.” Öyle derin bir iç çekti ki, ağırlığını omuzlarımda hissettim. Her zaman ailemi gururlandırmak istemiştim. Daha küçükken orduya yazılma seçimim konusunda pek heyecanlı oldukları söylenemezdi, ama zamanla gerekçemi, başkalarına yardım etme ve dünyanın hem kardeşlerim hem de onlar için daha güvenli bir yer hâline getirilmesinde aktif rol oynama hevesimi anlamaya başlamışlardı. Gözlerinde ve yüzünde hayal kırıklığının izlerini görmek canımı sıktı.

“Bunun bir noktada son bulması lazım. Rule’u aramıza döndürmek için savaş verdim, annene bu aile olmazsa benim de olmayacağımı söyledim. Oğullarımdan birinin daha uzaklaşmasına izin vermeyeceğim, sonuna kadar savaşmadan asla olmaz. Kendi acını yaşamana izin verdim, ailecek Remy’den hiç bahsetmemiş olmamız Rule’la ikimize karşı bir hakaretmiş gibi davranmanıza izin verdim ama bunların zamanı geçti. Bu noktadan sonra nasıl ilerleyeceğimizi çözmemiz lazım. Konu kapanmıştır.”

Dışarıda oynarken üstünü başını kirlettiği için azar işiten küçük bir çocuk gibi hissettim. Sert ellerimden biriyle enseme ovdum ve bir daha söküp yeniden boyamam gereken bar tezgâhına bakarak başımı eğdim.

“Konu Remy ve sırlarından ibaret değil. Sorun, anemin Rule’a karşı davranışları ve kimsenin Remy’nin Shaw’ı kullanmasına ses çıkarmaması. Sorun, artık evden son ayrılışımda olduğum adamla aynı kişi gibi hissetmiyor

olmam. Artık bu aileye nasıl uyum sağlayacağımı bilmiyorum. Hangi rolü üstlenmem gerektiğini bilmiyorum.”

Onun ve annemin, bana artık beni tanıımıyormuş gibi bakmalarına dayanamayacağımı ona açıklayacak cesareti de, doğru kelimeleri de kendimde bulamıyordum. Hayal kırıklığıyla başa çıkabilirdim ama reddedilme için aynısını söyleyemezdim, o yüzden bunun yerine saklanıyor ve hepsinden kaçıyordum.

Kısık sesle küfretti ve omzuma vurmak için uzandı. “Uyum sağlamak diye bir şey yok. Sen bizim oğlumuzsun, ne olursa olsun sonsuza kadar bu senin rolün. En sonunda Rule konusunda annenin anlamasını sağlamak zorunda kaldığım ve çok geç olmadan Remy’ye de söylemiş olmamız gereken şey bu. Seni olduğun gibi kabul ediyoruz, Rome. Bu senin her zamanki hâlin olmasa bile. Yaşadığın hayat insanı değiştirir, oğlum. Ben bunu anlıyorum, annen de öyle.”

Boğazını temizledi ve yanımda duracağı şekilde bar taburesini itti.

“Pazar günü brunch’a gel. Shaw onun kız arkadaşlarından biriyle görüştüğünü söyledi, onu da getir. Kardeşinle o kız onları ne kadar sevdiğimi bilsin diye her gün çok uğraşıyorum. Aile olarak Shaw’a ödeyemeyeceğimiz kadar borçluyuz. O çocukların ikisi için de hayal edemeyeceğimiz kadar çok şey yaptı. Gel de ailenle biraz zaman geçir, Rome.”

Bana “bakarız” ya da “hayır, sağ ol” diyecek fırsatı vermedi, sadece arkasını döndü ve geldiği taraftan geri gitti. Archer olmak hiçbir zaman pek kolay değildi, ama onlardan biri olup böyle yaşamak, bir onur madalyası taşımak gibiydi. Şu barın arkasına geçip bir içki hazırlamak geldi

içimden. Fakat içkiden uzak durmak ve yalnızca irade gücümlle kafamda dönüp duran manyakça şeyleri yenmek konusunda epey iyi iş çıkarıyordum. Sırf korkaklık ettiğim ve babamdan azar ışıtmeyi kaldıramadığım için bu gidişatı bozmak istemiyordum. Babam, eve gidip onlarla yüzleşme konusundaki yersiz korkularımı daha şimdi tek başına yok etmişken, kafamı kuma gömmeye devam etmek zor geliyordu.

Nihayet Darcy'den şu sandviçi istedim ve bilardo masasını dengeleme işine geri döndüm. İşimi bitirip çıkacağım sırada Brite döndü. Ona Kederin Oğulları'ndan gelen adamları anlattım ve sadece burnundan gülüp, bana saldıranın genç bir hergeleden fazlası olmadığını söyledi. Arkamı kollamam gerektiğini, çünkü motorcu ceketinden arma sökölmesinin görünüşe göre büyük bir olay olduğunu ve cılız çocuğun bunun üzerine muhtemelen küplere bineceğini de ekledi. Armanın sökölmesi, hiçbir motorcu kulübüne asla üye olamayacağı anlamına geliyordu; en azından burada, yani Denver'da ve muhtemelen diğer her yerde de geçerliydi bu. Her şeyin olup bittiğini düşündüğümünden, uyarısını kulak arkası ettim. Zaten arkamı kollamaya alışkındım.

O kadar kolayca kulak arkası edilmeyen şey ise, Darcy babamla aramızda geçtiğine şahit olduğu garip konuşmayı ispiyonladıktan sonra Brite'ın beni zorladığı sohbeti. Kapıdan çıkmış, minik punk-rock perimi almaya gidiyordum, ama Harley'i park ettiğim yere kadar beni takip etti. Bir bacağımlı motorun üzerinden attım ve kafamı kaldırıp ona baktım.

“Ne oldu?”

Alıştığım bir hareketle, elini sakalında gezdirdi. Nor-

malde bunu yapması, duymamı gerçekten istediği bir şey söyleyeceği anlamına gelirdi.

“Senin peder bugün seni görmeye mi geldi?”

Başımı salladım. “Beni buldu.”

Kalın kollarını koca göğsünde kavuşturdu ve çenesini bana doğru eğdi.

“Darce ve benim bir kızımız olduğuna biliyor muydun?”

Başımı iki yana salladım. İkisi de bana bir kızları olduğundan söz etmemişti.

“Senden küçük. Daha yeni yirmisine bastı ve ele avuca sığmaz bir tip. Annesiyle ayrılmanızı iyi karşılamadı. Şu ya da bu konu yüzünden boğazıma saldırmadan, benimle aynı odada zar zor beş dakika geçirebiliyor.”

Motoru standından kaldırdım ve koca ağırlığını bacaklarım arasında dengeledim.

“Kötüymüş, ama benimle ne ilgisi var?”

“Hiç. Ben sadece bir ebeveyn olarak bizim de hata yapabileceğimizi biliyorum. Mükemmel değiliz ama çocuklarımızı sevmediğimiz anlamına gelmiyor bu. Şu an hayatında olup biten çok şey var, Rome. Her zaman yanında olan şeylerin ve insanların elinden kaçmasına izin verme.”

Ona öylece baktım çünkü bunun üzerine ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Brite’ı gerçekten seviyor, örnek alıyor, onu akıl hocası olarak görmeye başlıyordum; yine de, hayatımın her yönünü düzeltmesine ihtiyacım yoktu. Motoru çalıştırıp yola çıkacaktım ama beni durdurmak için elini omzuma koydu.

“Önümüzdeki birkaç hafta bazı işlerim var ve ben gidip gelirken bara ve buradaki çocuklara göz kulak olsan çok makbule geçer. Sana bunun için ödeme yapabilirim.”

“Barmenlikle ilgili hiçbir şey bilmiyorum, Brite.”

“Göz kulak ol dedim, içki hazırla demedim. Darcy bara bakabilir ya da ay sonuna kadar sana yardımcı olacak birini bulabilirsin. Tabii bahşişler öyle pek ahım şahım değil ama mekânı epey iyi toparlıyorsun, yani bu da yakın zamanda değişebilir.”

“Peki, tam olarak neye göz kulak olmamı istiyorsun?”

“Akşam kalabalığına. Her zamanki müşterilere. Hiçbirinin yoldan çıkmadığından emin olursun. Burası için harcadığın bütün emeği takdir ediyorum, tahminimce hepsinin bir anda darmadağın olduğunu görmek istemezsin. Darcy’den de her gecenin sonunda hasılatı nasıl çıkardığını ve yatırdığını sana göstermesini isteyeceğim.”

“Sanırım hepsini halledebilirim. Sadece bir iki hafta mı?”

Bana sırtıttığını gördüm sandım ama o kadar sakalın arasında ayırt etmek güçtü.

“Şimdilik. Aileni silip atma, evlat. Senin onlara ihtiyaç duyduğun kadar onların da sana ihtiyacı var.”

Bunun doğru olup olmadığını merak ettim. Eskiden Rule’u hizaya sokmam ve aralarında tampon görevi görmem için bana ihtiyaçları olurdu. Sonra, herkes bir yas bulutu içinde kaybolduğunda hepimizi bir arada tutmam için bana ihtiyaç duyular. Şimdi ise sorunlu büyük çocukları olmak dışında nasıl bir işlevim olduğundan pek emin değildim ve uzak durmanın benim için çok daha kolay olmasının büyük nedenlerinden biri buydu.

Harley’i çalıştırdım ve park yerinden çıktım. Capitol Tepesi’ne ulaşmam sadece on dakika sürdü. Bölgedeki park yerleri berbat olduğundan, genelde motoru ya da kamyoneti evde bırakıp dükkâna yürürdüm. Ayrıca, Co-

ra'nın kullandığı o fosforlu, palyaço kılıklı arabaya binmeyi de reddediyordum, o yüzden bir evden diğerine giderken arada değişiklik yapmamız gerekiyordu. Kapıyı iterek açtım ve tezgâha ilerledim. Cora tezgâhın arkasında yoktu, alışılmış bir durum değildi bu, ama kardeşim masaya dayanmış Rowdy'yle konuşuyordu.

“Hey.”

Beni selamlamak için çenesini yukarı kaldırdı ve dükkanın köşesindeki kapalı kapıyı işaret etti.

“Geç saatte gelen bir müşterisi var. Muhtemelen birkaç dakika sürer. İş bitince gidip bir şeyler yemek ister misin?”

“Barda yedim. Bar demişken, barmenlik yapmayı bilen, bana birkaç gün yardım edebilecek birini tanıyor musun? Brite önümüzdeki birkaç hafta mekâna göz kulak olmamı istedi ve barmenlikle ilgili hiçbir şey bilmiyorum.”

“Su gibi votka içmeyi biliyorsun.”

Omzuna bir tane patlattım. “Crown Royal’ın kulu kölesi olduğun pek çok gece hatırlıyorum, o yüzden vukuatları ortaya dökmeyelim istersen.”

Rowdy kıs kıs güldü ve bize katılmak için yanımıza geldi. Adamdan hoşlanmamayı gerçekten istiyordum. Cora’ya, onunla böyle rahat bir samimiyet kuracak kadar aşına olması hoşuma gitmiyordu, ama kendisinden hoşlanmamayı zorlaştırıyordu. Uyumlu ve kesinlikle dost canlısı bir adamdı. Ayrıca, ilginç mizah anlayışı sayesinde onunla vakit geçirmek fazlasıyla eğlenceli oluyordu.

“Jet’le konuş. Şehirde hepimizin toplamından daha fazla insan tanıyor. Eminim sana yardım edebilecek birini tanıyordur.”

Bu güzel bir fıkirdi, ama Jet artık evden çok şehir dışın-

da oluyordu ve buralarda olduğuunda da kendini genelde Ayden'a kaptırıyordu. Yeni bir evlilikle bu kadar ayrılığı bir arada yürütmeye çalışmalarına özenmesem de, mutlu görünüyorlardı ve durumu iyi idare ediyor gibiydiler.

“Öyle yaparım.” Adamın biri, arkasında Cora'yla çıkarırken dönüp kapıya baktım. Bugün saçları başının ortasında, öne doğru şık bir bukle şeklinde kıvrılmıştı ve üzerinde kısa, turuncu bir etek vardı. Bluzu parlak mordu, dizine kadar uzanan bağcıklı postallar giymişti. Rule'un yanında tezgâha dayandığını görünce bana gülümsedi ve kahverengi gözü kararırken turkuaz olanın aydınlandığı anı yakaladım. Renk ve duygu kaleydoskopu gibiydi, ona her baktığımda karşımda nasıl bir yansıma göreceğimi bilemiyordum.

Cora masanın arkasına geçip sandalyesine otururken, onunla birlikte çıkan adam önce bana, sonra da ona baktı.

“Dikkat etmeyi unutma. İyileşmeleri uzun sürüyor.”

Adam başını salladı, şaşırtıcı derecede yüklü bir ödeme yaptı ve ona son bir bakış attı. Cora ise tatlı tatlı gülümsemekle yetindi ve kafasını kaldırıp bana baktı.

“Çıkmaya hazır mısın?”

Cora günü kapatmak için hasılatı çıkarırken omuz silk-tim.

“Az önce o adamın neresine iğne batırdın?”

Bana soluk renkli kaşlarını kaldırdı ve Rule, “Bunun cevabını gerçekten duymak istiyor musun?” diye sorunca, ona yandan dirsek attım.

Suratımı buruşturdum. “Cidden mi?”

Bu sefer omuz silkme sırası Cora'daydı. “Denemeden bilemezsin, Koca Adam.”

Aşağılarımda sivri ve keskin şeyler olması fikri bana kurdeşen döktürdü. Hayır, teşekkürler, takım taklavat metalsiz kalsın. Cora'nın en sevdiğim yerlerine bağlı o tatlı, minik halkayı sevmediğimden değil, o fazlasıyla seksiydi, ama aletimden sallanan bir kapı tokmağına ihtiyacım yoktu.

“Ben almayayım, sağ ol.”

Bana bakıp sırtıtmak için para sayma işine ara verdi ve içimden suratını öpücüklere boğmak geldi. “Sorun değil, küçük kardeşinin oralarında sana ve odadaki herkese yetecek kadar var.”

Cora'nın ellerini Rule'un çamaşırı yakınında herhangi bir yerde düşünme fikri muhtemelen ikisine de kaşlarını çatmama neden olduğu için, Rule bir kahkaha patlattı ve Rowdy de kendi kendine güldü.

“Bunu bilmesem de olurdu.”

Cora güldü ve masanın etrafından dolaştı. Kolunu omuzlarıma uzatıp, yara izimin bitiş kısmının gözüme bağlandığı yerden şakağımı öptü.

“Endişelenme, onunki işti, seninki tamamen zevk. Haydi çıkalım.”

Kapıyı kilitleyebilmesi için onu ve çocukları takip ederek çıktım. Çocuklar Goal Line'a gidecek, bira içip kanat yiyeceklerdi. Ben de, kardeşimin vücudunun herhangi bir yerine yaklaştığını unutturabilmek için, Cora'yı yalnız kalıp yatay pozisyona geçebileceğimiz bir yere götürmek istiyordum. Benim ev daha yakın olduğu hâlde, ertesi gün Shaw ve Ayden'la öğle yemeği planları olduğu için geceyi kendi evinde geçirmek istiyordu, o yüzden gidip kamyoneti aldıktan sonra onunla orada buluşacağımı söyledim. Aslında durumumuzda bir çeşit denge vardı çünkü benim

evim dükkâna, onunki de bara daha yakındı. Genellikle benim evde daha az kalabalık oluyordu, ama Ayden ve Jet'i severdim, Asa da ilginç bir karakterdi. Buna ek olarak, pembeler içinde olsa da yatağı müthişti.

Ön kapıdan girdiğimde Cora mutfaktaydı. Akşam yemeği için ufak tefek bir şeyler hazırlıyor ve cep telefonu ile konuşuyordu. Konuşmasını bölmek istemedim, o yüzden kendimi kanepeye bıraktım ve odaya girdiği sırada kafamı kaldırıp Asa'ya baktım. Ayağındaki alçı çıkmıştı ama hâlâ oldukça yavaş hareket ediyordu.

“Bugün mü çıktı?”

Odanın karşı tarafındaki televizyon koltuğuna temkinli bir şekilde oturdu.

“Dün. Kopup düşecekmiş gibi geliyor.”

“Geçen seneki patlamadan sonra bana da yapılmıştı ama benimki o kadar kötü değildi. Asıl darbeyi omzum aldı.”

“Fenaymış.”

Belki de bir grup motorcuyu sinirlendirdiği durumlardan kaçınması gerektiğini söyleyecektim ama bu biraz ikiyüzlülük gibi geldi, o yüzden onun yerine Jet'in şehre ne zaman döneceğini bilip bilmediğini sormakla yetindim. Başını iki yana salladı ve kaval kemiğini ovma için eğildi.

“Hiçbir fikrim yok. Sanırım bir haftalığına geri döneceğinden ve sonra Ayd yaz okulunu bitirince onunla beraber bir haftalığına Los Angeles'a gitmek istediğinden bahsetmişti.”

“Şu tamiratıyla uğraştığım bara göz kulak olmama yarım edecek birine ihtiyacım var. Jet birini tanıyor olabilir diye düşünmüştüm.”

O altın renkli gözler, odanın karşısından bana doğru parladı.

“Ben yapabilirim.”

Ona bakmak için başımı eğdim. “Gerçekten mi?”

“Evet, neden olmasın? Eve tıklılıp kalmaktan bıktım usandım. Ayd benimle ilgili aklına ne gelirse takıyor ve cidden biraz... arkadaşlığa ihtiyacım var, anlarsın ya.”

Kesinlikle anlıyordum ama Bar’ın aradığını bulabileceği türden bir yer olduğundan emin değildim.

“Daha önce barmenlik yaptın mı?”

Biraz güldü. “Önceden yapmadığım fazla bir şey yok. Tek yapman gereken barın arkasında durup insanlarla konuşmak. Güven bana, herkesle konuşabilirim.”

İşin muhtemelen bundan daha karmaşık olduğunu düşündüm, ama yardım etmeye gönüllüyse neden olmasındı ki?

“Güzel. Kız tavlayıp para içinde yüzeceğin lüks ve fiyakalı bir yer değil yalnız.”

“Rome, benim yalnızca kız kardeşimle birbirimizi öldürmeden önce bu evden çıkmaya ihtiyacım var. Hâlâ beni affetmeye çalışıyor ve açıkçası kendi kendimden de bıktım. Buradan sonra nereye gideceğimi, ne yapacağımı çözene kadar bu benim için bir uğraş olur.”

Söyledikleri bana epey tanıdık geldi, o yüzden Asa’yı doğru dürüst tanımıyor olsam da, yardımını kabul etmeye hazırdım. Cora kanepenin arkasından boynuma sarıldı ve yanağını benimkine dayadı.

“Bu gece için gündemde ne var, Koca Adam?”

Gündemimde o, ben ve çok daha az kıyafet vardı, ama bunu Asa’nın önünde söyleyecek değildim. Neyse ki aklın yolu bir, çünkü geceyle ilgili planlarımı ona anlatmam için bir bakış ve çıplak bacağının üzerinde parmaklarımı gezdirmemden fazlası gerekmedi. Hayatımda bu kızın ol-

ması, uğraştığım diğer her şeyin cidden çok daha önemsiz görünmesini sağlıyordu. Ailem, geleceğim, bar... Hepsi de, o çift renkli gözlerin bana bakıp parıldaması karşısında geri plana itiliyordu.

İşler ancak sonraki hafta sonuna kadar dibe çakılmadan sürdü.

Kapanışa kadar barda olduğum için Cora'yla eskisi gibi çok vakit geçiremiyordum. Fazla yoğunluğu olan bir yer olmayabilir, ama gediklilerin huzursuzlanarak etrafı yakıp yıkmasının önüne geçmek için ne kadar uğraşmak gerektiğine dair hiç fikrim yoktu. Gerçi hepsinin bu kadar hoşuma gitmesi de beni şaşırtmadı değil. İşlerin değişken akışını seviyordum; müşteriler, içki temsilcileri ve satıcılarla iletişim kurmak hoşuma gidiyordu. Eve döndüğümünden beri ilk defa gerçekten çalıştığımı hissediyordum. Sevgili mi özlüyordum, ama o bu konuda çok anlayışlıydı. Belki onun da biraz soluklanmaya ihtiyacı vardı, çünkü her ay gelen misafirinden ses çıkmadığı her gün biraz daha gergin ve endişeli görünüyordu. Kızlara da boşboğazlık etmiş olmalıydı; Ayden'la her karşılaşmamızda ya da Rule ve Shaw'la her vakit geçirişimde, kızların gözlerini kısarak attığı bakışlardan kaçamıyordum.

Asa'nın barın arkasında nasıl doğuştan yetenekli olduğunu görmek de beni şaşırtmıştı. Adam doğuştan zevzekti ve sadece bir avuç gedikliyle uyuz sineklerin olduğu bir gecenin sonunda bile, Brite ya da başka birinin kazandığını gördüğümünden daha fazla bahşiş topluyordu. Barın arkasında yerini almasından sonraki birkaç gün içinde genç ve

kadın müşterilerde bile bir artış olduğunu fark ettim. Brite döndüğünde Asa'nın kalması için onu belki ikna edebileceğimi düşündüm.

Cumartesi gecesi çıkabildiğim kadar erken çıktım ve mekânı kapatma görevini Asa'ya verdim. Barda beraber çalışacağımızdan bahsettikten birkaç gün sonra, Jet Asa'nın geçmişi hakkında bilgi vermek için beni bir köşeye çekmişti. Özünde iyi bir çocuk olduğu ama bütün o güneyli albenisinin beni kandırmasına müsaade etmemem gerektiği konusunda beni uyardı. Arkamı kollamamı ve Asa'ya zerre kadar güvenmememi söyledi. Güvendiğim insanlardan geldiğinde uyarıları ciddiye alırdım, ama Asa bu zamana kadar süper bir suç ortağı olmaktan başka bir şey yapmamıştı ve Cora'yla vakit geçirmeyi özlemiştim. Bir geceliğine sorumluluğu ona bırakmayı göze alabilirdim.

Eve gittiğimde Cora kanepede uyuyakalmıştı. Jet ve Ayden o gece yoktu, o yüzden onu kucakladım ve yatağına yatırmak için odasına götürdüm. Süslü, parlak pembe elbisesini kafasından geçirip çıkardığım sırada uyandı. Bana bakarak o çılgın renkli gözlerini kırıştırdı ve odaklanmaya çalıştı.

“Hey.”

“Hey.”

Esnedi ve kollarını yukarı uzatarak gerindi. Tekrar indirdiği sırada, üzerinde parlak çiçek dövmeleri olan kolu boynuma dolandı.

“Çok yorgunum.”

Beklemedeki dudaklarını öpebilmem için beni aşağı çekmesine izin verdim.

“Uzun bir iş günü müydü?”

Başını iki yana salladı ve parmaklarını başımın arkasındaki kısa saçlarda gezdirdi.

“Hayır. Sadece bütün gün uykuluydum. Uyumayıp seni bekleyecektim ama gözlerimi açık tutamadım.”

Onu tekrar öptüm, ellerini tişörtümün altına soktu.

“Beni beklemene gerek yok. Sadece seni yatırıp yanına kıvrılacaktım.”

“Eğer yatağa beraber gireceksek, ikimizin de uyuması gerekmiyor.”

Of, bu kız bir başkaydı ve ikimizi de soyup işe koyulmak sadece iki saniye kadar sürdü. Sonrasında çabucak uykuya daldım, her zaman olduğu gibi o da omzumdan kalçama kadar üzerime kıvrılmıştı. Aslında birbirimizin hayatına dâhil olalı çok kısa bir süre olmuştu, ama bu ilişkideki bir şey, zaten olması gereken buymuş gibi hissettiriyordu.

En azından sabahın erken saatlerinde bir vakte kadar öyle hissettirdi.

Suratım kum içindeydi ve nefes alamıyordum. Sıcaktı, bütün teçhizatım içinde normalden de sıcaktı ve bir sebepten, gözlerimi örten kızıl sisin ötesini göremiyordum. Kulaklarım çınlıyordu, çok uzakta bir yerlerden çığlık sesleri duyabiliyordum. Elimi kaldırıp yüzümü silmek, nefes almamı kolaylaştırıp kolaylaştırmayacağını denemek için miğferimi çıkarmak istedim.

Kolumu oynatamıyordum. Vücudumun büyük kısmına söz geçiremiyordum.

Yüzümü kaplayan kanın burnumdan aşağı akmasına ve etrafımı zar zor görmeme yetecek şekilde başımı yana çevirmeyi başardım.

Artık Hummer’ın içinde değildim.

Sırtüstü yerdeydim, gökyüzüne bakıyordum ve kıyafetimin kapatmadığı her yerimi kaplayan kan ve tere toz toprak yapıştıyordu.

Artık silahım elimde değildi ve benimle birlikte operasyona çıkan diğer çocuklardan hiçbirini göremiyordum. Hummer'da toplam altı kişiydik.

Seslenmek, çığlık atmak istedim çünkü omzum yanıyordu. Miğferimin altında neler olduğundan da emin değildim, ama suratımı kapatan kan akışı yakında duracakmış izlenimi uyandırmıyordu ve doğru dürüst göremiyordum. Bulunduğumuz bölgenin güvenli olup olmadığını bilmiyordum. Bunun el yapımı patlayıcı mı yoksa düşman ateşi mi olduğunu bilmiyordum. Eğer diğerlerinden kurtulan varsa, isyancılara yerimizi ele veren ben olmayacaktım; düşman topraklarında kan kaybından ölmem gerektiği anlamına gelse bile.

Orada ne kadar yattığımı bilmiyorum. Sayamayacağım kadar çok kez bilincimi kaybedip tekrar kendime geldim ve nihayet, bana günler geçmiş gibi gelen bir süre sonunda, gözlerimi açıp bir doktorun kıyafetimi çıkardığını ve vücuduma daha da zarar vermeden beni taşımaya çalıştığını gördüm. Sanırım bana bunlara bir el yapımı patlayıcının sebep olduğunu söylediler. Galiba hava yoluyla eve gönderilmem gerekeceğini anlatmaya çalışıyorlardı. Beyin yaralanmasından ve omzumda muhtemel hareket kaybından bahsettiklerinden emindim, ama gerçekten tek duyduğum, patlamadan sağ kurtulan tek kişi olduğumdu.

Kulaklarımın çınlıyor olması önemli değildi. Kan kaybından ölmeme muhtemelen dakikalar kalmış olması önemli değildi. Bunun savaş olması, el yapımı patlayıcıların ve ölen askerlerin günlük hayatın bir parçası olması önemli değildi. Çığlık atmaya başladım; bağırdım, bağırdım, içimdeki her şey bomboş kalmış ve çökmüş gibi hissedene kadar bağırdım. Sanırım beni sakinleştirmek ve vereceğim zararı en aza indirmek için bana ilaç verdiler, çünkü uyandığımda Almanya'daydım, kolumu ameliyat ediyor ve dikişle yüzümü yeniden toplamaya çalışıyorlardı.

Herkes çok şanslı olduğumu düşünüyordu. Eve dönebilmiş, iyileşebilmişim. Hayatta kalmışım.

Ondan sonraki her gece, ya çığlık atarak ya da aslında dökülmeyen kan ve gözyaşlarında boğularak uyandım.

Yatakta birden fırlarken, Cora'ya sarılmış olduğumu tamamen unutmuştum. Kollarım ve göğsümden soğuk terler akıyordu ve çöldeki günlerim yıllar öncesinde kaldığı hâlde, kan ve kum içinde boğuluyor gibi hissediyordum. Ciğerlerim şişip çöküyor, göğsüm inip kalkıyordu ve kaçmam gerektiğini biliyordum.

Bacaklarımı yatağın yan tarafından sallandırdım ve aceleyle pantolonumu aradım. Arkamda, Cora'nın yatakta doğrulup oturduğunu hissedebiliyordum. Sırtıma dokunmak için uzandığında ellerinden kaçtım. Tek görebildiğim kan kırmızısı ve toz topraktı. Tek hissedebildiğim yenilgi ve çaresizlikti. Cora'yı hiçbirinin yakınında istemiyordum.

"Gitmem lazım." Sesim tıraş bıçaklarının arasından duyuluyor gibiydi.

"Ne?"

Yeniden bana uzandı ve sendeleyerek yataktan kalktı. Tişörtümü kafamdan geçirdim, ona ısrarla bakmıyordum. Yatakta doğrulduğu sırada çarşafların hışırtısını duydum.

"Rome, ne oluyor?"

Sesi alçaktı, sanki beni korkutmaktan çekiniyordu. Kafamda sessiz film gibi dönüp duran berbat şeylerden haberi yoktu. Kafamdakiler dehşet vericiydi.

Telefonumla anahtarlarımı komodininin aldım ve kapıya doğru ilerledim. Ona bakmıyordum bile. Bir şey söylemem, açıklamaya çalışmam gerekirdi, ama delilik, acı, anılar yüzeye çok yaklaşmıştı. Bunları ona anlatamazdım. Adilik ediyordum ama ya onu bırakıp gidecek ya da yatak

odasında yere yığılıp hıçkırıklara boğulacaktım. Beni öyle görmesine dayanamazdım. İçimdeki çirkin ve unutulması zor şeylere bulaşmasını istemiyordum.

Altımda Harley, yüzümde rüzgâr olana kadar normal şekilde nefes almaya başlayamadım. Motorun güzel yanı, içimden yüzeye çıkan duygular dışarı taşsa da fark etmemesiydi; gece esintisi hepsini alıp götürüyordu. Bir daha asla uyuyamayacakmışım gibi hissettim.

9

Cora

Bu perşembe akşamının kızlar gecesi, üçümüzün daha önce yaptıklarına hiç benzemiyordu. Ayden yatak odamın banyo kapısına dayanmış, telefonda mesajlaşmakla bana endişe içinde bakmak arasında gidip geliyordu. Shaw klozete oturmuş resmen zıplayıp duruyordu, soluk yüzünde yeşil gözleri kocaman olmuştu ve bir şey söylemek için yanıp tutuştuğunu biliyordum. Ben de küvetin kenarına oturmuş, çığlık atmak mı, kusmak mı, ağlamak mı, saçlarımı yolmak mı yoksa sadece gülmek mi istediğime karar vermeye çalışıyordum. Belki de hepsinin bir karışımı. Bir insan yetiştirmekten ne anlardım ki? Tüm çocukluğumu rastgele bir yetişkinden diğerine sürüklenerek geçirmiştim. Devamlı ebeveynlik yapmanın neye benzediğini bile bilmiyordum.

“Ee?” Shaw artık daha fazla sessiz kalamadı.

Küvetin kenarında yanımda duran küçük beyaz çubuk, iki göz alıcı parlak pembe çizgiyle bana bakıyordu. Pek de şaşırmış sayılmazdım. Son iki haftadır yorgun ve huysuzdum, sadece Rome ortadan kaybolduğu ve aramalarıma dönmediği için de değildi bu. Aynı zamanda kusa-

cak gibiydim ve benim meşhur mükemmel erkek yüzünden önümüzdeki on sekiz yıl boyunca günümü görecektim da tam benim şansındı işte. Rome'un o sağlam ve güvenli adam hayallerinden vazgeçmeme degeceğine, yanında getirdiği zorluklara göğüs gerecek kadar dayanıklı olduğuma inanmaya başlamıştım, ama şimdi ortada kalmıştım ve o uzun süre hayallerimi süsleyen mükemmeli hatırlayıp kendimi kınıyordum.

Ayden burnundan güldü ve hamilelik testini yanımda durduğu yerden almak için odada ilerledi.

“Cidden soruyor musun? Suratına baksana. Kesinlikle pozitif.”

Shaw iç çekmeyle ciyıklama arası bir ses çıkardı. Ona ters ters baktım, elleriyle ağzını kapattı. Gözleri parmaklarının üzerinden bana doğru parlıyor, ısıldıyordu ve içimden onu tokatlamak geldi. Ayden lavaboya dayanıp bana kaşlarını çatı.

“Peki, plan ne?”

İnledim ve ellerimi gözlerime bastırdım. Plan neydi?

“Bir daha asla ama asla seks yapmamak dışında mı? Hiçbir fikrim yok.”

Çocuk sahibi olmak, aslında üzerinde düşündüğüm bir şey değildi. Jimmy'yle birlikteyken, evlenmemizin üzerinden bir iki yıl geçip, maddi durumumuz sağlam bir noktaya gelince bu konunun bir şekilde gündeme geleceğini düşünürdüm. Şimdi ise, o aptal gibi mükemmel suratı ve vücuduyla birlikte Rome'u öldürmek istemem dışında, planın ne olması gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Ona bir ev sunamadığım için çocuğumun yetişkinler arasında kaybolmuş gibi hissetmesine asla izin vermezdim. Rome'un da ebeveynlik konusunda aynı şekilde düşün-

mesini her şeyimle diliyordum. Durumun özü şuydu ki, herhangi bir konuda ne düşündüğünü bilmiyordum çünkü hiçbir şey söylemiyordu.

Shaw alt dudaklarını ısırıp ve neredeyse duyamayacağım kadar alçak sesle, "Rome'a söylemen gerek," dedi.

İç çektim ve gözlerime daha da sert bastırdım. Tabii ki Rome'a söylemem gerekiyordu. Er geç.

Rome'a haber vermem gerektiğini söylemek kolaydı; koca şapşal henüz destansı çıldırışını tamamlamamıştı. Geçen gece ne olduğundan tam olarak emin değildim, ama tek bildiğim, çarşaf alev almışçasına yatağımdan kaçtığı, titrediği ve teninin kirece döndüğüydü. Bu on gün önce olmuştu, o zamandan beri ondan haber almamıştım. İlk bir iki gün tekrar tekrar aradım, tekrar tekrar mesaj attım ve kaygıdan deliye döndüm. Haftanın sonunda iyice sinirlenmişim ve karnımda onun bebeğini taşıdığımdan emin olduğum için, besbelli endişelenmem gereken daha önemli şeyler vardı. Asa'dan, Rome'un tüm vaktini Bar'da geçirdiğini ve içkiden uzak durma girişiminin hızla yere çakıldığını duymuştum. Görünüşe göre sünger gibi içmeye ve yanına yaklaşan herkese homurdanıp hırlamaya geri dönmüştü.

İçimde yeterince gurur, yeterince kötü bir geçmiş ve sağlıklı miktarda korku vardı; o inatçı keçiyi bulup benimle konuşmasını sağlamak bana uygun bir tercih değildi bu yüzden. Sonuçla ilgilenen tek kişi olduğum bir ilişkide daha olmayı reddediyordum. Nerede çalıştığımı, nerede yaşadığımı bildiğine göre, benimle işleri düzeltmek istese beni nerede bulacağını da biliyordu. İtiraf etmem gerekirse, çok daha erken yola geleceğini düşünmüştüm, ama şimdi seçme şansı elimden alınacakmış gibi görünüyordu.

“Bunu biliyorum, Shaw.”

Boğazını temizledi ve Ayden’la ikimize bir bakış attı.

“Şu sıralar durumu hiç iyi değil. Ne olduğunu bilmiyorum. Eski hâline dönmeye, bir tür düzen kurmaya başlıyordu, ama sonra birden, bam diye, Afganistan’dan yeni geldiği zamana geri döndü. Geçen Pazar brunch’a gelmediğinde Dale ağlayacak sandım.”

Ellerimi kısa saçlarımdan sertçe geçirdim ve gözlerimi tavana çevirdim.

“Ben de bilmiyorum. Aramız iyiydi, daha kısa süre olduğu hâlde güzel bir şey götürdüğümüzü düşünüyordum. Sonra bir gece o kadar da iyi gitmemeye başladı. Bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum.”

Ayden bana dilini şaklattı ve parmağını yüzüme doğru ileri geri salladı. “Kendini hırpalamayı kes. Jet’le ikimiz ayrılmaktan kıl payı kurtulduk. Bazen bu çocuklar fazla alevleniyor ve sağduyu ortadan kayboluyor.”

Shaw başını salladı. “Evet, neredeyse ezelden beri doğum kontrol hâpi kullanıyor olmasam, Rule ve ben de aynı durumda olurduk. Sen de insansın ve Rome epey göz korkutucu olabilir.”

Her şey göz korkutucuydu.

“Siktir.” Olayı güzelce özetliyor gibiydi bu.

Ayden güldü ve beni ayağa kaldırmak için aşağı uzandı.

“Bence başını belaya sokan buydu zaten. Haydi gidip bir şeyler yiyelim.”

İnledim ama onu takip ederek banyodan çıktım. “Yiyebileceğimi sanmıyorum.”

Onu durdurdum ve Shaw’la ikisini kollarından yakaladım. “Hiçbir şey söyleyemezsiniz. Rome bunu Rule ya

da Jet'ten duymamalı. Hazır olduğumda onunla konuşacağım.”

Ayden gözlerini devirmekle yetindi ama Shaw ciddi-yetle başını salladı. “Rule’un amca olacağına inanamıyorum. Margot ve Dale deliye dönecek.”

Ah, lanet olsun. Bu daha düşünmediğim, bambaşka bir karın ağrısıydı. “Babam beni öldürecek.”

İkisi de bana güldü ve kendimi kanepeye attım. Aslında daha sadece birkaç haftadır görüşüyor olsak da, Rome’la aramızda gerçekten daha büyük bir şeyler olduğunu düşünüyordum. Bir arada olduğumuzda havanın değişmesiyle hissediyordum bunu. O çok canlıydı, gerçeküstüydü. O mavi gözlerdeki kırıklığı, aşmaya çalıştığı şeyleri hâlâ görebiliyor, ama iyi gittiğimizi düşünüyordum. Şimdi ise ne düşüneceğimi bilmiyordum ve hangi yolu izlemem gerektiğini bilecek kadar geçmişimiz, yeteri kadar zamanımız yoktu. Üstelik bir de yeni eklenen zorluk vardı ve hayatım şu an tam bir sıfır eğlence ortamıydı. Çekip gitmesinin bu kadar kolay olacağını bilseydim, beni etkilemesine asla izin vermezdim. Bunun için fazla temkinli, kalbim konusunda fazlasıyla dikkatliydim.

Shaw mutfaktan döndü ve önüme bir tabak makarna bıraktı. Ayden ise bir şişe şarap getirdi ve ona ters ters baktım. O ise sadece omuz silkti ve yanıma çöktü.

“Sabah bir doktordan randevu al, Cora. Bu büyük bir olay ve kendine dikkat etmen lazım. İstersen ben de seninle gelirim.”

“Endişelenme, Cora, biz yanındayız. Neye ihtiyacın olursa.” Shaw hemen araya girdi ve üzerime çöken bu ilk şoku atlatmama yardımcı olacak daha iyi arkadaşlar isteye-meyeceğimi biliyordum.

İhtiyacım olan şey, bu çocuğun babasının bu kadar karmaşık bir serseri olmaması, bu kadar seksi olmamasıydı. Ortalama bir adam olsaydı, mükemmel erkek için nafile arayışına bir ihtimal devam edebilir ve hayatımı sonsuza kadar değiştirecek, muhteşem şekilde kusurlu bu uzun yolu seçmemiş olabilirdim. Rome bana hiç hak ettiğimden daha azına razı oluyormuşum gibi hissettirmemiş, merkezinde onun olmasının anlamlı geldiği yeni bir hayal kurduğumu hissettirmişti.

“*Sizin* yanımda olduğunuzu biliyorum. Rome’un durumu ise bambaşka olabilir. Zaten koca bir yükün altında ezilen bir adama yüklemek için çok ağır bir şey bu.”

Shaw bana gözlerini kıstı. “Kes şunu. Rome iyi olacak. Tıpkı Margot gibi onun da biraz yardıma ihtiyacı var, ama özünde kaya gibi sağlamdır. Kimsenin onu zayıf anında görmesinden hoşlanmaz, tüm dünyanın yükünü sırtlayan kişi olmamaktan nefret eder. Bunun için onu eşek sudan gelinceye kadar dövmem gerekse bile, söz veriyorum, iyi olacak.”

Başımı iki yana sallayıp, kanepenin renkli yastıklarına bıraktım. Rome sağlam değildi, dengesiz ve vahşiydi. Sanırım beni en başta karşı konulmaz şekilde ona çeken de buydu.

“Benimle birlikte olmaya mecbur hisseden biriyle olmak istemiyorum, Shaw. Benim ondan hoşlandığım gibi, benden yüzde yüz hoşlanmayan birini istemiyorum. Çocuğuna hamile olsam bile. Kendimi bir daha asla Jimmy’yle yaşadıklarımın farklı bir çeşidi içinde bulmak istemiyorum.”

Bana suratını ekşitti. “Rome Jimmy’yle bir değil, sana asla o şekilde ihanet etmez.”

“Hayır, değil. Onun daha iyi olduğunu düşünmüştüm, ama zor bir dönem geçirdiği her seferinde beni bırakıp gitmesine izin verme seçeneğim yok. Bu bana uymaz, özellikle de şimdi.” Beni aniden terk etmesinin kalbimi nasıl acıttığından söz etmeyi ise istemiyordum. Bu kadar kırılgan ve yeni bir şeyden kaynaklandığında, bu tür bir acı katlanılmaz oluyordu; onu kaybetmenin, Jimmy’den ayrılmaktan daha etkili, daha şok edici gelmesinin beni dehşete düşürüyor olması da cabası.

“Onun için mücadele etmeye değer.”

“Bir Archer olduğu için mi?” Bu kadar tersler gibi konuşmak istememiştim, ama Rome ve sorunları artık önceliğim değildi. Olamazdı.

“Hayır, harika bir adam olduğu ve bu aralar hiç de kolay bir dönem geçirmediği için. Bana Remy öldükten sonra Rule’un ne kadar çökmüş görüldüğünü, nasıl da robot gibi olduğunu söylemiştin, hatırlamıyor musun? Rome da aynı şeyleri yaşadı, Cora, ama o bunu bir yandan savaşıp, asker arkadaşlarının ölümünü izlerken yapmak zorunda kaldı. Belki de, ona artık bir ara vermeyi hak ettiğini gösterecek birine ihtiyacı vardır sadece.”

Onunla bu konuda tartışmak istemiyordum, çünkü onunla tamamen fikir ayrılığı içinde olduğum söylene-
mezdi. Ancak, Rome tek bir kelime etmeden geceye karış-
tığında yalnız başına ve karanlıkta kalan bendim ve bu can-
nımı yakıyordu. Belki de sadece kendi acımı yaşamadığım,
aynı zamanda onun acısını da hissettiğim içindi. O mavi
gözlerde karanlıkta bile parlayan korku ve yakışıklı yüzüne
yerleşen çaresizlik, sadece düşündüğümde bile göğsümü
ağrıttıyordu ama onu bana açılmaya zorlayamazdım. İşler
her zorlaştığında benden kaçarsa da aramızda hiçbir şey

yürütemezdik. Beni kendisinden korumasına ihtiyacım yoktu, bunu kendi başıma yapmama yetip de artacak kadar gücüm vardı.

“İçimde bir insan büyüdüğü fikrine alışmam için bana sadece bir iki gün zaman tanı, sonra belki büyük Archer’la ne yapıp yapmayacağımı konuşabiliriz.”

Ayden bana katıldığını göstererek başını salladı ve Shaw’a sert bir bakış attı.

“Bu güzel bir fikir, şimdi herkes sakinleşsin. Shaw şu şarabı bitirmeme yardım et. Cora’nın içememesi, kızlar gecesini adına yakışır şekilde geçiremeyeceğimiz anlamına gelmiyor.” Kaşlarını indirip kaldırdı ve abartılı bir surat ifadesiyle bana yan yan baktı. “Ayrıca, Jet kaç zamandır perşembe geceleri evde olmuyor ve darmadağın, sarhoş hâlde sevişmeyi özledim.”

Bu, hiç beklemediğim anda beni güldürmeyi başardı ve biraz da olsa rahatlayıp, arkadaşlarımla birlikte gecenin geri kalanının tadını çıkarmak için elimden geleni yaptım. Gelecek, uzakta beliren koca bir bilinmezdi ve içine çekilmeyi reddediyordum. İster yoluma yalnız devam edeceğim, ister Rome’u zorla kendine getireceğim anlamına gelsin, sonunda iyi olacaktım. Korkuyordum ama o korku duvarının arkasında bir tür heyecan da vardı. Bu kendim için asla planlayacağım bir şey değildi, ne yaptığımı daha net görmeden olmazdı bu, ama planlanmamış hamileliği ve yalnız başına çocuk büyütme ihtimalini sakın karşılayabilecek biri varsa, o da bendim herhâlde. Annesiz, ev ve sağlam kök kavramı olmadan büyümenin nasıl bir şey olduğunu ilk elden biliyordum. Benim çocuğumun aynı şeyi yaşamak zorunda kalması söz konusu olamazdı. Bunu garantilemek için ne gerekiyorsa yapardım.

Gecenin sonunda Ayden'ı ben yatırdım. Jet olmadan. O hâlâ Rowdy ve Nash'le dışarılardaydı, ama nihayet eve döndüğünde Ayden'ı kaldırıp harekete geçirmek için bir yol bulma sıkıntısı çekmeyeceğinden emindim. Shaw daha erken gitti, sanırım bana milyonlarca soru sormadan ve bir yandan da Rome'a övgüler düzmeden durmak onu delirtiyordu. Gerçekten iyi bir arkadaşı ama bu konuda iki arada bir derede kalmıştı. Eğer bir yanda ben varken diğer yanda Rome olmasaydı, onun sıkıntısını bir nebze de olsa paylaşmaya meyilli olabilirdim. Şu durumda, ben büyük Archer'la konuşana kadar Rule'a bebekten bahsetmeyeceğine söz verdirdim. Bunu anında kabul etti ve bana sarılıp bilmiş bir bakış atarak gitti.

Herkesin tek istediğinin benim mutlu olmam ve Rome'un bir tür huzur ve dengeye kavuşması olduğunu biliyordum. Sadece artık bu ikisinin aynı anda olabileceğinden emin değildim. Bana kalbimi kıracak kadar yaklaşırsa, en sonunda benim kadar o da zarar görecekmış gibi hissediyordum. Hiçbirinin riske girmeye degeceğinden emin değildim. Hele de bu kadar çok şey konuşuyken.

Ertesi sabah kalkmak biraz zordu. Artık tek başıma bir insan olarak hayatımı sürdürmediğim gerçeğini kavramaya çalışmak garipti. Ebeveynlik yapmak ya da çocuk sahibi olmak konusunda hiçbir şey bilmiyordum, o yüzden Google araştırmalarına başlamamda fayda olduğunu düşündüm; çoktan işe koyulmuş olmam gerekirdi. Ayrıca, telefon açıp doktordan randevu aldım ve babama ne diyeceğimi bulmaya çalıştım. Yapmadığım şey ise Rome'u aramaktı. Onunla yapmam gerekenden daha az hevesli olduğum bir konuşma düşünemiyordum.

İşe gittiğimde çocuklar çoktan gelmiş, o gün için hazırlıklarını yapıyordu. Dükkândaki işleri yoluna koymak için hepimiz genelde on bir gibi giderdik. Onlar son dakika çizimlerini tamamlarken ben de günün randevularını hatırlatmak için telefon ederdim. Bugün herkes gayet sakin görünüyordu ve Rule ile Nash'in oldukça normal davranıyor olması beni sevindirdi. Belli ki Shaw sözünü tutmuş, erkek arkadaşına hiçbir şey söylememişti. Sihirli bir şekilde aradığım tüm cevapları bana verebilirmiş gibi telefonuma bakıp duruyordum ki, birden yeni gelen mesajla öttü. İrkildim, mesaj kutusunun tepesinde Rome'un adını gördüğümde ise midem öyle şiddetli kasıldı ki süslü bilgisayarım ve masamın üstüne portakal suyu yağdırmadan tuvalete koşmak zorunda kaldım.

Tuvalette gereğinden uzun kaldım. Yüzüme soğuk su çarpmam ve biraz soluklanmam gerekti. Ondan sonsuza kadar kaçamazdım ve son birkaç hafta sesi soluğu çıkmamışken, şimdi ne söyleyeceğini de gerçekten merak ediyordum. Saçlarımı kabarttım, parlak kırmızı bir ruj sürdüm ve mesajda yazanlarla başa çıkabilmek için üzerime bir tür zırh geçirmişim gibi hissettim.

Fakat her zamanki gibi, Rome her şeyi olduğundan kat kat zorlaştırmaktan hoşlanıyordu. Tuvaletten çıkınca sendeleyerek durdum, çünkü Rome dükkânın bekleme salonunda dikiliyordu ve hem Rule hem de Nash yakasına yapışmıştı. Rule öfkeli, Nash gergin görünüyordu. Rome ise berbat hâldeydi, ama kardeşi suratına karşı bağırıp, dövmele parmağıyla onu göğsünden itelerken tek kelime etmiyordu.

"Sana onu rahat bırakmanı söyledik. Dinleyemez miydin? Hayır! Her zaman olduğu gibi sen her şeyi herkesten

iyi biliyorsun ve şimdi hâle bak! Son iki haftadır üzgün, normalden daha kaba davranıyor ve şimdi de o kadar üzül-dü ki onu hasta ettin.”

Rule bu sefer Rome’u o kadar sert itti ki büyük Archer bir adım geriledi. Hiçbiri henüz beni fark etmemişti ve işleri daha da karıştırmadan araya girmenin en iyi yolunu bilemiyordum.

Nash başını iki yana salladı ve Rule’u bir adım geri çek-ti. “Bu işin peşini bırakmanı söyledim kanka.”

Rome o gök mavisi gözleri yere indirdi ve yüzünde ka-lan azıcık renk de yok oldu. Bir aydır uyumamış gibi görü-nüyordu, solgunluğu berbattı, dudaklarının aşağı kıvrılışı sert ve endişe vericiydi. Tek yapmak istediğim ona sarılıp, her şeyin yoluna gireceğini söylemekti.

“Anlamıyorsunuz.”

“Hayır, anlamıyorum. Shaw’la oynarsam canıma oku-makla tehdit etmiştin beni, şimdi aynı şeyi Cora’ya yapı-yorsun ve bu durum kabul edilemez.”

Rome bir nefes aldı ve bıraktı. Bir an için arkasını dö-nüp gideceğini düşündüm, ama sonra kafasını kaldırdı ve gözleri benimkilere kilitlendi. Bir kez gözlerini kırptırdı, sonra bir kez daha ve bir tür gölgenin dağıldığına, göz alıcı bir safır ışığın parlayarak ortaya çıkmasını sağladığına ye-min edebilirdim.

“Rule, ben kimseyle oynamıyorum. Dediğim gibi, an-lamıyorsun işte, ama sana bir açıklama borcum yok. Fakat Cora’ya daha fazlasını borçluyum.”

Rule yeniden küfür etti ve Nash resmen onu tutmak zorunda kaldı. “Herkes bir açıklama borcun var, Rome. Bu pislik artık bıktırdı, sona ermesi lazım. Sırf mutsuzsun diye herkesin canını yakmaya devam edemezsin.”

Karşılıklı mavi gözler çarpıştı ve Rome'un içinde yanmaya başlayan ateşi görebiliyordum. İş ciddiye binmek üzereydi.

"Hep senin yaptığın gibi mi yani? Şimdi Shaw'la düzen kurmuşken bu kadar kibirli olman çok komik. Senin duyguların incindi diye, o kız daha kısa süre önce senin akşamdan kalma, körkütük sarhoş, kadınların peşinden ayrılamayan enkazını annemlerin evine taşımak zorunda kalıyordu. Gözümün önünden çekil, Rule, sana hiçbir şey borçlu değilim."

Pekâlâ, bunu şu an durdurmazsam tam bir Archer ka-pışması yaşanacaktı.

"Rome." Nihayet tüm dikkatlerini bana yönelttiler. "Burada ne işin var?"

Nasıl cevap vereceğinden emin değil gibiydi, o yüzden çocukların durduğu tarafa ilerleyip aralarına girdim. Rule'un içinde yanıp tutuşan düşmanlığı ve Rome'dan taşan büyük pişmanlığı hissedebiliyordum. İkisinin de içinde boğulmak ya da içine çekilmek istemiyordum.

"Şey... Sen çalışmaya başlamadan hızlıca konuşabiliriz diye umuyordum."

İç geçirdim. "Eh, ben de geçen hafta boyunca seninle konuşmak istemiştım ama sen bana hiç aldırmadın."

"Biliyorum. Üzgünüm."

"Ben de üzgünüm çünkü şu an senin söyleyeceklerini dinlemek istediğimden emin değilim. Beni bulmak o kadar da zor değil Koca Adam."

İç geçirdi. "Biliyorum."

Rome sonunda gözlerini yeniden yere eğene dek, uzun süre sessizlik içinde birbirimize baktık. Rule'un arkamda

kıpırdandığını hissettim ve yerden kan temizlemek zorunda kalmadan önce ikisini ayırmamda fayda olduğunu düşündüm. Rome’u kolundan yakaladım, ön kapıdan dükkânın önündeki kaldırıma çıkardım. Rule arkamızdan çirkin bir şeyler bağırdı ve Rome’un gerildiğini hissettim.

“Kes şunu. Teker teker savaş.”

Ellerini kendi önünde havaya kaldırdı. “Sorun da bu ya, Cora, savaşmaktan çok yoruldum.”

Gözlerindeki ateş öyle hararetle yanıyordu ki beni delip geçecek sandım.

“Ailemle savaşıyorum. Rule’la savaşıyorum. Günahlarım ile savaşıyorum. Gelecek korkumla savaşıyorum. Kendi lanet olasıca kafamla savaşıyorum ve artık yoruldum. Emekli oldum ben, bütün bu savaşları çölde bırakmış olmam gerekirdi.”

Onu teselli etmek istedim, anladığımı söylemek istedim, ama şu durumda sırf ikimizden daha büyük şeyler söz konusuydu.

“Peki, bu konuda ne yapacaksın?”

Kilit nokta buydu. Kendini hırpalayıp sadece boş bir kabuğa, eskiden olduğu kişinin gölgesine dönüşünceye kadar savaşmaya, her şeyi tek başına göğüslemeye devam edebilir ya da yardım isteyebilirdi. Rome nihayet bana cevap verene kadar nefesimi tuttuğumu fark etmedim.

“Brite’tan bir adamın adını aldım. Emekli psikiyatr ve gazi. Sadece kendisine yönlendirilenleri kabul ediyor. Dün onunla görüşmeye gittim. Gerçekten iyi bir adamdı.”

Nefesimi bıraktım ve kalp atışlarımın daha sakin bir ritme geçtiğini hissettim.

“Konuştuğumuz bir buçuk saatin tamamını ona senden söz ederek geçirdim. Seni bırakıp gittiğim için ne kadar

berbat hissettiğimi, aramızda gerçekten güzel bir şey başladığını düşündüğümü ve korkaklık yaparak hepsini nasıl yerle bir ettiğimi anlattım.”

Bana baktı ve kalbimin sıkıştığını hissettim. Nelerle mücadele ettiğini biraz da olsa anlamam için yalvaran bakışı, duyduğu apaçık arzu beni gerçekten etkiledi. Aslında bir hayat ortağından tek isteğim dürüstlüktü ve hiçbir şey bundan daha dürüst olamazdı.

“Kimsenin beni öyle görmesini asla istemiyorum Cora. Aynı pislği tekrar tekrar yaşamak beni mahvediyor ve hiçbir şey, seninle ikimiz gibi gerçekten harika şeyler bile bunu durduramıyor. Başka birinin karşısında bu kadar korunmasız olmak utanç verici. Bunu doğru şekilde idare edemediğim için özür dilerim.”

“Rome.” Ne söylemek istediğimden emin değildim ama konuşma şansım olmadı, çünkü beni kollarımdan yakaladı ve göz göze gelebilmemiz için parmak uçlarıma kaldırdı.

“Lütfen, Cora.” Sesi boğuk ve çok üzgündü. “Sen benim için her gece içtiğim votka şişesinden çok daha iyisin. Senin için mükemmel olamam, ama güveneceğin, bu her zaman kolay olmasa da yanında tutmak isteyeceğin biri olabilirim.”

Ellerimi geniş omuzlarına koydum ve bir kahkaha kopardım. Öyle çok güldüm ki soluklanmak için alnımı Rome’un boğazına dayamak zorunda kaldım. Gerilmesinden kafasının karıştığı belliydi ve beni bıraktı. Ondan ayrıldım, kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bu basit kelimelerin benim için ne kadar büyük bir anlamı olduğunu asla bilemezdi.

“Hamileyim.”

Gözleri fal taşı gibi açıldı, ağzı da durum bu kadar ciddi olmasa epey komik olabilecek şekilde açık kaldı.

“Dün gece sıradan bir hamilelik testi yaptım ve olabileceği kadar pozitif çıktı.”

“Sen... Ben... Biz...” Sesi gittikçe alçaldı, bayılabiliymiş gibi görünüyordu. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

“İyi misin?” Bende şimdiden bir değişiklik belirtisi arıyormuş gibi, beni baştan ayağa süzdü.

“İyiyim. Bak, bunu sindirmenin zor olduğunu biliyorum. Senden hiçbir beklentim yok, ama kendini toparlamak için iyi bir neden arıyorsan, şu an bulmuş olabilirsin bence.”

“Ne demek benden beklentin yok?”

İç geçirdim. “Bak Rome, bir aydan az bir süre takıldık. Aslında hiç arkadaş olmamıştık, sonra sevgili olduk, şimdi ise anne baba adayınız. Herhangi birinin başa çıkmaya çalışması için çok zor bir şey bu. Seni önemsiyorum ve gerçekten harika bir adam olduğunu düşünüyorum, ama bu bebeği ya da kalbimi, tam anlamıyla yanımda olmayan biri için riske atmayacağım. Oralardan geçtim ve bana kalan hatıraları iade edebilmeyi cidden dilerdim.”

“Bana bir şans ver, Bücür, tamamen yanındayım.”

Bunu orada, jilet gibi keskin mavi gözlerindeki göz alıcı parlaklıkta görebiliyordum. Buna inanıyordu, bunu istiyordu, ben sadece sonunu getireceğine ve beni yine ortada bırakmayacağına güvenebileceğimden emin değildim.

“İçki konusu...”

Başını iki yana salladı. “Kapandı. Artık bitirdim. Bana hiç faydası yok ve Brite içkili olduğumda barda takılma izin vermiyor. Son haftalarda gelip gitti ve en sonunda

kendime çeki düzen vermezsem işimin bittiğini söyledi. Zaten seni yüzüstü bıraktığımı hissediyordum, üzerine bir de onu hayal kırıklığına uğratma fikrine dayanamadım; o yüzden sonunda arkadaşını arayıp yardım istedim.” Suratında acıdan yüzünü buruşturmuş gibi bir ifade oluştu. “Büyük ihtimalle travma sonrası stres bozukluğunun etkileriyle uzun süre mücadele edeceğim. Yarın uyanıp taptaze, yepyeni, mükemmel olmayacağım ama düzelebilirim. Aradaki fark şu ki, kendimi kaybedip seninle yüzleşmeyinceye kadar bu yola çıkacak motivasyonum pek yoktu. Senin kâbuslarımın bir parçası olmanı istemiyorum, Cora, ama senden bunu istemeni bekleyecek kadar bencilim.”

Tümüyle doğru şeyleri söylüyordu, benim için kendisini Jimmy’den çok daha fazla riske atıyordu ve ben de söylediklerinin gerçek olduğuna inanmak isteyecek kadar bencildim. Henüz onu bırakmak istemiyordum ama ilerlemek için gereken kuralları anladığından emin olmak zorundaydım.

“Kâbuslar sadece kötü rüyalaradır. Eğer rüyalarının bir parçası olmamı istersen, benim kendim için düşünebileceğim daha iyi bir yer yok. Rome, ben seninle bu yola devam etmeye dünden razıyım, ama bu bebek ikimizi de aşılıyor. Korktuğunda ya da geçmişinden bir şey aramızda durduğu için öylece çekip gidemezsin. Bunu beraber aşabilmemiz için bana açılman lazım, yanımda kalman lazım. Ben de kusursuz değilim, Yüzbaşı Eğlence Düşmanı, ama eğer bunu yeterince istersek, birlikteyken muhteşem bir şeye yaklaşabiliriz bence.”

Beni havaya kaldırıp göğsüne bastırduğında şaşkınlıkla cıyıkladım. Bana sarıldığında hissettiğim sağlamlığından hiçbir zaman bıkaçağımı sanmıyordum. Dudaklarıma sert

bir öpücük kondurdu ve onu olduğu yerde tutmak için ellerimi yüzünün iki yanına yerleştirdim. Rome’u özlemiştim, bunu özlemiştim, ama beraber kalmayı başarırsak, bunun muhtemelen karşılaşacağımız son zorluk olduğu gibi bir yanılgı içinde değildim. Baba olma gerçeği karşısına dikilmişken, ancak özel bir adam kalmayı seçerdi. Bunun bizim için son nokta olduğundan emin olacak kadar birbirimizi tanımıyorduk, ama beni yeterince etkilemiş, sürekli şaşırdığım şekillerde duygulandırmıştı; biraz uğraşla yeni hayalim olabileceğini, yeni mükemmellik anlayışına gerçekten uyabileceğini düşünmek istiyordum.

Beni yere bıraktığında biraz güldüm ve ellerimi yüzünden omuzlarına indirdim.

“İlişkimizi biraz ağırdan almamız gerekebilir. Tam gaz devam ediyor olacağız ve cinsel açıdan uyumlu olduğumuz şüphe götürmese de, uzun vadede bir arada olmaya dayanıp dayanamayacağımızı anlamaya çalışmalıyız muhtemelen.”

Alnını benimkine yaslayacağı şekilde başını eğdi. “Pekâlâ.”

İşaret parmağımla çenesine vurdum. “Bir de Rule’la aranı düzeltmen lazım. Aile önemli ve o bu çocuğun amcası olacak. Ayrıca, eğer kendi başınıza halletmezseniz, Shaw durumu düzeltmeye çalışırken herkesi delirtecek. Aynı şey annenle baban için de geçerli.” Aileyi asla heba etmezdim ve bu iş yürüyecekse o da bu gerçeği kabullenmek zorundaydı.

Geri çekilip parmağımın ucunu ısırdı, bunun üzerine ona kaşlarımı çattım.

“Pişmanlık benim yeni göbek adım. Rule’la ikimizde de Archer inadı var ve seni korumak istediği için ona kıza-

mam aslında. Haklı, Shaw konusunda aynı şeyi ben de ona yaptım. Tek fark şu ki, benim bunu gerektirecek, çapkınlıklarla dolu bir geçmişim yok. Bunu çözeceğim. Yemin ederim, bu benim için çok önemli. İkizlere sahip çıkmaya başladığım zamandan beri, hatırlayabildiğim her şeyden çok daha fazla hem de.”

Nihayet kollarımı kaslı beline doladım ve onu dükkân-da gördüğümünden beri can attığım gibi sarıldım.

Tabii ki, ben dükkâna girer girmez çocukların hepsi üstüme çullandı. Rule hâlâ heyecanlı ve öfkeliydi, Nash benden küçük olduğu hâlde endişeli bir ağabey gibi davranıyordu ve Rowdy ise içimde o yakışıklı suratına zarar verme isteği uyandıran manyakça bir sırıtişla tüm bunları izliyordu. Dükkânı açmamıza sadece on dakika kadar kalmıştı, o yüzden hepsini arka odaya sürükledim ve onlarla yüzleştim. Onlara geri çekilip kendi işleriyle uğraşmalarını söylemek yetmeyecekti; ben de her şeyi bu inatçı, dediğim dedik ama iyi niyetli çocukların bile anlayabileceği şekilde açıkladım.

Onlara Rome’un bebeğine hamile olduğumu, henüz çok erken olduğu ve işler çok belirsiz olduğu için tek kelime bile duymak istemediğimi söyledim. Ben elimin tersiyle karnına vurup ona sakın olmasını söyleyene kadar, Rule küplere binecek sandım. Nash şoka girmiş gibi görünüyordu ve Rowdy başıma ufak bir öpücük kondurup beni tebrik eden tek kişiydi. Rome’la ne yapıp ne yapmadığının onları ilgilendirmedini; olayın bütününe bakarsak bir çocuğum olacağı ve sevdiğim, önem verdiğim herke-

sin, istese de istemese de, bu çocuğun hayatının bir parçası olacağı için herkesin iyi geçinmesinde fayda olduğunu açıkladım. Rule’la epey uzun süre bakışarak inatlaştık, ama işin gerçeği, ben sevimliydim ve o da özünde pamuk şeker gibiydi; o yüzden sonunda pes etti ve beni kaldırıp kaburgalarını kırarcasına sarıldı.

Rule, Rome bana karşı davranışlarımı düzeltmeye başlamazsa, onu hâlâ pataklayabileceğini söyledi, ben de sıraya girmesi gerekeceği bilgisini verdim. Nash’in çözülmesi daha zor oldu. Sadece bana bakıp durdu; sonra karnıma, sonra tekrar yüzüme baktı. Bir yandan da başını iki yana sallıyordu. Onu beklemekle yetindim. Nash duygusal bir tipti, diğer çocuklardan daha mantıklıydı ama kendi çocukluğu onda kötü izler bırakmıştı ve ekmek kutusundan daha ufak hiçbir insanın yanında gerçekten rahat edebildiğini sanmıyordum.

“İyi olacak. Ben de iyi olacağım. İyi olacağız.”

Kolunu omzuma doladı ve bana tek koluyla neredeyse acıtacak kadar sıkı sarıldı.

“Beni yanlış anlama, Rome süper bir adamdır. Ben hep onu örnek aldım, ama son zamanlarda baba olacak birine uygun şekilde davranmıyor.”

“Daha dün öğrendim.”

“Ama ondan önce biliyordun, değil mi?”

“Olabilir.”

“Sadece dikkatli ol. İkinizi de seviyorum ve aranızdan birini seçmek zorunda kalmak istemiyorum.”

“Orada dur bakalım. Öyle bir şey yapmayız biz.”

Yüzünde, o yakışıklı suratına ve burnundaki o halkanın altına hiç uygun düşmeyen, buruk bir gülümseme belirdi. “Bütün anne babalar öyle söyler zaten.”

Beni nutkum tutulmuş hâlde bırakıp gitti. Rowdy yanıma doğru kaydı ve koluma girdi.

“Harika bir anne olacaksın. Diğer her şey yoluna girecektir, herkes de kendi derdiyle uğraşsın.”

Homurdanarak başımı omzuna yasladım. “Sağ ol.”

“Peki ya adam nasıl? Bunun için doğru kişi mi?”

“Sanırım.” Gerçekten de öyle sanıyordum. Beni bunun için biraz uğraştırabilirdi, ama gerçekten bu çabaya değeceğini düşünüyordum. Ordu zamanlarından ona musallat olan kâbuslar konusunda yardım almak için kendi başına adım attığını duymak beni çok sevindirmişti. Onu aydınlatmama izin verdiği sürece, gölgeleri onunla birlikte kovalayabilirdim.

“Bu işe başladığımızdan beri beni yerden kaldırmadı.” Kaşlarımı imalı imalı indirip kaldırarak onu güldürdüm. “Hem gerçek anlamda hem de mecazen.”

“Yere yapış bakalım.” Aşağı doğru uzanıp hâlâ dümdüz olan karnımı okşadı. “Bunu izlemek çok eğlenceli olacak.”

Ona burnumdan güldüm ve yandan dirsek attım. İşin aslı, bu yere yapışma olayını sürdürebilirdim. Beklenmeyeni yapabilirdim. Yapamayacağım şey ise, kırılmış, paramparça olmuş bir kalple kalakalmaktı; o yüzden o ağabey aynı fikirde olsa iyi olurdu yoksa ne yapacağımı tahmin etmek mümkün değildi. Of, suçu hormonlara bile atabilirdim.

10

Rome

Ağırdan almak berbattı. Yanlış anlaşılmasın, Cora'ya âşık olmaya başladığımdan oldukça emindim. Son iki haftayı, içki yoluyla onu kafamdan atmaya çalışarak ve onu bırakıp gittiğim için tam bir pislik gibi hissederek geçir-miştim. Son hızla büyüyor gibi görünen bir listeye eklenen, başka bir boktan hamleydi bu. Kendimi toplayamıyor olmamdan dolayı utanmıştım, beni öyle çökmüş ve apaçık ortada gördüğü için utanmıştım. Kişiliğimdeki iniş çıkış-lar konusunda temkinli olduğunu gidişattan biliyordum; ama kendi cehennemime şahit olması, egom ve zaten kırılmış olan gururum için çok ağırdı. O yüzden kaçmıştım. Bu korkakçaydı, güçsüzlere göreydi. Fakat bana acınacak hâlde, düzeltilmesi gereken biriymişim gibi bakmasına dayanabileceğimi sanmıyordum. İşte bu yüzden votka şişesinde balık olmuş, içerek hepsini uzaklaştırmaya çalışmıştım. Ondan kaçma sebeplerimin, ailemden kaçma sebeplerimden daha fazla elle tutulur yanı yoktu; bu da görmezden gelebileceğim ya da içerek unutabileceğim bir durum değildi.

Onunla konuşmamanın, ona dokunamamanın, sarılamamanın bana gururumdan daha fazla acı verdiği, hemen ertesi gün belli oldu. İçime işlemiş, öyle derinlerime nüfuz etmişti ki, onun beraber olabileceği biri olmam için yardım almam gerekiyorsa, o hâlde bunun benim tek seçeneğim olduğunun ve artık kaçmaya bir son verip harekete geçme zamanımın geldiğinin farkına vardım. Bana bir şans daha vermeye istekli olması beni çok sevindirmişti. Ona ihtiyacım vardı; şimdi bir de bebek olunca, arızalı olsam da olmasam da, onun da bana ihtiyacı olduğundan emindim. Bizi en başta birbirimize çeken tüm o cinsel çekim ve kuvvetli alevlenmenin rafa kalkması gerektiği anlamına gelse bile, aramızdaki bu şeyi yürütmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım. İnsanın hamile sevgilisi tarafından sıradan bir arkadaş konumuna getirilmesi, eşi benzeri olmayan bir durumdu.

Eylül ayının tamamını elimi cebimden, aletimi de donumdan çıkarmadan geçirdim. Cora'yla doktora gittim; hem heyecanlı hem de korkutucuydu. Yemeğe çıktık, daha yeni yeni görüşmeye başlayan bir çift gibi takıldık. Hatta Shaw'la deneme amaçlı yaptığım gibi ailemle de barışma fikrini bile düşünür oldum, çünkü bunun Cora'yı mutlu edeceğini biliyordum ve içimde bir korkuyla yaşamaktan bıkmıştım. Başkalarının benden ne beklediğini tahmin etmeye çalışmaktan yorulmuş ve kendi kendimden beklentilerimin yeterli olduğunu anlamak zorunda kalmıştım. Açığı kapatma fikri Cora'yı sevindirdi; bunun düşüncesi bile benim için işkence gibi olsa da, onun mutlu olması beni de mutlu etti. Konuşmayı başlatmak için onlara ne söyleyeceğimi bilmiyordum sadece.

Bu ağır hız iyiydi. Onunla zaman geçirmeyi seviyor-

dum, gayet iyi anlaşıyorduk. Anlaşamadığımızda da, o çift renkli gözlerin bir milyon farklı renkte parlayıp ışıldaması, +18'i üçe katlayan barışma seksine dair görüntüleri gözümün önüne getiriyordu. Onunla sadece öpüşüp koklaşmak için birlikte olduğumdan değil, ama bunu özlediğimi, onu ve o rengârenk tenini özlediğimi itiraf etmezsem de koca bir yalancı olurum. Cora'yla sevişmek, daha önce yaşadıklarım hiç benzemiyordu ve bunun tek sebebi ağağlarındaki piercing ve tenine gömülü renkli taşlar değildi. Elde edilemeyecek bir tür mükemmellik hayalini beklediği için kendini tutmasına rağmen beni kabul etmişti; bir adamın olabileceği kadar mükemmellikten uzak olduğum hâlde gerçekten beni kabul etmişti.

Onun da seks yapmadan nasıl durabildiğini bilmiyordum. Son zamanlarda hormonları darmadağın olmuştu. Normalden daha geveze ve alaycıydı ama gözlerinde bir şeyler vardı. Benimle aynı bastırılmış arzuyu hissediyormuş gibi, göz ucuyla bana bakarken yakalıyordum onu. Sanki çok ciddi, daha önceki deneyimlerimizin hepsinden daha büyük bir şeyin kıyısındaydık, ama o buna dalmaktan korkuyor gibiydi. Onu öpmeme, film izlerken koltukta ona sokulmama izin veriyordu. Açıkça sevgi gösteriyor, elimi tutuyor, kollarını bana doluyor ve yanımda olduğunu ortaya koyuyordu. Geri çekilen, teması kısa kesen ve cinselliğin dozunu ayarlayan hep o oluyordu. Güzel yüzünde pişmanlığı ve hüsrânı görebiliyordum, ama şansımı zorlamaya niyetli olmadığım için durumu sorgulamıyor ya da onu sıkıştırmaya çalışmıyordum. O beni olduğum gibi kabul etmeye razıydı. Ben de onu ve bu yolda önüme koyduğu tüm engelleri kabul etmeye razıyım. Bazen bana tamamen dehşete kapılmış gibi bakıyordu; benden

değil ama ona düşündürdüğüm ya da hissettirdiğim bir şeyden korkuyormuş gibi.

Brite ve düzenli müşterilerle ilişkilerimi yolunda koymaya çalışarak, barda da kaybettiğim zamanı telafi ediyordum. Brite dönmüştü; sanırım daha çok, geçen ayın sonunda olduğu gibi onun yokluğundan istifade edip içmediğimden emin olmak içindi bu. Galiba yine kontrolden çıkacağımdan endişeliydi. Hayatımı mahvetmek, Cora'nın o bebeği tek başına büyütmesine izin vermek gibi bir niyetim olmadığını ona ispat etmek için daha da çok çalışıyordum ve istediği tamiratların tamamı neredeyse bitmişti. Hatta düzeltilecek şeylere kendi eklemelerimi bile yapmıştım. Mekân neredeyse yeni bir bar gibi görünüyordu, tertemizdi, parlatılmıştı ve dokunulmamış, yenilenmemiş tek bir yeri bile kalmamıştı. Kapıdan içeri dolan taze bir kan akışı vardı ve işler öyle açılmıştı ki, Brite, Asa'dan akşamları düzenli olarak barmenlik yapmak için kalmasını istemişti. Benim şahsi fikrim, manzarayı beğendiği yönündeydi. Her biri de sarışın güneyle çocuğun dikkatini çekmek için yaygara koparan, genç ve güzel yaratıkların barı çevrelemediği tek bir gece yoktu. Asa o kadar iyiydi işte.

Bar'la işim bitince ne yapacağımı hâlâ bilmiyordum, ama bunun uykumu kaçırmaması için bilinçli olarak çaba harcıyordum. Başka şeyler yeterince uykumu kaçıırıyordu zaten. Geleceğimde yeterince karmaşa vardı. Tüm cevapları bulamadığım için kendimi hırpalamak beni yormaktan başka bir işe yaramıyordu ve artık bunu yapacak gücüm yoktu.

Kâbuslara ve aklımın beni yeniden çöle, kan ve ölümün arasına çekerek garip bir şekilde kaymasına karşı mücade-

lemi, kendimi kaybedene kadar içmekten daha sağlıklı ve olumlu bir yoldan sürdürmek de benim için günden güne devam eden bir savaştı. Arada bir votka tonik içmek başka, karaciğerimi bitirmeye çalışmak başka şeydi. Artık uyan-
dığımında kendime gelene kadar koşuyor ya da Harley'le uzun bir gezintiye çıkıyordum. Böylesi daha uzun sürüyor ama aynı derecede işe yarıyordu. Brite'in arkadaşıyla konuşmak, bunun hayattaki diğer her şey gibi olduğunun farkına varmamı sağlıyordu; üzerinde çalışmam, iyiye gitmek için alıştırma yapmam gerekiyordu. Aynı zamanda, beni seven insanların yardımına izin vermemin ilerlememi hızlandıracağını da görmemi sağladı. Tıpkı Shaw'ın söylediği gibi, herkes sadece beni yeni bir şekilde sevmeyi öğrenecekti ve ben de buna ayak uydurmak zorundaydım. Onlardan yardım istememde sorun yoktu, bu beni güçsüz biri yapmazdı ve hâlâ burada olup onları dinleyebildiğim için minnettar olmalı, suçluluk duymamalıydım.

Bir gece, benim evde, Cora'yla kanepeye yayılmıştık. Nash, Rowdy'yle birlikte dışarıdaydı. Sevgilim de tüm sevimliliğiyle kıvrılmış, yan tarafıma yaslanarak oturuyordu. Akşam yemeğinden sonra izlememiz için aptal bir kız filmi seçmişti ve film öyle sıkıcıydı ki, gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum. Cora'nın yanıma tam uymasını seviyordum, minicik ve yanıltıcı derecede narindi. İçimdeki tüm koruma içgüdüsünü gün yüzüne çıkarıyordu; aslında bu komikti çünkü kendini korumasına yetip de artacak kadar güçlüydü. Cora bir hışımla dalıp bütün kuytu köşeleri renge bulamadan önce benim sıkıcı, siyah beyaz dünyamın neye benzediğini hatırlamak bile zor geliyordu. Sadece onunla ilgilenmek, onunla olmak istiyordum.

“Bundan nefret ediyorsun, değil mi?” Başparmağını elimin arkasında ve eklem yerlerimde gezdiriyordu. Durup, tenimi süsleyen kabarık yara izleri ve çizikler için endişelendiğini hissedebiliyordum.

“Yoo. Sorun değil.”

Yanımda güldü. “Uyumak üzeresin.”

Öyleydim, ama bunun için endişelenmesine gerek olmadığını düşündüm. Dikkatim oradan oraya sürüklenip duruyordu. Cora, filmdeki kızın mutlu sonuna kavuştuğunu görmek istiyordu ve sanırım ben de o kadar dayanabilirdim. Hem son bir aydır koltukta onunla yayılmak, onunla yatmaya en yaklaştığım noktaydı. Kolumu ona dolayıp, onu kendime daha da yaklaştıracak şekilde kıpırdandım. Yumuşak saçlarının tepesine bir öpücük konurdum ve fazlasıyla gergin alt tarafıma sakinleşmesini söyledim. Cora’nın tek kolu belime sarılmıştı, diğer eli ise bacağımdaydı. Tamamen masum bir durumdu bu, ama reddedilmiş libidoma bunu anlatmak apayrı bir olaydı. Cora’yla geçirdiğim bu geceyi başımı belaya sokmadan atlatmanın tek yolu biraz kestirmek olabilirdi.

Göz açıp kapayıncaya kadar, kendimi uykuyla uyanıklık arası bir noktada buldum. Aptal filme odaklanamıyordum ve aklım hiç olmamasını dilediğim bir yola girdi. Her şey sanki ortadan kayboldu ve tekrar tekrar yaşadığım bir güne geri döndüm; uyumadan kâbus görüyor, birbiri üzerine bir çığ gibi yığılan anıları durduramıyordum. Bunu durdurmak için, o günü artık bana ulaşamayacağı bir yere kitlemek için sahip olduğum her şeyi verirdim.

Pakistan’dan döneli sadece birkaç ay olmuştu, ikizler anca yirmilerindeydi ve Irak’a gideceğimi öğrenmiştim. Annemle babam çıldırıyordu, herkes bu görev bittikten sonra ordudan ayrılmamı

istiyordu ama ben gitmek için heyecanlanıyordum. Rule ve Remy evden ayrılmıştı, Shaw neredeyse mezun olacaktı ve evde annemlerle yalnız olmak sıkıcıydı. "Rule berbat, Remy mükemmel, sen aptallık ediyorsun, hayatını çok daha önemli şeyler yaparak geçirebilirsin," laflarına ancak bir yere kadar katlanabiliyordum.

Orduda olmayı seviyordum. Rütbeleri hızla tırmanıyordum. Diğer askerlerle aram iyiydi ve liderlik etmek için doğuştan yetenekliydim. Evde olduğumda ise sadece ikizlerin ağabeyiydim. Her zaman her şey ikizlerle ilgiliydi. Kardeşlerimi sevmediğimden değil. Ah, onlar güvenli ve tehlikesiz bir dünyada yaşasın diye savaşa gitmiştim, ama tek işi Rule'u hizaya sokmak ve Remy'nin kendini göstermesini sağlamak olan adam rolü sıkmaya başlamıştı. Orduda Çavuş Archer'dım. Sözü geçen bendim. Görevleri yürüten bendim ve sadece aynı belanın iki zıt ucu olan oğlanları değil, koca bir müfreze dolusu kadın ve erkeği korumak benim sorumluluğumdu.

Annem son gecemde bir aile yemeği düzenlemek için ısrar etti. Bunu istemiyordum. Rule sürekli herkese berbat davranıyordu ve Remy ile Shaw arasında bir şeyler oluyordu. Zaten garip bir ilişkileri vardı. Birbirlerine neredeyse hiç dokunmuyor, daha çok kız arkadaşlar gibi davranıyorlardı. Yalnızca birbirlerinin en yakın dostu olduklarını ne kadar söyleseler de ortada daha fazlası vardı, biliyordum işte. Ayrıca Shaw'ın, kimsenin bakmadığını düşündüğü zamanlarda, neden yanlış ikizi süzüp durduğunu da gözlemliyordum. Tüm bunlar, benim her gün uğraştıklarına kıyasla karmaşık ve önemsiz görünüyordu; o yüzden, bunları dört gözle beklediğim söylenemezdi.

Yemek beklendiği gibiydi. Rule, her yöne doğru dikilmiş mavi saçlarla ve tek gözü morarmış olarak geldi. Remy'nin dikkati dağınık ve cevapları kaçamaktı, Shaw ise suratsız ve keyifsiz görünüyordu. Her zaman yaptığımı yapıp, arabulucu rolünü üstlen-

dim. Rule'un dövme dükkânındaki çıraklığını sordum, Remy'yle yeni işi hakkında konuştum ve Shaw'ı da üniversitedeki ilk yılına hazırlanması konusunda sıkıştırdım. Annemle babam ise bir yandan evde ne kadar özlendiğim konusunda hiç de üstü kapalı olmayan laflar sokuştururken, bir yandan da, her zaman olduğu gibi aracı olmama müsaade ettiler. Rahatsız edici ve can sıkıcı bir durumdu, ama yarın bu saatlerde dünyanın öbür ucunda olacağımı düşünerek güç topladım. Yemek boyunca mücadele ettik ve sonra Remy Shaw'la ikisinin kalkması için mazeretlerini bildirdi. Orada bir şeyler oluyordu ama ikisinin de bunu paylaşmak için bir acelesi varmış gibi görünmüyordu. Annemlerle vedalaştıktan sonra, dördümüz dışarı çıktık ve evin önündeki yolda durduk. Rule bana sarıldı, sonra da karnıma bir yumruk attı.

"Kendine dikkat et. Suratsızlığımı özleyeceğim. Bu sefer uzak-tayken e-maillerine daha çok bak."

Abuk saçlarını karıştırdım ve ben de ona yumruk attım. "Ben yokken hapisten biraz uzak durmaya çalış."

Burnundan güldü. "Eğlence bunun neresinde?"

Shaw gözlerini devirdi ve bana sarıldı.

"Seni seviyorum. Lütfen eve tek parça dön. Sana bir sürü asker kutusu göndereceğim."

Rule ağzını yaya yaya konuştu. "Sen ona porno yolla." Bunun üzerine Shaw ona kaşlarını çatı ve ikisi arasında çocukça bir didişme başladı.

Remy elimi sıkı ve sırtıma vurdu. Geri çekildiğinde, yemin ederim, o soluk gözlerden bir şeylerin geçtiğini gördüm. İçimden onu oturtup konuşturmak geldi ama hiç vakit yoktu.

"Dikkatli ol. Kendine iyi bak, Rome. Bu aile sensiz hiçbir şey yapamaz."

Buna gülüp geçtim çünkü ailenin altın çocuğu oydu. Hepimi-

zin benzemek istediği oydu. Başımı, Rule ve Shaw'ın dikildikleri yerde hâlâ tartıştığı tarafa doğru eğdim.

"Ben kendime bakarım, sen de onlara bak. Aptal diğer yarını beladan uzak tutmaya çalış."

Sadece hüzünlü bir şekilde gülümsemekle yetindi. "Hangisini?"

"İkisini de."

Yeniden sarıldık ve içeri döndüm. Ertesi sabah farklı bir çöle doğru yeniden yola çıktım, tüm bunlar sadece aklımdan çıkıp giden anlamsız gevezelikler olarak kaldı. Yere iner inmez koşmaya başladım, kritik görev ortamına uyum sağladım ve beynimi diğer her şeye tamamen kapattım. Üsle herhangi bir iletişim kurmadan önce, neredeyse iki hafta boyunca bir özel kuvvet timiyle keşif yapmakla meşguldüm.

Bana evden gelen çok önemli bir mesajı iletebilecek birini bulmayı başarana kadar, üç gün bana sahadan ulaşmaya çalışmışlardı.

Remy ölmüştü.

Bir kaza olmuştu. Arabasını şehirler arası yolda çarpmış ve kurtulamamıştı. Cenaze için sadece birkaç günlüğüne eve dönme izin veriliyordu, sonra tam olarak savaşabilecek durumda dönmek bekleniyordu.

Biri göğsümün tam ortasına tırtıklı bir bıçak saplamış gibi hissediyordum.

Remy iyi olandı, üçümüzün en iyisiydi. Nazikti, sevecendi, dikkatliydi ve bizden biri vakti gelmeden ölecekse, bu kişinin Remy olmasına imkân yoktu. Rule kızgın bir erkek arkadaş tarafından vurulacak ya da bir barda yanlış serseriye sinirlendirecekti. Ben mayına basacak ya da düşman ateşi altında kalacaktım. Remy'nin zamanının gelmiş olması mümkün değildi.

Geri dönüş uçuşum bir sersemlik içinde geçti. Düşünemiyor, hissedemiyordum. Uyuşmuştum. Sanırım, annemin Rule'a karşı yalnızca mesafeli ve ters davranmayı bırakıp, onu tamamen dışlamaya geçtiğini o arada kaçırmıştım. Hepimiz kendimizce nedenlerle yas ve üzüntü içine gömülüydük ve hiçbirimizin bir diğerine yardım eli uzatmasının bir yolu yoktu.

Tek düşünebildiğim, gitmeden önce Remy'ye onu ne kadar sevdiğimi bile söylemediğimdi. Ona Rule'a göz kulak olmasını tembihlemiştim; her zaman zorlu kardeşine dikkat etmesini söylemiş, ama onun ne kadar harika olduğu ve dönüştüğü adamdan ne kadar etkilendiğim konusunda tek kelime etmemiştim. Ben onun kahramanı olsam da, onun da benim kahramanım olduğunu hiç göstermemiştim. Onunla son dakikalarımı ziyan etmiş olmanın pişmanlığı, yutmayı asla başaramadığım acı bir hap gibiydi. Tüm bunlara bir de onda bir terslik olduğunu, bana anlatmasını sağlamam gereken bir şey olduğunu bildiğim gerçeği eklenince, kalbimin ve ruhumun bir parçası onunla birlikte toprağa gömüldü.

Annemlerle konuşmadan, Remy'nin gözlerini bana bakarken görmek çok acı verdiği için Rule'un gözlerinin içine bakamadan çöle döndüm. Sonraki yıl boyunca her gece; hangi görevde olursam olayım, hangi kışlada olursam olayım, çölün hangi bölümüne gönderilmiş olursam olayım, şansım olsa yeni baştan yapacağım her şeyi düşünerek yattım. İsim dolayısıyla çok fazla ölüm görmüştüm. Her zaman berbat ve her zaman unutulması zordu. Fakat hiçbir şey beni, kardeşimle geçirdiğim o ziyan olmuş son saniyelerin hatırası gibi, gecenin bir yarısı gözyaşları içinde uyandırmamıştı.

Üzerimde bir ağırlık vardı. Bu hatıra beni her gafil avladığında beni uyandıran, üzüntünün o her zamanki ezici, insanın içini kemiren ağırlığı değil; tekrar tekrar adımları fısıldayan, yumuşak ve sıcak bir ağırlık. Karanlıktan kurtulmak için mücadele ettim ve Cora'yı kucagımda buldum.

Resmen üzerime oturmuş, ellerini yüzümün iki yanına koymuştu. Tekrar tekrar adımı söylüyor, alnımdaki yara izine ve gözlerimden sızdığını hissettiğim iki ıslak yola doğru fısıldıyordu.

Aşağılık içgüdüm, onu üzerimden itmek ve çekip gitmekti. Bunun temelinde utanç ve üzüntüyü derinlere gömmüp üzerini oldukça kalın bir votka tabakasıyla kapatmak, böylece hiçbirini bir daha hissetmek zorunda kalmamak vardı. Ancak, bunu yaparsam Cora'nın bana bir şans daha vermeyeceğini biliyordum. Bu yüzden ona bakmakla yetindim ve kalp atışlarım yeniden yavaşlayıp, nefesim normale dönünceye dek yüzümü öpücüklere boğmasına izin verdim. Ellerimi beline koydum, yine onu bırakıp kaçmayacağımdan kesinlikle emin olana kadar yirmiden geriye saydım.

“Konuşmak ister misin?”

Hayır, istemediğimden oldukça emindim, ama ona açılacağıma söz vermiştim. O yüzden çaba gösterecektim. Bu durum üzerimde kalıp, parmaklarıyla başımı okşayacağı anlamına geliyorsa, bu beni öldürecekmiş gibi hissetsem bile dayanırdım.

“Remy. Remy'yi düşünüyor, belki de onu rüyamda görüyordum.”

Eğer bir adamın ölmüş küçük kardeşini düşünmesi onu alev alev yanan, kederli gözyaşlarına boğmayacaksa, başka hiçbir şey bunu yapamazdı. Utanmak istiyordum. Cora'nın, içten içe nasıl kırık dökük, paramparça olduğunu görmesini istemiyordum. Fakat o yalnızca beni izledi ve tek kelime etmedi. Turkuaz renkli gözünün mavimsi yeşili merhamet ve şefkatle doluydu; kahverengi olanın

erimiş çikolatayı andıran rengi ise çok daha keskindi, artık karşısında böyle çırılçıplak ve hassas noktalarıma kadar ortadayken ne yapacağımı görmeyi bekliyordu.

“Onu son gördüğümde sıkıntılıydım. Annemle babam sinirime dokunuyordu, Rule herkese iğrenç davranıyordu, Shaw bir garipti ve Remy’de de bir türlü bahsetmediği bir terslik vardı. şimdi bunun Remy’nin sırrıyla ilgili olduğunu ve Shaw’ın da Rule yüzünden ileden ıkımış olduğunu biliyorum, ama o zaman tek istediğim göreve dönmektir. Ona Rule’a göz kulak olmasını söyledim; onu sevdiğimi, özlediğimi ya da onun ağabeyi olmaktan gurur duyduğumu söylemedim. Sadece Rule’u beladan uzak tutmasını söyledim.”

Cora’yla konuşmaya devam edebilmek için zihnime şşen anıları bastırmak zorunda kaldım. O ise araya girmedi, her şeyin yoluna gireceğini söylemedi, sadece beni izledi ve parmak uçlarını kısa saçlarımda gezdirdi.

“Cenaze için döndüğümde her şey boka sarmıştı. Rule bu kayıpla başa çıkmanın en iyi yolunun, normalden daha da büyük bir pislik gibi davranmak olduğuna karar verdi. Shaw bir tür uzlaştırıcı, arabulucu makineye dönüştü ve annemle babam da anında suçlama havasına girdi. Arabaya ihtiyaı olduğunda aradığı için Rule’un suuydu, evde olup ona göz kulak olmadığım için benim suumdu, gitmesine izin verdiği için Shaw’ın suuydu. Onu toprağa gömdüler ve her birimiz de onunla gittik.”

Ona bakmayı sürdürebilmek için gözlerimi kırpıştırıp kendimi zorlamam gerekti. Parmaklarım, onu kendime çekmekle itip uzaklaştırmak arasında karar vermeye çalışarak istemsizce kasıldı.

“Çöle döndüm ve daha fazla çocuğun ölümünü izledim, kendimden daha fazla parçayı çöle ve düşmana bıraktım. Sonra, son kez eve döndüğümde, işler daha da kötüye gitti. Annem, Rule’u çiğ çiğ yemek isteyen, kederle dolu bir canavara dönmüştü. Shaw ise Rule’a sıırıslıkla aşıktı, Rule’un bunun farkında bile olmaması onu öldürüyordu. Bir de Remy konusu vardı. Ölmüştü ama Rule’la ikimiz hariç herkesin bildiği sıırıyla her daim aramızdaydı. Ona çok kızgındım. Yalan söylediği için, Shaw’ı kullandığı için, öldüğü için kızgındım. Fakat daha çok da, o son seferde önemli bir şey söylemeden gitmesine izin verdiğim için kendime öfkeliydim. Belki farklı olsaydım, farklı davransaydım bana hayatından bahsedecek kadar rahat olurdu. Düşünebildiğim tek şey bu.”

Sadece birbirimize bakarak, uzun süre sessizlik içinde oturduk. Başımı okşamaya devam etti. O garip renkli gözlerde düşüncelerinin ortaya çıkışını izlemek ilginçti. Birinde benim için duyduğu büyük üzüntü parladı, bu arada diğerinde ise hoşnutsuzluk ve başka bir şey daha parlamaktaydı. Geri alınamayacak bir şey için kendimi hırpalamamdan hoşlanmıyordu, ama bunun için beni kınamacağı da açıktı.

“O çocukların ikisinin de senin onları ne kadar sevdiğinden, onlar için ne kadar fedakârlık yaptığından şüphe duyduğuna gerçekten inanmıyorsun, değil mi?”

Başımı yavaşça olumsuz anlamda salladım. “Hayır.”

“Güzel, çünkü sen ona ne söylemiş olursan ol, kelimelerin bir önemi yoktu. O biliyordu. Rule da biliyor. Sen ona tüm bunları söylemiş olabilirdin, ama o yine de o gece o arabaya binerdi. Onu bu şekilde kaybetmek her hâlükârda sana acı verir ve aileni darmadağın ederdi. Onun senin

sevginden emin olduğunu biliyorsun. Önemi olan tek şey de bu, Rome. Rule'la ikinizin bilmesini isteseydi, size söylerdi. Olay bundan ibaret. Bu senin hatan değil, ailenin hatası değil, hele Shaw'ın hatası hiç değil. Bir noktada bu konunun peşini bırakman lazım.”

“Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.” İşin gerçeği buydu.

“Sana farklı bir bakış açısı sunacak bir şey var mı sence? Bunu aşmanı kolaylaştıracak bir şey?” Tamamen savunmaya geçip bu konuda kendimi kaybetmeme izin vermek yerine, sorunu çözmeme bilfiil yardım etmek istemesi hoşuma gitti.

“Pek sayılmaz. Cevap alabilsem faydası olurdu. Remy'ye aklından neler geçtiğini sormak işe yarardı, ama hiçbirisi mümkün olmadığına göre bunu kendi kendime çözmem gerekecek.”

Bana baktığı sırada gözleri aniden parladı ve sanki bir gölgenin, farklı renkteki bir gözünden diğerine geçtiğini gördüm. Ona bunu sormak istedim ama üzerimden kalkınca, onu yakalayıp yeniden kendime çekme dürtümü bastırmaya çalışırken dikkatim dağıldı. Onu baştan ayağa öpücüklere boğmak istiyordum. İçimden onu yatağa götürmek ve bir daha çıkarmamak geliyordu. Onu içime çekmek; ondan taşan bütün o renk ve parlaklığı, içime yayılmış soğuk ve çorak köşelere saçmasına izin vermek istiyordum. Fakat hâlâ davranışlarıma özen gösteriyordum. O yüzden onu o şapşal, küçük arabaya geçirip, kuru bir öpücüğe razı olmaya hazır şekilde ayağa kalktım.

Bu konuda onunla konuşmamın ardından pek iyi hissettiğim söylenemezdi, ama daha kötü de değildim. Bir dişişte bir şişe Grey Goose içme ihtiyacı duymuyordum ve

kâbuslardan daha hızlı koşmaya çalışmadan gecenin geri kalanını atlatabileceğimden de gayet emindim. Önümde durup bana döndüğünde neredeyse onu ezip geçecektim. Yere devrilmesine engel olmak için kollarımı ufacık bedene dolamam gerekti. Göğsüme doğru biraz güldü, sonra tişörtümü kavrayarak beni odama doğru geri geri çekti.

Özellikle bu konuda sorun çıkarmak istediğimden değil, ama daha sonra sinirleneceği bir işin içine girmek de istemiyordum.

“Ah... Ne yapıyorsun, Bücür?”

Cora beni de kendisiyle birlikte çekerek geri geri gitmeye devam ederken, o sarı kaşları alnının yukarılarına fırladı. Gözleri canlı ve pırıl pırıldı, rüyamda görmeyi tercih edeceğim o dudaklarda ufak bir gülümseme belirliyordu. Bir de, bana öyle bakıyordu ki yalnızca aletimi sertleştirmekle kalmıyor, sanki göğsümdeki bir şeyi havaya kaldırıp tıpkı bir su kaynağı gibi serbest bırakıyordu.

“Kötü rüyalar görüyorsun. Bunu istemiyorum. O yüzden yatağa götüreceğin daha iyi bir şey sunuyorum sana.”

Oh be, şükürler olsun. Kapıyı arkamızdan tekmeleyip kapattım ve tişörtümü kafamdan geçirip çıkarmasına izin verdim. En üste uzanmak için fazla kısaydı, o yüzden omuzlarımdan yukarı çekebilmesi için eğilmem gerekti.

“İşleri ağırdan alıyoruz sanıyordum.” Ah şu aptal ahlak duygusu!

Bana tek kaşını kaldırdı ve kemerimin tokasına uzanmak için başını öne eğdi.

“Seks yapmayı bıraktığımızdan beri benden daha mı az hoşlanıyorsun?”

Burnumdan güldüm ve deri kemeri tek bir çekişle pantolondan çıkarmasını izledim.

“Hayır. Niye ki?”

Omzunun bir tarafını kaldırıp indirdi. Düşüncelerini takip etmeye çalışıyordum ama gözlerim kaydı; o küçük elleri fermuarımın kenarında dolanıyor ve oradan kendi başına kaçmaya çalışıyor gibi gelen sertliğe değişiyordu. Burada kaçırdığım bir nokta vardı. Cora da neredeyse benim kadar kırılğan görünüyordu ama sebeplerini tam olarak kavrayamıyordum.

“Bilmem. Belki de aramızdaki sadece bir tür elektrik ve cinsel çekimdir, ara verirsek her şey netleşir ve anlam kazanır diye düşündüm.”

“Biz anlamsız mıyız?”

Fermuarımı açmış ve kotumu kalçalarımın altına indirmeye çalışıyordu. Onunla mantıklı bir konuşma sürdürmeye fazla devam edemeyecektim. Yine de, bana söylemediği şeyleri gerçekten anlamam gerektiğini hissediyordum.

“Anlamlıyız ama aramızdakiler ışık hızıyla ilerliyor gibi.”

Haksız değildi.

“Bu kötü mü?”

O çift renkli gözleri aniden kaldırıp bana baktı ve diliyle alt dudaklarını ıslattı. Lanet olsun, sadece ona bakarak bile gelecek gibiydim.

“Hayır. Korkutucu ve ağır gelebilir ama artık umursamıyorum, çünkü seni istiyorum. Seninle birlikteliğimizin bu kısmını özledim. Ayrıca hamileyim ve azmış durumdayım. Her an üstüne atlamak istiyorum. Kendimi tutmak konusunda hiçbir zaman iyi olamamışımdır.”

Pantolonumu dizlerimden aşağı indirip, kendisi de dizleri üzerine çökünce bir nefes aldım.

“Niye daha önce bir şey demedin?”

“Çünkü doğru olanı yapmaya çalışıyoruz, sürdürülebileceğimiz bir şey olması için uğraşıyoruz ve sen tişörtünü çıkarınca düzgün düşünemiyorum.”

Bu beni güldürdü, ama sonra nemli ve sıcacık ağzı aletimin baş kısmı üzerine kapanınca daha fazla nefes alamadım. Cora çok güzeldi, tenindeki tüm o renklerle normalin çok dışındaydı. Tanrım, dilinin tek bir hareketi ve dişlerinin belli belirsiz dokunuşuyla adama nasıl diz çöktüreceğini de biliyordu. İçimden başını yakalayıp aletimi boğazına kadar itmek geldi, ama bu şekilde sığmamakla kalmazdı; bu hareketi hoş karşılayacağından da şüpheliydim. Sonuçta, dikkatimi darmadağın olmuş kafamda dönüp duran kötü şeylerden başka yöne çekmek için uğraşıyordu. Ben de onun yerine bir elimin parmaklarını kısa saçlarına geçirdim, diğeriyle de ensesini kavradım.

“Cora...” Ellerinden biri bacaklarımın arasına kaydı, diğeri de gittikçe gerilen aletimi kavradı. Bu o kadar iyi hissettirdi ki Cora tüm duyularımı kapladı. Önümde dizleri üzerinde görüntüsü, ben istemsizce ağzına doğru irkildiğimde keyifle homurdanması, patlayacak gibi gelen tenim üzerinde ağzının o kadar sıcak, o kadar ıslak olması... Çok uzun zaman olmuştu, Cora çok etkileyiciydi. Özellikle de gergin ve acı içindeki hayalarımın aynı şekilde oynayıp durmaya devam ederse, fazla dayanamayacaktım. Amacının dikkatimi dağıtmak; beni bitip tükeneceğim, yorulup uykuya dalacağım ve gecenin geri kalanında uyuyacağım hâle getirmek olduğunu biliyordum. Fakat madem kapıyı açıyordu, ben de tamamen içeri girecektim.

Her şeyimi neredeyse o güzel ağza bırakacağım noktaya gelene kadar emmesine, dilini gergin baş kısmında gez-

dirmesine izin verdim. Neyse ki, disiplin konusunda bir numaraydım. Beni zirveye çıkarmasına ramak kala onu ittim. Boğazının arkasından itiraz eder gibi bir ses çıkardı ve bunun karşılığında aletim bana isyan etti. Fakat Cora parlayan gözleriyle bana gülüyordu. Hâlâ beni kavradığı yerde duran elini sıktı ve bana sırtıttı.

“Ah, eski dostum, seni nasıl özlemişim.”

Nabız gibi atan sertliğimi bırakmak için hiç de acele ediyor gibi görünmediğinden, beceriksizce şortunu bacaklarından indirmeye ve esnek bluzunu kafasından geçirip çıkarmaya çalışıyordum.

“Benimle mi konuşuyorsun, aletimle mi?”

Kıkırdadı; öyle kaygısız ve neşe dolu bir sesteki ki, içimde sıkışıp kalmış bir şeyi serbest bıraktı. İçten içe sımsıkı tuttuğum o gerginliğin, o çaresizliğin tutunduğu yerden kopup gittiğini hissedebiliyordum. Ellerimi Cora’nın yüzünün iki yanına koydum ve gülümseyen dudaklarına saldırabileceğim şekilde kendime çevirdim. Onu sonunda penisimi bırakıp, benim yüzümden geriye devrilmemek için bileklerime tutunmasına yetecek kadar şaşkına çevirdim. Tadı bağışlanmaya benziyordu. Tadı, artık çözmek zorunda olmadığımı gelecek gibiydi.

Dilini benimkine sürttüğünde, kollarını boynuma dolamak için parmak uçlarına kalktığında, öylece geriye devrilip kendimi yataкта buldum ve onu da kendimle birlikte sürükledim. Bu ikimizi de güldürdü. Biriyle yatmaya çalışırken olmasını bırak, en son komik bulduğum herhangi bir şeyi bile hatırlayamıyordum. Bana bunu yapabilmesi, benim için bunu yapabilmesi onu bırakamayacağımı bana net bir şekilde gösterdi. Asla bırakamazdım. Onun altında

sırtüstü yatacağım şekilde üzerimde kıpırdandı ve ellerini göğsümün ortasına koyarak destek aldı. Üzerinde hâlâ gereğinden fazla kıyafet vardı, ama hiç acele etmeden beni tamamen soyarak çok daha fazla ilgileniyor gibiydi.

Ayağa fırladı ve botlarımla kotumu çıkardı. Sonra da durduğu yerden, o değişik renkli gözlerinde alev gibi bir pırıltıyla bana baktı.

“Kesinlikle güzelsin.”

Bundan emin değildim. Aletim havadaydı, boynumdaki damarlar seğiriyordu ve oldukça çılgın göründüğümünden emindim. Onsuz çok zaman geçmişti. Fakat bütün o berbat yara izleri de dâhil olmak üzere, gördüğünü beğeniyorsa şikâyet edecek değildim.

“Bence bunu benim sana söylemem lazım.” Hafifçe güldü ve bluzunu başından geçirip çıkardı. Gözlerimin kocaman olduğunu hissettim; göğüslerinin normalde o büyüklükte olmadığını bilecek kadar çok kez onu çıplak görmüştüm çünkü. Hiç acele etmeden şortunu ve dantelli pembe çamaşırını çıkardı. İşini bitirdiğinde, üzerine atılıp onu yere devirmeyi ve işime bakmayı düşünecek duruma gelmiştim. Bunu yapacak fırsatım olmadı çünkü yeniden üzerime çıktı. Fakat bu sefer yalnızca o güzel, dövme, sıcacık ve istekli teninden ibaretti. O üzerime yerleşip avcunu yeniden sertliğimle buluştururken, ben de elimi bacağının üst kısmındaki dövmeyle götürdüm.

Diğer elimi göğüs kafesinde gezdirdim. Bana şans getireceklermiş gibi, o minik taşların her birine ayrı ayrı dokunmak için durdum. Başparmağımı göğüslerinden birinin şişliğine bastırdım ve tek kaşımı kaldırdım.

“İyiymiş.” Yukarı doğru devam edip, sertleşmiş göğüs ucunun etrafında daireler çizmeye başladım.

Suratını buruşturdu ve alt dudağını ısırđı. Öyle inanılmaz bir güzelliği vardı ki, onu yiyip bitirmek istiyordum. Bir an önce harekete geçmezse bunu ben yapacaktım. “Korunmadan seks yapmanın yan faydası.”

Oldukça ince bir espriydi. Minicik bedenini aniden kaydırıp altına aldığımda ise artık espri yapmakla ilgilenmiyordu. O uyumsuz gözlere sonsuza kadar bakabilirdim. Özellikle de o gözler arzuyla puslanmış ve iyiliğinin karşılığını vereceğini bildiği için ağırlaşmışken. Onu sertçe öptüm, köprücük kemiğinden devam ettim, göğüslerine hak ettiği ilgiyi göstermek için biraz zaman ayırdım, yan tarafına gömülü taşların etrafında dilimi döndürdüm ve bacağına üst kısmında daireler oluşturan o renkli dövme-ye doğru yol aldım.

Ulaşmak istediğim yerin en yakınında, bacağına iç kıvrımını süsleyen deseni takip ederken, bükülü duran bacaklarını ayırdım. Beklenti içinde titrediğini hissettim, karnının kıpırdanıp kıvrıldığını gördüm. Dişlerimin arasına aldığım yumuşacık tene doğru sırtıyordum ki, tırnaklarının ucunu sabırsızlıkla kafatasıma batırdı.

“Rome...” Sesi kısık ve nefes nefeseydi. Onun da bunu benim kadar beklemek zorunda kaldığını hatırlatıyordu bana. İsteklerini bana söylemekten asla çekinmeyeceğini bilmek beni daha da sertleştirdi. Böyle bir şey mümkünse tabii.

Bacağındaki kıvrımı, sonundaki o nemli açıklığa doğru dilimle takip ettim. Güzeli pembeliklere gömülü, göz kırpar gibi parıldayan gümüşün büyüsunü görmezden gelmem imkânsızdı. Halkanın tamamını ve süslediği hassas teni ağızıma alıp emdim. Bunun üzerine tüm bedeni kıvrı-

larak yataktan kalktı, omuzlarım ve kafamdaki elleri daha da çaresiz bir hâl aldı. Metal ve tahrik olmuş kadınsılığın keskin bir karışımıydı; hayatta daha güzel bir tat olmamıştır. O küçük halkayı tekrar tekrar döndürdüm ve Cora'nın onu çıkardığım yolun zirvesine ulaştığını hissettiğim anda bıraktım. Bana küfür ettiğini duydum, beni kavrayan kıvrımlara doğru biraz güldüm. Dilimi içeri itmemele birlikte bana küfür etmekten, bu zamana kadarkilerin en iyisi olduğumu söylemeye geçiş yaptı.

Islak ve doyumsuz kanalımdan ayrıldım ve dikkatimi sertleşmiş, yalvarır durumdaki klitorisine yönelttim. Her yerini öptüm, emdim, ciddi olduğumu gösterecek kadar sertçe ısırdım. Ellerimi de işe dâhil edip, artık gelmesine müsaade etmek için parmaklarımı ağzımla uyum içinde kullanmaya başladığımda, pes etme iniltileri ve rahatlama hıçkırıkları arasında gidip gelen sesler çıkarmaya başlamıştı. Doyuma ulaşması da yaptığı diğer her şey gibi renk ve ışıkla doluydu. Ayrıca ona yaptıklarımın işe yaramakla kalmayıp, hiçbir şeyle kıyaslanamaz olduğunu da göz kamaştırıcı bir dürüstlikle ortaya koyuyordu. İnsan, bir kadının ona böyle hisler yaşatmasına rahatlıkla alışabilirdi.

Kendine gelmesi birkaç dakika sürdü, o yüzden onu üzerime çektim ve ikimizi de döndürdüm. Böylece sıcak, tatmin olmuş, kanlı canlı bir battaniye gibi üzerime yayıldı. Nihayet kalktığında, üzerime oturmak için hiç vakit kaybetmedi. Gidebileceği son noktaya kadar gömüldü. Islak ve kaygandı; koca bir ahmak ve kendi gerçeğinden korkan bir adam olduğum için kaçırdığım tüm güzel şeyler ondaydı. Ancak bir geri zekâlı böyle bir kızdan kaçardı ve ben pek çok şey olsam da, aptal değildim.

İkimiz de aynı anda şaşkınlık içinde nefes aldık. Onun gözleri kapanıp giderken benimkiler yuvalarından fırladı. Üzerimde hareket etmeye başladığında öyle iyi hissettiriyordu ki zavallı beynim devre dışı kaldı. Bir elini başımın yanına koydu, dudaklarını benimkilerle buluşturmak için eğildi. Bu pozisyonda o kahrolası halkaya uzanabileceğim kadar açılmıştı ve o sırada Cora da ikimize birden küfür ettirip karşılıklı gerilmemize neden olan bir ritimde aşağı yukarı hareket ediyordu. Sivrilmiş göğüs uçlarının göğsüme deyip geçişi, vücudunun beni kavrayışı, o şımarık dudakların benimkilerin üzerinde tüy gibi hafif baskısı derken, onu döndürüp üzerine abanmam uzun sürmedi.

Bu hareketin şaşkınlığıyla belli belirsiz bir ses çıkardı. Kendi kendime onu fazla zorlamamam gerektiğini söyledim ama o da en az benim kadar coşkulu ve doyumsuzdu. Beni zirveye çıkarmak için, ihtiyaç içinde gerilen kasların tek bir kavrayışı yetti. Adını söyledim, onun da benimkini kulağıma fısıldadığını duydum. Zevkle birlikte, bu kadının benim için ne anlama geldiği de tüm netliğiyle beni titreterek içime işleyince, bir an için kendimden geçmiş bile olabilirim. Üzerine yığılmak istemezdim, ama yığıldım. Yüzümü boynuna gömdüm ve sırtüstü dönecek gücü toplamadan önce onu göğsüme bastırdım.

Cora göğsüme kıvrıldı, başını çenemin altına dayadı. Ben de sırtını bir aşağı bir yukarı okşayarak başına bir öpücük kondurdum. Sonsuza kadar onunla bu şekilde kalabilirdim.

“Tatlı rüyalar, Rome.”

Gözlerimi kapattığımda tek görebildiğim Cora ve sıkıcı dünyama getirdiği renklerle doğruluk hissiydi. Her

yanımda onu hissederek uyuyakaldım. Yumuşacık nefesi tenime değiyor, kendine ait en iyi yönlerle içime saplanmış şarapneli değiştiriyordu. Tam bir bebek gibi uyudum.

11

Cora

“Bana öyle bakmayı kes, Shaw. Bence bu süper bir fikir. Yok, muhteşem bir fikir olduğundan eminim hatta.”

Bana o koca yeşil gözlerini dikmeye bir son vermezse, o güzel sarı kafasına yumruğumu çakacaktım. Öğle yemeğindeydik. İşimiz bittiğinde vardiyası için hemen Goal Line’a geçebilmesi için onunla şehir merkezinde buluşmuştum. Pazar günü öğleden sonraydı ve Archer erkeklerinin ikisi de gidip ailesini görecektir ruh hâlinde değildi. O yüzden, onun yerine günü birlikte erkekçe şeyler yaparak geçirmeye karar vermişlerdi. Bu ne demekse artık. Shaw, spor salonuna gidip birbirlerini feci şekilde pataklamaya çalışacakları konusunda ısrarcıydı. Ya bunu yapacak ya da evin salonundan çıkmayıp oyun oynayacaklardı. Rome pek de oyun oynayacak bir tip değildi, o yüzden spor salonunun kulağa daha olası geldiğine karar verdim. Fakat ikisi de ne zaman geri çekileceğini bilmediği ve sonunda ikisinden birine bir şey olabileceği için o ihtimal beni geriyordu.

Asık suratlı koca askerimin, kafasındaki sorunlardan en azından birini çözmesine yardımcı olacak parlak bir fik-

rim vardı, ama aklımdakileri açıkladığımda Shaw çok ileri gittiğimi düşünüyor gibi görünmüştü. Durmadan başını iki yana sallayıp, endişe içinde alt dudağını ısırırdı. İsteddiği kadar endişeli görünüp deli olduğumu düşünebilirdi. Rome'un hayatına devam etmek için konuyu kafasında bitirmeye, aklındaki sorulara bir şekilde cevap almaya ihtiyacı vardı ve bunun olabilmesi için tek bir yol görünüyordu. Bu açığı kapatmanın ona yalnızca ihtiyaç duyduğu huzuru sağlamayacağını, ayrıca ailesini uzakta tutma ihtiyacı üzerinde de müthiş bir etki göstereceğini biliyordum. Zaten bir kardeşini kaybetmişti, kendi kendini onu sevenlerden soyutlamasına artık bir son verilmeliydi. Maalesef bunu gerçekleştirmek için Shaw'ın yardımına ihtiyacım vardı.

“Ben oradaydım, Cora. Tepkilerini gören bendim. Remy'yle ilgili gerçekleri öğrendiklerinde görmezden gelip terk ettikleri kişi bendim. Güven bana, Archer erkekleri sürprizlerden hoşlanmaz.”

İç geçirdim ve üfleyerek perçemimi alnımdan uçurdum. “Bak, Rule geceleri uyuyabiliyor. Evet, o dönem bir süre zor zamanlar geçirdi ama çoğunlukla üzüntüsünün ve bunda Remy'nin oynadığı rolün üstesinden geldi. Rome'un durumu öyle değil. Sürekli ‘keşke’ ve ‘şimdi ne olacak?’ diye düşünerek bir batağa saplanıyor. Eğer ona bir yardımım dokunabilecekse, bunu yapacağım. Yardımın olsa da olmasa da.”

Tırnaklarını masada tıkırdattı ve birbirimize bakıp durduk. “O çocukları senden daha uzun süredir tanıyorum, Cora. Güven bana, ikisinin de hoş karşılayacağı bir fikir değil. Margot'yu çöküntüye sürükleyebilecek olması da cabası. Bu sadece eski yaraları deşip acı vermeye yarayacak. Bunu Rule'a da Rome'a da yapmak istemem.”

Ona bakarak başımı iki yana salladım. “Sen eski Rome’u tanıyordun. Küçük kardeşinin gizli bir hayatı olduğunu, diğer kardeşinin de hayatının aşkını bulduğu için artık ona ihtiyacı olmadığını öğrenmeden önceki hâlini yani. Şu anki Rome’a gelirsek, Shaw, ona neler olduğu hakkında en ufak fikrin yok. Üzgünüm ama gerçek bu. O artık farklı bir adam. Buna ihtiyacı var.”

Bunun kulağa bu kadar sert gelmesini istemiyordum ama doğrudu. Kabul edelim ki, Rome’un insanları kendinden uzak tutmak ve sürekli mücadele ettiği her şeyi sert bakışlar ve küçümseyici tavırların arkasına saklamak konusunda müthiş bir ustalığı vardı. Fakat yakından bakma zahmetine girecek herkesin onun ne kadar kırgın olduğunu, insanın kalbini acıtan mavi bakışlarında görebileceğini biliyordum. Ona bunu sağlayabilmek için gerekirse Front Range’i yerinden oynatırdım. Ayrıca, karnımdaki çocuk benim asla sahip olamadığım tüm o aileye sahip olacaktı. Bunun için Archer ailesini temellerinden sarsmam gerekse bile.

“Onu seviyorum, Cora. O benim ailemden biri ve canını yakmak istemiyorum.”

“Bu konuyu kafasında bitirmeye ihtiyacı var. Bunun peşini nasıl bırakacağını bilmediğini söyledi bana, Shaw. Hiçbirimiz de ona bu konuda yardım edemeyiz. Bence anlamlı cevaplar almak Rule’a da iyi gelir, ama onun için endişelenmek senin işin. Büyük Archer da tamamen bana ait.”

O benimdi. Kocaman, öngörülemez, bocalayan her bir parçasıyla benimdi ve durumunu düzeltmek uğruna ne gerekirse yapacaktım. Arkadaşlarıma göz kulak oluyor-

dum, çünkü mümkün olan en iyi hayatı yaşamalarını istiyordum. Rome'a da göz kulak olacaktım, çünkü onun sıkıntı ve acı çektiğini görmek beni derinden etkiliyordu. Onu bir nebze bile rahatlatabilsem, herhangi birine verdiğim en büyük hediye bu olacakmış gibi geliyordu. Ayrıca bunu hak ediyordu da. İyi bir adamdı. Bir kez de başka birinin dünyayı onun için daha iyi bir yer hâline getirmeye çalışmasını çoktan hak etmişti.

Shaw kendi bakış açısından devam etmek için ağzını açtı ama o sırada çalan telefonum araya girdi. Çok klasik bir adam olduğundan, Rome'un aramaları için zil sesini Creedence'a ayarlamıştım ve ekrandan bana bakan asık suratını görmek beni hep gülümsetiyordu. Beni her aradığında CCR'dan *Fortunate Son*'ın çaldığını bilse gülerdi. Özellikle de, genel olarak kızlardan oluşan rock gruplarını tercih ettiğim için.

"N'aber?" Günü Rule'la geçirmek ve sorunlarının birazını çözmek konusunda epey kararlı görünüyordu, o yüzden aramasına şaşırmıştım.

"Benimle bir an önce Bar'da buluşabilir misin?"

Sesi stresliydi ve çok hızlı konuşuyordu. Kaşlarımı çat-tım, gidebilmem için Shaw'a hesabı istemesini işaret ettim.

"Tabii. Neler oluyor?"

"Mekân soyulmuş."

Gözlerim kocaman oldu. Sesinde gizlenen paniği anladım. Rome, barın sahibi Brite'la oldukça yakındı ve adamın başına bir iş gelmesi onun için hiç hoş olmazdı. Onu sakinleştirmeme ihtiyacı vardı. Bunu söylemese de biliyordum. Yardım istiyordu ve yüreğim sızlamıştı.

"On dakikaya orada olurum."

Nefesini bıraktı, tekrar konuştuğunda sesi daha sakin geliyordu.

“Beni Asa aradı, polisler çoktan gelmiş. Başka bir şey bilmiyorum.”

Kaşlarımı çattım ve Shaw hesabı imzalarken ayağa kalktım.

“Kim bir pazar günü, güpegündüz, köhne bir barı soyar ki?”

“Bilmiyorum. Kesinlikle hoşlanmadım bu durumdan ama.”

Beni göremediği hâlde başımı salladım. “Birazdan görüşürüz.”

“Teşekkürler, Bücür.”

“Ne zaman ihtiyacın olursa, Yüzbaşı Eğlence Düşmanı.”

Ben restorandan aceleyle çıkarken Shaw peşimden geldi. Dirseğimi yakalayıp beni durdurduğunda, Cooper’a doğru neredeyse koşuyordum. Gözleri hâlâ kocaman ve meraklıydı, ama artık farklı bir anlamla parlıyordu.

“Ona âşık mısın, Cora?”

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum, o yüzden bir an için öylece ona baktım. Her gün kendime sormaktan itinayla kaçındığım bir soruydu bu. Cevabı beni korkutuyordu, çünkü ona âşıksam ve beni yine bırakıp giderse, onu affetmem mümkün olmazdı. Üstelik şimdi, karnımda taşıdığım çocuktan dolayı geleceklerimiz önlenemez şekilde birbirine bağlıydı. Bu nedenle küs kalmamız uygulanabilir bir seçenek değildi. Duygularımı kontrol altında tutar, onun ne kadar önemli olduğunu inkâr edersem, beni yeniden kırıp dökse de yoluma devam ede-

bilir ve daha önceki gibi darmadağın olmazdım. Çocuğum her an, mümkün olan her şekilde yanında olacak bir anneyi hak ediyordu.

“Onun çocuğuna hamileyim, Shaw.”

“Ama onu seviyor musun?” Of, işine gelince ısrarcı olmayı iyi biliyordu.

“Bilmiyorum. En son birini sevdiğimde, sevdiğim adam beni neredeyse mahvetti ve o ilişki şu an Rome’la yaşadığımın yarısı kadar bile yoğun ya da önemli gelmiyordu. Sanırım, eğer bu iş yürümezse, onu sevmek sonumu getirebilir.”

“Peki, ama ya yürürse? Ya o senin kusurlu mükemmel erkeğince?”

Geri çekildim, çünkü ona âşık olup olmamamın şu anda benim için bir anlamı yoktu. Bana ihtiyacı vardı ve elimden geldiği sürece onu ortada bırakmayacaktım.

“O durumda ilk öğrenen o olur. Ayden’i ara ve Asa’nın soyulduğunu söyle. Onu kontrol etmek isteyebilir.” Veda etmekle uğraşmadım, sevgilime ulaşmak için fazlasıyla acele içindeydim.

Bara ulaştığımda herkes dışarıda duruyordu. Rome Brite’la birlikte bir iki polisle konuşuyordu; gün ışığında şaşkına dönmüş ve gergin görünen birkaç düzenli müşteri de bir araya toplanmıştı. Fakat benim en çok dikkatimi çeken, Ayden ve Jet’in de orada olmasıydı. Yalnız, Ayden kardeşi için endişelenmek yerine öfkeli görünüyordu. Asa’nın göğsüne doğru parmağını uzatıyordu. Jet de onu tutmak için elinden geleni yapıyordu.

Rome’a doğru yürüdüm ve tek kolumu beline doladım. Üzerinde siyah bir eşofman altı ve siyah bir tişört vardı.

Belli ki spor salonuna gitmişti. Erkeklerle özel vücut geliştirme dergilerinin kapağına yakışacak gibi görünüyordu.

“Bunların olayı ne?”

“Bilmiyorum. Ayden arabadan iner inmez Asa’ya çullandı.”

Ben geri çekilirken Rome bana bir an için sarıldı.

“Gidip neler olduğuna bakacağım. Siz iyi misiniz?”

Rome başını salladı, Brite ise sadece homurdandı.

“Böyle pislikler için yaşıyorum artık. Motorcularla bar kavgaları, pazar günü silahlı soygun, bunlar fazla gelmeye başladı.”

Rome’un suratını biraz buruşturduğunu gördüm ama yaşlı adam onun omzuna vurup başını iki yana sallamakla yetindi.

“Ben polislerle işi tamamlarım, sen git güneyli Casanova’ya bak.”

Rome’un elini tuttum ve onu park yerinin diğer tarafına yönlendirdim. Müdavimlerden birkaçına başıyla selam verdikten sonra bana döndü.

“Her şeyi bırakıp buraya koştüğün için sağ ol. Brite’a ulaşamadım ve ona bir şey olduğundan endişelendim. Asa sadece soyulduğunu söyleyip kapattı. Düşünebildiğim en kötü ihtimaller kafamda dönüp durmaya başladı.”

Omzumla onun kine vurdum ve ona bakarak sııttım. “Ama dibe batmak yerine beni arayıp yardım istedin. Yapabileceğin tek şey de bu zaten, Koca Adam.”

Buna karşılık bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu, ama Ayden Asa’yı göğsünden itince şaşkınlıkla homurdandı. Ayden öyle sert itmişti ki, Asa resmen bize doğru sendeleyerek birkaç adım geriledi. Jet küfretti ve besbelli öfkeli olan eşini sıkıca kavradı.

“Ayd, sakin ol. Her yerde polisler var ve evde geçirebildiğim kısıcak günlerin birini seni hapisten çıkarmak için harcamak istemiyorum.”

Ayden kesik kesik nefes alıyordu, gözleri de yalnızca saf bir öfkenin sağlayabileceği şekilde parlamaktaydı.

Asa’yı dirseğinden yakaladım ve bana bakması için döndürdüm. Dudakları keskin bir şekilde aşağı kıvrılmıştı. Kız kardeşinin bakışlarına aynı şekilde karşılık veriyordu.

“Bir durun bakalım. Bu kavga gürültü ne iş?”

Asa kendini benden kurtardı ve ellerini karmakarışık sarı saçlarından geçirdi.

“Ona sor. Suratıma silah doğrultulması ve bütün hasılatı kar maskeli pisliğin tekine vermek zorunda kalmam yetmezmiş gibi, anında her yere yetişen hanımefendi gelip beni işin içinde olmakla suçlamadan duramıyor.”

Jet küfretti, Rome kaşlarını çattı ve Ayden göğsünde kavuştuğu kollarıyla inada devam etti.

“Seni herkesten iyi tanıyorum, Asa. Bunun ihtimal dışı olmadığını biliyorum.”

“Ayd.” Jet’in ses tonunda uyarı vardı ama sakinleştirmek ister gibi Ayden’in kollarını okşuyordu. “Belki de uygun yer ve zaman değildir, haksız mıyım?”

Ayden koyu renk saçlarıyla başını iki yana salladı ve kardeşine ters ters bakmaya devam etti.

Rome göz ucuyla Asa’ya baktı.

“Tam olarak ne oldu?”

Asa iç geçirdi ve önümüzde volta atmaya başladı. Karanlık bir geçmiş, en iyi ihtimalle zedelenmiş bir itibarı olduğunu biliyordum, ama bu durum epey berbat görünüyordu. Böyle bir şeyle ilgisi olabileceğini düşünmek is-

temiyordum. Yine de Ayden'in soğuk bakışları beni şüpheye düşürüyordu.

"Her pazar olduğu gibi Bloody Mary barını kuruyordum. Sadece barda oturan birkaç gedikli vardı ve Brite bana bir iki işini halletmesi gerektiğini söyledi, yani tek başımaydım. Bir kasa votka almak için arkaya geçtim. Geri döndüğümde siyah maskeli, oduncu gömleği ve kot giymiş bir adam barın arkasına geçmiş kasayı kurcalıyordu. Bir an anlayamadım, o yüzden orada ne yaptığını sordum. Bana döndüğünde elinde koca bir Glock vardı ve suratıma doğrultmuştu."

Kız kardeşine olayı özet geçerken, ondan başka kimseye bakmamakta ısrar etti. Bunu yapacağı şüpheli olsa da, sanki onu kendisine inandırmaya çalışıyordu.

"Bana barın diğer tarafına geçmemi söyledi. Kasayı boşalttı ve ön kapıdan çıkıp gitti. Hepsi bir dakikada falan oldu."

"Başka bir şey söylemedi mi?" Rome'un sesi boğuktu. Soygunun o yokken yaşandığı gerçeğiyle boğuştuğunu hissettim. Buraya çok önem veriyordu, Brite'a çok önem veriyordu. Günden güne mücadele ettiği tüm o suçluluk duygusunun yeniden içinde çalkalanmaya başlaması için kesinlikle uygun bir durumdu.

Asa o parıldayan, altın renkli gözlerini bize çevirdi. "İntikamım acı olacak demiştim!" dedi."

Kafamı kaldırıp, şu an kaşlarını çatmakta olan Rome'a baktım.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Homurdandı. "Brite'a bunu söyledin mi?"

Asa başını salladı. "Evet. Bundan polislere bahsetmemi söyledi."

“Ne? Neden?” Rome eliyle enseme kavradı ve başıma bir öpücük kondurdu.

“Sanırım bunun arkasında kimin olduğunu biliyor.” Dikkatini Ayden’a yöneltti. “Sen de kardeşinin bu kadar üstüne gitme. İnsanlar değişir. İlla da iyi yönde olmaz belki, ama değişirler. Sürekli birbirinizden en kötüsünü beklerseniz, hayatınıza asla devam edemezsiniz.”

Bakışlarını bana çevirdi.

“Brite’la konuşmam için bana bir iki dakika izin ver, sonra çıkabiliriz. Beni Rule bıraktı.”

Hafiften kıkırdadım. “Cooper’a mı bineceksin?”

İnledi ve başka bir şey söylemeden gitti. Yalan söylemeyeyim, Ayden’ın sesi beni dalıp gittiğim yerden ayırana kadar, Rome’un arkasından bakıp poposunu izledim.

“Asa.” Ayden’ın sesi biraz gönül alıcı, biraz boyun eğmiş gibiydi.

Asa tek elini kaldırdı ve başını iki yana salladı. Üzgün görüldüğünü, belki de Ayden’ın onu hep belli bir şekilde göreceği gerçeğiyle barıştığını düşündüm.

“Hiç başlama. Benim için tüm yaptıklarına minnettarım. Beni o hastanede de bırakabilirdin. Asla sana olan borcumu ödeyemem, Ayd. Her zaman kötü adam olmayacağım ama. Burayı seviyorum. Bu barı seviyorum ve ister inan ister inanma, Rome’a çok büyük saygım var. O iyi bir adam. Onun işini bozacak bir şey yapmak istemem asla. Yalnızca kendimi kollayabildiğimi düşündüğünün farkındayım, ama ölümden dönmek hayata bakışımı bir nebze değiştirdi. Küçük kardeşinin sürekli kıcını kurtarması insanı bıktırıyor.”

Ayden şaşkınlıktan konuşamaz durumdaydı, o yüz-

den Jet bir denemede bulundu. “Asa, dostum, haydi ama. Bunu daha sonra çözebilirsiniz.”

Sarı kafa iki yana sallandı.

“Hayır. Belli ki çözecek bir şey kalmamış.”

Sıvı altına benzeyen o gözlerini bana çevirdi, orada parlayan içtenliği neredeyse hissedebiliyordum.

“Önümüzdeki haftanın sonuna kadar evden çıkmış olurum.”

İç geçirdim. “Buna gerek yok.”

“Evet, var. Hem zaten bir noktada o bebek için daha fazla yere ihtiyacın olacak.”

Ah, lanet olsun. Bunu neden düşünmemiştim ki? Rome’la ikimiz, geleceğimizin o kısmı hakkında konuşmamıştık. Hâlâ çok uzaktaymış gibi geliyordu. Büyüyen göğüslerim, değişken ruh hâlim ve karnımdaki belli belirsiz, küçücük şişlik dışında ne farklı görünüyor ne de farklı hissediyordum. O yüzden hazırlanmam gereken bir bebek olduğunu unutmak kolay geliyordu galiba. Rome’un eviyle benimki arasında gidip geliyorduk, ama ikisi de yeni doğmuş bir bebek için uygun bir ortam değildi. Doğrusu, benim ev harikaydı ve yeterince yer de vardı. Tabii şu an tamamen dolu olmasını saymazsak.

“Üzgünüm.” Ayden’in sesi gergindi, zar zor duyuluyordu. Jet ise sadece ona daha da sıkı sarıldı ve koyu renk saçlarına doğru tatlı sözler mırıldandı.

Asa, buruk bir gülümsemeyle Ayden’a baktı. “Eminim üzgünsündür, ben de öyleyim, ama her zaman bir iş peşinde olacağımı düşünüyorsan yanında olamam.”

Ayden kırılgan, ufak bir gülüşle karşılık verdi. “Hep bir iş peşindesin ama.”

“Eskiden hep bir iş peşindeydim.”

Bunu söyledikten sonra arkasını döndü ve kır saçlı bazı müdavimlerin hâlâ beklediği tarafa doğru gitti. Hepsi birden alkış tutup Asa’nın sırtına vururken onları izledim. Belli ki, tıpkı Rome için yaptıkları gibi, Asa’nın kayıp ruhunu da aralarına kabul etmişlerdi.

“İyi misin?” Ayden’ı dudaklarından hafifçe öptüğü sırada, Jet’in sesi yumuşaktı. Ayden kollarını onun beline doladı ve alnını da göğsüne dayadı. Tam anlamıyla birbirlerinin mükemmel eşi gibi görünüyorlardı.

“Bilmiyorum.”

“Bunu aşacaktır.”

“Haklı ama. Hep bir iş peşinde olduğunu düşünüyorum. Senin stüdyonu soyduğunu sanmıştım, buradaki soygunun arkasında olması da kesinlikle olası geliyor bana. Ona bir faydası olacağını düşündüğü sürece yapamayacağı bir şey olduğunu sanmıyorum. Onu seviyorum ama güvenmiyorum işte.”

“Bunu çözersin elbet.” Gelen mesajla ötünce telefonuma baktım.

Mesaj Shaw’dandı ve yazdığı tek şey şuydu:

Ben varım.

Rahat bir nefes aldım ve telefonu kaldırdım.

“Biz bir aileyiz, Ayd. İyi, kötü, çirkin; hep birlikte çözeriz bunu.”

“Geçmişimizi düşününce bunun o kadar kolay olduğunu sanmıyorum, Cora.”

Rome’u ve kendini kaybetmiş hâlde dönmesinden önce herkesin onu nasıl da çabasız şekilde sevdiğini hatırladım. Herkes onu hâlâ seviyordu, sadece şu anki durumun üs-

tesinden gelip onu sevmeye devam etmek için yeni bir yol bulmaları gerekiyordu. Asa'nın durumu da aynıydı.

“Onu sevebilirsin, Ayden. Sadece bu yeni hâlini sevmek için, eskisine olan sevginden farklı bir yol bulman lazım.”

Ayden bana cevap vermedi, ama o sırada Rome arkamdan geldi ve gitmeye hazır olup olmadığını sordu. Başımı salladım. Jet de, Ayden'ı Challenger'ına bindirip park yerinden çıktı.

“Ne oldu bunlara böyle?”

“Ayden, Denver'daki Asa'yla Kentucky'deki Asa arasında ayırım yapmakta zorlanıyor. Aslında bu çok saçma, çünkü daha kısa süre önce kendisi için de aynısını yapmak zorunda kaldı.”

Rome bir şey söylemedi ama Cooper'ın yanına geldiğimizde suratını buruşturdu. Bunun üzerine sıırttım.

“Hey.” Arabanın üstünden bana baktı ve alnındaki yara izinin altında kıvrılan o koyu renk kaşını kaldırdı. Bu onu aynı anda hem seksi, hem de biraz şeytani gösteriyordu.

“Bu çocuk doğunca ne yapacağımızı konuşmamız lazım.”

Kaşlarını çattı ve devasa bedenini küçücük ön koltuğa sığdırmak için eğip büktü. Çok komik görüldüğünü itiraf etmeliydim. O yüzden gelecekte lazım olursa diye cep telefonumla hemen bir fotoğraf çektim. Bana küfür etti ve kısıtlı alanda daha rahat bir pozisyon bulana kadar kıpırdandı.

“Ne demek istiyorsun? Doğacak, büyüteceğiz, okula göndereceğiz, kurda kuşa yem olmasına ya da striptizci olmasına engel olacağız, sonra tamamız.”

“Bahsettiğin bebek değil de cansız bir varlıkmış gibi konuşma.”

“Nasıl konuşayım?”

“Bilmiyorum ama böyle değil işte. Ben bebeği nerede büyütmeyi planladığımızı kastetmiştim. Benim evimde mi? Senin evinde mi? Aynı çatı altında beraber mi yoksa ikimiz arasında gelip gidecek miyiz? Bunu gerçekten iyice düşünmediğimizi hissediyorum.”

“Of, lanet olsun.”

Göz ucuyla ona bir bakış attım. “Aynen öyle.”

Beraber yaşamak gibi büyük bir adım atacak kadar uzun süredir birlikte değildik aslında. Fakat çocuk sahibi olmanın mümkün olan en büyük değişikliği yarattığını düşününce, normal ilişki kurallarına göre devam edebileceğimizden emin değildim. Rome oldukça sessizdi, o yüzden ona döndüm. Gerçekten konuya kafa yoruyor gibi görünüyordu, ama bu sorular karşısında korkmuş ya da panik olmuş gibi bir hâli yoktu. Victorian’a doğru yol alırken, onun sessizlik içinde derinlemesine düşünmesine izin verdim. Apartmanın önünde durduğumda, o kobalt rengi gözlerinde büyük bir ciddiyetle dönüp bana baktı.

“Sen ne yapmak istiyorsun, Cora?”

Bunu beklemiyordum.

“Bilmiyorum. Sırf bebek yüzünden bir şeyler yapmanı, hiçbir şeye mecbur hissetmeni istemiyorum.”

“Ben yüzde yüz kendi isteğimle buradayım, Bütür.” Böyle şeyler söylediğinde yüreğimi hoplatıyordu.

“Sanırım her şeyi hemen şu anda çözmek zorunda değiliz, ama eninde sonunda bu konuda bir plan yapmamız gerekecek muhtemelen.”

“Benim planım, sen benden ne istersen onu yapmak.”

Her kız ömründe böyle bir adamdan bu sözleri duyacak kadar şanslı olmalı. Söylediklerinde ciddi olduğunu biliyordum, o yüzden şu anın şansımı zorlamak için uygun bir zaman olduğunu düşündüm. Elimi dizine koydum ve yalvaran gözlerle ona baktım.

“Güzel. O zaman senden istediğim, önümüzdeki hafta sonu benimle birlikte aileni ziyarete gitmeyi kabul etmen.”

Kaskatı kesildiğini ve bir anlığına bakışlarında beliren paniği gördüm.

“Neden?”

“Çünkü bir noktada torun sahibi olacaklarını öğrenmeleri gerekecek ve bence ilk olarak aradaki buzları eritmeliyiz. Haydi ama o kadar zor olmayacak. Hem ben seni korumak için orada olacağım.” Onu nasıl görüp görmeyecekleri konusunda korkularını bir kenara bırakma vaktinin çoktan geçtiğinden bahsetmeyecektim.

Alçak sesle küfretti ve arabanın kapısını iterek açtı. İn-mek için mücadele ettiğinde kıkırdamamak için kendimi tutmaya çalıştım. Çok komikti ama. Ben de arkasından indim. Arabanın üzerinden bana sertçe baktı.

“Bir yıldan uzun süredir onlarla aynı yerde bulunmadım.”

“O zaman yeterince uzun bir süre geçmiş demek ki. Sana Remy’den bahsetmemeleri ya da annenin Rule’a davranışları konusundaki tüm kızgınlığını sineye çekmeni istemiyorum. Bunun üstesinden gelmeni ve bir çözüm bulmanı istiyorum. Böylece gece seni uyutmayan şeylerden biri eksilmiş olur.”

Uzun bir süre sessizlik içinde birbirimize baktık. So-

nunda kendini iterek arabadan uzaklaştı ve başıyla apartmanı işaret etti.

“Biraz düşünebilir miyim?”

Dudağımı ısırdım ve Rome ön kapının kilidiyle uğraşırken yanağımı sırtına dayayabilmek için ellerimi belinin iki yanına koydum.

“Düşünebilirsin ama orada olacağımızı Shaw’a söyledim bile.”

Önümde kaskatı kesildi ama hiçbir şey söylemedi. Kapıyı açtığı anda bana döndü ve ellerimi başımın üstüne kaldırarak beni ahşaba yapıştırdı. Kafamı kaldırıp gözümü bile kırpmadan ona baktım.

“Bazen ciddi bir baş belası olabiliyorsun. Farkındasın, değil mi?”

Ona gülümsedim ve tek bacağımı kalçasına dolamak için kendimi hafifçe yukarı kaldırdım.

“Farkındayım. Bunu başka şekillerde telafi ediyorum ama.”

Kıs kıs güldü ve beni öpebilmek için başını eğdi. Kendimi onda kaybetmek çok kolaydı. Ne kadar kaybolursam, bulunma isteğim de o kadar azalıyordu.

“Kanıtla.” İşte bu meydan okumaya kesinlikle hazırdım. Şansıma, günün geri kalanı da bunu gerçekleştirmek için uygundu.

“Sen niye bizimle geliyordun, pardon?”

Rule ve Rome koca kamyonetin ön tarafındaydı, ben de arkada oturmuş Shaw’la mesajlaşıyordum. Gerçekten bunun parlak bir fikir olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi

her şeyin elimde patladığı ve tam bir fiyasko yaşandığına dair senaryolar gözümün önüne geliyordu. Her hâlükârda gergin bir ortam olacaktı. Bir de benim sürprizimi araya katmak tüm aileyi çıldırtabilirdi. Sadece yardımcı olmak istiyordum, ama gösterdiğim çaba Rome’u memnun etmez ve işleri dönülmez bir noktaya getirirsem, bununla yaşayabileceğimden emin değildim. Jimmy’nin ihanetiyle beni yalnızca derinden yaralamasının aksine, Rome beni terk ederse bunun resmen ölümüm olacağını hissediyordum.

“Çünkü Shaw bana dedi ki; eğer önümüzdeki yüzyıl içinde seks yapmak istiyorsam, migreni yüzünden o gelemese de ben mutlu mesut Brookside’a gitmek zorundaymışım. Siz gittiğiniz için yanınızda olmam gerektiğini söyledi.”

Güldüm. “Yürü be kızım!”

Bunun üzerine ikisi de dönüp bana öfkeyle baktı. Görünüşe göre, her daim kendileriyle sevişmeye hazır ve istekli olunması konusuna bulaşmak komik değildi.

Rule’un saçları artık yeşil değildi; onun yerine, göz alıcı bir beyaza dönene dek açılmıştı ve şu an kız arkadaşının kadar soluk renkti. Her yöne dikilmiş dağınık saçlar, koyu renk kaşları ve boynundaki parlak renkli dövmelemlerle tezat oluşturuyordu. Ailesinin bunu takdir edeceğini düşündüğümünden değil ama normal hâline göre oldukça oturaklı bir görüntüydü.

“Eğer kendini daha iyi hissederse, toparlanıp bizimle daha sonra orada buluşacağını söyledi.”

Ah, gelecekti gelmesine ama ikisinin de şimdilik bunu bilmesine gerek yoktu. Brookside’a ulaşmak biraz zaman aldı. Ev dağların tepesindeydi ve Colorado’da yaz mevsisi-

mi, hafta sonu herkesin güneşin tadını çıkarmak ve eyaletin sunduğu sayısız açık hava faaliyetinden faydalanmak için dağlara çıkması anlamına gelirdi. Ev gerçekten güzeldi. Kamyonetten indiğimizde, kahvaltının midemde çalkalanmaya başladığını hissettim. Bu muhtemelen gerginlik ve bebeğin etkilerinin bir karışımıydı. Yine de kendimi gülümsemeye zorladım ve Rome'un sırtıma koyduğu eliyle beni ön kapıya doğru yönlendirmesine izin verdim.

Oğlanların ikisi de, günü garip aile ilişkileri içinde geçirmeye mecbur kaldıkları için endişeli oldukları kadar boyun eğmiş gibi görünüyordu. Ben de gerçekten sürprizimin feci şekilde ters tepmemesini umuyordum. Tek bir kez vurmamızın ardından, kapıyı Rome'un tam bir kopyası olan yaşlı bir adam açtı. Onda da aynı parlak mavi gözler ve aynı güçlü kuvvetli vücut yapısı vardı, sadece birkaç santim kısaydı. Gözleri bir oğlundan diğerine çevrildi. Sonra ikisini de gözlerimi yaşartacak şekilde kucakladı.

"Çocuklar." Devam edebilmek için önce boğazını temizlemek zorunda kaldı. "İkiniz de geldiğiniz için çok sevindim."

Rome kaskatıydı ama babasını itmedi. Onun yerine beni öne sürükledi.

"Baba, bu Cora."

El sıkışacağımızı düşünerek elimi uzattım. Onun yerine beni bağırtaçak kadar sımsıkı kucakladı.

"Onu buraya nasıl getirdin bilmiyorum ama her ne yaptıysan, teşekkür ederim." Bu sözleri öyle kısık sesle söyledi ki ancak ben duyabilirdim.

Bu kadar iltifat etmek için acele etmemesinde fayda vardı ama henüz bir şey söylemeyecektim.

“Haydi, içeri geçelim. Anneniz sizi görmek için can atıyor.”

Hep birlikte içeri girdik. Dale keyifle gevezelik ederken, oğlanlar bilerek geriden geliyordu. Çocukların duvardaki fotoğrafları dikkatimi çekti. Rome çok farklı, çok genç ve kaygısız görünüyordu. Rule’un Remy’den ayrı tek bir fotoğrafı yoktu ve yürek hoplatan tipik bir gençten, seksi serisiyle dönüşümünü görmek ilginçti. Gözlerimi onlardan alamıyordum. Archer erkeklerini yepyeni bir bakış açısıyla görmeye başladığımı hissettim.

“Ah, Rome.” Bir kadın sesi salonun diğer ucundan bize ulaştı ve koyu renk saçlı, hoş bir kadın sevgilime doğru ilerledi. Kadın ona titreyerek sarılırken, Rome’un kötü bir şeye kendini hazırlar gibi görüldüğünü fark ettim. “Seni çok özledim.” Ses tonu acı verecek derecede üzgündü. Onu besbelli seven bu insanlara bu kadar gereksiz yere acı çektiirdiği için Rome’u bacağından tekmeleme isteğimi zor bastırdım.

“Merhaba anne.” Zoraki konuşuyor gibiydi. Fakat annesi onu bırakıp Rule’a da sarıldığında, yüzündeki katı ifade bir nebze yumuşadı.

“Rule, geldiğin için sağ ol.”

Bu ailenin geçmişinde acı ve mücadele olduğunu biliyordum. Ancak insanlar birbirini sevdiğinde ve denemeye gönüllü olduğunda, her yaranın iyileşebileceği açıktı. Benim çocuğum da Archer ailesinin bir parçası olacaktı ve işler tam da bu şekilde ilerleyecekti.

“Elbette, anne.”

Margot geri çekildi ve kafasını kaldırıp ona baktı. Saçıyla ilgili kötü bir şey söyleyeceğini düşünerek nefesimi tut-

tum, ama soluk yüzünde bir sırıtışla, “Shaw seni rüşvetle kandırdı, değil mi?” demekle yetindi.

Rule sadece omuz silkti, Margot da dikkatini bana yöneltti.

“Sen de Cora olmalısın. Rule ve Shaw senden o kadar çok bahsetti ki şimdiden seni tanıyormuş gibi hissediyorum. Geldiğin için teşekkürler.”

Elimi sıktı ve kalbim boğazımda atarak ona karşılık verdim. Shaw daha az önce, on dakikalık mesafede olduğunu haber vermek için mesaj atmıştı. Yani gösteri zamanı neredeyse gelip çatmıştı.

“Beni ağırladığınız için ben teşekkür ederim.”

“İkiniz ne zamandır görüşüyorsunuz?”

Daha bir iki ay olduğunu söylemek için ağzımı açtım, ama Rome sertçe araya girdi.

“Yeterince uzun süredir.”

Uyarmak için ona gözlerimi kısarak baktım, o da bana bir homurtuyla karşılık verdi. Rule gerginliği yumuşatan tatsız bir kahkaha atana kadar hepimiz garip bir sessizlik içine gömüldük.

“Demek aile faciasının diğer tarafında olmak böyle bir şeymiş. Hep merak ederdim.”

Rome küfretti, Dale sertçe onun adını söyledi, Margot ise iç geçirmekle yetindi. Araya laf katacaktım ama tam o sırada kapı çaldı. Herkes şaşkınca kapıya döndü. Ben de çekincelerimi bir kenara bırakıp Rome’un kolunu hızlıca sıktım.

“Shaw geldi. Bana bir dakika izin verin.”

“Ne?” Rome ve Rule soruyu aynı ses tonuyla haykırdı.

“Benim için bir iyilik yapmasını istedim, seni de o yüzden bizimle gönderdi.” Margot ve Dale’e bakıp omuz silk-

tim. “İki oğlunuzu da çok önemsiyorum. Rule benim en iyi arkadaşlarımdan biri ve Rome da... Rome hayatımı tümüyle değiştirdi. Bu ailede herkes birbirini seviyor, bence bu çok açık; ama aradaki sırlar ve Remy’yi kaybetmeniz, hâlâ etkisinden kurtulamadığınız bir zehir gibi. Kan akıtarak sizi zehirden kurtarmaya çalışacağım, yani beni biraz idare edin.”

Rome bana hırlar gibi sordu. “Ne yaptın sen, Cora?”

Sadece başımı iki yana salladım. “Hepinizin bu konuyu kapatmaya ihtiyacı var ve bunun için benim aklıma gelen tek yol buydu. Bunu kendi başına çözmen gerektiğini söyledin ama bu doğru değil, Rome.”

Ondan uzaklaştım ve Shaw’la konuğunu içeri almak için kapıya gittim.

Konuğumuz, göz alıcı yakışıklılıkta genç bir adamdı. Uzun boyluydu, üzerine tam oturan gri takım elbisesiyle zarif görünüyordu. Kestane rengi dağınık saçları, nazik bakan kahverengi gözlerine giriyordu. En az benim hissettiğim kadar gergin görünüyordu. Shaw’ın ise ağzı kulaklarına varıyordu ve bana sarıldığında, belki de tüm bunları her yere kusmadan atlabileceğimi hissettim sonunda.

“Teşekkür ederim.”

“Bana değil, ona teşekkür et.”

Nefesimi bıraktım ve elimi uzattım. “Merhaba, ben Cora. Bunu yaptığın için çok teşekkür ederim.”

Gülümsedi. Onun gülümsemesi de tıpkı Rome ve Rule kadar hüznünlüydü. “Tanıştığımıza memnun oldum. Adım Orlando ama arkadaşlarım bana Lando der. Shaw beni bulduğunda şaşırısam da, yardım edebildiğim için mutluyum. Remy ailesini severdi, onların kopmasına ya da sıkıntı çekmesine sebep olmayı hiç istemezdi.”

“Senin geleceğinden ya da kim olduğundan haberleri yok. Biraz tatsız bir durum olabilir.”

Girişe doğru ilerledikleri sırada başını salladı. Hem Rule hem de Rome’un, merdivenin parmaklıklarından sarkmış bizi izlediğini gördüm.

“Bununla başa çıkabilirim. Sinirli bir Archer’ın nasıl idare edileceği konusunda oldukça marifetliyimdir.”

“Takım elbiseli kim?” Rule’un sesi keskindi, hepimiz birden kafamızı kaldırdık. Yanımda uzun bir nefes bırakan Lando’nun gerildiğini hissettim.

“Ne kadar çok benziyorlar.” Sesi zar zor duyuluyordu. Shaw ona güven vermek ister gibi elini onun koluna koydu.

“Öyle, ama yalnızca dış görünüşlerinin benzediği çok çabuk belli oluyor.”

“Cora?” Rome’un ses tonu tartışma kabul edecek gibi değildi, o yüzden herkesin toplandığı tarafa doğru aceleyle merdivenleri çıktım. Gerginlik içinde ellerimi önümde kavuşturdum. Shaw ve Lando da merdivenleri çıkana kadar bekledim.

“Hepinizin aklında Remy’nin yaptıklarının sebebiyle ilgili, niye Shaw’ın arkasına sığındığı ve sizinle hayatını paylaşmadığıyla ilgili sorular olduğunu biliyorum. Özellikle de Rome’un, geceleri onu uyutmayan soruları olduğunu biliyorum. Bunları cevaplayabileceğini düşündüğüm tek kişi onun âşık olduğu adamdı. Orlando Fredrick, bunlar Archer ailesi. Archer ailesi, Remy’nin erkek arkadaşı Lando’yla tanışın. Shaw’dan benim için onu bulmasını istedim. Shaw başta pek sıcak bakmadı, ama hayatınıza devam edebilmeniz için hepinizin buna ihtiyacı olduğuna onu

ikna ettim. Sınırları aştığım için özür dileyebilirim ama gerçekten bunun yapılması gerektiğini hissettim.”

O an yere iğne düşse duyulurdu. Ortam öyle gergin, öyle sessizdi ki sonunda büyük bir patlama olmasını bekliyordum. Herkes şaşkınca birbirine bakarken Shaw yanımda durdu. Lando gözlerini Rule’dan alamıyordu, Rule ve Rome da kaybettikleri kardeşlerinin yakışıklı sevgilisine bakakalmıştı. İşi bir adım ileri götürecek bir şey, herhangi bir şey yapmak zorunda kalacağımı sandım. Fakat sevgilim boğazını temizleyip elini uzatarak beni şaşırttı. Sesi boğuktu ama ilk adımı attı ve Lando’nun uzattığı elini sıkı.

“Tanıştığımıza memnun oldum. Geldiğin için sağ ol.” Benim için neyin mükemmel olduğuna dair fikrimin yanlış olduğunu daha önce düşünmemiş olsaydım bile, şüphesiz ne kadar yanıltmış olduğumu şu an biliyordum. Bunun Rome için kolay olamayacağını bildiğim hâlde gereken çabayı gösteriyordu. Mükemmel bir adam da bunu yapardı işte. Bu olağanüstü adamı sevmek kolay olduğu kadar korkutucuydu da. Ne tür bir risk alacağıma karar vermek zorunda kalacaktım.

Rule da ağabeyi gibi yaptı ve Lando resmen kendini toparlamak zorunda kaldı.

“O gözleri unutmak epey zor.”

Rule buruk bir gülümsemeyle gidip Shaw’ı göğsüne çekti. “Sen bir de bana sor. Aynaya her baktığımda onu görüyorum.”

Margot ve Dale’in tepkisi daha geç oldu. Fakat sonunda kendilerine geldiklerinde Lando’ya karşı samimi ama mesafeli olduklarını görmek beni mutlu etti.

“Eh, içeri buyurun. Shaw, fazladan bir konuk beklemiyorduk ya, neden masaya bir tabak daha koymuyorsun?”

Böylece hepimiz masaya oturup birbirimizi daha iyi tanıyabiliriz.” Margot’nun önerisi, geçmişî deşmeye başlama-
dan önce herkese bu şoku biraz sindirmek için bir şans
verdi. Açıkçası, bu konuda böyle sakın davranıyor olma-
sından dolayı şaşkındım.

Hep birlikte masaya oturduk. Koca elini bacağıma ko-
yup masanın altından sıktığında, kirpiklerimin arasından
Rome’a baktım.

“Sürekli her şeyi mükemmel hâle getirmeye çalışıyor-
sun, değil mi Bücür?”

Ona göz kırptım ve çok daha küçük olan elimi onunki-
nin üstüne koydum.

“Hayır, fark ettim ki her şeyi kusurlu hâliyle seviyo-
rum; ama senin için işleri kolaylaştırma şansım varsa, bu-
nun için ne gerekiyorsa yapacağım.”

Brunch aslında keyifli geçti. Lando ilginç ve cana yakın
biriydi. Remy’den bahsedildikçe her kelimesinden, yü-
zündeki her ifadeden, Rule’un ikizini gerçekten ne kadar
çok sevdiği kolaylıkla anlaşıyordu. Bunu görmek üzücü
ama yine de güzeldi. Ayrıca, Rome’un ailesinin onu çok
özlediği ve inatçılığı yüzünden üzüntü yaşadığı da orta-
daydı. Onu yalnızca ailenin sevilen bir üyesi olarak görü-
yorlardı. Sanırım brunch devam ettikçe Rome da bunu
anladı. Shaw’ın masayı toplamasına yardım ettim ve mut-
fakta kimseye çaktırmadan birbirimize bir beşlik çaktık. O
sırada Rule’un nihayet şunu sorduğunu duydum:

“Neden bilmemizi istemedi? Annemle babam anla-
mıştı, ama yine de Rome’a ya da bana söylemek istemedi.
Neden?”

“Remy sevmeyi seçtiği kişiye göre tanımlanmak istemi-
yordu. Rome kahramandı, sen de yaramaz cocuktun. En

büyük korkusu ‘eşcinsel kardeş’ diye bilinmekti. Bunun yüzünden geceleri uyuyamıyordu.”

“Bizim onu basmakalıp yargılara göre değerlendirmeye ya da belli bir kalıba sokmaya çalışmayacağımızı biliyor olmalıydı. Onu seviyorduk.”

Lando başını iki yana salladı. “Bunu öğrenirseniz ilişkilerinizin değişeceğine inanıyordu. Onu gizlenmeden yaşamaya zorlamanızdan ve Rome’un da çölde hayatta kalmaya odaklanması gerekirken, onun için endişelenmesi yüzünden başına kötü bir şey geleceğinden korkuyordu. Yanlış yönleri olsa da, kendince sebepleri vardı. Doğru şeyi yaptığına inanıyordu ve hepsini sevgisinden yaptı.”

“Tüm bunlar bana kardeşimi hiç tanımamışım gibi hissettirdi.” Rome’un sesi kontrolsüzdü ve içimden ona sarılmak geldi. Fakat bunu kendi başlarına aşmaları gerekiyordu.

“Niye? Hâlâ komik, nazik, zeki ve hayatımda tanıdığım herkesten daha sevgi doluydu. Yatağa kiminle girmeyi seçtiğini öğrendiğiniz zaman bunların hiçbirisi değişmiyor ki. Sen onun kahramanıydın, Rule diğer yarısıydı ve Shaw da en yakın dostuydu. Hepiniz için böyle hissediyordu. Eşcinsel olsa da olmasa da yine böyle hissedirdi.”

Oğlanlar sessizliğe gömüldü ve Dale araya girmeye karar verdi.

“Peki ya sen? İkiniz belli ki bir süredir ciddi bir ilişki yaşıyordunuz. Sen onun günlük hayatının bir parçası olmamaya nasıl dayandın? Cenazede bile yoktun.”

Lando’nun yakışıklı yüzündeki bütün renk kaçtı ve yüz ifadesinde acı belirdi. Karşımızdaki, Remy Archer’ı kaybetmenin acısını en az ailesi kadar derinden hisseden genç bir adamdı.

“Bundan bıkmıştım. Kim olduğum ve hayatımı nasıl yaşadığımla ilgili hiçbir zaman bir sorunum olmadı. Ailem bana fazlasıyla destek oluyordu. İlişkimizi gizli tutmak istemesinin sebeplerini anlasam da, bu hiç aklıma yatmadı. Kazanın olduğu gece ona ültimatom verdim. Ya beni ya da sırrımı seçecekti, sırrını seçti. Çok kötü kavga ettik ve telefonu suratıma kapattı. Ona söylediğim son şey, ‘Umarım hayatının geri kalanında sırlarınla mutlu olursun,’ oldu. Özür dilemek, işleri düzeltmek için bir şansım olmadı. Bugün bile bundan pişmanlık duyuyorum. Beni sevdiğini, birlikte olmamız gerektiğini ve söylediklerimi asla geri alamayacağımı biliyorum.”

Anlattıkları o kadar tanıdıktı ki, Rome’un istemsizce ırkıldığını gördüm.

“Aslında cenazeye gittim. Arkada oturdum. Tabuta yaklaşmak istedim ama çok zor geldi. Shaw anma konuşmasını yaparken ayrıldım.”

Tüm bunlar çok üzücüydü. Ortamı keder ve kayıp hissi kapladı. Rome’un yanına gidip arkasından boynuna sarılma isteğime karşı koyamadım. Kulağının arkasından öptüm ve uzanıp elini tuttum, kolumun üzerinde gezdirdim.

Lando boğazını temizledi ve sandalyesini geriye itti.

“Sizi sevdiğini hepinizin bilmesi lazım. Archer ailesine dâhil olmaktan, sizin oğlunuz ve kardeşiniz olmaktan gurur duyuyordu. Sürekli sizden bahsederdi ve gerçekten doğru şeyi yaptığını düşünüyordu. Ona son sözlerimizi söyleme şeklimize dair hepimizin pişmanlıkları olsa da, içten içe biliyorum ki sırrının sizi böyle parçalamasına çok üzülürdü. Hepimizin onu affedip olanları unutmaması ve hayatına devam etmesi lazım. Remy’nin hatıraları bunu hak ediyor. Şimdi, müsaadenizle, şehre dönmem lazım.

Benim de birkaç saat sonra kendi ailemle yemek planlarım var.”

Shaw kalktı ve gidip ona sarıldı.

“Geldiğin için sağ ol. Ben hemen anahtarlarımı alayım.”

Rule da kalktı. “Ben de sizinle dönebilir miyim?”

Lando ağır çekimde yutkundu. “Sanırım bu çok hoşuma gider.”

Dale boğazını temizledi ve genç adamın elini sıkamak için kalktı.

“Evlat, ne zaman istersen seni ağırlamaktan mutluluk duyarız.”

Margot, bütün sohbet boyunca sessiz kalmış olsa da, başını salladı.

Masada sadece biz ve Rome’un annesiyle babası kalana kadar kucaklaşma ve vedalaşma faslı devam etti.

Rome’un annesi bana, Dale de Rome’a bakıyordu. Çok garip bir ortam olabilirdi ama onun yerine, arkası yüklerle dolu devasa bir kapı çarpılıp kapanmış gibi hissediliyordu.

“Cesur bir hamleydi, küçük hanım.” Margot’nun ses tonu pek de beni takdir edermiş gibi değildi, ama öfkeli de sayılmazdı.

“Cesur bir insanımdır, Bayan Archer.”

Dale yumruğunu masaya vurdu ve başını geriye atarak güldü. “Rule’un brunch’ta yaptığı soytarılıkları hiçbir şey geçemez diye düşünürdüm, ama bu... Bu tam anlamıyla başardı.”

Rome ayağa kalktı ve beni kaldırıp omzunun üzerine yerleştirdi. Popoma bir şaplak attı ve beni ön kapıya doğru taşımaya başladı. Beni indirmesi için ona bağırdım. Daha ilk tanışmamızda ailesinin evinden çıkmak için uygun bir yöntem değildi bu, ama o sadece güldü ve omzunun üze-

rinden, “Ben işi daha da ileriye götürebilirim. Cora hamile. Bir bebeğimiz olacak. Brunch için teşekkürler, haftaya görüşürüz!” dedi.

Annesinin çığlık attığını, babasının küfrettiğini ve ikisinin birden beni geri getirmesi için Rome’a bağırdığını duydum. Fakat Rome çoktan kapıdan çıkmıştı. Kamyonetin yanında beni yere bıraktı ve sırtım kamyonetin ısınmış metal yüzeyine tamamen yapışana kadar bana yaslandı.

“Baş belasısın.”

Kollarımı boynuna doladım ve dudaklarımı onunkilerle buluşturana kadar onu aşağı çektim. Saçları normalden uzundu. Ben de parmaklarıma değen koyu renk tutamları okşadım.

“Ama benim için kesinlikle değer.”

Beni yeniden öptü. Dili benimkine değdiğinde yüksek sesle inlememek için kendimi tutmaya çalıştım.

“Aynen öyle, Bücür. Aynen öyle.”

12

Rome

Ellerimi Carhartt tulumumum arkasına sildim ve içki deposunda etrafıma baktım. Yeni kurduğum raflar harika görünüyordu, her yer tertemiz ve düzenliydi, tek bir şişe ya da fıçı bile yanlış yere konmamıştı. Brite'ın aylar önce bana verdiği listede kalan son görev buydu. Barın geri kalan kısmı bitmişti. Boyanmış, cilalanmıştı; yepyeni görünüyordu ve yeni neslin bir parçası olmaya hazırdı. Müdavimler hâlâ gün boyu en sevdikleri yerde oturuyordu. Fakat yepyeni bir kalabalık da vardı, taze kan kapıdan içeri doluyordu. Son zamanlarda sessiz kaldığı ve bir yerde yakalamak daha zor olduğu için, Brite'a kazançtaki değişikliği soramamıştım. Soygun olayından beri akşam bar yoğunlaşmadan kaçıyor, Asa'yla ikimizi işin başında bırakıyordu. Bunun benim için sakıncası yoktu, ama bütün bu düzenlemelerden dolayı daha heyecanlı görünmemesi garipti.

Kapı açıldığında alet edevatı alet çantasına dolduruyordum. Burası çok büyük bir depo değildi. O yüzden benim koca cüssem ve Brite'ınki arasında hareket edecek pek bir yer kalmıyordu. Boş bir Fat Tire fıçısının üstüne oturup

bana da aynısını yapmam için işaret ettiğinde kaşlarımı çattım.

“Her şeyi bitirdin mi?”

Beyzbol şapkamı alnıma doğru indirdim ve ciddiyetle başımı salladım. Yaptığım işle gurur duyuyordum. Onun için burayı hayata döndürdüğümü hissediyordum, ama yoluma üzülerek devam edecektim. Sadece buradan sonra gidecek doğru dürüst bir yerim olmadığı için de değildi bu.

“Galiba öyle.”

Başını salladı ve güçlü ellerinden biriyle omzuma vurdu. Baskısı altında homurdanmamaya çalıştım.

“Mekân harika görünüyor, evlat. Çok iyi iş çıkardın. Senin gibi birinin savaşta bana liderlik etmesinden onur duyardım, Rome. Umarım bunu biliyorsundur.”

Ona öylece baktım. Bir askerden diğer bir askere gelebilecek epey ciddi bir iltifatı bu.

“Sağ ol. Dört Temmuz’da buraya denk gelmeseydim bana ne olurdu hiç bilmiyorum.”

Burnundan güldü ve sakalını sıvazlamak için elini çekti. “Sana bir şey olmazdı, evlat. Senin gibi bir adam... Evren iyileri kollar, Rome.”

Buna katıldığımdan emin değildim ama beni böyle gördüğü için minnettardım. Ona bu duygusal konuşmanın sebebini soracaktım ki, sorusuyla beni şaşırttı.

“Hey, üzerinde bir yüzlük var mı?”

Ona şaşkınca gözlerimi kırıştırdım ve arka cebimden cüzdanımı çıkardım.

“Evet, niye ki?”

Ben ona parayı uzatana kadar bekledi, sonra ayağa kalk-

tı. Neler olduğu konusunda kafam karışmış olduğu için ben de onu takip ettim. Aramızda tam olarak adlandıramadığım garip bir hava vardı. Brite veda eder gibi elini uzatınca gerginliğim biraz daha arttı.

“Rome, bu dünyada yeterince iyi adam yok. İnandığı şeyler için savaşan, başkalarının iyiliği için fedakârlık yapmaya hazır adamlar çok az. Bu yaz seni izledim, Gazile-ri ve seni kovalayan kâbusları nasıl idare ettiğini gördüm. Arada bir dağılmış olabilirsin ama kaya gibi sağlam bir gençsin. Dünyada barımı ve müşterilerimi emanet etmeye güvenebileceğim başka kimse yok. Bu yaz buraya kalbini ve ruhunu verdin. Bunu hak ettin.”

Ne dediğinden hâlâ emin olmadığım için ona bakmakla yetindim. Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve onu ısrarla izledim. Yüz doları havaya kaldırdı ve şov yapar gibi katlayıp kendi cüzdanına koydu. Delici bakışları beni olduğum yere kilitledi, kararlılığı sarsılmazdı.

“Bar’ı almış oldun. Tebrikler. Bu haftanın sonuna kadar evrakları sana yollarım.”

Küfrettim. Konuşma bu şekilde sonlanmış gibi ön kapıdan çıkmaya hazırlandığı sırada uzanıp onu yakaladım.

“Bu ne be şimdi?”

İç geçirdi ve bana bakmak için döndü.

“Çok yaşlıyım. Ailem paramparça. Buradaki görevimi tamamladım. Senden bir iki yaş küçükken, ciddi şekilde peş peşe gelen kötü günlerden sonra bu bara girdim. Barın arkasındaki adam canıma okudu, beni toparladı ve yakın zamanda mekânı düzenlemem için eşek gibi çalıştırdı. Hava Kuvvetlerinden emekli bir albaydı ve hiçbir şeyimden etkilenmezdi. Kendimde kalan her şeyi bar için ortaya

koyduğumda, benden yirmi dolar istedi. Sonra bir baktım ki bar sahibi olmuşum. Ne yapacağımı, nereye gideceğimi bulmak zorunda kalmadım. Burası benim evim oldu. Senin de buraya iyi bakıp gereken saygıyı göstereceğine güveniyorum.”

Öylece bakakaldım. Şaka yapıyor olmalıydı. Söylediklerinin hiçbirine nasıl karşılık vereceğimi bilmiyordum.

“Asa’yı yanında tut. O çocuk barın arkasında güzel işler yapıyor. Darce da mutfakta kalsın, işini biliyor. Soygun konusunda endişelenme. Kederin Oğulları’nın lideri Torch’la konuştum, elinde bir sorun olduğunun farkında. Motorcuların adaleti yanında polis teşkilatı çocuk oyuncağı gibi kalır.”

Başımı iki yana salladım ve ellerimi arka cebime soktum.

“Kafama şişe geçiren adam mı? Sence burayı soyan o muydu?”

“Evet. İşinin bittiğini de sanmıyorum. Bir motorcu kulübüne girme şansını kaybetmek epey büyük bir olay. Önüne çıkan her şeyle baş edebilirsin, Rome. Bar, bebek, kendini kaptırdığın o ateş parçası... Bunlar, fedakârlıklarla dolu bir hayat yaşamının karşılığı. Her şeyini başkaları için ortaya koydun, evren de sana borcunu bu şekilde ödüyor. Hepsini hak ettin, evlat. O yüzden suçluluk duymayı bırak ve tadını çıkar.”

Nutkum tutulmuştu. Başımı eğdim ve sanki tüm hayatımı içinde tutuyormuş gibi gelen bir nefes verdim.

“Brite...”

“Hayır, evlat. Teşekküre gerek yok. Paranı istemediğim gibi, minnettarlığını da istemiyorum. Doğru olan bu.

Senin için ve bu bar için olması gereken bu. Birbirinize ihtiyacınız var, evlat.”

“Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Güzel, çünkü ağzını açtığın çoğu zaman seni yumruklayasım geliyor. Bana ihtiyaç duyacağından değil ama ben de buralarda olacağım evlat.”

Sersemliği üzerimden atamadan, onun peşine takılıp depodan çıktım. Bir şekilde minnettarlığımı, büyük takdirimini ifade etmeye çalışacaktım; fakat Asa bir anda kafasını köşeden uzattı ve bana seslendi.

“Rome, dışarı çıkman lazım.”

Dikkatimi ona çevirdim ve kaşlarımı çattım. “Ne?”

Bana bakarak sarı kaşlarından birini kaldırdı ve somurttu.

“Park yerine gidip kamyonetine bir bakman lazım.”

Brite’la bir an bakiştık ve arka kapıdan çıktık. Botlarımın asfalta basmasıyla birlikte, Asa’nın bahsettiği şeyin ne olduğunu kolayca anladım.

Büyük dört çeker yan tarafa doğru eğilmiş, ön cam parparça olmuş, ön ve arka farların tamamı patlatılmıştı ve birisi tüm gövdeyi beyzbol sopasından geçirmiş gibi görünüyordu. Pahalı ama ezilmiş, kırmızı bir ton balığı konservesine benzemişti.

Ben çok içinde sessiz kalırken Brite küfretti.

“Polisi aramamı ister misin?”

Asa’nın aksanı normalden daha ağırdı. Arkamdan geldiğini duymamıştım bile.

“Yok. Geçen gün seni kıştıran adamla aynı kişi olduğundan eminim. Bana öfkeli, şimdi de mesaj vermeye çalışıyor.”

“Bu mesajı yanlış anlamak oldukça zor, Rome.”

Aynı fikirde olduğumu belirterek başımı salladım. “Haklısın.” Göz ucuyla ona baktım. “Bu arada, bar müdürlüğüne terfi etmiş bulunuyorsun.”

Asa biraz geriledi, Brite ise kahkahaya boğuldu.

“Ne?”

“Görünüşe göre artık Bar’ın sahibi benim, ama yakında çocuğum olacak. O yüzden her an burada olamam. Arkamı kollayacak birine ihtiyacım var ve ben de seni seçiyorum.”

O kehribar rengi gözler kısıldı. Söylediklerimin doğruluğunu tartmaya çalıştığını görebiliyordum.

“Bunu yapabileceğime güveniyor musun?”

Omuz silktim ve çekici çağırma için cebimden telefonumu çıkardım. “Güvenmemem için bana bir sebep vermediğin sürece sana güvenirim, Asa. Eğer bana kazık atmaya bu kadar hevesliysen, adam öldürmenin kaç çeşit yöntemini bildiğimi hatırlamak isteyebilirsin.”

Yutkundu ve yeniden bara girmek için döndü. “Teşekkürler, Rome. Daha önce kimse bana önyargısız yaklaşmamıştı.”

Brite kamyoneti işaret etti. “Kulüpteki çocukları aramamı ister misin?”

“Evet, ama o küçük pisliği önce ben ele geçirirsem ortada ayar çekecekleri pek bir şey kalmayacağını da iletmek isteyebilirsin.”

Karşılıklı güldük ve Brite bana elini uzattı.

“Sağ ol, Brite.”

“Lafi bile olmaz, evlat. Eve bırakmamı ister misin?”

Cooper’ın içine sığışma rezaletinden kurtulmak için bu teklifini kabul ettim. Beni Cora’nın evine bırakmasını istedim. Bu arada barı devretmesi konusunda konuşmayı

reddetti. Benim için hâlâ hayatımı değiştirecek bir gelişme olsa da, görünüşe göre bu konu onun kafasında kapanıp gitmişti. Yapacak bir iş, zamanımı ve geleceğimi adayabileceğim bir uğraş bulmak, eve döndüğümünden beri en büyük korkumdu. Brite, o özverili tek hareketiyle bütün korkumu yıkmıştı. Bu harika bir şeydi. Bana bunu defalarca söylemiş olsa da, bunu gerçekten hak ettiğimden hâlâ emin değildim.

Cora'nın evine girdim. İçerisi her zaman aynı Cora gibi çok aydınlık, çok neşeliydi. Jet ya da Ayden'i göremedim ama sevgilim mutfaktaydı. Kızın biri avazı çıktığı kadar bağırmasa müzik olabilecek bir şeye eşlik ediyordu.

Mutfağı salondan ayıran uzun bar tezgâhına dayandım ve ocakla lavabo arasına dans edişini öylece seyrettim. Kısa saçlarını bugün düzleştirmişti. Kısa, kırmızı, fırfırlı ve kabarık bir etek giymişti; punk-rock bir masalın prensesine benziyordu. Hamileliğini belli etmeye daha yeni başlamış, karnındaki belli belirsiz şişliğin üzerinden akan, bol bir bluz giymişti. Kolundaki çiçeklerle bacağındaki su ve ateş dövmesi canlı ve egzotik görünüyordu. Eve gelip ondan başkasını bulduğumu hayal bile edemiyordum. Ona âşıktım. Bu kadar basit.

“Ne yapıyorsun?”

Ufak bir çığlık attı ve dönüp bana baktı. Gözleri kocaman olmuştu, bir eli göğsündeydi.

“Ödümü kopardın. Ne yapıyor gibi görünüyorum? Jimnastik mi? Yemek yapıyorum işte.”

Arkasından yaklaşıp kollarımı beline doladım. Bir avcumu karnına koydum ve parmaklarımı iyice açtım. O da küçücük ellerinden birini benimkinin üstüne koydu, başparmağıyla elimi süsleyen yara izlerini okşadı.

“Yemek yapabildiğini bilmiyordum.”

Burnundan güldü ve kollarım arasında dönüp kollarını boynuma doladı. Bana sarılmak için parmak uçlarında yükselmek zorunda kalacak kadar kısa olması hoşuma gidiyordu. Böylelikle eteği iyice yukarı çıkıyor, kıvrımları da bana doğru dayanıyordu.

“İleri seviye gurme yemeği sayılmaz ama zehirlenmeyiz de. Motoru ya da kamyoneti duymadım, nasıl geldin?”

“Brite bıraktı.” Sırtı tezgâha değene kadar onu geriletтім. “Ufak bir araç sorunu yaşadım da.”

Soluk renkli kaşlarını çattı ve onu belinden tutarak kaldırıp tezgâha oturttuğumda hafiften bağırdı. Bacakları anında ayrıldı, ben de ikisinin ortasına yerleştim. Bana bakan gözlerinin içi gülüyordu, ama başparmağımı narin hatlı çenesinde gezdirdiğimde hemen ciddileşti.

“Cora.”

Ensemi kavradı ve bilekleriyle belime tutunacak şekilde bacaklarını kaldırdı.

“Rome.”

“Brite bugün bana Bar’ı sattı ve sana âşığım.” Geleceğimin özeti buydu, başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Güzel yüzünde gözleri kocaman oldu ve ağzı küçük bir “O” şeklinde açıldı. Beni çevreleyen bacakları gerildi; fakat bu, âşık olduğumu söyleyerek patlattığım bombadan çok, tamamen çamaşırına ulaşma niyetiyle eteğinin altına doğru ilerleyen ellerimden kaynaklanıyor da olabilirdi.

“NE!”

Dudaklarına bir öpücük kondurdum ve onu kalçalarımın hafifçe dürttüm. Böylece çamaşırın dantelli kenarına parmağımı geçirip, kalçalarından ve desenlerle süslü bacaklarından indireceğim kadar alan yaratmış oldum. Ça-

buk sinirlenen ve zeki kişiliğiyle büyük bir tezat yaratan bedeni her zaman yumuşacık ve p r zs z d . Danteli arka cebime sokuşturdum ve bluzun yakasının aşağı kaydığı yerden omzunu öptüm. Tadı hep şeker gibi ydi.

“Artık bar sahibiyim ve seni sonsuza kadar istiyorum.”

“Rome.” Nefes nefeseydi, ses tonunun ardında yatan korkuyu duyabiliyordum. Henüz o noktada olmadığını biliyordum. Hâlâ eski günlerindeki o serseriden kaynaklanan  kinceleri vardı ve saçma sapan  ıldışışım yüzünden, bunu ona bir daha yaşatmayacağımdan emin olamıyordu. Fakat o noktaya gelecekti. Bundan hiç şüphem yoktu. Ayrıca, başka bir seçenek düşünülemezdi; benim için son nokta Cora’ydı.

Ona bakarak başımı iki yana salladım ve eteğinin ucunu bileklerimin üzerine kaldırarak ona sırtttım.

“Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin, Bücür. Ben sadece bunun benim için ne anlama geldiğini, bir daha hiçbir yere gitmeyeceğimi bilmeni istiyorum. Sana bunun için söz veriyorum. Ne kadar uzun sürerse sürsün, bunu sana kanıtlayacağım.”

Kafasını kaldırıp bana baktığında gözleri ışık saçıyordu. Gözlerindeki açık renkten koyu renge geçen milyonlarca soruyu görebiliyordum, ama ciddi olduğumu göstermek için eğilip onu öptüğümde beni itmedi. Parmakları başımın arkasındaki saçlara sımsıkı tutundu ve bacaklarıyla beni kendine yaklaştırdı. Ona gömülmek, bu anı ve yüzündeki ifadeyi sonsuza kadar hatırlamak istiyordum. Geleceğim nasıl görünürse görünsün, merkezinde Cora olduğu sürece bilinmezliklerle bile başa çıkabileceğimi biliyordum.

 p c ğ  kendimi iyice kaptırıyordum. Dilim ağzında,

bir elim bluzunda ve sütyeninin altında, diğeri de keme-
rimin tokasıyla uğraşmaktaydı. O sırada Cora da tezgâhın
üzerinde, önümde kıpırdanıp kıvranıyordu ki fırının za-
manlayıcısı gürültüyle öttü. Bunun üzerine Cora başını
aniden çevirdi, soluklanmaya çalıştı. Bakışlarında biraz
sersemlik ve benimkiyle denkliğinden emin olduğum bir
alev dalgası vardı.

“Yanacak, çıkarmam lazım.”

Ona şehvetle baktım. “Bende çıkarman gereken daha
sıcak bir şey var.”

Vurgulamak için pantolonumun ön kısmındaki şişliğin
yerini ayarladım ve deli gibi gülmeye başladı. Hazırladığı
karışımı fırından çıkarmak için eğildiğinde, onu yakalayıp
mutfak zeminine yapıştırmak ve kırmızı kumaşın altında-
ki küçük çıplak poposuna abanmak için duyduğum isteği
zor bastırdım. Bu kızdan asla ama asla bıkmazdım. Bunu
ruhumun derinliklerinde hissediyordum.

Cam fırın kabını ocağın üstüne bıraktı ve düğmeleri çe-
virip kapattı. Fırın eldivenini bir kenara fırlatıp bana doğ-
ru döndü. Üzerime atladığında şaşkınlıkla homurdandım.
Onu çıplak poposundan yakaladım ve göz göze gelebilece-
ğimiz şekilde kaldırdım.

“Böyle iş pantolonun ve botlarınla tamirci havasınday-
ken beni mutfakta yiyip bitirme fikrin ne kadar seksi olsa
da, Ayden her an kapıdan girebilir. Jet’le ikisini bazen uy-
gunsuz pozisyonlarda yakalamış olabilirim, ama bu benim
yaşamak isteyeceğim bir durum değil. Beni yatağa götür,
Koca Adam.”

Onu evin arka tarafına, odasına doğru taşıdım. Yatağa
bıraktığımda, ellerimi başının iki yanına koyarak üzerine

eğildim. Neredeyse burun burunaydık ve bana gülümseyerek bakıyordu. O anda dünyamdaki her şeyin yolunda olduğunu biliyordum.

“Kendimize bir ev bulmalıyız.”

“Anlamadım?”

Yukarı doğru uzandım ve tek elimle tişörtümü çekip çıkardım.

“Eğer seni mutfakta, kanepede, lanet olasıca salonun ortasında istiyorsam, birine yakalanma derdiyle uğraşamam. Yetti canıma, Cora. Kendimize ait bir eve ihtiyacımız var.”

Henüz beni sevdiğini söylemeye hazır olmayabilirdi ama benimle uzun vadede bir arada olma fikri o kadar korkutucu olmamalıydı; çünkü eteğini aşağı indirdiğim sırada kalçalarını kaldırdı ve bluzunu çekip çıkarmama itiraz etmedi. Karnındaki belli belirsiz şişliği öptüm, o da parmaklarını saçlarıma geçirdi. Bebeğimizi örten hassas bölgeyi yalayıp geçtiğim sırada iç geçirişini dudaklarımda hissettim.

“Pekâlâ, Rome. Kendimize ait bir eve ihtiyacımız var.”

İçimden zafer çılgılığı atmak geldi, ama şimdi dikkatim bacakları arasında kıvrılmış güzel pembeliklerdeydi. Bacağının üst kısmındaki ateş dövmesini yalayarak geçtim ve ağzıma doğru titrediğini hissettim. Kızların aşağılarına inmek pek de çaba gerektiren bir şey olmamıştı hiç. Onları havaya sokup işe koyulmak ve onların ihtiyaçlarına daha fazla özen göstermediğimden dolayı pislik gibi hissetmemek için kesin bir yöntemdi. Cora’yla ise durum hiç böyle değildi. Belki o benimle her zaman çok ilgilendiği için, belki onu öncekilerden daha fazla önemsendiğim içindi bu. Belki de yumuşak ve istekli teniyle, dilimde dönüşü tam

bir ziyafet olan sert metalin yarattığı tezattan kaynaklanıyordu.

Adımı sayıkladığını hayal meyal duydum ve saçımdayki ellerinin gittikçe sabırsızlandığını hissettim. O halkaya dilimle vurup, klitorisinin ucunu da dişimle yakaladım. Cora küfretti ve suratıma doğru kıpırdandığı sırada kalçalarını olduğu yerde tuttum. Ilık sıvı ve titreyen tenden ibaretti. Bacaklarını bana doğru huzursuzca kıpırdatıp duruyordu, kasıklarımı tekmelememesi için kenara çekilmek zorunda kaldım. Ona doğru güldüm. Artık onsuz yaşamayacağıma karar verdiğim o piercingi insafsızca çekmeye devam ederken, dilimi içeri doğru itip döndürdüm. Onu zirveye ulaştırmak yalnızca bir dakika sürdü ve o noktaya ulaştığında, gördüğüm en güzel şey olduğuna yemin edebilirdim. Periden çok, âşığının tam anlamıyla kendinden geçirip tatmin ettiği bir kadın gibi görünüyordu.

Carhartt tulumumu çıkarıp botlarımdan kurtulmak için doğruldum. Tek niyetim sadece üzerine kıvrılıp içine gömülmekti, ama sırtüstü yatmam için ısrar etti ve üzerime çıktı. Oraya ait gibi görünüyordu. İsteddiği yerde tutabilmek için elini aletime götürdü ve tümüyle çöktü. Hazır ve istekli kayganlığı nefesimi kesti. Ellerimi başımın altına koyup iyice yerleştirdim ve bana ne isterse onu yapmasını izledim. Karın kaslarımı birbirinden ayıran hatları parmaklarıyla takip etti, iki kalçamın da yan tarafındaki çukur kısmında elleriyle kavis çizdi. Şımarık bir sırıtişla bana baktı ve kendini hafifçe yukarı kaldırdı, sonra da işkence eder gibi bir yavaşlıkta geri indi.

“O piercing çıktığında bunun iki katı çaba harcaman gerekeceğini biliyorsun, değil mi?”

Cevabım bir homurtu şeklinde çıktı çünkü içteki tüm o narin titreşimlerle beni sıkıyordu. Böyle bir şey mümkünse, penisim daha da sertleşti ve daha da şiddetle attı. Tek elimle göğüslerinden birini kavradım, büzülmüş ucuna başparmağımla pek de nazik davranmadan bastırdım. İçine bir nefes çektiğini gördüm ve üzerimde ileri geri sallanışı hızlandı.

“Sonra yeniden takabilirsin ama, değil mi?” Bir elini aramıza doğru uzatıp, tırnaklarını hafifçe hayalarımından geçirdiği için yüksek sesle küfrettim. Daha fazla uyarılmaya ihtiyacım varmış gibi. Parmaklarımı saçlarından geçirdim ve alt dudaklarını ağzıma alıp emebilmek için onu aşağı çektim.

“Hoşuna gidiyor, değil mi?” Bu kelimeleri ağzıma doğru fısıldadı ve ona kıs kıs güldüm. Her erkek, onu yatakta da yatağın dışında da bu kadar mutlu eden bir kız bulabilmeli.

“Seninle ilgili her şey hoşuma gidiyor.”

Sırtını büktü ve göğüslerinin hassas şişliğini okşayan ellerimin üzerine kendininkileri koydu. Başını arkaya atıp adımını sayıkladı; bacaklarımı biraz daha ayırarak onu açmam ve hareketlerine daha fazla temas sağlamamla, sayıklaması inlemeye dönüştü. Bazen aramızdaki boy farkı tam anlamıyla lehime işliyordu. Onu iyice açıp doldurmak, her şeyi benim için çok daha güzelleştiriyordu. Gözlerinin arzusuyla dumanlanmasından, bunun onda da tam anlamıyla işe yaradığını görebiliyordum.

Yumuşak ve sertin karşılıklı ileri geri hareketi, halkanın şişliğe sürtünüşü, çiçek dövmelelerinin yara izleriyle kaplı vücudum üzerinde parıltısı karşı konulmazdı; zirveye beraber ulaştık. İçimden onu sevdiğimi haykırmak, karşıma

çıkan en güzel şey olduğunu söylemek geliyordu, ama onu bugün hâlihazırda korkuttuğumdan daha fazla panikletmek istemedim. Üzerime yığıldı, göğsümde kalp atışlarının düzene girmeye başladığı yere bir öpücük kondurdu. Tek elimi sırtında bir aşağı bir yukarı gezdirdim ve benimle birlikte titrediğini hissettim.

“Baş belasisın.” Sesine yayılan kahkaha bulaşıcıydı, ben de onunla birlikte güldüm. Bu da ikimizin birden ani bir nefes almasına sebep oldu çünkü hâlâ fazlasıyla samimi şekilde birleşmiş durumdaydık.

“Benim için değer.”

Kafasını kaldırıp bana baktığında gözleri tüm o renklerle parlıyordu. Çeneme ufak öpücükler kondurdu ve serçe parmağını benimkine doladı.

“Bunun farkına varmanın vakti geldi de geçiyor. Şimdi, Bar’ın sahibi olmanın tam olarak nasıl gerçekleştiğini anlat bakalım.”

Ben Brite’in çılgınlığını ve beni kendimden kurtarmakta kararlı bu kadar çok insana sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu açıklamaya çalışırken, çıplak ve yayılmış hâlde yatakta kaldık. Sıra akşam yemeğine geldiğinde, yemek çoktan buz gibi olmuştu. Fakat yine de yediğim en güzel şeydi, çünkü bunu Cora pişirmişti ve yakında kendimize ait bir evde onu tamamen kendime saklayabilecektim. Mutluluk benim net bir şekilde hatırladığım bir duygu değildi; ama bu his öyle kuvvetliydi ki, erkeklerin bunun için neden savaşa gittiğini, neden ölümüne mücadele ettiğini anlayabiliyordum.

13

Cora

Geç kalıyordum. Bensiz açmaları gerekeceğini haber vermek için dükkândaki çocukları çoktan aramıştım. Sevimli, simli düz ayakkabılarımı giymek ve Rome'un elleri yüzünden tamamen tepeye dikilip kontrolden çıkmış saçlarımı yola getirmek için acele içinde koşturuyordum. Rome gün doğarken kalkmış ve Ayden'la koşuya çıkmıştı. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum. Şok edici haberi, uyduruk akşam yemeğimiz ve beş dakika televizyon izlememizin ardından bu kadarının yeterli olduğuna karar vermiş ve beni gecenin geri kalanı için yeniden yatağa götürmüştü. Ağrı içindeydim, tam anlamıyla yorgun düşmüştüm ve feci şekilde korkuyordum.

Ayden'ın onu bırakma teklifini kabul etmişti, böylece beni uyandırmasına da gerek kalmamıştı. Daha doğrusu bana söylediği buydu, ama Cooper'a binmektense her yere katır üstünde gitmeyi tercih edeceğinden emindim. Onun bana olan sevgisine karşılık, aynı şekilde sevdiğim yönlerinden yalnızca biriydi bu. Sadece bunu ona söyleyemedim.

Aşk beni bir kez paramparça etmişti. Beni gerçek dışı beklentiler içine sokmuş ve fazlasıyla derinden değiştirmişti. Jimmy için hissettiklerim, Rome Archer'ın bende uyandırdığı müthiş duygularla kıyaslanamazdı. İri, aksi asker benim haberim bile olmayan yerlerde bulunmuştu. Onunlayken içim hislerle doluyordu ve ona nasıl hissettiğimi söylersem, hepsinin dışarı taşmasından ve ikimizin de bu pisliğin nasıl temizleneceğini bilemeyeceğinden gerçekten korkuyordum. Onsuz olmak istemiyordum, ama kalbimi ona gümüş tepside sunmaya da hazır değildim.

Rome gibi bir adamın 'aşk' kelimesini kullanması etkiliyici bir durumdu. Rome'u Rome yapan her şey, güçlü yanları, özeni, sonsuza kadar yanında istediği kişinin ben olduğuma dair sarsılmaz inancı derken, kendimi tamamen ona bırakmam çok kolay olabilirdi. Sonunda işler yolunda gitmezse olabileceklerden o kadar korkuyordum ki kendimi bırakamıyordum işte. Tüm bunları kafamda çözmeye çalışırken Koca Oğlan'ın bana karşı sabırlı olmasını umabilirdim sadece. Zaten kafamda dönüp duran çok şey vardı; bebek, beraber eve çıkmamız, barı devralması, inanılmaz vücuduyla birlikte onun yüzünden yaşadığım seks sarhoşluğu... Bir kızın bunlar karşısında soluklanmaya ihtiyacı olurdu, ama benim buna fırsatım yoktu.

Tam kapıdan çıktığım sırada telefonum çaldı. Açma seçeneğim yoktu, babam arıyordu çünkü. Durup evin önündeki basamağa oturdum. Bacaklarımı önüme uzattım ve onunla bir ayı aşkın bir süredir konuşmadığımda gelen olağan sorgu için kendimi hazırladım.

"Selam baba."

"Beladan uzak duruyor musun bakalım, güzelim?" Babam huysuz, hiçbir zaman altta kalmayan bir adamdı ama

bana olan sonsuz bağıllığından bir an bile şüphe duymazdım.

Bir ay öncesine göre çok daha büyük olan göğüslerime ve daha önce hiç ama hiç sahip olmadığım göbeğe baktım.

“Pek sayılmaz.” Ona haberi nasıl vereceğimden tam olarak emin değildim. Jimmy’den sonra dağıldığımda, babam beni toparlamak için elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Fakat bir babanın kızı için düzeltmeyeceği bazı şeyler vardı ve kırık kalbi de bunlardan biriydi.

İç geçirdiğini duydum. “Düğünün iptal olduğunu duydu o zaman.”

Parlak ayakkabılarımın parmak uçlarını birbirine vurup karnımı okşuyor, onu yarım yamalak dinliyordum.

“Ne düğünü, baba?”

“Cora, bana azıcık bile kulak veriyor musun?”

“Evet. Sadece kafamda çok şey var. Burada işler başımdan aşkın. Ziyarete gelmelisin.”

Güldü. Gülüşü paslı tavaların birbirine çarpması gibiydi.

“Orada nefes alınmıyor, canım kızım.”

Haksız sayılmazdı. O yüzden gülümsedim ve telefonu yanağımla omzumun arasına sıkıştırdım.

“Biriyle tanıştım, baba.”

“Ah, Cora.”

Ona güldüm. “Hayır, baba, onu seveceksin.”

“Bundan şüpheliyim.” Kızının seks yaptığını asla kabullenmek istemeyen tüm iyi babalar gibi üfleyip püfledi.

“O farklı. Hiç Jimmy gibi değil. Hem de ordudaydı.”

“Bir askerle mi çıkıyorsun?” Sesi öyle kuşkuluydu ki, ciddi şekilde alınmam gerekip gerekmediğini düşündüm.

“Bir eski askerle çıkıyorum; ama ondan da öte, gerçek-ten iyi bir adamla çıkıyorum. O özel biri, baba.”

“Senin için tek istediğim de bu. Şimdi Jimmy de o kızla düğünü iptal etmişken, o küçük pislikle yeniden konuşmaya aklının kaymaması için yanında birinin olmasına sevindim. O it aynen bıraktığın yerde sürünmeye devam etsin.”

Neredeyse telefonu düşürecektim. Rome’la öyle meşguldüm, bebek konusuna ve bundan sonra ne yapacağıma karar vermek için uğraşmaya kendimi öyle kaptırmıştım ki; internette onu bir saniye için bile takip etmeyi bırak, Jimmy ya da düğünü bir kez bile aklıma gelmemiştii.

“Ne?”

Babamın iç geçirip alçak sesle küfrettiğini duydum.

“Görünen o ki, seni aldattığı küçük hanım onun izinden gitmiş. Jimmy kızı dükkândaki diğer sanatçılardan biriyle yakalamış. Seni ararken halana ulaşmış. Halandan ona aradan çok uzun zaman geçtiğini, köprünün altından çok sular aktığını söylemesini istedim. Bir dahaki sefere, başka biriyle hayatına devam ettiğini de söylerim.”

Hayatıma devam etmiştim. Jimmy geçmişimde kalmıştı ama bu durum kalbimin göğsümden fırlayacak gibi atmasına, kulaklarımın çınlamasına engel olmuyordu. Sıkıntımı belli eden bir ses çıkarmış olmalıydım çünkü babam iyi olup olmadığını sordu.

Düşüncelerimi yeniden düzene oturtmak için hızla kafamı sallamam gerekti.

“İyiyim, baba. Sadece geçmiş beklemediğim bir anda hücum etti.”

“Ama hayatına devam ettiğin için bunun önemi yok, değil mi?”

“Doğru.” Fakat bu konuda istediğim kadar özgüvenli konuşamamıştım. Derin bir nefes alıp yavaşça bıraktım. “Baba, ben hamileyim. Yani nefes alınsa da alınmasa da, bebek doğarken Denver’a gelmen lazım.” O benim tek ailemdi ve doğum için yanımda olmasına ihtiyacım vardı.

Açıklamamın karşılığı uzadıkça uzayan bir sessizlik oldu. Bana uzun mesafeden bir beşlik çıkmayacağını biliyordum, ama mutlak sessizliği de beklemiyordum.

“Baba?”

Boğazını temizledi ve konuşmaya karar verdiğinde sesi normalden de sert geldi. “Bundan memnun musun, güzelim?”

“Şaşırdım ve korktum, ama memnunum. Dediğim gibi, o iyi bir adam, baba. İkimizi de hayal kırıklığına uğratmayacak. Tamamen yanımda olduğunu söylüyor ve ona inanıyorum.”

“Yaşadıklarından sonra ona epey fazla şey teslim ediyorsun, Cora.” Babam her daim pragmatik bir denizci olmuştur. Keşke kontrolü bırakmaktan korktuğum için daha hiçbir şey teslim etmediğimi ona söyleyebilseydim. Korkaklık etmeyi bırakmamı ve teslim olmamı söylerdi o zaman.

“Biliyorum, ama ona güveniyorum.”

“Seninle gurur duyuyorum. İstedikim kadar konuşabilirim, ama hayatını yeniden kurman bambaşka bir şeydi. Bütün o kız işlerinin nasıl tatlılıkla idare edileceği konusunda hiçbir zaman bir fikrim olmadığını biliyorsun, ama seni düşündükçe sana daha iyi babalık etmiş olmayı diliyorum. Harika bir anne olacağını da biliyorum.”

Duygu yoğunluğundan biraz tıklandım ve ayağa kalktım. “Kimse mükemmel değildir, Amiral Ahmak. Sonuçta

ben hiç fena sayılmam, sen elinden geleni yaptın. Erkek olmalıydım ben.”

Bana burnundan güldü. “Erkek olmadığına şükret, o zaman bana öyle dediğin her seferinde canına okurdum. Bebek ne zaman geliyor? Uçak bileti almam lazım.”

Ona Mart sonunda olacağını söyledim ve burada olacağına yemin etti. Bana Rome’la ve nasıl hissettiğimle ilgili milyonlarca soru sordu. Telefonu kapatana kadar sessizce ağladığımı fark etmedim. Babamla karmaşık bir ilişkimiz vardı ama onu seviyordum. Böyle zamanlar yaşayana dek onu ne kadar özlediğimi unutuyordum. Aile önemliydi. İşte bu yüzden bu bebeğin mümkün olduğunca geniş bir ailesi olmasını sağlayacaktım. Yüzümü ovuşturdum ve aceleyle dükkâna koştum.

Kapıdan içeri daldığımda çocuklar çoktan müşterileriyle ilgilenmeye başlamıştı. Kafasını kaldırıp bana kaşlarını çatan ilk kişi Nash oldu.

“Rome’la yine bozuştunuz mu?”

Ona suratımı buruşturdum ve eşyalarımı masaya fırlatıp oturdum.

“Hayır. Ben hamileyim ve duygusalım. Ağladığım zamanlar olacak, her seferinde de Rome’un suçu olmayacak bu. O yüzden sakın ol biraz.”

Bana homurdandı ve müşterisine döndü. O sırada ben de bilgisayarı açtım. Kendi kendime bakmayacağımı, bakmamam gerektiğini söyledim ama tabii ki ilk yaptığım, Facebook’a girip Jimmy’nin profilini açmak oldu. Beklendiği gibi, dövmele sürtükle ikisinin bütün fotoğrafları silinmişti ve ilişki durumu da “nişanlı”dan “bekâr”a değiştirilmişti. Bu durum karşısında nasıl hissettiğimi kavrayamıyordum. Mutlu değil, üzgün değil, haklı çıkmış gibi değil; sadece

garip hissediyordum. Bu hoşuma gitmiyordu. Randevu sayfasına geçip, dükkân için kullandığımız özel mesajları elemeye başlayacaktım ki, içlerinden biri gözüme takıldı. Üstte benim adım vardı ve bir iki gün önce gönderilmişti.

Üzerine tıklayıp açarken vücudumun hareketsiz kaldığını hissettim ve gönderen kısmında Jimmy'nin gülümseyen yüzünü gördüm. Silmem gerekiyordu, bilgisayardan uzaklaşmam gerekiyordu. Bana ulaşmayı denemesi için çok uzun zaman geçmişti, çok fazla hasar yaşanmıştı. Fakat her şeye rağmen okumadan edemedim.

Cora. Yıllar geçtiğini ve beni affetmeni hak etmediğimi biliyorum. Fakat şunu bilmeni istiyorum ki, şimdi seni ne kadar incittiğini anlıyorum. Aynı şey benim de başıma gelince bunu görmezden gelmek zor oluyor. Ashley parmağında benim yüzüğümü taşıırken, Drake'le ikisinin arkamdan iş çevirdiğini dükkândaki herkes biliyordu ve kimse tek kelime etmedi. Sadece işleri düzeltmeye çalışmak istedim. Sen harika bir kız arkadaşsın, sana çok daha iyi davranmış olmam gerekirdi. Halan Denver'a taşındığını söyledi. Ben de Phil'in yanına gitmiş olabileceğini düşündüm. Dükkân güzel görünüyor. Eğer istersen, beni ara. Hatalarımı telafi etmeyi gerçekten isterim. Seni özledim.

E-mail adresi ve telefon numarası bırakmıştı ama "sil" tuşuna bastım ve ekrana öylece baktım. Eh, bu tam da beyne kısa devre yaptıracak bir şey değil de neydi ki?

"Şimdi ne oldu? Hayalet görmüş gibisin."

Sandalyede dönüp Nash'in meraklı bakışlarına karşılık verdim.

"Hiç kalbin kırıldı mı, Nashville?"

Bana hırlayarak müşterisini güldürdü.

"Bana bir daha asla öyle deme." Tam adını asla kullanmazdı ve bir başkası kullandığında da sinir olurdu. "Bu

arada evet, kalbim kırıldı. Hem de her erkeğin sevdiği ilk kız tarafından. Annem yani. Benim yerime o rezil herifi seçtiği an kalbimi kırdı.”

“Phil konusunda ne dedi? Onunla konuşmayı kabul etti mi?”

“Çok garip davrandı. Phil’in yetişkin bir adam olduğunu ve neler olduğu konusunda konuşmak istemiyorsa, benim de buna saygı duyacak kadar olgunluk göstermem gerektiğini söyledi. Onu hâlâ yakalayamıyorum ve iyice sinirlenmeye başlıyorum artık.”

Phil son zamanlarda dükkânda pek görünmüyordu ve telefonda denk geldiğimde de sesi berbat geliyordu. Bu durum hiç hoşuma gitmiyordu. Nash’ten hâlâ kaçıyor olması da iyiye işaret değildi.

“Geçmişinden bir şeyler hortladı ama sorun yok. Can sıkacak bir şey değil.”

“Emin misin?”

Benim de içten içe mücadele ettiğim soru buydu ama şansıma, benimkiyle aynı piercingten yaptırmaya gelecek bir kız vardı ve hazırlanmam gerekiyordu. O yüzden, düzeneğimi kurmak ve tüm aletlerin hazır olduğundan emin olmak için piercing odasına gittim. Kendimi meşgul etmeliydim yoksa geçmiş beni peşine takıp sürükleyecekti. İsteyebileceğim veya ihtiyacım olan en son şey de kesinlikle buydu.

Rome bir terslik olduğunun farkındaydı. Bir müzik grubu ya da öyle bir şey yüzünden normale göre daha uzun kalmak zorunda olduğu için onunla barda buluştum. Beni

konuşturmak için dürtüp durdu, ben de kaçmaya çalıştım çünkü ona ne syleyeceğimden emin değıdim. Onun endişelenmesini gerektiren bir şey yoktu. Jimmy'yle hiçbir şekilde bir alakam olmasını istemiyordum. O artık geçmişte kalmıştı ve zr geç kalmanın bile ötesindeydi. Fakat bunca zaman sonra herhangi bir fark yaratacak ne söyleyebileceğini içten içe merak ettiğimi de inkar edemiyordum. Jimmy'nin kalbimi bana geri fırlattığında bıraktığı hasardan korktuğum için kalbimi Rome'a teslim etmekten kaınıyordum ve şimdi gerçekten o korkuyu geçersiz kılacak sözler olup olmadığını merak ediyordum.

Akşam yemeğı biraz gergindi ama Rome işin peşini bıraktı; çünkü o gözlerin beni dikkatle incelediğini hissedebilsem de, o böyle harika bir adamdı. Kamyonete ne olduğunu bana anlatmadığı ve olayı Asa'dan duyduğum için kızgındım. Biri ona ya da bara diş bilediği ve o da bu tehdidi pek ciddiye alıyor gibi grnmediğı için endişeleniyordum. Brite'in Kederin Oğulları'yla görüştüğü konusunda bir şeyler söyledi. Bunu duymak bu konuda daha iyi hissetmemi sağılamadı, ama zaten gergin ve keyifsiz olduğum için stelemedim.

Eve ulaştığım da zihinsel bir yorgunluk içindeydim. Sallonda ödevlerini etrafına samış hâlde oturduğı için biraz Ayden'la sohbet ettim. Ona yaz sonuna kadar muhtemelen buradan taşınıp Rome'la yeni bir eve çıkacağımı ve böylece buranın Jet'le ikisine kalacağını söyledim. Benim için sevindi ama Jet evden bu kadar uzak kaldığı için canı sıkkındı. Sanırım Asa'yı gerçekten özlüyor ve ilişkilerini nasıl düzelteceğini bilemiyordu. Bu, göz kamaştırıcı kardeşlerin kendi başlarına çözmeleri gerekecek bir konuydu çünkü şu an zaten çok fazla şeyle uğraşıyordum.

Bir duş alıp yatağa girdim. Yalnız olmak garipti ama Rome mümkün olduğunca çabuk geleceğini söylemişti. Yataktan çok onun üzerinde uyuyordum; genelde çıplak yattığı için, bu durumda sabahları ellerim oldukça ilginç ve münasebetsiz yerlerde oluyordu. Çok sıcak ve çok sağlamdı. Dünyadaki herhangi kötü bir şey bana ulaşmak istiyorsa, önce onu geçmek zorunda kalacaktı gibi hissettiriyordu.

Üzerime bir tişört ve külot geçirdim, hâlâ kurumamış kafam yastığa değer değmez uyumuşum. Sevgilimin gece yarısından sonra geldiğini hayal meyal fark ettim. Banyoya girip çıktığını duydum ama kalkamayacak kadar kendimden geçmişim. Beni kendine çekip, uykulu dudaklarımı sertçe öperek üzerine yerleştirdiğinde bile, yeniden rüya âlemine çekilmeden önce tek yapabildiğim göğsüne hafifçe vurmak oldu. Kollarını bana doladığını hissettim ve babamın aramasından bu yana ilk defa kendi gerçekliğime döndüğümü hissettim. Şimdi şu andaydım, geçmişim karışamazdı. Buna izin vermeyi reddediyordum.

Şafak vaktine doğru sarsılarak uyandım. Gözlerimin panjurların arasından içeri dolan bulanık ışığa adapte olması için gözlerimi kırıştırmak zorunda kaldım. Fakat ben daha o ışığa bile alışmadan, Rome beni döndürdü ve yüzünde korkunç bir ifadeyle üzerimde belirdi. Gözleri vahşi, ağzı gergindi. Boynundaki damar azıcık ışıpta bile görebileceğim kadar hızlı bir ritimde seğiriyordu.

“Rome?” Soru sorar gibi seslendim çünkü geçen sefer gecenin bir yarısı ortadan kaybolduğunda da aynı bu şekilde bakıyordu. Onu korkutmak istemiyordum ama şu an beni gördüğünden bile emin değildim. Elleri normalden daha sertti, tişörtümü kafamdan geçirip çıkarırken hafifçe

titriyordu. Çamaşırımı indirmeye uğraşmadı bile. Sabırsız parmaklarının çekiştirip bükmesi karşısında kumaş parçalara ayrıldı. Kafasını kaldırdı, o mavi gözlerden yansıyan ışık fazlasıyla üzgün ve yabancıydı. Fakat orada hâlâ sevgilimden parçaları da görebiliyordum, o yüzden sadece sakin olup fırtınanın geçmesini beklemeye karar verdim. Ruhumun en derininde, bana asla bilerek zarar vermeyeceğini biliyordum. Sadece onu kovalayan her neyse ondan uzaklaşmaya ihtiyacı vardı ve bunu yine beni bırakıp gitmeden ancak böyle başarabilirdi. Ondan dürüstlük istemiştim. En fazla bu kadar açık ve dürüst olabilirdi.

Beni istediği yere yerleştirdi, sonra başıyla omuzları bacaklarımın arasında kayboldu. Hâlâ uykuyla uyanıklık arasındaydım ve bu tür bir saldırıya hazır olmanın yakınından bile geçemezdim. O yüzden ellerimi, artık parmaklarıma dolayabileceğim kadar uzamış olan saçları arasından geçirdim ve ona tutundum. Saldırıya devam eden diline doğru kıvrıldım ve bacaklarımı kafasının iki yanına doğru sıkıştırdım.

“Rome...” Bu seferki soru değil, sayıklamaydı. En iyi zamanda bile sevişirken konuşan bir adam değildi. Onunla sessizlik içinde, tüm yoğunluğuyla seks yapmışlığım vardı. Fakat şu anki durum tamamen farklı bir noktadaydı. Normalde oldukça cömert ve özenli bir sevgiliydi. Tatmin olmamı ve bana sunacağı her şeye hazır hâle gelmemi sağlamak için her zahmete girerdi. Bu sabah durum böyle değildi. Belli ki aklında bir hedef vardı ve beni mümkün olduğunca hızlı ve şiddetli bir şekilde havaya sokacaktı. Ağzıyla saldırarak hızla ulaşmakta olduğu bir hedef söz konusuydu. Çok iyi hissettirdiği ve bir sebepten onun da buna ihtiyacı olduğu için şikâyetçi olamazdım. Fakat ben

bayılana kadar saldırıp, sonra da aklındakilerle ilgili benimle konuşmayacağını düşünüyorsa, başına gelecekler vardı.

Fazla dayanamadım, dili ve dişleri aşağıda müthiş şeyler yaparken mümkün değildi bu. Fakat daha orgazmımın ilk kasılmaları başlamadan doğruldu, beni yüzüstü çevirdi ve önünde ellerimle dizlerim üzerinde duracağım şekilde kaldırdı. Geniş avcu popomun kıvrımını okşadı ve adımını fısıldadı.

“Cora...”

Arkamda kendini hazırladığını hissettim. Daha az önce bana zorla yaşattığı orgazmın ardından tam anlamıyla gevşemiş ve dağılmış durumda olsam da, arkamdan bana tümüyle gömüldüğünde ikiye ayrılacakmış gibi hissettiğim inkâr edilemezdi. Canımı yaktığı için değil, ani ve fazlasıyla yoğun hisler yaşattığı için alçak sesle küfrettim. Aramızdaki cüsse farkını düşündüğünden, bana karşı hep çok dikkatli olurdu. Fakat bu kez farklı bir yönü zincirlerinden kurtulmuş gibiydi. Bu benim yatakta sevdiğim pozisyonlardan biri sayılmazdı, ama onunlayken belki de sevmeyi öğrenebileceğimi düşündüm. Rome her yerimdeydi.

Onu sırtımda hissettim. Elleri aramızdaydı ve göğüslerimi kavramıştı. Hamilelikten dolayı göğüs uçlarım zaten fazlasıyla hassastı; ama onun asılması, başparmağı ve işaret parmağı arasında döndürmesi de işin içine girince, sadece bu sayede bile gelebileceğimden oldukça emindim. İnledim ve omzumun üzerinden ona bir bakış attım. Asla unutmayacağım bir görüntüydü.

Tümüyle gergin kaslar, ter içinde bir ten, kasılan karnın kasları ve ateş saçan mavi gözlerden oluşan, katıksız bir erkek gücünün tablosuydu. Tüm bunların odağında ol-

maktan şikâyetçi olmamın imkânı yoktu. Benim tamamen yumuşak ve yuvarlak hatlarıma karşılık, onun sert çizgiler ve hatlardan oluşması hoşuma gidiyordu. Bu fark artık çok daha belirgindi. Ayrıca, vücudumun renklerle süslü kısımları üzerindeki ellerinin görüntüsü de aynı şekilde hoşuma gidiyordu. Güzel bir tezattı ve onu da etkiliyor gibi görünüyordu. Doyuma ulaşmazsa açıklanamaz bir kayıp yaşayacakmış gibi bana abanması ve üzerime yüklenmesi de hafızamdan silmekte zorlanacağım bir görüntüydü. Karşılamam gereken koca bir Rome Archer söz konusuydu, ama neyse ki bu göreve uygundum. Beynim yüzde yüz emin olmasa da, tek seferde önüme çıkardığı her şeyi kaldırabilirdim. Bedenim buna çoktan hazırды. İçteki kaslarım, hareketlerinin ritmine uygun olarak onu sıkıyordu. Göğüs uçlarım büzüşüyor ve dokunuşu için kıvranıyordu. Birleştığımız yere hücum eden, işini kolaylaştıran ıslaklık da inkâr edilemezdi. Başımı yana eğdim ve kendimi kaçınılmaz patlamaya ve üzerime yığılacak ağırlığa hazırladım. Fakat beklediğim gibi olmadı. Rome beni kendimden geçtiğim o noktaya acımasızca geri gönderdikten sonra, kendi bulunduğu eşikten dönmüş gibiydi. Neredeyse göz yaşları içindeydim, bana yaşattığı zevk ve duygu patlamalarından yorgun düşmüştüm. Fakat beni yeniden sırtüstü çevirdi, dudaklarımdan sertçe öptü ve tekrar içime gömüldü.

Ağırdan alıyordu. O sertliğin ileri geri hareketleri, fazlasıyla hassaslaşmış tenimde işkence gibiydi. Göz kapaklarımı, dudaklarımdan kenarlarını, köprücük kemiğimin ucunu öptü. Tekrar tekrar adımları fısıldadı. Sonunda titreyip, boğazıma doğru inleyerek doyuma ulaştı; o anda, birinin bana böyle derinden ihtiyaç duymasının ne anlama geldiğini hayatımın hiçbir döneminde anlamamışım gibi

hissettim. Kollarımı kalın boynuna doladım ve soluklanıp kendine gelmeye çalışırken bana sokulmasına izin verdim.

Onu neyin tetiklediğini anlatması için onu dürtükleyip durmak zorunda kalacağımı düşünmüştüm; ama birbirimize tutunmak dışında hiçbir şey yapmadığımız beş dakikalık uzun sessizliğin ardından, nihayet bana her şeyi açıklamaya başladı. Geçirdiği kaza. Ölmek üzere olduğunu düşündüğü o anlar. Hayatta kalan tek kişi olduğu için her gün suçluluk içinde yaşaması. Kazanın onu fiziksel olarak kısıtlayan temel nedenlerden biri olmakla kalmayıp, psikolojik sorunlarının pek çoğunu da başlatmasından dolayı hissettiği öfke. Sözlerinden, ordudaki kariyerini bitirdiği için kazaya epey suç yüklediği anlaşılıyordu. Çok üzücüydü. Kalbimin onun için defalarca parçalandığını hissettim. Bana anlatmayı bitirdiğinde ise, yüzünü bana çevirip yanağıma öyle tatlı bir öpücük kondurdu ki ağlayacağımı sandım.

İçimden çekilmek, üzerimden kalkıp yana devrilmek için hareketlendi ama ona izin vermedim. Kollarım ve bacaklarımı kenetleyerek onu olduğu yerde tuttum. Kendi isteğiyle değil de, ben ondan bana açılmasını istediğim için ruhunu önüme serecekse, ben de aynısını yapmalıydım. Daha azını hak etmiyordu. Bana tüm bunları verecekse, korkmaya bir son verip aynısını yapmaya gönüllü olmalıydım. Yavaş yavaş da olsa.

Kulağının kepçesini yaladım ve fısıldadım. “Bugün eski sevgilimden bir e-mail aldım. Tam anlamıyla dengemi bozdu. O yüzden akşam garip davranıyordum.”

Üzerimdeki koca beden kaskatı kesildi. Çatık kaşlarıyla bana yukardan bakacağı şekilde kendini iterek doğruldu. Hâlâ tek vücut olduğumuz için bana sinir olmasının im-

kânsız olduğunu düşünüyordum, ama yanılmıştım. Gözleri kısıldı ve hiç de hoş olmayan bir şeyle alev aldı. Alnındaki yara izi de öfkeli bir tempoda seğirmeye başladı.

“Nişanlı olduğun adam mı?”

Vahşi bir hayvanı sakinleştirmeye çalışır gibi, ellerimi kaburgalarında bir aşağı bir yukarı gezdirdim ve hafifçe başımı salladım. “Evet. Görünüşe göre nişanlandığı kız durumu tam tersine çevirmiş ve onun bana yaptığı şeyin aynısını ona yapmış. Sanırım dertleşecek birini arıyordu sadece.”

“Bunu bana neden şimdi anlatıyorsun?” Ses tonundaki suçlayıcı havadan hoşlanmadım, o yüzden tırnaklarımın ucunu etine batırdım.

“Çünkü mesajı sildim. Onu ya da bana söyleyeceği herhangi bir şeyi umursamıyorum. Bunlar çok uzun zaman önceydi. Bir zamanlar tek istediğim benden özür dilemesi ve beni ne kadar incittiğinin farkına varmasıydı. Artık buna ihtiyacım yok. Artık sen varsın.”

Ben de ona gözlerimi kısarak karşılık verdim.

“Hem sen de, endişelenmemi istemediğin için bana kamyonete olanlardan ya da intikam almak için peşine düşen öfkeli motorcudan bahsetmedin. İkisi aynı şey, Koca Adam.”

“Hayır Cora, hiç de değil.” Üzerinde oturacağım şekilde ikimizi döndürdü. Ellerini başının altına yerleştirdi ve bana ters ters bakmaya devam etti. Hayatımda bir tartışma sırasında bulunduğum en garip pozisyondu bu. Ona sinir olmuşum; ama belli ki bütün kadınsal bölgelerim, o zevk veren organı içinde hissedip de onunla kayda değer hiçbir şey yapmamaktan bıkmıştı. İçteki kaslarımın penisi etrafında titreşmeye başladığını hissedebiliyordum. Tabii ki,

her zaman olduğu gibi süper kahramanlığa devam eden Rome da yeni baştan sertleşmekte hiç sorun yaşamıyordu.

“Ben o küçük motorcu serseriye âşık değildim. Onunla evlenmeyi kabul etmedim. Hemen önümdekini görmemi imkânsız hâle getirecek şekilde kalbimi paramparça etmedi. Bu adam senin eski sevgilin değil, Cora. O senin hayatını değiştirdi.”

Ona kaşlarını çattım çünkü açıkça söylenmeyenler üzerinden bu kadar kolay çıkarım yapabiliyor olması hoşuma gitmemişti.

“Seni görüyorum, Rome.” Bir elini yakalayıp karnıma koydum. “Görmemek imkânsız. Hayat değiştirme konusuna gelirsek de, sen kazanırsın. Hem de tartışmasız.”

Diğer elini başının altından çıkardı ve yumuşak şişliğin diğer yanına koydu. Böylelikle minik göbeğimi avuçları arasına almış oldu.

“Beni gördüğünü biliyorum, Cora, ama beni sadece bu çocuğun babası olarak mı görüyorsun? Yavaş yavaş çözmeye çalıştığı bir dolu sorunu olan bir adam olarak mı görüyorsun? Seni ve bu bebeği ne kadar önemsedığimi bildiğin için, daha iyi biri karşına çıkana kadar, şimdilik idare edecek biri olarak mı görüyorsun? Yoksa sana ait, uzun vadede birlikte olmak istediğin biri olarak mı? Eğer mü-kemmel erkek karşına çıkana kadar bununla oyalanmak gibi bir niyetin varsa, sana bir haberim var. Beni geçip sana ulaşmak için feci bir mücadeleye girmesi gerekecek.”

Ona öylece baktım çünkü söyleyecek bir şey bulamı-yordum. Tek istediğim, bir erkeğin her şeyiyle yanımda olmasıydı ve şimdi bu harika adam benden aynısını bek-liyordu. Dediğim gibi, Rome hayat değiştirme oyununu her seferinde kazanıyordu.

“Hepsini görüyorum, Rome. Sonunda hepsinin bir araya gelmiş hâli de zaten mükemmel. Bu,” derken elimi kalbine koydum ve onu içten de sıktığımı hissedebilmesini sağladım. “Olabildiğince mükemmel. Sen benim sevgilimsin. Senin yaptıklarını bana yapabilen ya da benim için yapan başka kimse yok. Hepsi de bundan ibaret. Seninle tanışana kadar mükemmelin anlamını bilmiyordum.”

Henüz onu sevdiğimi söyleyemezdim. Hâlâ o adımı atmaya hazır değildim ama ona kesinlikle gösterebilir ve vücudumla vermeye çalıştığım mesajı anladığını umut edebilirdim. Rome Archer’ı aynada kendi yüzümü gördüğüm kadar net görüyordum. İsteyebileceğim kusurlu şeyler arasında en iyisi oydu. Korkumu bir kenara bırakıp, ona tam olarak nasıl hissettiğimi söylemem için beklemekten bıkmayacağını umabilirdim yalnızca.

14

Rome

Daha yeni bir dolu para döktüğüm dijital müzik kutusu Eagles çalışıyordu ve kardeşim her zamankinden daha gergin ve sinirli davranıyordu. Elini bile sürmediği birası önünde duruyordu. Ona iyi olup olmadığını her soruşumda bana yalnızca pis pis baktı. Çocuklarla genelde takıldıkları bar dükkânın hemen dışında, Tepe’de olduğu hâlde neden buraya geldiğini bilmiyordum. Fakat bir şeyler konuşmak istediğini, sadece kendini bu konuşmaya hazırlamak için zamana ihtiyacı olduğunu anlayabiliyordum.

Asa barın diğer ucunda çok güzel bir öğrenciyle sohbet etmekle meşguldü ve kızıl saçlı seksi Dixie ise diğer müşterilerle ilgileniyordu. Asa yalnızca ona yardımcı olması için değil, işler yoğunlaşmışken kokteylleri de hazırlaması için Dixie’nin işe alınması konusunda beni ikna etmişti. Kendime bir maden suyu koydum, akşam yemeği yoğunluğu yüzünden Darcy’nin mutfakta bir sorun yaşayıp yaşamadığını kontrol ettim ve gidip küçük kardeşimin yanına oturdum. Açık renk gözleri parlayarak bana baktı ve dudakları aşağı kıvrıldı.

“Tink’le ikinizin de hoşuna giden bir ev bulabildiniz mi?”

“Hayır.” Ben Tepe’den uzaklaşmak istemiyordum, o ise Washington Parkı’ndan. Arka bahçesi ve garajı olan kiralık bir ev bulmamız gerektiği konusunda ikimiz de hemfikiridik ama anlaştığımız konular bununla sınırlıydı.

“O kadar da uzun süredir tanımadığın biriyle böyle ciddi bir adım atmak seni endişelendirmiyor mu?”

Burnumdan güldüm ve göz ucuyla ona baktım.

“Bence çocuk sahibi olmak, sadece beraber eve çıkmaktan biraz daha büyük bir adım. Olması gereken bu. Onu seviyorum, Rule.”

Başını salladı ve elleriyle bira bardağını kavradı.

“Son zamanlarda o konuda epey düşünüyorum.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Cora’yı sevmem konusunda mı?”

Suratını buruşturdu ve yan tarafıma bir dirsek atarak homurdanmama sebep oldu.

“Hayır. Shaw’ı sevmem konusunda. Ona karşı hissettiklerimi herhangi biri için hissedebileceğimi hiç düşünmezdim, biliyorsun ya. O benim... resmen bütün dünyam.”

Omzuna vurdum. “Biliyorum. Bunu görebiliyorum. Bu işi çözdüğün için seninle çok gurur duyuyorum. Eve dönüşümün senin için kolay olmadığını biliyorum, bu hiç adil değildi. İkiniz birlikte harikasınız.”

Yutkundu, gözlerindeki buzların belli belirsiz bir parçası çözüldü.

“Onu sonsuza kadar istiyorum.”

“Onu kaptığından gayet eminim.”

“Evlenme teklif etmek istiyorum.”

Neredeyse taburemden düşecektim. Şaşkınlığım Shaw'ı sevmediğini düşündüğümünden ya da harika bir eş olacağına inanmadığımdan değil; o benim fevri, yabani, çılgın küçük kardeşim olduğundandı. Rule, sorumluluk sahibi bir aile reisi ve sadık bir eş rolüne bürüneceğini düşündüğüm bir adam olmamıştı hiç. O sinirlenip patlayana kadar ona öylece bakmayı sürdürdüm.

“Ne?”

“Hiç. Sadece bunu söyleyeceğini hiç düşünmezdim. Shaw teklif etmeni istediğini ima ediyor mu peki?”

Başını iki yana salladı ve birasından okkalı bir yudum aldı. Bira levhaları, saçının beyaz tutamları üzerine yansıyan fosforlu ışıklarıyla, zaten çılgın olan görüntüsünü hepten çarpıcı hâle getiriyordu.

“Hayır. O mükemmel. Hiçbir şeyi büyütmüyor, söylenmiyor, ne kadar aptalca davranırsam davranayım bana tamamen güveniyor ve geçmişi asla yüzüme vurmuyor. Düşünürsen, bunu yapması çok kolay olurdu. Üstelik yatakta da aklımı başımdan alıyor ve ellerimi üzerinden ayıramıyorum. Gerçek olamayacak kadar müthiş biri, yani hayatının geri kalanını niye benimle geçirmek istesin ki?”

Cevabın kolay olduğunu düşündüm. Shaw Rule'u ezelden beri seviyordu. Muhtemelen Rule'un bildiğinden de uzun süredir. Rule onun tek gerçeği, hep öyle olmuştu. Rule'u hiç böyle kendinden şüphe ederken görmemiştim. Çok şaşırtıcıydı. O küçük kızın sevgisine gerçekten aynı şekilde karşılık veriyordu.

“Sor gitsin. Evet diyecektir. Seni seviyor. Sana hep âşıktı, hep de öyle olacak. Sen de onun için gerçek olamayacak kadar müthıştin. Birbirinize sahip olduğunuz için ikiniz de şanslısınız.”

Başını eğerek ellerinin arasına aldı ve iç geçirdi. Elinde Shaw'ın adının yazılı olduğu eklem yerleri dikkatimi çekti. Orayı işaret ettim.

“Zaten sonsuza kadar seninle olacak, alt tarafı bir yüzük o kadar da fark yaratmayacaktır kardeşim.”

“Önümüzdeki dönem okulu bitirmesini beklemem gerek. Mezun olup tıp fakültesine başlamaya odaklanmam lazım. O sırada benimle ya da düğünle ilgili endişelenmesini istemiyorum. Açıkçası Lando'yla konuşmak bunu düşünmeye başlamamı sağladı. Tanrı göstermesin ama ona ya da bana bir şey olduğunu düşünsene. Dünyadaki herkesin, onun benim için ne anlama geldiğini bilmesini istiyorum. Nasıl hayatımı değiştirdiğini, sadece ve sadece onun için daha iyi bir adam olmak istememi sağladığını görmelerini istiyorum.”

Asa barın kenarına bir sıra shot dizip, bir tane isteyip istemediğimi sormak için tek kaşını kaldırdığında, başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. İçki içmeme konusunda epey iyi gidiyordum. Arada sırada bir bira içiyor, bazen de gecenin sonunda Asa'yla tek bir shot atıyordum. Fakat çoğu zaman bardaki işleri yürütmek ve müşterilere göz kulak olmakla o kadar meşgul oluyordum ki içmek aklıma gelmiyordu. Ayrıca perime ve stresle başa çıkmam için özel yardım yöntemine kolayca ulaşabilmek çok daha eğlenceli ve ruhum için çok daha etkili bir ilaçtı. Votka içmenin ve sonrasında kaçınılmaz olarak akşamdan kalma hâli yaşamının hiç cezbedici bir tarafı yoktu.

“Rule, o her zaman bir Archer oldu. Parmağına bir taş takman sadece formalite. Onu ne kadar önemseydiğinden ya da sadece ve sadece ona bağlı olduğundan kimsenin şüphesi yok. Onun iğrenç ailesini de, annemlerin sebep

olabileceği karın ağrılarını da salla. Onu sonsuza kadar istiyorsan sor gitsin.”

Kafasını kaldırıp bana baktı ve iki kaşını da soru sorarcasına kaldırdı. Kaşlarını süsleyen çiviler bana göz kırpyormuş gibi görünüyordu.

“Yani sen Cora’yla evlenmek istediğini düşünmüyor musun? Onu hamile bırakıp evlenmeden, günah içinde mi yaşayacaksın?” Başka biri söylese, bu lafa sinir olur-
dum. Rule söyleyince ve altta yatan esprili ses tonunu duyunca ise olduğu gibi kabul edebiliyordum. Onu sertçe ittim ve bana güldü.

“Bilmiyorum. Belki. Planlanmamış bir bebek yoldayken yeni bir ilişkiyi yürütmeye çalışmak yeterince zor.”

“Doğru. Bu tam olarak nasıl oldu peki? Eskiden ben geceleri evden kaçarken cebime prezervatif sokuştururdum. Ben daha bir kızı üstsüz bile görmeden önce güvenli seks nutukları atmaya başlamıştın. Bu kadar ciddi bir kaza senin karakterine fazlasıyla ters bir şey gibi görünüyor.”

Kollarımı yeni boyanmış barın üzerinde kavuşturdum ve kenarına dayandım. Ellerime, üzerindeki yara izlerine baktım.

“Bazen bazı şeyler kendiliğinden oluyor. Çocuk sahibi olmayı, nasıl bir kızla aile kuracağımı, hatta bir sonraki görevden sonrasını bile hiç düşünmezdim. Sonra eve döndüm ve geçmek bilmeyen günlerin ötesini göremez oldum. Her şey griydi ve bir sisin içinde kayboluyordum. Bir hedefe, beni tanımlayacak bir şeye ihtiyacım olduğunu düşünüyordum. Yokmuş. Şimdi de yok. Hatalar yapan, sıradan bir adam olabilirim. Güvenilir olduğum sürece sorun yok.”

Rule birasını bitirdi ve göz göze geleceğimiz şekilde iki elini omzumun iki yanına koydu.

“Sen ASLA sıradan bir adam olmayacaksın, Rome. Bir adamın sahip olabileceği en iyi ağabeyisin. Bildiğin kahramansın sen. Kimse, gerçekten hiç kimse bana senin gibi destek olmadı. Orduda savaşıyor da olsan, kanepede oturmuş maç izliyor da olsan harika bir insansın. Bunu unutma.”

Rule ciddiydi ve bu benim için önemliydi. Hep yakın olmuştuk ama Remy’nin sırrını öğrenmemizin ardından, Rule artık Shaw’la birlikte olduğu için hayatının neresinde olduğumu çözmeye çalışırken aramızda bir mesafe oluşmasına, gururumun aramıza girmesine izin vermiştim.

Bardağımın kenarını, Rule’un bira bardağının kenarına vurdum.

“Ben de kardeş konusunda çok şanslıyım. Bence sadece süper bir eş olmakla kalmayacak, o bebeğin de en sevdiği amcası olacaksın.”

Güldü ve barı izleyebileceği şekilde döndü. “Zaten tek amcası olmayacak mıyım? Cora da tek çocuk olduğuna göre dayısı bile olmayacak.”

“O kadar irdelersen öyle tabii.” Ben de onun gibi arkaya döndüm. Ondan Cora’nın eski sevgilisiyle ilgili bir şeyler öğrenmeye çalışacaktım ki, barın kapısı açıldı ve ikimiz de alarm durumuna geçerek kaskatı kesildik. Bu sefer bilardo masasının altında olmadığım için motorcu kulübünden Torch’u ve yardımcılarını tanımakta güçlük çekmedim. Gerçi o ceketleri ve onlarla birlikte içeri dolan belalı motorcu havasını fark etmemek mümkün değildi.

“Brite barı sana sattığını söyledi, evlat. Tebrikler.”

Elini sıktım. Zaten başka ne yapabilirdim ki? Rule'u onlarla tanıştırdım ve başımı yana eğdim.

"Neden bunun sadece dostça bir ziyaret olmadığını seziyorum?"

"Çünkü değil." Kulübün lideri başını barın arka tarafına, bilardo masalarına doğru eğdi. Başımı salladım ve Dixie'den o bölümü birkaç dakikalığına boşaltmasını istedim. Rule elini koluma koydu, bana endişeli bir bakış attı.

"Ne yaptığından emin misin? O adamlar Asa'yı komalık etti ve öldü diye bırakıp gitti."

"Tam olarak bu adamlar değildi. Ayrıca anladığım kadarıyla Asa o noktaya gelmek için epey iş becermiş. Torch, yani kulübün lideri, Brite'ı eskiden tanıyor. Dodge'ı mahveden ve burayı soyan adamı kulüpten attı. Ne diyecekse dinlemem lazım."

Durumdan memnun görünmüyordu ama motorcuları arka tarafa doğru takip etmeme engel olmadı.

"Mekân yepyeni görünüyor, evlat."

"Öyle olması için çok çalıştım."

"O ihtiyar keçi senden bahsettiği anda aklında ne olduğunu hissetmiştim. Bar Oğullar'ın mekânıdır, yani arkadayız evlat. Bizim işlerimiz o namussuz adayla yaşanan pislığe benzemez."

"Bir adamın aracıyla uğraşılmaz."

"Aynen öyle. Gizlendiğini bilmeni istiyorum. Brite soygunu haber verdiğinden beri onu arıyordum. Fakat ne bir şey gördük ne de duyduk. Babası yıllarca kulübün bir parçasıydı, ağır bir suçtan hapse girdi. O yüzden çocuk epey insan tanıyor. Bir yerlerde gizlenmesi ya da sana ve çevrene zarar verecek her türden şeyi temin etmesi zor olmaz. Beni anlıyor musun, evlat?"

Evet, onu kesinlikle anlıyordum. O cılız serseri yalnızca öfkeli değildi; öfkeli ve muhtemelen tepeden tırnağa silahlıydı. O gün parayı almakla yetinmesi Asa'nın şansıydı galiba.

“Oğullar'ın çevresindeki insanları çok duyarım. Senin iyi bir adam olduğunu biliyorum, evlat. Ayrıca çölden getirip hâlâ taşıdığın ağır yüklerin olduğunu da biliyorum. Bununla uğraşıp bir yandan da arkayı kollayabiliyor musun?”

Bu adamın, bu motorcu kulübü liderinin, kafamda neler olup bittiğine dair bilgisinin nereden geldiğini bilmek istediğimden emin değildim. Ancak, benimle bu konuda konuşmaya çalışan çoğu insandan daha anlayışlı göründüğünü inkâr edemezdim. Boğazımı temizledim ve kalçamı bilardo masasına dayadım. Bakışlarına karşılık verdim; çünkü insan kendisine yalnızca saygısını değil, koruması ve onayını da sunan bir adama karşı dürüst olmaya çalıştığında böyle yapardı. O gri bölge beni içine çekemeyecekti. Cora sayesinde içimde bu kadar çok renk varken olamazdı bu.

“Çoğu zaman iyiyim. Çok kötü birkaç ay geçirdim. Savaş öncesi de sonrası da dâhil olmak üzere, başıma gelen en iyi şeyi neredeyse berbat edecektim. Brite pislik gibi hissetmeme neden oldu, bana Neil'in numarasını verdi ve gidip onunla konuşmamı söyledi. Kendi başıma altından kalkamadığımda gidiyorum. Diğer türlü de, o en iyi şey benimle her şekilde ilgileniyor. Arkamı kollamam için dünyada ondan daha önemli bir sebep olamaz.”

Torch güldü ve hemfikir olduğunu göstermek ister gibi başını salladı.

“Bir zamanlar benim için de öyle biri vardı. Onu ya-

nımda tutamayacak kadar inatçı bir ahmaktım. Gecenin bir yarısı titreyerek, kan ter içinde uyandığın ve nerede olduğunu bilmediğin zamanlarda bile yanından ayrılmayan bir kız varsa, onu asla bırakmaman lazım.”

Söylediklerini bir adım ileri götürebilir ve sadece yanımda kalmayan, genellikle bir de beni yatağa atıp önümü bile göremez hâle getirene kadar üzerimden kalkmayan bir kız olduğunu söyleyebilirdim. Fakat serseri motorcu kulübündeki en büyük serserinin cinsel hayatımız hakkında bu kadar bilgi sahibi olmasının Cora’nın hoşuna gideceğinden şüpheliydim.

“Onu bırakmak ya da bana kin güden küçük bir pisliğin ona, hatta bana yaklaşmasına izin vermek gibi bir niyetim yok. Hepsine mümkün olduğunca kısa sürede bir son verilmesi lazım.”

“Aynı fikirdeyiz. Başka bir şey çıkarsa polisleri değil beni ara.”

Telefonumda numarasının kayıtlı olması konusunda ne hissettiğimden emin değildim, ama bunu ona söylemenin de iyi bir fikir olduğunu sanmıyordum. Numarayı kaydettim. Kendimi itip masadan ayrılmıştım ki, elini omzuma koyarak beni durdurdu.

“Hepimiz bir zamanlar senin gibiydik, evlat. Görevden alınmış, kendini kaybetmiş ve sırada ne olduğunu çözmeye çalışan adamlardık. Bazılarımız için sıradaki şey bir anda ortaya çıktı. Önümüzdeki yollar, kardeşlik, aile... Sanki geri dönmüş ama bunu kendimize göre yapmıştık ve artık önemli şeyler için burada savaşıyorduk.” Göğsüne, deri ceketinin motorcu kalbini örttüğü yere bir eliyle vurdu. “Bazılarımız bunu iyi bir kadının aşkında ve aile

kurmakta buldu. Diğerleri ise, Brite gibi, aramızdakilerden çoğunun daha iyi bir yola girmesine yardım etmekte buldu. Senin için sıradaki neyse, evlat, o seni bulacak ya da sen onu bulacaksın. Bunun için kendini hırpalama.”

Bu derin tavsiyesinin ardından, ciddi şekilde tehditkâr ve göz korkutucu tüm destekçileriyle birlikte bardan çıkıp gitti. Kafamı toplamak, son aylarda hayatımda gerçekleşen büyük değişiklikler üzerine düşünmek için biraz bekledim. Sonra kardeşimin gergin bir şekilde beklediği bar tarafına gittim.

“Her şey yolunda mı?”

Normalde sorusunu geçiştirir, bunun benim sorunum olduğunu ve kendi başıma halledeceğimi söylerdim. Ağabey olan, koruyucu olan bendim. Ancak, bunca zamandır kendimi tarif etmek için kullandığım her şeyin hayat ilerledikçe değişmesi, yenilenmesi gerektiğini görmeye başlıyordum. Sonuçta çocukluğumuzdakiyle aynı kişi değildim artık.

“Görünüşe göre, bana kin güden serserinin nerede olduğunu kimse bilmiyor. Torch ve kulüptekiler çocuğun bağlantıları olduğunu, silahlı olabileceğini ve benimle kavgaya karıştı diye kulüpten atılması yüzünden epey öfkeli olduğunu söyledi. Arkamı kollamamı istiyorlar. Torch şuramda olanlar yüzünden duruma gereken dikkati gösteremeyebileceğimden endişelenmiş.” İki parmağımla şakağıma vurdum ve Rule bana kaşlarını çatı.

“Öyle mi peki? Yani arkamı kollayabiliyor musun?”

“Sanırım. Kendimi korumak ve hayatta kalmak artık benim için refleks gibi.”

“Herhangi bir şey için bana ya da çocuklara ihtiyacın olursa söylemen yeter. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Biliyorum. Sadece sevgilime göz kulak ol. Endişelenmesini istemiyorum. Özellikle de bebek varken ve eski sevgilisinden gelen şu e-mail onu darmadağın etmişken.”

Rule’un açık renk gözlerinin buz kestğini ve dövme ellerinin de barın üstünde yumruk olduğunu gördüm.

“O pislik bunca zaman sonra ona e-mail atacak kadar yüz­süz müymüş?”

Ona katıldığını belirtmek için başımı eğdim ve dirseklerimi bara dayadım. Cora’nın eski sevgilisi hakkında söyleyeceklerini dinlemeye dünden razı gibi görünmek istemiyordum ama ne kadar çok şey duyarsam, “aşk” lafını ettiğim her seferinde rengârenk gözlerinde beliren korkuyu o kadar çok dağıtabilirdim.

“Sanırım hanım arkadaşı onu dükkândaki diğer sanatçılardan biriyle aldatıyormuş. Belli ki Cora’ya yaşattığı kâbustan dolayı tam bir şerefsiz olduğunu kavramış. O yüzden de şimdi her şeyi telafi etmek için yanıp tutuşuyor. Cora köprü­nün altından çok sular geçtiğini söylese de bazen sessiz kalıyor. O an aklının başka yerlere gittiğini anlayabiliyorum ama bana hiçbir şey söylemiyor.”

Rule bir dolu küfür sıraladı ve yumruklarını gevşetip sıktı.

“O herif ona çok zarar verdi, Rome.” İç geçirdi ve ona bir bira daha getirmesi için Asa’ya eliyle işaret etti. “Phil New York’a gittikten sonra dükkâna dönüp yeni bir yöneticimiz olacağını söylediğinde, hiçbirimiz bunu nasıl karşılayacağımızı bilemedik. Fakat sonra Cora geldi ve birinin onu kurtarmasına ihtiyacı olduğu açıktı. Gittikçe eriyordu. Yani zaten ufacık ama belli ki yemiyor, içmiyor ve uyumuyordu. Sessizdi, içine kapanmıştı. Onunla şakalaşmaya, onu bu ruh hâ­linden çıkarmaya çalıştıysak da hiçbir şey işe

yaramadı. Kalbi kırılmıştı. Hiç böyle bir şey görmemiştim. Terkedildiği için üzülen öylesine bir kız değildi, bu olay yüzünden ölüyordu.” Bir nefes verdi ve başını yavaşça iki yana salladı.

“Rowdy’nin hep dediğine göre, Cora babası zaten hep uzakta olduğu ve Jimmy hayatında değişmeyen tek şey olduğu için olaylardan bu kadar çok etkilenmiş. Durum böyle midir bilmiyorum ama şunu biliyorum: O herif Cora’yı öyle incitti ki, sırf ona dersini vermek için onu çiğ çiğ yemek ve ateş karıncalarına atıp kemirtmek istiyorum. Hiçbir adam kendisini seven bir kadına bunu yapmamalı. Artık o kadına âşık olmasa bile.”

Karnıma koca bir taş oturmuş gibi hissediyordum. Duyduklarım hiç hoşuma gitmemişti.

“Peki, onu bu durumdan kurtaran ne oldu? Öylece yok olup gitmesine ne engel oldu?”

Rule’un yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi ve dudaklarındaki halkayı ısırıldı. “Remy öldü.”

Şaşkınlık içinde baktım.

“Remy öldü, ben dibe battım ve o da beni kurtarmak için işe koyuldu. Bana ve benim durumuma öyle odaklanmıştı ki, sanırım kendi acısını unuttu. Gün be gün biraz daha düzeldi ve bana dört elle sarıldı. Çok kötü bir durumdaydım, geri dönüşü olmayan noktayı geçmeden kurtulmam yalnızca Cora sayesinde oldu. O sadece bir abla figürü değil, benim için mantığın sesi.”

Bir kahkaha attım. “Tinkerbelle.”

“Kesinlikle Tinkerbelle; ama kılıçtan keskin diliyle derini yüzüp, tek bakışıyla haddini bildirebilecek bir Tinkerbelle. O herifin ona tekrar kancayı takmasına izin verme, Rome. Bu başlı başına bir sorun.”

Homurdandım. “Cora’yı tanıyorsun, Rule. Ne yapacağı varsa onu yapacaktır. Benim elimden gelen tek şey, aramızdakilerin o adamın Cora’ya herhangi bir şekilde yaklaşma ihtimalini ortadan kaldırmak için yeterli olduğunu umut etmek.”

Bildiklerimizi düşünerek baktık.

“Berbat bir durum.”

“Kesinlikle berbat.”

Müzik kutusu Rolling Stones’dan Clash şarkılarına geçerken, garip bir sessizlik içine gömüldük. Asa’nın bulaşıkları yıkamasına yardımcı olmak ve elimi meşgul etmek için barın diğer tarafına geçtim.

“Burayı seviyor musun, Rome? Gerçekten kalıp burayı işletmek mi istiyorsun yoksa başka ne yapacağını bilmediğin için mi yapıyorsun?”

“İkisi de. Burayı seviyorum, müşterileri ve müdavimlerimi seviyorum. Kendi çalışma saatlerimi ayarlayabilmek ve burayı en ufak parçalarından başlayarak toparlamış olmam hoşuma gidiyor. Fakat bundan sonra bana ne olacağını, onca yıllık eğitimimle ne yapmam ya da yapmamam gerektiğini bilmiyorum. Şimdilik bu durum benim için doğruymuş gibi geliyor ve bundan fazlasını da isteyemem.”

“Ne yaparsan yap, uzun vadede nasıl biri olmak istersen iste, Rome, eve tek parça döndüğün için çok mutluyum. Seni özledim, hepimiz seni özledik. Tam bir baş belası olduğunda bile. Burada olduğunu, seni arayabileceğimi, bana kızgın olsan bile arkamda olduğunu bilmek var ya... Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin.”

İşte bu! Kardeşimin hâlâ bana ihtiyacı vardı. Evet, yanında ona bakacak Shaw vardı. Evet, kendini birçok şeyden koruyacak kadar belalı bir tipe dönüşmüş ve yetişkin

olmuştı. Yine de hâlâ ona destek olmama ihtiyacı vardı. Ona bakınca karşımda her daim hayatını kendine göre yaşayan, kendi kurallarını koyan bir adam görmeme ve bu konuda onu yargılamamama ihtiyacı vardı. Kardeşimle ilişkim yeniden tanımlanmış ve üstleneceğim rol konusunda hiç zorluk çekmeyeceğim bir noktaya gelmişti. Annemlerle de buna benzer bir yola girmiştım. Artık sadece Rome olabileceğimi anlamaya başlıyordum. Daha fazlası ya da daha azı olmama gerek yoktu.

“Ben de seni özledim, serseri. Kafamı toplamam bu kadar uzun sürdüğü için gerçekten üzgünüm.”

Başını salladı, birasını bitirdi ve sevgilisinin yanına, evine döndü. En hafif tabirle ilginç bir akşam olmuştı. Torch ve kulübünden gelen gizemli uyarının ardından kapanışa kadar Asa’yla birlikte kaldım ve onun güzel öğrenci kızlardan bir değil ikisiyle birden çıkmasını izledim. Gitmeden önce herkesin park yerinden sağ salım ayrıldığından ve etrafta sinsi sinsi dolanan kimse olmadığından emin olmak istiyordum. Asa’nın kız tavlama konusunda resmen hayatımda görmediğim bir yeteneği vardı. Oldukça seksi bir perinin hiç şüphesiz yatağında bayılıp gitmiş hâlde beni beklediği evime gidiyor olmasam, muhtemelen kıskançlık duyardım.

Victorian’a ulaştığımda Nash’in gösterişli arabası gitmişti ama Cooper her zamanki yerindeydi. Cora’yla iki ev arasında gidip gelmekten sıkılıyordum artık. Bizim olacak tek bir ev istiyordum. Fakat o ve eski sevgilisi hakkında Rule’dan duyduklarımın sonra, benimle bir türlü orta yolu bulamamasının altında yatan daha fazla sebep olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Buzdolabından bir

bira aldım. Hızlıca duşa girip Cora'nın yanına kıvrılmayı düşünüyordum, ama odamın kapısını açtığımda yatağın başucundaki ışık açıktı ve yatak boştu. Kaşlarımı çattım. Botlarımı ayağımdan fırlatıp, tişörtümü de kafamdan geçirerek çıkardığım sırada elimdeki birayı da bir yere bıraktım.

Pek de iyi hissetmiyor olabileceğinden endişelendim. Bu zamana kadar şansы yaver gitmişti, fazlasıyla duygusal hissetmediği sürece sabah bulantılarını çekmek zorunda kalmamıştı. Çoğu zaman yorgun oluyordu ama gecenin bir yarısı beni turşu ya da dondurma almaya yollamamıştı. O yüzden hamileliği süresince işlerin böyle rahat gideceğini düşünmüştüm. Kapıya vurdum ve ona seslendim.

“İyi misin, Bücür?”

Kapı kolunu kolayca döndürdüm ve banyoya girdim. Çıplaktı, tüm dövmeleleri ve tenine işlenmiş taşları ortadaydı ve tuvalet masasının üstünde asılı büyük aynaya bakıyordu. Bir şey yüzünden uykudan kalkmış gibi saçları her yöne dikilmişti ve alt dudağını ısıırıyordu. Mükemmeldi. Her şeyiyle tamamen mükemmeldi. Kollarımı yukarı kaldırıp kapının pervazına tutundum ve beni seyretmesini izledim. Bakışları yavaşça göğsümden geçip karnıma indi, hep yapmayı sevdiği gibi pantolonumun önünde durdu. Her zaman eve gelip tişörtümü çıkarmam gerektiğini hatırlamam gerekiyordu, bu durum düşünmesini gerçekten zorlaştırıyordu.

“Baksana.” Bana döndü ve sanırım dimdik duran göğüsleri ve bacakları arasındaki narin birleşim yeri dışında bir şeye bakmamı istiyordu. Fakat ben bir erkektim, o da çıplaktı; yani hiç şansы yoktu.

“Neye bakayım?” Onu kapıp yatağa götürmek istiyordum. Göğüs kafesini süsleyen o taşların her birini yalamak ve yan tarafındaki zambak dizisini en tepeye kadar dişimle takip etmek istiyordum.

“Bebeğimize bak.” İki elini de açarak karnındaki belli belirsiz şişliğe koydu. O kadar minikti ki, en ufak bir çıkıntı bile gerçekten bir gün öncesine göre daha yuvarlak hatlı görünmesini sağlıyordu. Hayret dolu o koca gözleriyle çok tatlıydı. “Birkaç saat önce uyuyakaldım ve yüzüstü döndüm, bu arada sen yastık görevi görmek için yanımda olmayınca hiç hoş olmuyor, o sırada bu beni uyandırdı. Hayatımda hiç göbeğim olmamıştı. Şimdi var, üstelik de orada küçücük bir insan oluşuyor. İnanılmaz bir şey bu.” Huşu içinde konuşuyordu ve bütün dünyadaki kesinlik hissi ve öngörüyü verseler, bu ana değişmezdim.

Kendimi iterek kapıdan ayrıldım ve ona doğru gittim. Tepesinde dikileceğim kadar yaklaştım, beni izlemeye devam ettiği sırada ona baktım. Ben önünde diz çökerken bir nefes alıp yavaşça bıraktı. Ellerimi kalçalarına koydum ve onu suratıma yaklaştırdım. Böylece dudaklarımı tam göbek deliğinin üstündeki yumuşak tenine değdirdim. Hafiften nefesini tuttu ve parmaklarını gevşekçe saçlarıma doladı. Ben de parmaklarımı kalçalarının tatlı kıvrımına bastırdım.

“O bebeği oraya ben koydum, Cora. Bu konuda ne zaman konuşmak istersen, ne zaman hayrete düşmek istersen bana haber ver. Tamam mı?”

Hafifçe güldü ve başını eğip yanağını kafama dayadı.

“Tamam, Rome.”

Ciddi olduğumu göstermek için ellerimi bir an için sıktım ve hazır önünde diz çökmüşken durumdan fayda-

lanabileceğime karar verdim. Dilimin ucunu göbek deliğine ittim ve bana doğru ürperdiğini hissettim.

“Seni seviyorum, Bücür. O küçük bebeği seviyorum. Bu konularda hangi noktada olduğumu anlıyorsun, değil mi?” Belli belirsiz başını salladı ama ben dilimle güney yönünde ilerliyordum ve artık ağzından düzgün kelimeler çıkarabilecek durumda olduğunu sanmıyordum. Kayganlaşmaya ve bana hazır hâle gelmeye başladığını görebildiğim aralığa doğru üfledim. “Henüz benimle aynı noktada olmadığını biliyorum, Cora. Şimdilik aynı yolda olmamız beni mutlu etmeye yetiyor. Eninde sonunda kavşağı dönmek gerekecek ama beni anlıyor musun?”

Parmakları saçıma daha da sıkı tutundu. Bu dünyada önünde diz çökeceğim başka kimse olmadığını biliyordum, ama gevezelikleri ve ışık saçan gözleriyle bu kız ne zaman istese, hatta istemediğinde bile, bunu yapmaya hazırıydım.

“Seni anlıyorum, Rome.” Gerçekten anlıyordu. Bana istediği her şekilde sahip olabilirdi. Hâlihazırda çıplak ve bana karşı istekliyken, ben de ona bunu göstermekten memnun olacaktım.

15

Cora

“Neden konuyu değiştirdiğini ve çocuğumuz yürüme-ye başlayanaya kadar ev bulamayacağımızı kabul etmiyor-sun?”

Sesinden canının sıkkın olduğu anlaşılıyordu ve aslında onu suçlayamazdım. Bu sabah ben işe gitmeden önce üç ev gezmıştik, hiçbiri de uygun değildi. Aklımda onunla yaşayıp çocuğumuzu bytmek istediğim evin nasıl olması gerektiğine dair kusursuz bir fikir olduğunu ona açıkla-makta zorlanıyordum. Babam görevde olduğunda bir ak-rabadan diğerine geçerek o kadar çok zaman geçirmiştim ki, ne istediğimi ve sevgilimin her türlü huysuzlanmasına neden olsa bile neye razı olmayacağımı biliyordum. Söz konusu olan yalnızca bir ev bulmak değildi; bir ev bul-mak ve aile kurmak, yani hâlâ bana engel olan korkumu tamamen bir kenara bırakmamı gerektiren şeyler söz ko-nusuydu.

“Sadece sabırlı ol, Koca Adam. Karşımıza ıkacaktır. Ayrıca o son evin sadece tek arabalık garağı vardı ve Har-ley’yi sokağa park edip bırakamayacağını ikimiz de biliyo-ruz.”

Bana homurdandı ve surat astı. Sonunda kamyonetine kavuştuğu için mutluydum, çünkü şu anki durumumda motorun arkasına binmemi istemiyordu ve onu Cooper'a bindirmek de deveye hendek atlatmak gibiydi. Bu sayede en azından bara giderken beni de dükkâna bırakması bir tartışmaya yol açmadı.

“Şimdi sokakta bırakıyorum.”

“Ama bu yüzden sürekli söyleniyorsun ve daha kar yağışı bile başlamadı.”

Haklı olduğumu biliyordu. O yüzden yine homurdanmakla yetindi ve uzun parmaklarını direksiyona vurdu. Son zamanlarda bana karşı sabırsızdı. Bunu açıkça göstermiyordu, ama beni sevdiğini söyleyip benden karşılık alamadığı her seferde ona bir şeyler olduğunu anlayabiliyordum. Söyleyemiyordum, yapamıyordum. Bunu istiyordum aslında. Hatta Rome için, daha önce herhangi birine duyduğum sevgiden çok daha fazlasını hissettiğimden emindim. Fakat iş bunu ona söylemeye gelince, yapamıyordum işte. Bu adamı, bu savaşçıyı önümde diz çökmüş ve bana istediğim her şeyi vermeye hazır hâlde görünce, tüm bunları aşmam gerektiğini biliyordum. Korkuyu bir kenara fırlatmam ve Rome Archer'ın beni asla Jimmy gibi mahvetmeyeceğinden *emin olmam* gerekiyordu. Bunu ona söyleyemiyordum ama nasıl hissettiğimi gösterebileceğimi biliyordum. İşte bu yüzden bir iki günlüğüne asker künyelerini ödünç alıp alamayacağımı sordum.

Huysuzluk yaptığında çok seksi olduğunu düşünsem de, ev konusunda kavga etmekten bıktığım için konuyu değiştiriyordum.

“Ee, alabilir miyim alamaz mıyım?”

“Ne diye istediğini anlamadım.”

Bu kadar uzun bir süre üniformasının bir parçası olduğu için hâlâ takmadığına şaşıyordum. Saçını ve yorucu egzersiz programını değiştirmedığıne göre künyelerden de vazgeçmez diye tahmin ediyordum. Ayrıca o kalın boyunda çok seksi görüneceğini düşünüyordum. Belki de bir ara benim için sadece onları takıp başka bir şey giymemesini isteyebilirdim.

“Bu bir sır. Onları kaybetmeyeceğime ve hak ettikleri saygıyı göstereceğime söz veriyorum. Ev konusunda anlaşılmadı diye yine Yüzbaşı Eğlence Düşmanı olma da künyeleri bana ver.” Ses tonumun ciddiyetsiz ve muzip olması için uğraşıyordum ama karanlık ruh hâlini sarsmayı başaramadım.

Bana göz ucuyla bir bakış attı ve koca kamyoneti dükânın önünde durdurdu. Şimdiden bekleme salonuna dönüşmüş insanları görebiliyordum. Ön tarafa çıkmış sigara içen Nash de bize el salladı.

“Künyeler çamaşır çekmecemde bir kutuda duruyor. Bir dahaki gelişinde alırsın. İşin bitince yerine koy sadece.”

Biraz kıkırdadım ve koltukta yana doğru uzandım. Böylece kollarımı boynuna dolayıp, öpmek için onu kendime çekebildim. Benden pek hoşnut olmadığına bile ona her şekilde sevgi göstermeme asla engel olmazdı. Bunu yüzüne söylemeye asla cesaret edemeyecek olsam da, aslında nazik bir devdi.

“Ne diye çamaşır çekmecen var ki? Çamaşır giymiyorsun bile.”

Geniş omzunu tek taraflı silkti ve o da beni öptü.

“Doğru, yani hiç kullanmadığım için hepsini koyacak bir yer olması lazım.”

“Çok acayipsin.” Kapıyı itip açtım ve kaldırıma atladım.

Ona bir öpücük atacak ya da belki sırf inat olsun diye el hareketi çekecektim. Fakat çantamı unuttuğum ve o da bana getirecek kadar tatlı olduğu için, bunları yapmak yerine suratına biraz daha saldırmaya karar verdim. Nash'in ortaya koyduğum gösteri karşısında güldüğünü, Rome'un da tek eliyle popomu kavrarken dudaklarına doğru inlediğini duydum. Daha sonra duyduğum ise, bir daha adımlı söylediğini duyacağımı hiç düşünmediğim bir sestti.

"Cora?"

Parmak uçlarımdan inip yeniden ayaklarımın üzerine bastım. Sevgilimden oluşan sağlam duvarın kenarından baktım ve dünya üzerinde görmeyi istediğim ya da beklediğim son kişiyi gördüm. Rome'un refleks olarak bana daha da sıkı sarıldığını hissettim. Nash de ön penceredeki yerinden ayrılıp yanımıza geldi. Rome'un gittikçe kasılan kolları arasında dönüp, hayatımın en büyük hatasını karşımda buldum. O koca beden arkamda kaskatı kesildi ama neyse ki Rome hiçbir şey söylemedi. Jimmy bize doğru te-dirgin bir adım atarken, Rome'un gerginliği hazırda bekleyen bir kırbaç gibiydi.

Geçen yıllar Jimmy'ye yaramıştı. Artık eskisi kadar sı-ska değildi, giysilerini daha iyi dolduruyordu. Kollarında ve boynunda hatırladığımdan daha çok dövme vardı ve ona yakışmıştı. Açık kumral saçları ustalıkla karıştırılmış ve havalı, ekose desenli bir bereyle tamamlanmıştı. Tam anlamıyla Brooklyn tarzının sembolüydü. Koyu kahve gözlerinde parlayan içten pişmanlığı görmek hiç hoşuma gitmedi.

"Jimmy. Burada ne işin var?"

"Şey... Sana gönderdiğim e-maillerin hiçbirine cevap vermedin, baban da sana ulaşabileceğim bir numara ver-

meyi kabul etmedi. Ben sadece...” Sesi birden kesildi. Aslında bana bakmadığını, gözlerini Rome’a dikmiş olduğunu fark ettim. Derin bir iç çekti ve başını iki yana salladı. “Seni görmek istiyordum. Konuyu bir şekilde kapatabiliriz diye düşündüm ve sana yaşattıklarım için ne kadar üzgün olduğumu söylemek istedim. Bunun için çok geç olduğunu, özür dilememin yeterli olmayacağını biliyorum; ama artık ne kadar büyük bir yanlış yaptığımı anlamışken, bunu yapmam gerekiyordu.”

Rome bundan önce kaskatı kesildiyse, şimdi arkamda resmen heykele dönmüştü. Kendimi onun kollarından kurtardım ve eski sevgilime doğru yürüdüm. Beynime hücum eden kan kulağımı sağır ediyor, yüz yüze geldiğim geçmişimden parlayan ışık gözlerimi kör ediyordu. Galiba Nash bana bir şey söyledi, Rome bana seslendi. Fakat benim tek görebildiğim Jimmy’ydi ve tek hissedebildiğim de ona tüm yapmak istediklerim, beş yıl önce farkına varmasını dilediklerimdi. Beni bulduğumuz anda tutmaya çalışan güçlü ellere rağmen, onu görmek beni zamanda geriye itmişti.

Geçmişimden gelen öfke ve utanç duygusundan güç alarak bir elimi geri çektim ve mümkün olduğunca sert bir şekilde karnını yumrukladım. Bunu ona borçluydum ama bunu yapmak hiç de iyi hissetmemi sağlamadı. Hatta eskiden kalma kandırılmışlık ve acı hisleri, sırf söyleyeceği herhangi bir şeyi duymak isteyeceğimi sanmasının komikliği karşısında yersiz görüldüğü için bile silinmeye başlıyordu. Hâlâ kızgındım ama artık farklı sebeplerim vardı. Jimmy oflayarak iki büklüm oldu. Suratına da bir tane patlatmayı düşündüm, fakat Nash benden önce davrandı. Beni gülmekte olan sevgilime teslim etti ve o da benim

sağa sola sallanan kollarımı yakalayıp sıkıca tuttu. Resmen kulaklarımdan duman çıkıyordu. Jimmy gibi bir adamla devam etseydim yaşamak zorunda kalacağım hayattan kaçmış olduğum için neşeye boğulmam gerekirdi. Ancak tüm o ihanet ve bana yaşattığı acı, artık tüm hayatım olarak gördüğüm adama her şeyimi verebilmemin önünü kesiyordu. Onun için Jimmy'ye yeni baştan öfkeleniyordum.

“Siktir git, Jimmy. Özür dilemene ihtiyacım yok. Hiçbir şeye ihtiyacım yok. Bana kalırsa hak ettiğini bulmuşsun. Burada zamanını boşa harcıyorsun.”

Rome arkamda tam bir alfa erkeği seksiliğiyle hırladı ve beni sakinleştirmek için kolumu okşadı. Titriyordum. Jimmy'nin beni hâlâ bu şekilde etkileyebilmesine deli oluyordum. Genç kalbimi milyonlarca parçaya ayırdığı için özür dilemesi gülünç olmanın ötesine geçemezdi; herhangi bir sözü geçmişe gidip sebep olduğu hasarı geri alabilir, şu an Rome'la yaşadığım açmazı çözebilirdi sanki.

“Aslında çok daha fazlasını hak ediyorsun ama şu anki durumunu düşündüğüm için onu üzerine salmayacağım.” Rome'un sesi boğuk ve başta olduğundan daha da mutsuz geliyordu.

Jimmy'nin gözleri kocaman oldu ve bakışları artık belli belirsiz büyümüş olan göbeğime doğru kaydı. Kocaman olmamıştım ama belli ki normalden daha yuvarlak hatlıydım. Hamile olduğum açıktı. Nash'e baktıktan sonra şunu sorduğunda, içimden ona tekrar yumruk atmak geldi:

“Hamile mi kaldın?”

Nash kahkahasını bastırdı ve başparmağıyla Rome'u işaret etti.

“Onu tutmaya çalışan adama bakmak isteyebilirsin, seni üstün zekâlı. Bebek benden değil.”

Arkamdaki Rome'un korumacı tavrını fark edince gözleri kocaman oldu. Tekrar bana, karnıma baktı; sonra arkamda duran adamın korkutucu bakışlarına döndü. Sırf dış görünüşüne bakarak, doğrudan Nash'in bebeğin babası olduğu varsayımında bulunması beni öyle böyle sinir etmiyordu. Ona âşık olmadan önce bu kadar sığ ve berbat bir adam olduğunu neden hiç fark etmemiştim? İğrenç.

“Cidden mi, Cora? Sana ne oldu böyle? Sen böyle biri değilsin. Eskiden nazik ve komik biriydin. Eski hâlin olsa, beni bir dakika bile düşünmeden affederdin. Eski günlerin hatırına gidip bir bira içer, güler eğlenirdik. Beni seviyordun.”

Ah, nasıl yüzüstüydü. Bu kadar aptal birinin benim için doğru kişi olduğunu nasıl düşünebilmişim? Sözlerinin altında yatanları anlayabiliyordum. Eski hâlim onunla bir şansa daha sahip olmak için can atardı ve Jimmy de hırpalanmış egosunun acısını dindirecek acil bir ilişki için beni kullanırdı. Aman, kalsın.

“Başıma sen geldin, Jimmy. Şimdi karşıma geçmiş, seni nasıl da sevdiğimden ne yüzle bahsedebiliyorsun? Peki, senin yüzünden bir başkasını sevemem ne olacak? Bunun için özürün, pişmanlığın nerede?”

Arkamdan keskin bir nefes sesi geldi. Durmam gerektiğini, benim için önemi olan tek şeyi berbat etmek üzere olduğumu biliyordum. Fakat öfkem yüzünden bir döngü içine saplanmışım; geçmiş ve gelecek, öfke ve pişmanlık arasında gidip geliyordum ve geri dönüşü yoktu.

“Cora.” Jimmy ensesini ovdu ve ayaklarına baktı. “Gençtik. Ben henüz toydum. Seni asla o şekilde incitmek istememişim. Sen sevdiğim ilk kızdın. Bir kahve falan içip aramızı düzeltemez miyiz? Gerçekten üzgünüm.”

“Hayır. Sırf sen üzgünsün diye özrünü kabul etmek zorunda değilim. Hatalarının bağışlanması için boşu boşuna bunca yolu gelmiş olman çok kötü, ama sana istediğini vermek benim işim değil. Sana hiçbir şey borçlu değilim. Hiç olmadım. Sana her şeyimi sunduğumu göremeyecek kadar aptaldın, sonra hepsini çöpe atmaya karar verdin. Bu bir daha asla tekrarlanmayacak, Jimmy. Aynı şeyi bir daha asla yapmayacağım.” Sesim bir ton düştü. Göğsüm inip kalkıyordu. “O utançtan, sahip olduğumu sandığım tek aileyi kaybetmemden sonra, kendimi de kaybolmuş gibi hissettim. Bunlar yüzünden asla bulamayacağım bir mükemmeli arayıp durdum. Benim mutlu son anlayışımı mahvettin.”

Sözlerim Jimmy’ye çarptığında o ürperdi ve ben de özgür kaldığımı hissettim. Fakat tatminim kısa süreli oldu. Söylediklerim tam göğsüme saplanıp kalınca yaşadığım tüm tatmin hissi parçalara ayrılıp dağıldı. Artık çok geçti, sözlerimi geri alamazdım. Rome’a bakmak için döndüm. O mavi gözler solmuştu, bakışları mesafeliydi ve yüzü de taş kesilmişti.

Beş yıl boyunca, içimdekilerden kurtulmak için bu ana ihtiyaç duymuştum. Ancak şimdi öfkem dışarı taşmaya başlamıştı ve gözümün hiçbir şey görmediği o anda söylediğim sert sözlerin yanlış hedefi vurduğunu biliyordum.

Rome bana her şeyini tekrar tekrar sunmuştu ve ben yine de kendimi geri çekmiştim. Kalbimi ona teslim etmekte neden bu kadar tereddütlü olduğum konusunda ona hiçbir zaman tam anlamıyla açık olmamıştım ve şimdi tüm bunları, saygıyı en az hak eden adamın önüne seriyordum. Jimmy bende yarattığı hasarla aşkımı özgürce ortaya koymamın önünü kesmiş olabilirdi, ama her şeyi-

mi Rome'a vermekten korktuğum için durumda benim de sorumluluğum vardı. Birlikte olmamız gerektiğini ve kendimi geri çekmemin tamamen benim korkaklığım olduğunu biliyordum.

"Cora..." Jimmy'nin başka bir şey söyleyecek fırsatı olmadı çünkü artık Rome'un sabrı taşmıştı. O kadar iri bir adamda olmaması gereken bir hızla etrafımdan dolaştı ve Jimmy'nin son moda kovboy gömleğinin yakasına yapıştı. Jimmy'nin havalı botlarının parmak uçları kaldırımında sürüklenirken, gözleri yuvalarından fırladı. Onun yutkunduğunu, Nash'in de güldüğünü duydum.

"Hiç yardımcı olmuyorsun, Nashville."

"Öyle bir niyetim de yok, Tink. Bırak ayıyla güreşsin. Bunu hak etti."

"Sana söyleyecek başka bir şeyi olmadığını söyledi. Konuşma burada bitmiştir. Devam etmek istiyorsan, benimle devam edeceksin. Senin için çok zaman geçmiş olabilir ama ben yepyeniyim. Onunla aramızda ne olduğunu biliyorum ve bunu bozmana ya da Cora'ya daha fazla zarar vermene izin vermeyeceğim." Jimmy'yi bez bebekmiş gibi sarstı ve sırtıtmamak için dudakımı ısırdım. "Benim bebeğime hamile. Onu seviyorum. Tüm bunların arasında, gelip de egonun zarar görmesi ve duygularının incinmesinin sorumluluğunu ona yüklemeye çalışmana yer yok. Belki en başta şerefsizin teki olmasaydın, uzun vadede kazık yiyip oturmazdın. Anladın mı?"

Onun bu yönünü hiç görmemiştim. Her zaman biraz tehlikeli ve biraz gergindi, her an işe el atabilirmiş gibi bir havası vardı. Bunu izlemenin etkileyici olduğunu itiraf etmeliydim. Rome gibi bir adamın tehdidi karşısında Jim-

my'nin dayanamaması da şaşırtıcı değildi. Pek çok insanın dayanabileceğinden şüphe ederdim. Başını salladı ve Rome onu iterek bıraktı. Jimmy kaldırımın dışına doğru sendeledi. Bana bir kez daha baktı.

“Senin için bir önemi var mı bilmiyorum ama, sana yaptıklarımın seni ne kadar incittiğini artık gerçekten anlıyorum. Sen hep daha iyisini hak ettin.”

Buna güldüm. “En iyisini hak ediyorum ve buldum da. Hoşça kal, Jimmy.”

Üçümüz onun uzaklaşmasını izledik; ben her şeyi yeni bir netlikle görüyordum, Nash ölçüsüzce zevk alıyordu. Kafamı kaldırıp Rome’a baktığımda ise, düşüncesiz sözlerimin ona yapmasından korktuğum her şey sert bakışlarından yansıyor. Kızgındı, ama ondan da öte kırılmıştı ve onu bunun için suçlayamazdım. Uzanıp ona dokunmak, istemeden sebep olduğum acıyı dindirmeye çalışmak istedim. Fakat o safir rengi gözler bana çevrildiğinde, iyice gerilmiş kasları ve sert yüz ifadesinden yayılan öfkeyi hissedebiliyordum. Bir adım geriledim ve o da aynı şeyi yapınca irkildim. Artık aramızda böyle bir mesafe olmalıydı.

“Ne oldu şimdi, Cora?”

Dişlerini sıkarak konuşmuştu. Ona şaşkınca baktım.

“Bunca zamandır beni sevdiğini söyleyemediğini, hâlâ o ahmağın seni aldattığında sebep olduklarını çözmeye çalıştığını sanıyordum. Seni beklediğim yere doğru kendince yol almana izin verdiğimi sanıyordum. Şimdi ise bana karşı tereddütlü olman için düşünebildiğim tek bahaneyi yerle bir etmeni izledim. O ahmağa, sana yaptıkları yüzünden asla kimseyi sevmeyeceğini söyledin. Gayet net duydum.”

Ona uzandım. Ellerim titriyordu ve Rome bir adım daha gerilediğinde, Nash'in yanımda irkildiğini hissettim. Bu yaşanıyor olamazdı.

"Rome." Onu sakinleştirmeye çalıştım. Bir şey söyleyecek fırsat yaratmak, anlamadığını söylemek istiyordum ama bana izin vermedi. Normalde en iyi yaptığım şey, yani konuşmak, şu an en büyük düşmanıma dönüşmüştü. Onu sevdiğimi bir söyleyebilseydim, şimdi böyle tepki veriyor olmazdı. Onu tabii ki seviyordum. Sadece korkuyordum.

"Kanka, bir sakın ol. Kızı daha şimdi eski sevgilisi pusuya düşürdü. Üstelik hamile. Bir nefes alıp sakınleş."

"Hamile olduğunu biliyorum, Nash. Bunda benim de payım var; ama sonunda senden göreceğim tek karşılık senin güvenli gördüğün kadarı olacaksa, sana her şeyimi verip tüm dağılmış, çirkin yönlerimi önüne seremem. Ben Jimmy değilim, seni o şekilde hayal kırıklığına uğratmayacağım ve bunu sana defalarca ispatladığımı sanıyordum. Eğer o serserinin beş yıl önce sana yaptığı şey yüzünden bana âşık olamıyorsan, kim kendini tamamen bu ilişkiye adamamış oluyor, Cora?"

Sesindeki öfkenin ötesinde, kalbinin göğsünden koptuğunu da duyabiliyordum. Buna benim korkum ve tereddüdüm sebep olmuştu. Kendimden başka suçlayacağım kimse yoktu. Fakat ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bu kadar bariz şekilde ihtiyacı olan kelimeleri ağızımdan çıkaramıyordum. Onu seviyordum, ama bunu ona asla bu şekilde söylemeyecektim. Bu nahoş olaya engel olmak için bir anda söylersem bana asla inanmazdı.

Kamyonetin kapısı çarparak kapandı ve Rome lastik çığlıkları ile motor gürültüsü eşliğinde çekip gitti. Motor-

la gelmediği için mutluydum. Yoksa durumu tehlikeli ve korkutucu olurdu.

Nash bana tek koluyla sarıldı ve ben de başımı göğsüne dayadım.

“Sakinleşecektir. Bence Jimmy’yi görmek senin için olduğu kadar onun için de şok oldu.”

“Haklı. Nasıl hissettiğimi ona çoktan söylemiş olmam gerekirdi. Yapamadım işte. Onu sevdiğimi söylememle her şeyin darmadağın olmasından ve aramızdaki şey yürümezse mahvolacağımdan korkuyordum. Bana hep tüm dünyasını renklendirdiğimi söylüyor ama o da aynı şeyi benim için yaptı. Jimmy için hissettiklerim bej renkiyse, Rome için hissettiklerim koca bir kutu dolusu boyama kalem gibi. Bu kadar korkaklık etmeyip ona söylemeliydim. O benim için mükemmel, Nash.”

Nash biraz küfretti ve dükkâna girebilmemiz için döndü.

“İki insan birbiri için böyle hissedince bunu çözer. Tıpkı Rule ve Shaw gibi, Jet ve Ayden gibi. Düzelecek, Tink. Söz veriyorum. Bu arada çok iyi yumruktu. Gerçi burnuna nişan almalıydın.”

Normalde bu beni güldürürdü, ama sahip olduğum her şey Rome’un üzerine binip gittiği gazap bulutu içinde dönüp duruyormuş gibi hissediyordum. Bu iş çözülmiyordu, başka seçenek yoktu. Rome benim için son noktaydı. Sadece saçmalamaya bir son verip bunu ona söylemem gerekiyordu. Haklıydı. Ondan her şeyini istemiştım ve o da sorgusuz sualsiz vermişti. Benden tek bir şey istemişti; bu da onun beni sevdiği gibi, benim de onu sevdiğimi duymaktı. Onun için bunu yapamamıştım. Berbat bir insandım. Ayrıca, her kavgamızda koca serserinin bir şekilde

hep son sözü söylemeyi başarmasından da bıkip usanmıştım. Gerçekten sinir bozucu bir durumdu.

“Keşke tutabileceğinden emin olabildiğim bir söz olsaydı bu, Nash. Çocuklara bir şey söyleme. Hepiniz liseli kızlar gibi dedikodu yaptığımız için onlara Jimmy’yi anlatabilirsin, ama Rome’u konunun dışında tut. Bu pisliği kendi başıma temizlemem lazım.”

Tam da bunu yapacaktım çünkü benim için de, bebeğimiz için de başka seçenek yoktu.

Kapıdan içeri girdiğimizde çocukların hepsi neler olduğunu öğrenmek istiyordu. Rule’a onunla arka odada konuşup konuşamayacağımızı sorduğum sırada, Nash’in onları bilgilendirmesine izin verdim.

Rule beni takip etti. Kafasının karıştığı, allak bullak olmuş yüzünden belli oluyordu ama beni sorguya çekmeyecek kadar nazikti.

“Gelen Jimmy’ydi.”

“Tahmin ettim. Görünüşe göre Rome onun seni rahat bırakması gerektiğini yeterince açıklığa kavuşturdu.”

“Evet. Aynı zamanda kafamı toplamam gerektiğini yoksa yoluma yalnız devam edeceğimi de açıklığa kavuşturdu.”

Rule’un tüm coşkusuyla benim tarafımı tutacağını düşünmüştüm, ama öyle olmadı. O soluk renkli gözlerini kırsarak bana baktı. Bu yüzden gerginlik içinde kulak tünellerimle oynamaya başladım. Mikroskop altına yatırılmış bir böcek gibi hissediyordum.

“Ne var? Bana öyle bakmayı kes.”

“Nasıl bakıyormuşum, Cora?”

“Yargılar gibi. Shaw konusunda tam bir pislik gibi davrandığında en büyük destekçin bendim, o yüzden kes şunu.”

“Seni seviyor, Cora. Bunun şakası yok. Daha önce aileden olmayan biri için kendini hiç böyle dürüstçe ortaya koymamıştı.”

“Biliyorum, biliyorum. Ben de o noktaya gelmeye çalışıyorum işte. Onsuz kalmak istemiyorum.”

“Ağabeyimi seviyor musun, Tink? Çünkü eğer sevmiyorsan, bu onu öldürse bile hemen uzaklaşman lazım. Bunu ona yapamazsın.”

“Rule.” İç geçirdim ve önünde volta atmaya başladım. “Mükemmel birini istemiştim. Bunun beni güvende tutacağını, kalbimin bir kez daha kırılmasından beni koruyacağını düşünmüştüm. Tek yaptığı ise beni soyutlamak ve harika bir adama onun sevgisine karşılık verdiğimi söylemekten korkar hâle getirmek oldu. Ona gösterebileceğimi, bunu anlayacağını, benim onda hissettiğim gibi onun da benden yayılan duyguları hissedeceğini düşünmüştüm. Bunu fena hâlde batırdım ve düzeltmemeye izin verip vermeyeceğini bilmiyorum.”

Ağlamaya başladım. Rule küfretti ve bana kaburgalarımı kırarcasına sarıldı.

“Her şey düzeltilebilir. Shaw bize Remy’yi anlattığında da aynı tepkiyi vermişti, tabii o zaman kendi öfkesinin üstüne bir de benim aptalca patlamam eklenmişti. Bir şekilde bu ruh hâlinden kurtulur. Sana ne kadar ihtiyacı olduğunu da biliyorum, Cora. Durum düzelecek. Aşk fena hâlde korkutucu bir şey. Bununla yüzleşmek için epey taşaklı olmak lazım ve hepimiz sende bir çift olduğunu biliyoruz.”

Gülmek istemiyordum ama elimde değildi. Ondan ayrıldım ve bir elimle yüzümü sildim. “Eskiden oldukça

sert bir tip olduğumu sanırdım, ama ağabeyin beni resmen eritti.”

“Hepimiz onun yanında pamuk şeker gibi kalıyoruz.”

Bluzumu düzelttim ve yerime dönmeden önce düzgün görüldüğümünden emin olmaya çalıştım.

“Benim için yeni bir dövme tasarlamayı istiyorum. Aslında seni bunun için buraya çağırmıştım, koca bir bebek gibi her yerine gözyaşlarımı saçmak için değil.”

Halkalarının olduğu kaşını kaldırdı ve beni şöyle bir süzdü. “Daha fazla çiçek mi?”

Ona hayır dedim ve ne istediğimi açıkladım. Gözlerinin kocaman olduğunu ve her daim orada duran buzların hayranlıkla biraz eridiğini görmek beni memnun etti.

“Bunu yapmaktan onur duyarım. Sen sadece hazır olduğunda bana haber ver.”

Başımı yana eğdim ve ona göz kırptım. “Önce ağabeyinin beni affetmesini sağlamam lazım.”

“Affedecek.”

“Hepiniz böyle söyleyip duruyorsunuz, umarım haklısınızdır.”

16

Rome

Bardaki herkes benden epey uzak duruyordu. Ateş püskürüp dumanlar saçarak içeri girmiştım. Shaw'ın bize Remy'nin sırrını açtığı zamankine benzer şekilde, öfke-min yaşanan duruma göre biraz aşırı kaçtığını biliyordum; ama durduramıyordum. Her şeyin elimden kayıp gittiğini hissediyordum. Sanki Cora'yla kurmaya başladığımız her neyse, gözlerimin önünde un ufak oluyordu. Kendi yara almış egom ve yenilgi hissime öyle kapılmıştım ki, durdurulması imkânsız şekilde kontrolden çıkmanın eşiğine geldiğimi biliyordum.

Yalnızca çok farklı iki insan olduğumuz için ev konusunda anlaşılamadığımızı kendi kendime defalarca söylemiştim. Beni sevdiğini söyleyememesi beni içten içe kemirdiğinde, hâlâ Jimmy'nin onda yarattığı korkuyu yenmeye çalıştığı için böyle olduğu konusunda kendimi ikna etmiştim. Ben hâlâ aile ve istikrar konusunda çalkantılar yaşadığım için benimle sonsuza kadar bir arada olmaktan korktuğunu düşünerek mantık yürütmeye çalışmıştım. Fakat yaptığım her şeyle, önüne serdiğim her karanlık anı ya da korkunç rüyayla, o noktaya doğru iler-

lediğimi ona göstermeye çalışmışım. Eski sevgilisiyle yüzleşmesini, onu değersiz, önemsiz ve yersiz olduğu için başından savmasını izlemek artık ona arkasına saklanacağı bahaneler bırakmıyordu. Onun yüzünden artık kimseyi sevemez hâle geldiğini söyleyene kadar, onun için hissettiklerime karşılık vermemesi için gerçek bir sebep düşünemiyordum. Kendini geri çektiğini biliyor ve korkuyu anlıyordum. Ancak kendisi hiç riske girmezken, beni tüm gizli yanlarımı açığa çıkarmaya, en berbat yönlerimi önüne sermeye zorlaması karşısında umutsuzluğa ve öfkeye kapılıyordum. Bu adil değildi, bu şekilde beraber devam edemezdik.

Bir şişe votka kapıp arka odaya kapanmak ve üzüntümü içkide boğmak ne kadar cezbedici gelse de, bu şekilde hiçbir yere varamayacağımı biliyordum. O yüzden kendimi meşgul ettim ve gereksiz yere kimsenin kafasını koparmaya çalıştım. Asa beni yakından izliyor, benim için güzel müdahalelerde bulunuyordu. Niye herkesin onu üçkâğıtçı bir tip olarak gördüğünü anlamıyordum. Bu zamana kadar arkamı kollamaktan başka bir şey yapmamıştı. Şu noktada onu arkadaşım olarak bile düşünebilirdim. İşte bu yüzden, Cora saat onda park yerinde olduğu ve benimle konuşmak istediğine dair bir mesaj attığında, bar tıklım tıklım olduğu hâlde yalnızca Asa'ya başımı sallamakla yetindim. Artık Cuma gecesi kalabalığı gurur verici bir noktaya gelmişti. Fakat piyangodan çıkmış malum sarışın yüzünden öyle alalak bullak olmuşum ki, durup bunun farkına bile varacak hâlim yoktu.

Kavga çıkarma ihtimalime karşı ya da inat edip mantıksız davranacağımdan endişelendiği için bara girmek istemediğini biliyordum. Böyle düşünmesi için ona yeterince

sebeup vermiştim ve bu yüzden tam bir pislik gibi hissediyordum. Yanlış bir şey yapmış gibi park yerinde çekinerek beklemesine hiç gerek yoktu. Eğer benimle aynı hisleri paylaşmıyorsa, bunu kabullenip yoluma devam etmek zorunda kalacaktım. Bana öğretmek konusunda çok etkili olduğu bir konu, sonunda hak ettiğine karar verdiğin şey için ısrarcı olmakta hiç yanlış bir şey olmadığıydı. Onu istiyordum, onunla ve bebekle bir hayat kurmak istiyordum; ama bunu o da benimle aynı derecede istemeliydi yoksa yeterli olmazdı.

Kamyonetimin yanına park edilmiş parlak yeşil arabayı gördüm. Ona doğru ilerlediğimi görünce arabadan indi ve o da bana doğru gelmeye başladı. Benimle içeri gelmesini, biz konuşurken atıştırması için Darcy'den bir şeyler yapmasını isteyeceğimi söyleyecektim. Buna hiç fırsatım olmadı çünkü Harley egzozlarının gürültüsünü duydum ve aynı anda tüm tehlike içgüdülerim şaha kalktı. Cora'nın başını çevirdiğini gördüm, ufukta tehlike ve korkunç bir son belirlediğinde hep olduğu gibi zamanın yavaşladığını hissettim; o yüzden yapmak için eğitildiğim şeyi yaptım. Silah sesini nerede duysam tanırdım. Paniklememek gerektiğini biliyordum ama hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Daha önce defalarca vurulmuştum. Fakat hiç sevdiğim birinin vurulmasından endişelenmem gerekmemişti. Bu durum, hayatımda hiç yapmadığım kadar hızlı hareket etmemi sağladı.

Asfalt durduğum anda beni yakabilirmiş gibi son hızla koştum. İlk kurşun çarpmadan hemen önce Cora'ya ulaştım. Başım geriye savruldu ve kan anında boynumdan aşağı akarak tişörtümün yakasını sırlışklam etmeye başladı. Cora'nın korku dolu gözlerinin kocaman olduğunu gr-

düm ama ona herhangi bir şey söyleyecek zamanım yoktu. Bu kadar minik bir hedef oluşturduğu için şanslıydım çünkü bir sonraki de ıskalamadı. Hatta onu altıma alarak yere yapıştırdığım sırada gelen kurşun da aynı şekilde. Daha önce kurşun yemiştım ama üzerimde etkisini azaltacak koruyucu zırhım olmuştı hep. Korumasız eti delip geçen kurşunlar, şeytanın kuyruğunu çıplak ten üzerinden geçirmesi gibi hissettiriyordu. Tenim yanıyordu ve akşamın sakın havası anında kanımın bakırımı kokusuyla doldu. Of, epey de çoktu. İçimden taşarak aktığını, Cora'nın altında kalan kaldırımında biriktiğini görebiliyordum. Benden intikam almak için yanıp tutuşan öfkeli bir motorcu olduğunu nasıl unutabilmişim? Cora o park yerinde tek başına olmamalıydı.

Bedeni tümüyle altımda kalmıştı. Titrediğini ve boğazıma doğru adım fısıldadığını duyabiliyordum. Onunla birlikte yere çok sert çarpmadığımı umuyordum ama onu kontrol etmek için hareket edemiyordum. İşin doğrusu, onu sert zemine yapıştırmamak için üzerinden kalkmam gerektiğini biliyordum; yine de uzuvlarımdan hiçbir komutlarıma uymuyordu. Hatta aniden çimentoyla doluymuş gibi hissetmeye başladığım ciğerlerime dolan her hırıltılı nefesle birlikte onun o güzel, çok sevdiğim yüzü gözümün önünde bulanıklaşarak gidip geliyordu. Boğuluyordum. Kan kaybediyordum. Her yerim acı içindeydi. Fakat Cora bana şok ve korku içinde bakıyor olsa da hayattaydı. Öyle hayat dolu ve renkliydi ki başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Cora..." Ona üzgün olduğumu söylemek istiyordum. Ondan asla ama asla bıkmayacağımı söylemek istiyordum ama bunu yapmamın yolu yoktu. Kendimden geçi-

yordum. Altımızda biriken kanı hissedebiliyordum. Yere yığılmış bedenimin birden fazla yerinde alev alev yanan ateşi hissedebiliyordum. Galiba Cora tekrar tekrar adımı haykırdı. Sanırım Asa'nın ona yardım çağırdığını söylediğini duydum. Üzerine kapaklandığım yerde küçük perimin beni sımsıkı tuttuğundan gayet emindim ama hiçbir şey hissedemiyordum. Ayrıca sevgilimin ölümümü izleyeceğinden de oldukça emindim. Her şey tamamen karmadan önce duyduğum son şey, bana tekrar tekrar beni sevdiğini söylemesi oldu.

"Hep kahraman olmak zorundasın, değil mi?"

Ses tonu şakacıydı, ama onu son görüşümün üzerinden o kadar çok zaman geçmişti ki tek yapabildiğim şok içinde ona bakmak oldu.

"Rem?"

"Başka kim olacaktı? Başını biraz belaya soktun, değil mi?"

Başımı sallamaya, uzanıp ona dokunmaya çalıştım. Fakat Remy ellerini özenle ütülenmiş çizgili pantolonunun cebine sokmuş, önümde volta atıp dururken onu izlemekten başka bir şey yapamadım. İyi görünüyordu, beş yıldır ölü olan birine göre fazlasıyla iyiydi.

"İyi görünüyorsun, kardeşim."

Bana gülümsedi. Rule'unkinden çok farklı bir gülümsemeydi, kalbim duracak gibi oldu. Onu çok özlemiştim.

"Ben hep iyi görünüürüm, Rome. Seninle ciddi ciddi konuşmamız lazım, ağabeyciğim."

"Ne hakkında?"

"Senin hakkında."

“Benim hakkımda konuşacak ne var ki, Remy?”

“Beni sevdiğini, benimle gurur duyduğunu kesin olarak, tek bir şüphe kırıntısı bile olmaksızın bildiğimden cidden şüphe mi ediyorsun, Rome?”

Göğsümde bir şeyler olduğunu hissettim. Sanki kalbimin olması gereken yerde şimşekler çakıyordu.

“Sana söylemiş olmam gerekirdi. Senden onlara göz kulak olmanı istememeliydim. Bu bencilce bir hareketti.”

“Ah, Rome.” Duyduğum ses iç çekmeye benziyordu. Fakat neler olduğundan, nerede olduğumdan emin değildim; yani artık çalışmayan ciğerlerimden çıkan son nefes de olabiliirdi belki. “Benden Rule veya Shaw’a göz kulak olmamı istediğinde hep çok gururlanırdım. Bu bana güvendiğin, herkesi güvende tutmak konusunda hep senin yaptığın gibi iyi iş çıkarabileceğime inandığın anlamına geliyordu. Benim için o sözlerin anlamı tahmin edemeyeceğin kadar büyüktü.”

Tüm bunları kavramak için biraz bekledim ve güldüğünü duydum. Gülüşü mutlulukla doluydu, içinde hiç pişmanlık yoktu.

“O kız, hani az önce uğruna üç kurşun yediğin, o senin için doğru kişi.” Bu bir soru değildi, o yüzden kendimi ona cevap vermek zorunda hissetmedim. “Sence seni sevmiyor mu? Sence şu an kalbi kırılmıyor mu? Sana öyle olduğunu garanti edebilirim. Üstelik bunun o bebeği yalnız büyütmekten korkmasıyla da alakası yok. Senin için korkuyor, kalbi senin için paramparça oluyor.”

Kaşlarımı çatmaya çalıştım ama yüzümdeki kaslar üzerinde de kontrolüm yoktu.

“Bana hiçbir şey söylemedi.”

“Ama yine de bilmiyor musun, Rome? Bu da aynı senin beni sevdiğini hiç şüphe etmeden bilmem gibi. Sevginin her zaman yüksek sesle dile getirilmesi gerekmez. Shaw, Rule’u ilk günden

beri seviyordu ama tek kelime etmedi. Fakat Rule ona bakmaya zahmet etseydi, bunun gözlerinden dışarı taşıdığını görebilirdi. Aynısı senin küçük ateş parçası için de geçerli. Her yerinden okunuyor, Rome. Sadece korkunun ötesine bakman lazım; hem onun hem de seninkinin ötesine bakarsan göreceksin.”

Göğsümün olması gerektiğini düşündüğüm yerin tam ortasındaki o nokta alev alev yanıyordu. Korkuyu çok iyi bilirdim. Bilinmezlik korkusu, yeterince iyi olamama korkusu, verecek hiçbir şeyimin olmaması korkusu. Bunu iyi sakladığımı ummuştum, ama belki Cora’nın da bir korku bulutunun arkasına saklandığını bir an bile durup düşünmemiştim. Deneyimlerimiz bizi bugünlere getirir; bu bilgiyle ne yapacağımız ise gelecekte kim olacağımızı belirler. Bir noktada kendimi “keşke” seslerine kaptırmış ve bunu unutmuştum.

“Bilmem gerekirdi.”

“Durumu düzeltmen lazım.”

“Öyle mi?”

Tekrar güldü ve bir sıcaklıkla çevrelendiğimi hissettim. Bir şeylerin doğru olduğuna dair bir his omuzlarıma yerleşmiş gibiydi sanki.

“Birinin seni doğru yola sokması gerekiyordu. Bunu yapabileceğimi biliyordum. Aşk hiçbir zaman mükemmel değildir, ağabey. Kusurları nasıl değerlendirdiğine göre bu macera tüm zorluklara değer.”

“Lando’yla tanıştım.”

İç çekme ya da başka bir şey olabilecek o ses etrafımda dönüp durdu.

“Koşulsuz sevgiyle ilgili her şeyi ondan öğrendim, Rome. Benim sırlarımdan daha iyisini hak ediyordu. Açıkçası herkes için geçerli bu. Kim olduğumuz her daim değişir, dönüşür, farklılaşır. Yakında baba ve eş olacaksın; sonra amca, daha ileri bir gelecekte

de dede. Kim olduğuun asla sabit kalmaz. Hayatı yaşamak diye buna denir işte.” -

Vücudumun herhangi bir bölümünü kontrol edebilsem, kollarımı kardeşime dolayıp bir daha gitmesine izin vermeyeceğimi hissettim. Fakat içimdekiler yanmaya başladıkça o soluk renkli, kışı anımsatan gözler de gittikçe bulanıklaşıyor, benden gittikçe uzaklaşıyordu. Bu arada ben de içten içe cehennem ateşi gibi yanıp kavruluyordum.

“Ah, Rome bir şey daha var.” Ona odaklanmaya çalıştım ama bulunduğum yere tutunmak gittikçe zorlaşıyordu. Acı beni parçalamaya başlıyordu ve içimden çığlık atmak geliyordu. “Remy, küçük bir kız ya da oğlan için harika bir isim. Benden söylemesi.”

Onun ortadan kaybolduğunu görmekten çok hissettim. Kardeşimi oluşturan sıcaklık ve neşe buhar olup yok oldu. Ben de acıyla alev alev yanan, olmaması gereken yerlerine kan hücum eden bir bedene geri fırlatıldım.

17

Cora

Rome'un tüm ağırlığı ve cüssesi altında sert asfalta yapışarak yere düşmemden sonrasını pek fazla hatırlamıyordum. Bir an arabada oturmuş bu sıkıntılı durumdan kendimi nasıl kurtarabileceğimi bulmaya ve her şeyi yoluna koymaya çalışıyordum. Sonra birden kendimi Rome'un kâbuslarından birinin ortasında buldum.

Barın hemen dışında olduğumu haber vermek için mesaj atmış, sonra da bana cevap vermesini nefesimi tutarak beklemiştim. Düşük çenem canını yakmayı hiç istemediğim kişiyi incitmişti ve bunu düzeltmem gerekiyordu. Beni görmezden gelse bile önemi yoktu. Dosdoğru o bara dalar ve benimle konuşmasını sağladım. Gerçi sonunda boş yere telaşlandığım ortaya çıktı, çünkü başkasıyla karıştırılması imkânsız silüetinin kapıdan çıkıp bana doğru gelmeye başlaması yalnızca bir dakika sürdü. Gergindim, ama ondan da öte pişmanlık içindeydim. Jimmy'nin bana yaptıklarına takılıp, Rome'un içimi doldurmaya çalıştığı harika şeylere karşı kalbimi kapatmak için bunu bahane olarak kullanmamam gerekirdi.

Daha ancak Cooper'ın kaportasını geçmiştim ki tam arkamdan geliyormuş gibi hissettiğim ani bir gürültü başladı. Çok yüksek bir ses olduğundan, ne olduğunu görmek için başımı çevirmeye niyetlendim; ama daha tam dönermeden yere serilmiş, fazlasıyla gürültülü havai fişekler gibi peş peşe gelen “pat-pat” seslerinden sağır olmuşum. Homurdanarak yere çarptım. O mavi gözler kocaman olduğu, pırıltılı yüzeyinde bir korku ve panik kasırgası ortaya çıktığı için Rome'a tutundum.

“Rome?” Ona seslendim, çünkü hareket etmiyordu ve tişörtünün sımsıkı tuttuğum yerine ılık ve ıslak bir şey sızıyordu.

Dudakları kıpırdadı. Nefes nefese adımları sayıkladı ama hiç ses çıkmadı. Boynundan sızıp yüzüme doğru damlayan, bakırımsı kokulu bir şey yanağıma denk geldi. Gözleri sönmek üzere olan bir alev gibi titreşti ve tüm gücü tükenince, göz açıp kapayana kadar tamamen altında kaldım. Kanı ikimizin de üstüne akıyor, altımızda göllenmeye başlıyordu. Telefonuma ulaşamıyor, hareket edemiyordum; çünkü baygınken, bana öfkeliyken, bencil ve düşüncesiz sözlerim yüzünden bana kırılmışken bile beni ve bebeğimizi güvende tutmaya çalışıyordu.

“Rome!” Bu kez bağırdım ve ona sıkıca yapıştım. “Gözlerini açman lazım. Haydi, Koca Adam.”

Adını tekrar tekrar haykırıyordum ama hareket etmedi, tepki vermedi. O şekilde yalnızca bir dakika kaldığımızdan emindim. Fakat Asa'nın sarı kafası yere yığılmış Rome'un üzerinde belirip, bana polisi aradığını ve ambulansın yolda olduğunu söyleyene kadar bir ömür geçmiş gibi geldi. Müdahavimlerden ancak üç kişi onu üzerimden kaldıracıldı; gerçi kısmen ben onu bırakmayı reddettiğim için bu kadar

zor olmuştu. Ağlıyordum ve elime o kadar çok kan bulaşmıştı ki, barın müdavimleri bizi ayırmaya ve Rome'un hayatını yere saçıan açık yaraya baskı uygulamaya çalışırken ona tutunmam zorlaşıyordu.

Sanırım Asa kollarını sarsılan omuzlarıma doladı ve bana her şeyin yoluna gireceğini söylemeye çalıştı. Ancak bunun yalan olduğunu biliyordum. Gözyaşları ve Rome'un tüm yüzüme bulaşmış kanı arasından gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu, devasa göğsünün inip kalkmadığını görebiliyordum. Gözlerimin önünde ölecekti ve onu sevdiğimi söyleme şansım asla olmayacaktı. Bunun olmasına kesinlikle izin veremezdim.

Kendimi Asa'nın kollarından kurtardım ve insanların çaresizce Rome'un kanamasını durdurmaya çalıştığı tarafa koştum. Boynunun yan tarafı boydan boya çiğ hamburger gibi görünüyordu. Tamamen açılmıştı ve o hayati kırmızı sıvı yere fışkırıyordu. Asfaltın derimi kaldırmasına aldırmadan dizlerimin üzerine düştüm ve ellerimi yanaklarına koydum.

"Rome, lütfen gözlerini aç, lütfen. Seni çok seviyorum. Sana ihtiyacım var. Lütfen, Koca Adam." Hıçkırarak ağlıyordum ve söylediklerimin mantıklı olduğundan şüpheliydim. Uzakta bir yerden nihayet bize yaklaşan sirenlerin sesini duydum. Rome'a bir faydası olması için fazla uzaktaydı.

"Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum." Onu bir şekilde nefes almaya teşvik etmek için ve doğru olduğu için bunu tekrarlayıp duruyordum. Ne yapacağından emin olmadığım için kalbimi ona teslim etmekten korkmak, öleceği için ona hislerimi hiçbir zaman söyleye-

meyecek olmanın boğucu korkusu yanında hiçbir şeydi. Her daim kahraman olmuştu ve şimdi de neredeyse onu sevdiğim kadar ondan nefret ediyordum. Bu kadar mükemmel, onurlu, bana ve çocuğuna bağlı olmasa şu an bir kan gölünün ortasında yatıyor olmazdı. Bu pek çok açıdan yanlıştı.

“Lütfen kalbimi kırma, Rome. Bunu sensiz yapamam.” Bir noktada polisler ve ambulans ekibi ulaşmıştı. Yine birileri beni ondan ayırmaya çalışıyordu. Eğildim ve dudaklarımı onunkilerle buluşturdum. Dudaklarının ne kadar soğuk olduğunu hissedince daha da şiddetli ağlamaya başladım.

Gözyaşlarımın tuzlu tadıyla birlikte, kanının yakıcı demir tadını alarak öptüm ve onu sevdiğimi tekrar tekrar fısıldadım. Beni ondan uzaklaştıran sağlık görevlisi kadının sabırsız elleri karşısında yenilgiyi kabul etmek zorunda kaldım. Ölü gibi hareketsiz yüzü ve kıpırdamayan göğsünden gözlerimi ayıramıyordum.

“Onun yanındayız, tatlım.”

Bakışlarımı ona çevirdim. “İyileşmek zorunda.”

“Bunun için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Sarışın yakışıklı senin hamile olduğunu ve yaralanmış olabileceğini söyledi. Kontrolden geçmen lazım.”

Başımı hararetle iki yana salladım. “Hayır. Sadece onunla ilgilenin.”

Kadın tam bana itiraz etmek için ağzını açmıştı ki, birden kesik bir nefes duyuldu ve o parlak mavi gözler açılır açılmaz tekrar kapandı.

“Cora...” Adım yalnızca bir fısıltı olarak çıkmıştı ama yeniden adını haykırmam ve herkesi öncekinden iki kat hızla harekete geçirmem için yeterliydi. Sağlık görevlileri

onu hızla bir sedyeye yerleştirip ambulansın arkasına bindirdi.

Arkalarından ambulansa atladığımda kimse tek kelime etmedi. İyi olacağından emin olana kadar onu gözümün önünden ayırmayacaktım. Çok fazla kan vardı ve sağ taraftaki açılmış yaralardan durmaksızın akıyordu.

Kadın görevli hemen işe koyuldu ve ona serum bağlayıp, kanamayı durdurmaya çalışmak için kıyafetlerini keşip çıkarmaya başladı. Onunla sürekli konuştu; savaşımaya devam etmesi gerektiğini, beni ve bebeği bırakamayacağını tekrar tekrar söyledi. Saldırgan ve motorcularla ilgili bildiklerini anlatıyordu ama hepsi anlamsız bir uğultuydu. Ben sadece gözlerini açıp bana bakmasını istiyordum. Kadın, yanında olduğumu göstermek için Rome'un elini tutmamı söyledi. Bir kez daha en iyi yaptığım şey, yani konuşmak ve kelimeleri kullanmak konusunda tıkanmıştım. Tek yapabildiğim ona bakıp ağlamaktı. O benim bütün dünyamdı, isteyip isteyebileceğim her şeydi ve ona bunu söylemeye fırsatım olmazsa kalbim taşla dönecekti.

Kadın aniden küfür etti ve telaş içinde dolanmaya başladı. Keskin ses tonu beni umutsuzluk içinde dalıp gittiğim yerden çıkardı. Bana onu bizimle kalmaya ikna etmem gerektiğini çünkü inatçı askerimin onu dinlemediğini söyledi. Elini sıktım, üzerine eğildim ve alnındaki yara izini öptüm. Ona her şeyi anlattım, gözlerini açması için yalvardım. İşini yaptığını, benim için ve bebek için savaştığını, şimdi de kendisi için savaşma zamanı olduğunu söyledim. Yanımda kalması için bu gerekiyorsa, onu ölümün kıyısından tekrar tekrar döndürecektim. Söylediklerimin bir faydası olduğunu düşünmüyordum ama ambulans hastanenin önünde durduğunda gözlerinin yeniden açıl-

dığım g6rd6m. İyi g6r6nm6y6rdu ve çok fazla kan kaybettiğini anlamak için doktor olmaya gerek yoktu. Fakat g6zleri parlıyor ve doğrudan bana bakıyordu. O y6zden, bu beni son g6r6ř6 olacaksa, ona s6yleyeceğim son s6zlerle durumun hakkını verecektim. Ben onu sevdiğimi, ona ihtiyaç duyduğumu s6ylemeden Rome Archer asla 6l6p gidemezdi.

18

Rome

“İşte o bebek mavisi gözler! Savaşmaya devam et koca adam, neredeyse hastaneye geldik.”

Sesi ya da konuşan kızı tanıımıyordum. Başımda dolanıp duruyordu ve onu takip etmekte zorlanıyordum. Her yerim ağrı içindeydi. Nefes alamıyordum. İçime bir nefes çekmeye çalışıyordum ama işe yaramıyor gibiydi. Tepemizde bangır bangır öten sirenleri ve ambulansın cızırtılı telsizini hayal meyal duydum. Başımdan, ayak parmaklarım her neredeyse oraya kadar beni alev alev yakan acı dışında hiçbir şey hissedemiyordum.

“Epey nüfuzlu dostların var. Tetiği çeken adam çoktan yakalandı. Sanırım seni vurduğunu öğrendiklerinde Kederin Oğulları’nın yapacaklarından o kadar korktu ki, mutlu mesut karakola gidip teslim oldu. Salak. Oğullar’dan kaç kişinin hapiste olduğundan haberi yok galiba.”

Etrafımda dört dönerken gevezelik edip durdu. Beni vuran adamla ilgilenmiyordum, Cora’yla ilgileniyordum. Kurşunlardan birinin beni geçip ona denk gelmediğinden, onu yere ne kadar sert düşürdüğümden, bebeğin iyi olduğundan emin değildim. Düşünceler kafamda dönüp

duruyordu ve artık hiçbirine odaklanamıyordum. Acı çok fazlaydı, hiç nefes alamıyordum ve yorgundum. Çok yorgundum. Tenimi yakıp geçen ateşin kısmen hafiflemeye başladığını hissettim.

“Hey, asker, yok öyle.” Kızın sesi yükseldi ve bana bir tokat gibi çarptı. Bir ses daha duyduğumu sandım, hıçkırık ya da yaralı bir hayvanın sesine benzer bir şeydi. Fakat sesin kaynağını bulmak için kafamı çeviremiyor, hatta gözlerimi de oynatamıyordum. Komut verdiğimde açılmıyordu bile. Bir şey elime kenetlendi ve sıkıldı. Beni içten içe kavuran canlı ateşin arasında bunu hissedebildiğim için şaşkındım.

“Serserinin tekine kendini öldürtmek için o kadar uzaklardan eve dönmedin. Savaşman lazım. Bu savaştan galip çıkmak için çok sebebin var. Savaş.”

Hatun işinde iyiydi. Ölümün eşiğinde olmasam ona çok daha büyük bir hayranlık duyardım. Kaybedebileceğim şeylerden nasıl haberi olduğunu bilmiyordum; hak ettiğimi nihayet, mümkün olan en kötü zamanda anlamaya başladığım sevgilim, bebeğim, geleceğim ve ailem... Hepsi de uğrunda savaşmaktan daha fazlasını bile hak ediyordu ama çok yorgundum ve nefes almaya ihtiyacım vardı. Sadece gözlerimi kapatmak, acı ve ateşin beni alıp götürmesine izin vermek çok daha kolaydı.

“Lanet olsun, gidiyor.” Yabancı ses yükseldi ve etrafındaki her şey bir kez daha solarak yok olmaya başladı. Remy’nin aptallık etmeye bir son vermem için bağırdığını, kalbimin yavaşlamaya başladığını duyabiliyordum. Acının beni kendimden geçirmeye başladığını ve içimdeki ateşin yakıcı sıcaktan buz gibi soğuğa kaydığını hissettim. “Tatlım, sevgilini bizimle kalmaya ikna etmen lazım çünkü beni dinlemiyor.”

Yan tarafıma ve koluma bir şey battı. Sonra yabancı kızın sesi yok olarak, sanırım en baştan beri aradığım sesle yer değiştirdi.

“Rome.” Ağlıyor gibiydi ama ona bakmak için gözlerimi açamıyordum. “Haydi ama Yüzbaşı Eğlence Düşmanı, bana bakman lazım.” Sesi çok üzgün, çok korkmuş gibi geliyordu. Onun daha iyi hissetmesini sağlamak için elimden hiçbir şey gelmemesi beni öfkeliyordu. Ona bakmak istiyordum ama bu çok zordu. Gözkapaklarım çok ağırdı. Yumuşacık ellerin çenemi ve alnımı okşadığını, oradaki yara izini takip ettiğini hissettim. “Sen bana bakmazken hayatımı kurtardığın için teşekkür edemem, Koca Adam. Bizi kurtardın, beni ve bebeği kurtardın. Şimdi kendini de kurtarmana ihtiyacım var. Haydi, Rome, bizi şimdi bırakamazsın. Seni ne kadar sevdiğimi söylemem için uyanman lazım.”

Ona kızginken ve aptallık ettiğimde bile, onu asla bırakmak istemiyordum. Öfkeden deliye döndüğüm için özür dilemek istiyordum. Eğer kurtulamayacaksam, ona son söylediklerimin sevgi sözleri olmasını, beni kendime getirmekte ne kadar önemli olduğunu ifade eden sözler olmasını istiyordum. Sahip olabileceğim mükemmele en yakın şey olduğunu bilmesini istiyordum. Yapamıyordum ama. Gözlerim açılmıyordu. Hiçbir yerim hareket etmiyordu. Hâlâ nefes almaya ihtiyacım vardı ve hiç hava olmayan bir boşluktaymışım gibi hissediyordum.

Islak ve ılık bir şey yüzüme aktı. Bunun daha fazla kan olduğunu düşündüm, ama sonra yavaş ve düzenli şekilde damlamaya devam etti ve Cora'nın hafif hıçkırıklarını duydum. Onun hiçbir şey için üzülmesini istemiyordum. Mutlu ve güvende olmasını, onu sevdiğimi bilmesini is-

tiyordum. Gözlerimi açıp ona bakmak için kalan tüm gücümle mücadele etmem gerekti. Bunu başardığımda ise, acı tüm şiddetiyle yeniden çarptı; nefesimi kesip gözlerimi yaşartmaya yetecek kadar ağır bir darbeydi. Hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Sanki içim dışıma çıkmıştı ve gerçeklikten hızla kopuyordum. Acı içine gömülüyor, havasızlıktan boğuluyordum.

Gözleri berrak mavi ve kahverengiydi. Ağlıyordu, sarı saçları benim kanım olması gereken pembe lekeler içindeydi. Yüzü kireç gibiydi ve yüzüme dokunan elleri titriyordu. Bakışlarımız birbirine kenetlenince dudaklarında titretilen bir gülümseme belirdi.

“Lütfen iyi ol. İyi olman lazım. Seni çok seviyorum, Rome.” Bana yalvarıyordu ama ona güven vermek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Ambulans durdu ve yabancı sesi yeniden duydum.

“Geldik. Onu ameliyata almamız lazım.”

Cora’nın sıra dışı gözlerinin yerini yabancılar aldığında içimden çığlık atmak geldi. Hareket hâlindeydim ama sevgilimi istiyordum. Kısa bir an için tepemde gökyüzü belirdi, sonrasında tek görebildiğim beyaz tavan fayansları ve yapay ışıklar oldu. Artık göremediğim ama tek istediğim ise Cora’ydı.

“Size kızgın motorculara bulaşmayı bırakmanızı söylediğimi sanıyordum.” Gri gözlü güzel hemşire şimdi yatağımın başındaydı. O daha tanıdıktı ama yine de istediğim kişi değildi. “Ameliyathanede onun için hazırlar, hemen geri götürün. Onu çoktan hazırlayıp içeri almış olmamız lazımdı.”

Sevgilime ihtiyacım olduğunu, iyi olacağımı bilmesi gerektiğini bağırarak istiyordum. Fakat artık o ateşi, o

buzu hissedemeyecek duruma gelene kadar beni bir şeylerle dürtüp durdular. Sonunda sadece karanlık vardı ve kendimden geçmişim.

“Rome Archer, seni sevdiğimi söyleyebilmem için derhâl uyanmazsan, yemin ediyorum, bu bebeğe Daffodil veya Rover gibi saçma sapan bir isim koyacağım. Çocuk şikâyet edecek yaşa gelene kadar da saç kesimi işlerini kardeşine bırakacağım.”

Yeniden nefes alabiliyordum. Canım yanıyordu, gerçekten ama gerçekten canım yanıyordu. Fakat ciğerlerim kendi başına şişip inebiliyor gibiydi. Tek gözümü açtım ve anında pişman oldum; Cora’nın başının arkasında kalan ışık midemi bulandırdı. Ona bir şeyler söylemeye çalıştım ama ağzıma tıklınmış bir şey vardı. O yüzden ancak ona bakıp gözlerimi kırpıştırabilirdim. Bir netleşip bir bulanıklaşan bir dolu şeyin arasında renkli bir lekeden ibaretti.

Hâlâ ağlıyordu ya da belki yeniden ağlamaya başlamıştı. Fakat beni sevdiğini söylediğinden oldukça emindim, o yüzden bunun önemi yoktu. Elimin üzerinde onunkini hissettim. Sonra kızıl saçlı hemşire yanında belirdi, tepemde bir yerlerde ötüp duran makineyi kontrol ediyordu.

“İşte burada. Kedilerden daha çok canınız var, Bay Archer. Kesinlikle şanslı bir adamsınız. Çoğu insan o kadar kan kaybedip hayatta kalamazdı. Kız arkadaşınıza gidip bulabildiği kadar piyango bileti almasını söyledim.”

Kesinlikle şanslıydım, ama bunun vurulup hayatta kalmakla alakası yoktu. Yalnızca elimi tutan ve bana bir tür

mucizeymişim gibi bakan kadınla ilgisi vardı. Hemşire Cora'ya döndü ve elini omzuna koydu.

“Tatlım, o uyandı. Gidip kendinle ve o bebekle ilgilenmen lazım. Burada büyük bir engeli aştık. Ciğerlerinin stabil durumda olduğundan emin olana kadar solunum cihazını çıkaramayız. O yüzden bir süre daha seninle konuşamayacak. Eve git. Biraz uyu. O iyi ellerde. Ayrıca bekleme odası da onu görmeyi bekleyen insanlarla dolu. Yalnız kalmayacak. Sana söz veriyorum.”

Cora'nın gözlerini kırptırdığını gördüm. Berbat görünüyordu; yani aslında harika görünüyordu ve beni sevdiğini söylemişti. Bunu söylediğini düşünmeme neden olan yalnızca bana verdiklerinden emin olduğum ağrı kesicilerse bile, benim için yeterince iyiydi. Cora güzel hemşireye gülümsedi ve beni şakağımdan öpmek için eğildi.

“Ama o benim.” Sesi çatladı ve elimi sımsıkı kavrayan elinin arasından parmaklarımı oynatmayı zar zor başardım.

Hemşire nazıkçe gülümsedi. Gerçekten çok hoş, çok güzel bir kızdı. İçten nezaketi o yumuşacık gri gözlerinden taşıyor gibiydi. Cora vurgulamak ister gibi adını söylediğinde, Saint⁴ isminin ona çok uygun olduğunu düşündüm. Bitmek tükenmek bilmez bir sabırla kutsanmış gibi görünüyordu.

“Biliyorum canım, ama kendinle ilgilenmediğinde ne ona ne de bebeğine bir faydan dokunuyor. İki gün oldu, tatlım. Bunlar iyi haber, bana güven. Burada gözümüzün önünde bayılıp yanındaki yatağa düşmen için hayatını kurtarmadı. Güven bana. Hem her kadın sevgilisinin onun için kurşun yediğini söyleyemez.” Ses tonundan im-

4 (İng.) Aziz (e.n.)

rendiği anlaşıyordu. “Sen de onun kadar şanslısın. Şimdi git biraz dinlen, senin adam bana emanet.”

Bunlara ne katılabiliyor ne de karşı çıkabiliyordum, ama sonra Cora gözümün önünde belirdi. Farklı renkteki gözlerinden başka bir şey göremez oldum. Turkuaz olan öyle parlıyordu ki, içinde kalbini görebiliyordum. Kahverengi olan ise tam anlamıyla kadife gibi ve sıcacıktı, geleceğim orada açıkça görülüyordu. Eğildi ve beni nefes alıp vermem yardım eden plastik aletten öptü. Sanırım bu şekilde bir tür tıbbi aleti kıskanmış oldum. Başparmağını kaşımın üzerinden geçirdi ve bana gülümsedi. Remy haklıydı, davranışlar önemliydi. Daha fazla dikkat etmem gerekiyordu.

“Her kavgamızda son sözü söylemene çok sinirleniyordum ama bu... Tanrım! Rome, bu bir kavgada üstün gelmek için aşırı bir yöntem.” Yapabilsem gülerdim. “Seni seviyorum. Bunu bilmen lazım. Lütfen bunu bil. Jimmy’ye söylediklerim aptalca ve düşüncesizdi. Onun kadar aptalca davranıyordum. Seni başından beri seviyordum, sadece itiraf edemeyecek kadar korkaktım. Sen benim ailemsin, her şeyimsin, Rome. Bunu bilmen lazım.”

Sesi bir ton düştü ve gözleri yine yaşlarla doldu. Tek yapabildiğim ona gözlerimi kırpmaktı. Bunu o söylemeden önce biliyordum. Yalnızca tipik inatçı ve kör adamlar gibi davranıyordum. Beni tekrar alımdan öptü ve mümkün olduğunca kısa sürede döneceğini söyleyerek ortadan kayboldu. Gerçekten yorgun düşmüş olmalıydı, çünkü benim sevgilim o kadar kolay boyun eğmezdi.

Hemşire yanıma döndü. Değerlerime bakıyor, çizelgeleme notlar alıyordu. Başını eğip bana baktı ve gülümsedi.

“Ateş topu gibi bir kız arkadaşınız var. Ameliyathane ekibi kimin gidip ona ve ailenize bilgi vereceğine karar

vermek için çöp çekiyordu. Sanırım onları resmen korkuttu.”

Tam benim sevgilime göre bir işti bu.

“Boynunuza denk gelen kurşun mucizevi şekilde şah-damarı ıskalamış, bir diğeri kaburga kemiklerinden birini parçalayıp akciğeri söndürmüştü ve son olarak bacağınızdan yediğiniz de uyluk atardamarını milimetrelerle kaçırmış. Kevgire dönmüşsünüz ama hayatta olduğunuz için fazlasıyla şanslısınız.”

Çizelgeyi yatağın ucuna bıraktı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Bana bakarak kızıl kahve kaşlarından tekini kaldırdı.

“Böyle bir şeyi atlattıktan sonra ikinci şansı ziyan edemezsiniz. Umarım bunun farkındasınızdır. Eğer hazırsanız hayran kulübünüzün geri kalanını da teker teker yanınıza yollayacağım.”

Buna hazır değildim. Annemle babamın gelip beş dakika boyunca bir ağlayıp bir küfür etmesinden fazlasına dayanamadım. Gözlerim çok ağırlaşmıştı, çok kan kaybetmiştim ve gücümü toplayamayacağım kadar çok ağrı kesici verilmişti. Tekrar karanlığa sürüklendim. Gözkapaklarımı yeniden kaldırmayı başardığımda ertesi gecenin geç saatleri olmalıydı. Işıklar kapanmıştı ve duyduğum tek ses, kalp atışımı kontrol eden aletin düzenli bir şekilde ötmesiydi. Solunum cihazı çıkmıştı ama hâlâ her yerimde borular vardı. Gözlerim dışında vücudumun herhangi bir yerini oynatmak da bende heyecan yaratan bir durum değildi.

“Nihayet uyandın, seni pislik. Sana ne biçim kızdığımı söylemek için bir haftadır bekliyorum.”

Rule’un sesi gerçekten de kızgındı, ama aynı zamanda boğuk ve tam anlamıyla yıkılmış gibi geliyordu. Bu kadar

geç saatte neden odada olduğundan emin değildim. Fakat kardeşim hiçbir zaman başkalarının kurallarına göre hareket eden biri olmamıştı.

“Bunu neden yaptığını anlıyorum, Rome. Cora’ya veya bebeğe kötü bir şey olmasına izin veremeyeceğini anlıyorum; ama Tanrı aşkına, bir an durup bir kardeşimi daha toprağa vermek zorunda kalsam bana ne olacağını düşündün mü?” Sesi çatlıyordu ve üzgün olduğumu söyleyip onu bir nebze teselli etmeyi her şeyden çok istiyordum. Ancak tek yapabildiğim gözlerimi hızla kırptırmaktı. “Yemin ederim, ayağa kalktığı anda kışına tekme basacağım ve sen de bana izin vereceksin.”

İçimin dışıma çıkmayacağını bilsem gülerdim.

“Cora’yı eve götürüp üstünü başını temizlemesini sağlamak için Shaw ve Ayden’in ikisi birden uğraşmak zorunda kaldı. Onu görmeliydin. Senin içinde kalan kandan fazlası onun üzerindeydi. Herkes o kendini yorgunluktan öldürecek diye endişelendi. Hemşirelerin hiçbiri ona yaklaşamıyordu ve eğer ölseydin,” dedi ve boğazını temizlemek zorunda kaldı. “Kurtulamasaydın, Rome, onun da kurtulabileceğinden emin değilim. Darmadağın olmuştu. Seni kurtarmak için iradesini öyle zorluyordu ki, sanırım hepimiz kurtulmama ihtimalin olmadığını biliyorduk. İyi ki savaşçısın, ağabey. Sonsuza kadar bana musallat olacak öfkeli, hamile bir kız arkadaş istemezdim.”

Tüm bunları duymak güzeldi, ama hiçbiri beni sevdiği gerçeğiyle yarışamazdı. Rule ayağa kalktı ve yatağın kenarında dikildi. O soluk gözler kızarmış, çenesini bir iki günden fazla bir süredir dokunmadığı belli olan bir sakal kaplamıştı. Berbat görünüyordu. Ona Remy’yi gördüğü-

mü, artık her şeyi anladığımı söylemek istedim. Fakat hâlâ ağzımı ya da dilimi kıpırdatamıyordum. Bana belli belirsiz başını salladı ve üzerine ismini dövme yaptığı yumruğunu hafifçe elime vurdu.

“Ölmediğin için teşekkürler, ağabey.”

Bu benim için tam anlamıyla bir zevkti, ama ben ayağa kalkıp bunu ona söyleyene kadar biraz daha beklemek zorunda kalacaktı.

Ona cevap veremediğim hâlde bir saat daha benimle konuştu. Ben ameliyata alınırken Brite’in geldiğini anlattı. Görünüşe göre, Cora onu görür görmez bağırıp çağırmış. Sevgilim, saldırgan kanunların güvenli kollarında olduğu için öfkeliymiş. Kana susamış küçük hatun tümüyle acımasız motorcu intikamından yanaymış, ama Brite onu yatıştırmış. Ayrıca Rule’u bir kenara çekmiş ve hapse girsin ya da girmesin, küçük serserinin hak ettiği cezayı çekeceği konusunda güvence vermiş. Torch ve diğer çocuklar bunu halledecekmiş. Rule bu göze göz, dişe diş intikam yöntemini onaylayacak kadar öfkeli ve delirmiş durumdaydı; ben de sadece bu tehdit ortadan kalktığı için seviniyordum. Sevgilim için kurşun yememin bir sakıncası yoktu; ama dokuz canlı olsam bile, bu son olaydan sonra artık yalnızca sonuncusu kalmış olmalıydı.

Bana Shaw’ın annemin delirmemesi için gece gündüz uğraştığını söyledi. Vurulmam, terapiye başladığından beri gösterdiği güzel gelişmelerin neredeyse hepsini sıfırlayacakmış. Çocukların hepsi sırayla bana göz kulak oluyor ya da daha ziyade, işi abartmaması için Cora’nın başında bekliyormuş. Cora eve gitmek istemiyormuş ama artık tehlikeyi kesin olarak atlattığım için onu gitmeye mecbur

ediyorlarmış. Rule, daha hazır değilken onu gitmeye zorladıklarında Cora'nın Nash'in burnundaki halkaya asıldığını, Rowdy'nin ise saçını çekip karnına yumruğu patlattığını da anlattı. Komikti ama aynı zamanda bunları duymak beni mutlu ediyordu.

Ben yeniden uykuya dalana kadar benimle konuştu. Tekrar uyandığımda ise bir doktor başımda dönüp duruyor, ancak zar zor başımı sallayarak ya da çenemi eğerek olumlu ya da olumsuz cevap verebildiğim bir sürü soru soruyordu. Sonunda varılan fikir birliği, benim dünyadaki en şanslı herif olduğum ve hâlâ hayatta olmamın kaderin bir mucizesi olduğu yönündeydi. Tatlı hemşire bir iki kez daha görüldü; orama burama hayatımda bir daha istemeyeceğim kadar çok şey batırılmıştı ki Cora punk-rock bir melek gibi odada belirdi. Onunla konuşmak istiyordum ama bunu her denememde bir öksürük krizine giriyor, yaralı ciğerim jilet ve dikenli tellerle doluymuş gibi hissediyordum. Bana şu anki gibi bakmasını sağlayacaksa, onun için milyonlarca kurşun yiyebileceğimi bile ona söyleyemedim. Bana buz parçaları yedirdi ve yatağın kenarlığı üzerinden nereme ulaşabilirse dokunup durdu. Bu bana o kızıl saçlının serumuma kattığı her neyse ondan bile iyi geldi. Söylemek istediğim çok şey vardı. Fakat şimdilik kısa konuşmalar için kullandığımız kâğıt parçasına iyi olduğumu, iyi olduğumuzu durmadan yazmakla yetindim.

Öğle yemeği vaktinden sonra hem Shaw hem Ayden geldi ve Cora'yı gidip bir şeyler yemesi için taciz edip durdular. Cora bunu kesinlikle reddediyordu. Kızlar bunun üzerine destek çağırmak zorunda kaldı ve ben daha bir şey anlamadan, hastane odam insanlarla doldu. Rule ve Nash beraber geldi, onlardan biraz sonra da Rowdy ve Jet girdi.

Annemlerin gelmesi için on beş dakika daha geçmesi gerekti, onlardan on dakika sonra da Brite ve Asa göründü. Oda kalabalıktı. Fakat herkes, konuşup onlarla iletişim kuramasam da, uyandığım ve bilincim açık olduğu için o kadar sevinç duyuyordu ki antiseptik kokulu havada somut bir şekilde hissediliyordu bu. Neredeyse kutlama gibiydi ama ben bu partinin koca oyunbozanıyım.

Cora elimi kavradı ve alınlarımızın birbirine değeceği şekilde başını eğdi. Gözleri tam benimkilerin altındaydı, geleceğimde ne olup olmayacağıyla ilgili tüm soruların cevabını orada buldum. Her gün o gözlere bakacak; onu mutlu etmek, onu güvende tutmak için verdiğim her kararın, sonunda katlanmam gerekebilecek tüm fedakârlık ve sıkıntılara değeceğini bilecektim.

Odadaki sohbet gürültülüydü. Hemşirenin Nash'i görünce bir kez daha ortadan kaybolması bana garip geldi. Kafasındaki alevlerden hoşlanmıyor olabilirdi, o dövmele Nash'e göz korkutan bir hava veriyordu. Ancak, öyle bile olsa Nash ona basitçe selam verdiğinde kaçmasını haklı çıkarmazdı. Suratımı oynatabilseydim, akşam herkes çıktıktan sonra ona sorabilirdim.

"Bütün önemli insanlar bir arada." Yatağın diğer kenarından üzerime eğilmiş bana bakan kardeşime döndüm. Hafifçe başımı salladım ve gözlerinde bir şeyler parladı. Ah, lanet olsun, bununla neyi kastettiğini kesinlikle biliyordum. Birkaç adımla odayı geçip Shaw'ın Ayden ve annemin arasında durduğu tarafa gitti ve önünde diz çöktü. Sohbet ve kahkaha sesleriyle dolup taşan odanın tamamı bir anda sessizliğe gömüldü.

Shaw titreyen elini ağzına götürdü ve annemin nefesini tuttuğunu duydum.

“Yanımda yüzük yok. Konuşma da hazırlamadım. Tek bildiğim seni hayatın kendisinden bile daha çok sevdiğim. Bu odadaki herkesin seni sonsuza kadar istediğini bilmesini istiyorum, Shaw Landon. Seni seviyorum. Evlen benimle.” Tipik Rule işte. Kıza sormadı bile, sadece söyledi. “Archer ol. Benim ol.”

Shaw’ın pırıl pırıl yeşil gözlerinde kristallere benzeyen gözyaşları belirdi. Neredeyse şoktan düşüp bayılacak gibi görünüyordu. Hâlâ Rule’a bir cevap vermediği için herkes nefesini tuttu. Sadece ona bakıyordu, sonra öyle yüksek sesle çığlık attı ki bir iki hemşire kafasını uzatıp içeri baktı. Aynı anda şiddetli bir şekilde hem gülüyor hem ağlıyor, biraz delirmiş gibi görünüyordu. Zaten ömrünün geri kalanını kardeşimle geçirmek için öyle olmalıydı.

Kendini Rule’un üzerine öyle bir fırlattı ki ikisi birden devrildi ve Rule onu boğacak kadar sıkı tutarak sırtüstü yere yapıştı. Shaw onun şaşkın suratını öpücüklerle boğmaya başladığında toplu bir “ayy” sesi yükseldi. Rule’un onu istediği kadar, Shaw’ın da onun eşi olmayı istediğine hiç şüphe yoktu.

“Ben hep seninim, Rule. Seninle kesinlikle evlenirim ve Archer olmak da beni dünyadaki her şeyden daha mutlu eder. Yüzüğe ya da konuşmaya ihtiyacım yok. Tek ihtiyacım olan sensin.”

Rule hastanede ailesi ve arkadaşlarıyla bir arada değilmiş de yalnızlarmış gibi Shaw’ı öptüğü sırada herkes yeniden tezahüratlara başladı ve ben de Cora’nın elini sıktım. Öğrendiğim her şey gibi, bu da mükemmel bir şekilde kusurluydu. Cora bana baktı ve diğer herkes kardeşimle yeni nişanlısını kutlamaya girişirken alnıma bir öpücük kondu. Rule için mutluydum, onunla gurur duyuyordum. Doğru tercihi yapmış ve doğru kızı seçmişti.

“Nerede yaşadığımız umurumda değil, Rome. Sadece sen neredeysen orada olmak istiyorum. Yeniden acı çekmemi önleyecek seçimler yapmak için o kadar uğraşıyordum ki, bu saçmaydı ve aramızda gereksiz bir üzüntüye sebep oldu. Çok uzun bir süredir kafamdaki mükemmeli kovalayıp duruyordum, karşımda bulduğumda ne yapacağımı bilemedim. Sen haklıydın. Benim için mükemmelisin, çünkü ben de senin kadar kusurluyum; fakat seninle olunca hepsi kusursuz oluyor. Sana aşkımı verirsem ve sen de onu artık istemediğine karar verirsen olabileceklerden korktuğumu sanıyordum. O güzel mavi gözlerdeki tüm hayat belirtisinin yok olup gitmesini izlemenin yanında o hiçbir şeymiş. Seni cidden kaybettiğimi sandım, Koca Adam ve kalbim durdu. Kırılmadı, ağrımadı; sensiz devam etmek zorunda kalacağımı sandığım için resmen durdu. Seni seviyorum, Rome. Artık tüm kalbime sahip olmana izin vermekten korkmuyorum. Sana her şeyi ve daha fazlasını vereceğim. Sana sahip olduğum her şeyi vereceğim, Koca Adam.”

Tek duymak istediğim buydu. Hâlâ darmadağın olmam ve bütün o muhteşem, duygusal sözlerle karşılık veremem çok kötüydü. Bana zaten isteyebileceğimden çok daha fazlasını vermişti. Bana kendimi geri vermişti, bana bir bebek veriyordu, bana kendini veriyordu ve ihtiyacım olan da sadece buydu. Tıpkı Remy’nin söylediği gibi, tıpkı Cora’nın bana aylar önce söylediği gibi, o da *biliyor* olmalıydı. Aynen benim de bundan sonra *bileceğim* gibi.

Cora

Shaw parlıyordu. Üstelik her zamanki “daha şimdi seviştik ve çok güzeldi” havasında değildi bu. Yeşil gözleri ışık saçıyordu. Sanırım yüzündeki gülümseme bulaşıcıydı çünkü Ayden ona sırtıtmayı bırakamıyordu ve ben de durmadan gülüyordum. Yüzük parmağında, sade bir platin yüzüğün üzerine yerleştirilmiş zarif ve kesinlikle mükemmel pırlanta tektaş fark etmemek mümkün değildi. Shaw mutluydu; Rule taş ve kalite oranı tam yerinde bir yüzük seçmek konusunda müthiş bir iş çıkarmıştı.

“Çok güzel. Sizin için çok seviniyorum.”

Yine Shaw ve Rule’un arka bahçesindeki verandadaydık. Ekim ayının ayazı iyice kendini göstermeden, serin havada bir sonbahar barbeküsü yapmak için toplanmıştık ve bu seferki öncekinden çok daha sakin geçiyordu. Rome hâlâ oldukça kötü bir ruh hâli içindeydi. Fakat bu durum artık genel olarak dünyayla kavgalı olmasından değil, kol-tuk değneği kullanmak zorunda olması ve fizik tedaviden bıkip usanmasından kaynaklanıyordu. Mangalın yanında bir bahçe sandalyesine yayılmıştı ve Rule’la bir yandan en

iyi biftek kızartma yönteminin ne olduğunu tartışıp, bir yandan da bira-içiyorlardı. Normalde kendini bu kadar rahat bırakmazdı. O yüzden, tıraş etmesine yardım etmeme izin vermediği feci bir sakalın arkasında saklı olsa da, onu yüzünde bir sırıtışla görmek güzeldi.

“Sizde ne var ne yok? Ev bakma işleri iyi gidiyor mu?”

Başımı iki yana salladım ve suyumdan bir yudum aldım. “Hayır. İş benim zorlaştırdığımı sanıyordum ama şimdi de o hiçbir şeye karar veremiyor. Hiçbir şey yeterince güvenli değil. Hiçbir mahalle doğru değil. Onu boğasım var; üstelik sadece yaralı erkekler tarihinin en korkunç hastası olduğu için de değil.”

Rome bir savaşçıydı. Doktor ve hemşireleri afallatacak bir hızla kendini toparlamıştı. Bana artık hastanede olmak istemediğini, evde benimle olmak istediğini ve bu kadar hızlı iyileşmek için motivasyonunu sağlayanın bu olduğunu söylemişti. Bacağındaki kurşun ona çok zarar vermişti. Kas ve lifleri yırtarak geçmiş, hemen ayağa kalkıp hareket edebilmesini imkânsız hâle getirmişti. Parçalanmış kaburga kemiği yüzünden hareket etmesi ve uzanması zorlaşmış, sağ kolunun hareketleri aksamaya başlamıştı. O yüzden genel olarak huysuzdu. Sanırım cinsel açıdan da gerginlik içindeydi, çünkü doktor en az altı haftalık bir yasak koymuştu ve daha yarısına bile gelmemiştik. Kocaman, dırdırcı bir oyuncak ayıydı.

Aynı zamanda barda istediği kadar bulunamadığı için de canı sıkılıyordu. O tam olarak dönene kadar işleri yeniden Brite takip ediyordu. İçten içe, Rome onun gözetimi altında yaralandığı için ihtiyar deniz piyadesinin suçluluk duyduğunu düşünüyordum. Aralarında oldukça yoğun bir bağ vardı ve Rome ona güvenebildiği için çok mut-

luydum. Brite, vurulmasından sonra Rome’u arkadaşıyla konuşturmuştu. Daha önce içine gömüldüğü o karanlık bölgeye yeniden kayması için sevgilime hiç fırsat vermedi. Bunun sonucunda da, vurulma olayından sonra Rome yalnızca tek bir kez soğuk terler döküp titreyerek uyanı. İkimiz de bunu bir galibiyet olarak görüyorduk ve ona kendi özel yöntemimle bakabilmem, böylece ikimizin de yorgun argın ve gülümseyerek uyuyabilmesi için kendini daha iyi hissetmesini sabırsızlıkla bekliyordum. Brite ayrıca, Rome’un bilinci henüz kapalıyken hastaneye gelmişti. Sakalını sıvazladığı sırada çok büyük bir iş yapmış gibi görünüyordu. Görünüşe göre, saldırgan kefalet ödeyip çıkmış ama mahkemeyi kaçırmış ve o zamandan beri sırra kadem basmıştı. Kindar bir insan değildim; ama sevdiğim adamın kanına bulandıktan sonra, acımasız ve hızlı motorcu adaleti lehine söyleyebileceğim şeyler vardı.

Ayden boğazını temizledi ve önündeki Coors Light’tan bir yudum aldı. Kehribar rengi gözleri beni düşünceli bir şekilde inceliyordu.

“Peki ya senin evde kalsanız? Jet stüdyonun bir kısmını çatı katı daireye dönüştürmekten bahsedip duruyor. Böylece şehirde olduğunda işe daha yakın olacak. Stüdyo tam şehir merkezinde, işe ve okula yakın. Ayrıca, böyle olursa ben de şehirde olup çalışmadığı zamanlarda onu daha çok görebilirim aslında.”

Ona şaşkınlık içinde baktım. “Cidden mi?”

“Evet. Her fırsatta onunla olmak istiyorum. Aslında onunla seyahat edebilmek için yüksek lisansa bir sene ara vermeyi düşünüyorum. Önümüzdeki yılın başında İngiltere’ye gidecek ve ben de gitmek istiyorum. Yüksek lisans

bir yere kaçmıyor. Düzenli bir işim olduğunda Jet'le dünyayı dolaşma fırsatını bir daha yakalayamayabilirim.”

Evimi seviyordum, mahallemini seviyordum ve diğer tüm odalar boşalırsa, hem benim için hem de Rome ve bebek için bir sürü yer açılacaktı. Dudağımı ısırdım ve onu ciddiyetle süzmek için başımı eğdim.

“Asa’yla aranız nasıl bu arada?” Ağabeyi barbeküde yoktu. Hafta sonu olduğu ve barda işler yoğun olacağı için, Rome gelip benimle ve çetenin geri kalanıyla bir arada olabilsin diye işe gitmeye gönüllü olmuştu. Sevgilim ve güneşli çapkın arasında bir tür kankalık başlamıştı. Bunu sorgulamıyordum; ama ben Asa’ya baktığımda güvenilmez ve olay çıkarabilecek birini görüyorken, Rome onu sadece birlikte çalıştığı bir arkadaşı olarak görüyordu. Aslında oldukça hoş bir durumdu ve bara gelip ikisinin arasına girmeye çalışan kızlara üzüliyordum. Sanırım Asa, sevgilim kendi içinde kaybolduğunda ona zorluk çıkarmayan az sayıda kişiden biriydi. Yalnızca Rome yeniden kendisi gibi olana kadar bekliyordu.

“Bana hâlâ kızgın. Her şey yolundaymış gibi davransa da beni affetmediğini anlayabiliyorum. Onu suçlamıyorum aslında. Arada bir uğruyor, fakat çoğu zaman yalnızca Jet’le oyun oynayıp ben orada değilmişim gibi davranıyor. Telefonda falan konuştuğumuzda gayet iyi ama bar soyulduğunda onu gerçekten kırdım. Nerede kaldığından emin değilim. Yine de şu an hayatında neler oluyorsa, durumundan memnun görünüyor. O yüzden burnumu sokmuyorum.”

Bu konuda üzgün olduğunu görebiliyordum ama durumu düzeltmek için ona ne söyleyebileceğimi bilmiyordum.

“Üzgünüm, Ayd. Çok kötü bir durum. Rome’a evde kalma konusunu soracağım. Eğer istemezse, sizin boş yere taşınma zahmetine girmeniz çok saçma olur.”

Ayden başını salladı ve Shaw parmağıyla sol elime hafifçe vurdu. “Peki ya siz ikiniz? Yakın zamanda evli ve nişanlılar arasına katılmayı düşünüyor musunuz?”

Bir elimi hızla büyüyen karnıma koydum ve elimin altında hafif bir titreşim hissettim. Hamileliğim, böyle olduğunda Rome’un da hissedebileceği kadar ilerlememişti, ama babası sayesinde bebeğimin orada güvende olduğunu biliyordum ve bunu düşünmek her seferinde kalbimin sevgiyle dolup taşmasını sağlıyordu. Durumun daha da güzelleşmesi için yüzüğe ya da düğüne ihtiyacım yoktu.

“Kısa süre içinde epey heyecan yaşadık. Bence ikimiz de işlerin sakinleşmesi ve bir süre normal devam etmesi için sabırsızlanıyoruz.”

Ayden gözlerini devirirken, Shaw başını geriye atarak güldü.

“Cora, senin hiçbir işin normal değil ki.”

Haksız sayılmazdı, o yüzden su şişemin kapağını ona fırlattım.

“Kes sesini. Hem biliyorsun ki, Rome Rule’un sağdıçı olmak için iyileşmek zorunda. Zaten odaklanmamız gereken bir düğün var, bir ikinciye ihtiyacımız yok.”

Rule evlenmek için Shaw’ın mezun olmasını beklemek istiyordu, Shaw ise beklemek istemiyordu. Sonunda törenin Aralık’ta olması konusunda anlaşmaya varmışlardı. Shaw ve Ayden baharda son dönemleri için okula dönmeyen önce bir Noel düğünü olacaktı. Böyle olunca düğün planlaması için neredeyse hiç vakit kalmıyordu. Fakat hepimizin maddi desteği ve Shaw’ın Archer soyadını

alma konusundaki kararlılığı bir araya gelince, düğünün gerçekleşeceği ve harika olacağı konusunda hiç şüphem kalmıyordu. Nedime kıyafetimle balina gibi görünmeye pek hevesli olduğum söylenemezdi ama Shaw için bunu yapacaktım.

“Ailen haberi nasıl karşıladı?”

Yeşil gözlerini benden kaçırdı ve dudaklarını kemirdi.

“Belki, bir ihtimal, onlara henüz söylememiş olabilirim.”

Ayden başını iki yana salladı ve ben de gözlerimi devirdim. Doğrudan parmağındaki taş a baktım.

“Onu saklamak biraz zor olacak, küçük hanım.”

Gergin bir şekilde kıpırdanıp durdu. “Biliyorum. Sadece bunun kavgasını yapmak istemiyorum. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Rule’un evlenmek gibi geleneksel bir şey yapmak isteyeceğini hiç ama hiç düşünmezdim. Kimse, gerçekten HİÇ KİMSE bunu bozamayacak.”

Mantığını anlıyor ve onu bekleyenlere hiç özenmiyordum. Bu hiç eğlenceli olmayacak bir mücadeleiydi. Sanırım hepimiz bunu biliyorduk.

Rowdy bir anda tepemde belirip ellerini omzuma koyunca şaşkınlıkla kafamı kaldırıp baktım.

“Tink, senin adamı toplaman gerekiyor galiba. Bence bira ve ağrı kesiciler onu bitirmiş olabilir.”

Sandalyemde döndüm ve beklediği üzere Rome bahçe sandalyesine serilmiş durumdaydı. Rule ve Nash onun başında dikiliyor, durumu endişe verici mi yoksa komik mi bulmaları gerektiğine karar vermeye çalışıyordu. Rowdy’nin dövmeli ellerine hafifçe vurdum ve ayağa kalktım.

“Onu kurtarma sırası bende.”

Biz böyle yapıyorduk. Birbirimizi kurtarıyorduk. O beni korkuyla yaşayarak bir yere varamayacağımı ve ulaşamaz bir mükemmel hayalini bekleyip durmanın aptalca olduğunu görmeye zorlamıştı. Ben de onun olmak istediği kişi ve yapmayı seçtiği şeyin yeterli olduğunu anlamasını sağlamıştım. Daha fazlası olmasına hiç gerek yoktu. Mükemmel değildi, ben de mükemmel değildim; fakat birbirimize olan sevgimizden daha mükemmel bir şey yoktu.

Dirseklerimle Rule ve Nash'in arasından kendime yol açtım ve bir elimi Rome'un sakallardan diken diken olmuş yanaklarına götürebileceğim şekilde eğildim. Sakallı görüntüsü kötü değildi. Hatta böyle neredeyse fazla sağlam görünüyordu. İhtiyaç duyduğu son şey, hiç bozulmamış ve inkâr edilemez erkeksiliğini vurgulayacak herhangi bir şeydi. Fakat yakışıklı suratını seviyordum ve o çalı gibi sakalların altında kalınca özlüyordum.

"Haydi, Yüzbaşı Eğlence Düşmanı, eve dönme vakti."

Koyu kirpikleri yanaklarının tepesinde titreşti ve o nefes kesici mavi gözleri açıldı. Onu böyle savunmasız, her şeyiyle ortada görmek garipti; ama zaten benden hiç saklanmamıştı. Belli ki artık kendinden saklanmaya da bir son vermişti, çünkü bana baktığında her şey gözlerinden okunuyordu. Kahraman, sevgili, inatçı bir baş belası ve planı olan ya da olmayan bir adam... Onu tüm yönleriyle görebiliyordum ve bu onu daha da çok sevmemi sağlıyordu.

Ayağa kalkması için çocukların ikisinden de yardım alması gerekti ve kamyonete doğru ilerleyişi ağır oldu. Epey manevra yapması ve kelime dağarcığındaki bütün küfürleri sıralaması gerekse de, Dodge'a binmek için ısrarcı olmuştu. Bana kalırsa Cooper'la işimiz çok daha kolay olurdu.

Arabama karşı nefretini aşmak zorunda kalacaktı, çünkü yakın zamanda koca dört çekere atlamam çok zor olacaktı. Anahtarları almak için elimi uzatıp, koltuk değneklerini kamyonetin arkasına attığımda itiraz etmedi. İlaçlara ve içkiye rağmen, ağırları yüzünden gözlerinin kenarlarına yayılan çizgileri fark ettim. Biraz abartmış olabilir gibi görünüyordu.

Uzanıp dizine hafifçe vurdum.

“Sana bir sorum var.”

Bakışlarını bana çevirdi ve sadece homurdandı. Pekâlâ, Yüzbaşı Eğlence Düşmanı tam anlamıyla iş başındaydı.

“Ayden bana Jet’le birlikte büyük ihtimal taşınacaklarını söyledi. Jet stüdyosunu eve dönüştürmek istiyormuş. Benim yanıma taşınıp benim evde yaşamaya ne dersin?”

Sessizdi, beni geriyordu. Ona baktım ve gözlerinin kapalı, başının da pencereye dayanmış olduğunu görünce şaşırdım. Belki de uyuyakalmış olabileceğini düşündüm ve onu eve nasıl sokacağımı merak ederek dejavu hissine kapıldım.

“Testislerimin büzüşüp düşmemesi için yatak odandaki pembeyi biraz azaltabilir miyiz?”

İgneleyici ses tonu beni güldürdü. O sırada garaj yoluna girdim.

“Tabii ki, Koca Adam.”

İç geçirdi ve kapıdan çıkabilmek için iri cüssesini yerinden oynattı.

“Evini seviyorum, Cora. Aynı senin gibi renkli ve sevimli. Ayrıca kiralık, yani bir ev alıp kalıcı olarak yerleşmeye karar verene kadar kalabiliriz. Bu bana kesinlikle uyar.”

Ah be, bu koca aksi adamın beni ne kadar mutlu ettiğini hiçbir zaman kanıksayamayacaktım.

“Bu bana da uyar ve beni gerçekten mutlu eder.”

Ona kapıyı açmak için önden gittim. Kapıya ulaştığımda arkamdan içeri girdi ve yatağa uzanabilmesi için onu yatak odasına yönlendirdim.

“Eğer seni mutlu ediyorsa sormana gerek yok, Bücür. Tek istediğim bu.” Sağlam tarafındaki koluyla gözlerini örttü ve iç geçirdi. “Seni seviyorum, Cora.”

Bunu her söylediğinde, el üstünde tutup sonsuza kadar yanımda kalmasını sağlamak için ruhumun derinliklerinde bir yere saklıyordum. Orası özel şeylerle dolu özel bir yerdi ve birlikte geçirdiğimiz zaman nispeten kısa olsa da, orada bir ömür boyu yetecek kadar sevgi vardı. Yatakta yanına oturup parmaklarımı sakalında gezdirdim.

“Ben de seni seviyorum, Rome.” Artık ona bunu söylemek çok kolaydı. Ona vermekten korkma aptallığına düştüğüm her şeyi ona teslim etmek de öyle. Tüm gücünle tutup sıkıldığında sevginin insana hiç faydası olmadığını anlıyordum artık. Ancak koruması için başkasına teslim etme cesaretini gösterdiğinde bir amacı, gücü oluyordu.

“Biliyorum.”

Bana hep böyle diyordu. *Biliyorum*. Sanki sözler olmadan da neler hissettiğimi biliyordu. Ona bunu sordum. Bana sadece gülümsedi ve birinin bunu ona belirtmesine ihtiyaç duyduğunu söyledi. Ne demek istediğini sordüğümde ise, bana sadece bebeğin adını Remy koymaya ne diyeceğimi sorarak karşılık verdi. Buna bayıldım.

“Suratına da bayılıyorum ama bütün bu sakalların arasında bulmaya çalışmaktan bıktım usandım. Şu an kolunu tam olarak kullanamadığını biliyorum ama neden tıraş olman için yardım etmeme izin vermiyorsun?”

Parmağımın kulağının narin kıvrımını takip ettim ve

yara izinin olduğu kaşı havaya fırladı. Ağrı kesiciler ve bira-
nın onun daha uzlaşmacı olmasına yeteceğini umuyor-
dum.

“Hoşuna gitmiyor mu?”

“Yüzünü özlüyorum. Bütün bunlarla kaplı olmak için
fazla güzel.”

“Bu yüzden mi beni öpmüyorsun?”

Ona kaşlarını çatıttım ve somurtan dudaklarına bir öpü-
cük kondurmak için eğildim. “Hayır. Seni öpmüyorum,
çünkü işin içinde sen olunca öpmek hep daha fazlasına
dönüşüyor ve doktor buna izin vermedi. Canını yakmak
istemiyorum.”

“Esas öpmemek canımı yakıyor. Sevişmemenin ne
yaptığını ise bilmek bile istemezsin.”

Sonuçta bu yasağın ucu bana da dokunduğu için ga-
yet iyi anlıyordum. Fakat Rome bana ne kadar müthiş or-
gazmlar yaşıyor olursa olsun, onun sağlığı ve iyi olması
bundan çok daha önemliydi. Onu tekrar öptüm ve ağır-
lığımı koluma vererek yataktan kalktım. Başında dikilip
ellerimi kalçalarıma koydum. Gözlerinin göğsüme odak-
landığı dikkatimden kaçmamıştı.

“Sana küveti hazırlayacağım. Hem rahatlarsın, hem de
böyle küçük Brite gibi görünmemen için sana yardım ede-
rim. Nasıl olur?”

Homurdanarak esaslı erkeklerin küvete girmediğini
söyledi. Yine de ben banyoya gidip suyu açtığımda sesini
çıkarmadı, bana engel olmaya çalışmadı. Hatta odaya geri
döndüğümde büyük bir mücadeleyle tişörtünü çıkarmış
ve pantolonunun düğmelerini açmıştı. Onu bu şekilde
sonsuz kadar izleyebilirdim. Artık köprücük kemiğinin

hemen üzerinde, boynunun yan tarafını kaplayan feci yara izi ve yan tarafındaki çirkin yarayla bile, gördüğüm en güzel şeydi. O bana gülüp kalkmasına yardım etmemi söyleyene kadar ona geri zekâlı gibi bakıp durdum. Epey manevra yapıp kıpırdanmamız gerekti ama pantolonunu tamamen indirdiğinde, ölümden dönmenin libidosu üzerinde hiç etkisi olmadığı şüphe götürmüyordu.

Önce kaslarla dalgalanmış karnından yukarı doğru dikilmiş olan sertliğe, sonra da kafamı kaldırıp ona baktım. Hafifçe omuz silkti.

“Aletim doktor talimatlarını iplemiyor.”

Güldüm ve buharlar çıkaran suya girmesine yardım ettim. Öyle iriydi ki küvetin kenarından taşan sular yere döküldü. Bana “söylemiştim” der gibi bir bakış attı ama geniş omuzlarını arkaya yasladı ve gözlerini kapattı. O sırada ben de başparmağım ile elmacık kemiğini ve yumuşak bir sakalla kaplı çenesinin güçlü hatlarını takip ediyordum. Diğer elimle de bir lif kaptım, yeni savaş nişanelerine dikkat ederek omuzları ve boynunu ovdum.

“Rome.” O inanılmaz gözler açıldı ve o maviliklerde boğulacağımı sandım. “Mükemmel olmayabiliriz ama sen ve ben, birbirimiz için mükemmeliz. Sadece bunu bilmeni istiyorum.”

Yüzünü okşadığım elimi yakaladı ve başparmağımın ucunu ağzına aldı. Ağzının sıcaklığı ve gıcıklayan sakalı karşısında işin ciddiyetini koruyabileceğimden şüphe etmeye başlıyordum.

“Olaylar nasıl da gelişti, değil mi?”

Elini kolumun üst kısmına doğru ilerletti ve parmaklarını saçıma geçirdi. Daha ne olduğunu anlamadan tüm gövdeyi küvetin kenarından eğilir hâlde buldum. Sade-

ce sırlıklam olmakla kalmadım, dudakları benimkilere kenetlenirken göğsüne yayıldım. Sakallıyken onu öpmek ilginçti. Sakaldan kurtulmak konusunda fazla aceleci davranmış olabilirdim. Dilini benimkine değdirdi, alt dudacağımın iç tarafındaki hassas kısmı ısırdı ve yalnızca sağlam olan tek kolunu kullanarak beni bu şekilde yerleştirmiş olduğunu fark ettim. Becerikli asker.

Kendimi itip üzerinden kalktım ve ıslanmış perçemlerimi gözümün önünden çektim.

“Doktor hayır dedi.”

“Ben evet diyorum.”

Rome elimi suya sokup iyice belirginleşmiş sertliğine götürdüğünde daha fazla mücadele etmeliydim. Kendi kendime onun canını yakmak istemediğimi söylüyordum; ama işin doğrusu onu hissetmeyi, ağırlığının ellerimde ve vücudum üzerinde olmasını özlemiştim. O etkileyici sertliği hafifçe sıktım ve dudacağımı ısırdım. Kendi içimde, doğru olan ve şu an için doğru olan arasında bir savaş yürütüyordum.

“Haydi ama, Bücür. Yalnızca tek bir tarafımı kullanabiliyorum, vücudum golf sahası gibi delik deşik ve seni çok uzun zamandır çıplak görmedim. Kucağıma atla da bana gülümsemem için bir sebep ver.”

Tanrım, bunu nasıl da istiyordum. Fakat canını yakmak istemiyordum ve küçük sürprizimi gördüğünde ne diyeceğinden emin değildim. Ona göstermek, belki bundan hiç hoşlanmazsa diye onu bu fıkre alıştırmak için daha fazla zamanım olacağını düşünmüştüm. Ancak sağlam olan eli kolsuz tişörtümün yakasından içeri doğru ilerliyor, güçlü parmakları düşünmemi zorlaştıracak şekilde göğüs uçlarımı çimdikliyordu.

“Rome...”

“Cora...”

Bununla mücadele edebileceğimi neden düşündüğümü bile bilmiyorum. Bu adamı hiçbir şeyden mahrum bırakacak güç yoktu ki bende. Küvetin kenarına, yaralı kolunun yanına oturacağım şekilde kaydım. Başını geriye vermesini sağladım, böylece küvetin kenarına yaslanmış oldu. Sonra onu uzun uzun öptüm. Tadı bira ve sonsuzluk gibiydi.

“Tişörtümü çıkarttığımda kafayı yeme.”

O her zamanki tek kaşı havaya kalktı ve hafifçe güldü. “Mucizevi şekilde büyüyen göğüslerini gördüm, Cora. Sorun olmaz bence.”

Ona suratımı buruşturdum ve tişörtümü kafamdan geçirip çıkardım. Bahsettiğim şeyin gözden kaçması mümkün değildi. Rome’un sertçe nefesini tuttuğunu, bunun etkisiyle hâlâ hassas olan yan tarafı ağrıyınca da hemen arkasından küfrettiğini duydum.

“Aman Tanrım.”

Dövme oldukça büyüktü. Kürek kemiğimin arkasından başlıyordu. Zincir özenle detaylandırılmıştı ve öyle gerçekçiydi ki, tenimden kaldırıp alınabilecek gibi görünüyordu. Rule klasik zinciri oluşturan minik metal halkaları kalp şeklinde dövme hâline getirmişti. Desen kolumun altından ve göğüs kafesimin üstünden kıvrılıp dolanıyordu. Rome’a ait bilgilerin yazılı olduğu ikiz künyeler, göğsümün yumuşak şişkinliği altından yan yana sallanıyordu. Artık orada, sonsuza kadar tenimdeydi. Benim için ne kadar önemli olduğunu göstermenin daha iyi bir yolunu bilmiyordum. Görünüşe göre istenen etkiyi de yaratmıştı. Gözleri benimkilerle buluştu ve her daim son sözü söyleyen adam bu sefer sessiz kaldı.

“Künyelerimi bunun için istedin demek.” Sesi boğuktu ve ses tonundan duyulandığını fark etmemek mümkün değildi. “Çok güzel.”

Dövmeye dokunup durması da öyleydi.

“Benim için Rule yaptı. Seni şaşırtacak daha fazla zamanım olacağını düşünmüştüm. Benim için de senin son nokta olduğunu söyleyemediğimde göstermek istiyordum.” Yumruğunu uzattım ve boynunu kesen, hâlâ kabarık ve kıpkırmızı görünen noktaya değdirdim. “Benim için teninde kalıcı bir iz bıraktın, Rome. Ben de senin için aynısını yapmak istedim.”

Sağlam kolunu bana doladı ve beni kendisiyle birlikte tamamen küvetin içine çekti. Böylece sarılıyor, ama birbirimize çok daha fazla yaklaşıyorduk.

“Cora bu... Bu iki insanın olabileceği kadar mükemmel.”

Haklıydı. Ayrıca tahrik olmuştu ve cinsel gerginliği tavan yapmıştı; sarılmamızın tatlı bir andan çok daha seksi bir şeye dönüşmesi hızlı oldu. Parmakları ıslanmış şortumun arkasına doğru ilerledi. Dudakları boynumun yan tarafına yerleşti ve oradaki hassas tenle oynamaya başladı.

“Bütün işi sen yapmak zorunda kalacaksın, Bücür.”

Bu hiç sorun olmazdı. Hâlihazırda iyice gerilmiş penisi resmen beni çağırıyordu ve keşfe başlamış parmakları da onlara en çok ihtiyaç duyduğum yere doğru çoktan yola çıkmıştı.

“Bizim yüzümüzden banyoyu su basacak.” Doğruldu ve şortumla çamaşırimi çıkarmama yardım etti. Bir su dalgası küvetin kenarından taşarak yere saçıldı.

“Kimin umurunda?” Tümüyle erkek sabırsızlığı içindeydi ve ellerine hâkim olamıyordu. Rome kocamandı,

küvet ise değildi. Beni istediği yere yerleştirdiğinde, onu çevreleyen ve kalçalarımızın etrafında kıpırdanan suyun çok daha fazlası yerdeydi. Ağırlığının büyük kısmını dizlerime verdim ve normalde olduğu gibi ona yaslanmak yerine kollarımı küvete dayadım. En iyi kısımlarım onun en istekli kısımlarıyla aynı hizaya geldiğinde bana bakan gözleri alevlendi. Dudakları göğüs uçlarımdan biri üzerine kapanıp nefesimi kesti ve bunun üzerine sakalı konusundaki tutumumu yeniden değerlendirmeye başladım. Gıdıklıyordu, ama güldürmekten çok “Aman Tanrım, asla durma” hissi yaratıyordu.

Zorlu bir macera oldu. Mümkün olduğunca nazik ve dikkatli olma çabalarımın rağmen, zevk iniltilerinin arısına karışan acı dolu iç çekişlerini fark etmemek mümkün değildi. Mahvolmuş kaburga kemikleri varken seks yapmaya çalışmak iyi bir fikir değildi, ama benim sevgilim pes etmezdi. Kararlılığı ve azmi onunla ilgili en çok sevdiğim şeylerdi; özellikle de bu durum, onu gereksiz ağırlardan kurtarmak için bütün bu olaya bir son verme fikrini aklımdan uzaklaştırmak amacıyla, sağlam olan tek elini kullanarak yaratıcılığı ve hünerini göstereceği anlamına geldiğinde.

Alnımı onunkine dayayacağım şekilde eğdim ve kollarımı kaldırıp omuzları üzerinden sarkıttım. Birbirimize kenetlendiğimiz yerin etrafında dalgalanan su sıcaktı, Rome ise daha da sıcaktı. Aşağı yukarı her kayışım, nasıl hissettiğimi birbirinden ayrılmayan bakışlarımızda görmesini sağlıyordum. Onu yalnızca her şeyiyle, olduğu gibi görmüyordum; benim için bakmaya değer tek şey oydu. Bakışlarıma o mavi gözlerin sonsuz derinliğinden verdiği karşılığa bakarak, onun da tamamen aynı şekilde hissetti-

ğini biliyordum ve bunun değeri inkâr edilemezdi.

Hiç ağırdan alarak ve bitkin hâlde seks yapmamıştık. Oluşan beklentiyle ilgili, bacaklarım arasındaki ısrarlı zonklama ve ense kökümdeki seğirmeyeyle ilgili çok şey söylenebilirdi. Birbirimize dokunuşlarımızda saygı vardı. Sanki ikimiz de birbirimize hâlâ böyle dokunabildiğimiz için ne kadar şanslı olduğumuzu biliyorduk. Dudaklarının tenime her değışı, hassas bir noktayı her ısırışı bana onu az daha kaybedeceğimi hatırlatıyordu. İnsanın hayatını değıştiren, hayata daha sıkı tutunmasını sağlayan bir durumdu bu. Yukarı aşağı her harekette, tahrik olmuş tenin nabız gibi atan sertliğe her sürtünüşünde, Rome'un boynundaki damarın ve ağzının kenarındaki kasın seğirdiğini görebiliyordum. Bu en güzel işkenceydi ve muhtemelen ona şu an aldığı herhangi bir ilaçtan daha iyi geliyordu. Normalde ilişki sırasında çok daha aktif bir katılımcı olsa da, şimdi buna ihtiyacı olduğunu anlamamak imkânsızdı.

Huyu olduğu üzere, tüm bu seksi bekleyiş Rome'a yalnızca birkaç dakika yetti. Gözlerini kısarak bana şeytani bir gülümseme fırlattı ve o yetenekli parmaklarını tam aramıza uzattı. Böylece parmağını oradaki halkama geçirmiş, klitorisime bastırmaya başlamıştı. Böyle şehvetli bir saldırıya karşı koymak mümkün değildi, istenen etkiyi göstermişti. Ağırdan almamız gerektiğini unutup, ikimizi de dakikalar içinde zirveye ulaştırmak için işe koyuldum. Bu seferki normalde olduğu gibi insanın beynini dağıtan bir patlamadan çok, tatlı bir doyum oldu. Yine de uzuvlarım ağırlaştı ve vücudumun geri kalanına tatmin ve zevkten ateş bastı. Bu adamın bana vermeye karar verdiği her şey ikimizin de gülümsemesiyle sonuçlanacaktı, buna şüphe yoktu.

Biraz kıkırdadım ve yanağımı omzuna dayadım. Başparmağı bacaklarımın arasındaki metali bırakıp kaburga kemiklerimden yukarı çıktı ve yeni dövmemi sevecenlikle tekrar tekrar okşadı. Tamamen üzerine yayılmış olduğum için göremese de, kısacık tırnağının ucuyla kendi adı üzerinde gidip geldiğini hissedebiliyordum.

“İyi misin?”

Homurdandı ve bacağıma okşayabilmek için güçsüz tarafındaki parmaklarını oynattı.

“İyiden de öte. Doktorlar ne dediğini bilmiyor. Seks her şeye iyi gelir.”

İç geçirdim; harika bir his olabilirdi ama gözleri yaşadığı sıkıntıyla normalden daha fazla kararmıştı ve ağrının yarattığı beyaz çizgiler yeniden gözlerinin kenarındaki yerini almıştı. Kendimi ondan mümkün olduğunca dikkatli bir şekilde ayırmaya çalıştım, bu da küvetteki suyun kalanını da yere saçmaktan başka bir işe yaramadı. Başımı iki yana sallamakla yetindim ve yumuşacık havluma sarındım. Rome yaralı tarafını ovuşturuyordu. Bacağındaki devasa kas istemsizce kasılıp gevşemeye başlamıştı. Tatmin olmuş gibi görünüyor ama hareketlenmek için hiç acele etmiyordu.

Hâlâ sakallarla kaplı duran yüzünü ovdu ve bana sorar gibi baktı.

“Bundan kurtulmak istediğini sanıyordum.”

Bir an onu dikkatle inceledim, sonra kalkmasına yardım etmek için iki elimi de uzattım. Islak zemin ve Rome’un ağır cüssesi yüzünden neredeyse birbirine dolanmış bir yığın hâlinde kendimizi yeniden küvette bulacaktık, ama bir şekilde onu ayağa kaldırıp biçimli beline bir havlu dolamayı başardım.

“Galiba sen tamamen iyileşene kadar kalmasını isteye-bilirim.”

Onu yatağa yatırdım ve banyoda bıraktığımız tsunami-yi temizleyebilmek için odada dolanıp üzerime esnek bir yoga taytı ve büyük beden bir tişört geçirdim. Ben etrafta sekip dururken gözleriyle beni takip ettiğini hissedebili-yordum.

“Neden?”

Bir an donakaldım ve omzumun üzerinden ona bak-tım. Bunu gerçekten bana açık açık söyletecek miydi? Ce-vabı çoktan bildiğini dudaklarında beliren yarım sırıtiştan anlayabiliyordum.

“Neden derken?”

“Sevmiyorsan neden kalsın ki?”

Hep son sözü söylemek zorundaydı; o yüzden yatakta kalçasının yanına doğru kaydım, çenesinin ucundaki uzun sakalları çektim, tam gözlerinin içine baktım ve ona ce-vap verdim. “Gıdıklıyor. Sen yeniden bacaklarımın arasına inebildiğin zaman nasıl olacağını merak ediyorum. Sabır-sızlanıyorum, Koca Adam.”

Gözlerinin mavisi öyle parladı ve öyle alevlendi ki, nemli teninde hâlâ duran su damlalarının buharlaşmaya başlamamasına hayret ettim. Gülerek yataktan kalktım, ama bileğime yapışan eliyle anında durdum. Bakışı ciddi olsa da, konuştuğunda sesi yumuşaktı.

“Sen benim her şeyimsin, Cora.”

Cidden bu adamın mükemmel erkek olmamasından mı endişelenmişim ben? Eğer kusurlu olan beni bu nok-taya getirdiyse, dünyadaki en şanslı kız bendim. Ona aynı şekilde hissettiğimi söyleyecektim; fakat beni kendine çekti, sırtıttı ve beni gecenin geri kalanı boyunca gıdıkla-

yabilmesi için üzerine atlayıp bacaklarımı suratına doğru açmamı söyledi. Aynı anda hem tahrik olmuş hem de yine son sözü söylediği için sinirlenmiştim.

Son Bölüm

Şükran Günü

“Hastaneye gitmemiz lazım.”

Beşiği kurmak için kullandığım alyan anahtarı yere düşürdüm ve ayağa fırladım. Cora bebek odasının kapısında durmuş, bir araya getirdiği ellerini büküp duruyordu.

“Bebek mi?” Sormak istemiyordum. Daha yeni kontrolden geçtiği ve sonuçlara göre tam bir sağlık timsali olduğu hâlde, düşünebildiğim en kötü şey aklımda dönüp durmaya başladı. Bu arada küçük bir kızımız olacağını da öğrenmiştik ve bu durum aklımı başımdan almış, beni şimdiden daimi bir panik havasına sokmuştu.

“Hayır, sorun Phil. Az önce Nash aradı. Durum kötü. Babam çoktan kamyonete bindi, bizi bekliyor.”

Cora’nın babası Joe sonunda tatil için gelmişti ve neyse ki ihtiyar denizciyle gayet iyi anlaşmıştık. Rule ve Shaw’la birlikte Şükran Günü için Brookside’a ailemin yanına gitmek yerine, şehirde kalıp bayram muhabbetini üçümüz baş başa geçirmiştik. Cora, Nash’i amcası Phil’i de getirmesi için ikna etmeye çalışmıştı ama Phil hâlâ garip davranıyordu. Nash’ten kaçmaya devam ediyor, dükkâna

gelmiyordu ve bu durum Nash'i amcasının Boulder dışındaki balıkçı kulübesine sürpriz bir Şükran Günü baskını planlamaya itmişti.

“Sorun ne?”

Başını iki yana salladı. Güzel yüzünde beliren endişeyi görebiliyordum. Onu kendime çekip sıkıca sarıldım ve kolları anında belime dolandı.

“Nash de bilmiyor. Dediğine göre, kulübeye gittiğinde kimse yok sanmış ama Phil'in motoru oradaymış. Kapıyı zorlayıp içeri girmiş, Phil yerde baygın yatıyormuş. Onu çıkarmasına yardım etmeleri için Park Hizmetlerini aramak zorunda kalmış. Sanırım onu hava yoluyla getirmişler. Rule ve Shaw'ı aradım, yola çıktılar. Rowdy, Jet ve Ayden barda gaziler için Şükran Günü etkinliğiyle uğraşıyor ama neredeyse bitmek üzere. Ayden bizimle orada buluşacaklarını söyledi. Fakat durum Nash'in sesinden anladığım kadar kötüyse, etrafında kalabalık ister mi bilmiyorum. Babamla Phil'in dostluğu epey eskiye dayanıyor, o yüzden onun gitmesine engel olmam mümkün değil.”

“Araya girmem gerekirse yaparım, Bücür. Biliyorsun.”

Bana daha da sıkı sarıldı ve koruyucu maskesini taktığını gördüm. O da kendine göre bir savaşçıydı; her an savaşa dalmaya, sevdiklerini onlara zarar verip acı çektirebilecek her şeyden korumaya hazırdı. Kibar, beyaz beşiğe son bir bakış attım ve onu takip ederek odadan çıktım. Yol kenarındaki bir bombayı imha etmek bebek mobilyası kurmaktan kolaydı. Bütün o küçük parçalar benim gibi pençeleri olan adamlara göre tasarlanmamıştı. En azından Cora, odaya girip de beni küfür ederek cansız nesneleri ölümle tehdit ederken bulduğu her seferinde bunu çok komik buluyordu.

Asa'nın eski odasını bebek odası yapmıştık, çünkü stüdyodaki tadilatlar bitene kadar Jet ve Ayden'in daha birkaç ayı vardı. Jet o kadar çok seyahat ediyor, Ayden da iş ve okul için o kadar koşturuyordu ki ikisini de neredeyse hiç görmüyordum. Hatta sevgilimi ve pazar günleri aileyle brunch'ı saymazsak, gerçekten çok gördüğüm tek kişi Asa'ydı. Barda yoğundum, çünkü bar yoğundu ve Asa da tam anlamıyla benim sağ kolumdu. İkimiz de ağabey rolünü üstlendiğimiz için mi yoksa kendimize bakış açımızı ve başkalarının bize karşı bakışını değiştirmeye çalışan adamlar olduğumuz için mi bu kadar iyi anlaştığımızdan emin değildim, ama anlaşıyorduk işte. Kurnaz ve üçkâğıtçı olduğunu anlayacak kadar tanıyordum onu. Ayırmak zorunda kaldığım son iki bar kavgası da onun ortada bıraktığı ya da güneyle çapkınla eve gitmeden önce erkek arkadaşları olduğunu hatırlama zahmetine girmeyen kızlar yüzünden olmuştu. Onun tam bir baş belası olduğuna şüphe yoktu, ama Rule da öyleydi. Bununla nasıl başa çıkılacağını gayet iyi biliyordum ve bu adamı arkadaşım olarak görmek hoşuma gidiyordu.

Cora'ya kamyonete binmesi için yardımcı oldum ve hastaneye doğru yola çıktık. Cora sessiz, babası da gergindi. Basmakalıp laflara hiç bulaşmadım, çünkü bir asker başka bir askeri kandırmaya çalışmazdı. Durumun ne olduğuna dair bir bilgimiz yoktu ama Phil'in garip davranışı ve onu seven herkesten kaçıyor olması iyiye işaret değildi. Cora'nın elini tuttum ve benimkinin içinde titreyişini hissettim. Korkuyordu; yine de her zaman yaptığı gibi bunu atlatacak gücü toplayacaktı.

Babasının peşinden hastaneye girdik. Onun da Co-

ra'ninkine çok benzeyen, hiç taviz vermez bir havası vardı ve bizi kendi başımıza halledebileceğimizden çok daha hızlı bir şekilde acil bölümüne ulaştırdı. Bekleme odasının olduğu köşeyi döndük. Orada Nash'i görmemek mümkün değildi. İki yanındaki alev dövmeleriyle o kazınmış kafası öne eğilmişti ve oldukça güzel, kızıl saçlı hemşirenin gri gözlerine dikkatle bakıyordu. O kızı bir tür uğur olarak görüyordum, o yüzden burada olmasına sevinmiştim. Cora ona seslendi ve Nash'in kafası anında bize döndü. Yüzünde oldukça net görünen ıslaklığı gördüğümde göğsümün sıkıştığını hissettim. O menekşe rengi gözler üzüntü ve kalp ağrısıyla nemlenmişti.

Hemşire bir elini Nash'in yanağına götürdü ve Nash de uzanıp parmaklarını onun ince bileğine doladı. Kız ona bir şey söyleyince başını salladı. Sonra hemşire elini çekti ve koridorun ters tarafına doğru ilerledi. Başımla onun gittiği tarafı işaret ettim ve Joe'nun dirseğine dokundum.

"Onunla konuşmak isteyebilirsin. Nash'le küçük kızın ilgilensin. Oğlanlarla uğraşmak konusunda iyidir."

Sertçe başını salladı ve hemşirenin arkasından gitti. Cora benden ayrıldı ve gidip Nash'e sarıldı. Nash'in koca gövdesi titredi, başını Cora'nın boynundaki kıvrıma gömdü. Ne yapacağımı bilemiyordum, ama kafasını kaldırdığında lacivert gözleri benimkilere kenetlendi.

"Kanser. Lanet olasıca akciğer kanseri. Şu anda bir onkolog çağırıyorlar ama durum kötü."

Bir nefes aldım ve Cora'nın da titrediğini gördüm. Hiç iyi haber değildi bu.

"Çok üzgünüm dostum."

Sersemlemiş gibi gözlerini kırptırdı ve sevgilimden ayrıldı. Kel kafasını sertçe ovdu, kafese konmuş vahşi bir

hayvan gibi dolanıp durmaya başladı. Ben de Cora'yı yeniden kollarıma aldım. Suratını bastırıldığı boynuma akan gözyaşlarını hissedince sırtını okşadım.

“Bir terslik olduğunu biliyordum. Aylardır garip davranıyor, aramalarım dönmüyordu. Yeni bir dükkân açmak için can atıyordu, sonra bir anda ortadan kayboldu. Her seferinde peşini bıraktım. Of, kimsenin bilmesini istemediği yeni bir kız arkadaşı var diye düşünmüştüm, ama hayır! Lanet olasıca kansermiş. Yüce İsa! Sigara... Hepsi lanet sigara yüzünden.”

“Nash, bir soluklan. Ne kadar kötü olduğunu ya da tedavi edilip edilmeyeceğini henüz bilmiyorsun. Hemen en kötüsünü düşünme.”

Biraz daha küfretti ve önümüzde hızla volta atmaya devam etti. Gergin enerjisi, tüylerimi diken diken eden bir tür elektrik yükü gibiydi. Ona her şeyin yoluna gireceğini, hepsinin hallolacağını söylemek istedim. Fakat ben daha herhangi bir şey söylemeye fırsat bulamadan; simsiyah saçlı, ufak tefek, daha şimdi bir çay davetinden çıkmış gibi giyinen bir kadın, peşinde takım elbiseli ve kesin kölelerine patronluk taslayarak geçimini sağlayan bir adamla birlikte küçük bekleme odasından içeri daldı. Kim olduklarını bilmiyordum. Ancak Cora kollarımda kaskatı kesildi ve Nash dolanmayı bıraktı. Yüzündeki ifade üzerine hücum eden bir fil sürüsünü korkutmaya yeterdi, ama bu kadını hiç etkilemedi. Kadın bağırdı.

“Nashville, ah tatlım, hastaneden şimdi aradılar. İyi misin?”

Kadın ona sımsıkı sarıldı. Onun karşılık vermediği de gözümden kaçmadı. Önce bana, sonra tekrar kadına baktı ve bilinçli olarak ondan bir adım uzaklaştı. Cora'ya dön-

düm, o da dudaklarını oynatarak “annesi” dedi. Sonra dikkatimi yeniden önümüzde yaşanan aile faciasına çevirdim; onların yanında Archer’lar bile *Brady Bunch* dizisindeki aile gibi kalıyordu.

“Burada ne işin var, anne? Hastane seni niye arasın ki?”

Kadın çantasının sapıyla oynadı. Ona bakınca Nash’le herhangi bir benzerliğini görmekte zorlanıyordum. Ufak tefek ve soluk tenli bir kadındı. Nash simsiyah saçlarını ondan almış olabilirdi, ama hepsi bu kadardı.

“Bütün evraklarında yakını olarak benim adım yazıyor. Hastanenin beni araması gerekiyordu zaten. Ayrıca onun vekili de benim.”

Nash ona öfkeyle baktı. “Neden sen? Niye her şeye senin adını yazdırsın ki, anne?”

Kadın gerginlik içinde bir adım gerileyerek, besbelli duygusal ve öfkeli oğlundan uzaklaştı. “Son tahliller de çıkınca hepsini sana anlatacaktı.”

O an iğne düşse duyulurdu. Cora’nın nefesini tuttuğunu duydum ve onu bıraktım; çünkü resmen kardeşimin en yakın arkadaşını etkisiz hâle getirmek zorunda kalacağımdan endişeleniyordum.

“Sen biliyor muydun? Ne kadar hasta olduğunu biliyor muydun?” Nash’in sesi silah patlaması gibi hastane duvarlarına çarpıp yankılandı. Annesiyle birlikte gelen adam Nash’e doğru bir adım attı ama tek elimi uzatıp başımı iki yana salladım.

“Ben olsam bunu yapmazdım ahbap.”

Bana ters ters baktı ve pislikle kaplıymış gibi ellerime baktı.

“Sen kim oluyorsun peki?”

Kaşımı kaldırdım.

“Hiç kimse, ama bu olaya karışmayı düşünüyorsan seni memnuniyetle durduracak kişi olabilirim.”

Bakışları kafamdan omuzlarıma indi ve hemen yanımda güvende olduğu yerden ona öldürücü bakışlar atan küçük perime baktı. Görünüşe göre ciddi olduğumu anlamıştı, çünkü ofladı ve surat asan bir çocuk gibi kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Nash.” Annesi yalvarıyordu ama Nash hiç ikna olacak gibi değildi.

Kadın bakışlarını kaçırdı ve alt dudağını ısırды. Nash ellerini onun zayıf omuzlarına koyarak onu hafıfçe sarstı. Bir an için hastane güvenliğinin ya da bizimkilerin geleceğini düşündüm. Fakat şimdilik sadece biz vardık ve Nash’in hayatı gözlerinin önüne seriliyordu.

“Geçen senenin sonlarında hastalandı. Akciğerinin bir kısmını almak zorunda kaldılar. Kimsenin bilmesini istemiyordu. Doktorlar bunu kontrol altına aldıklarını sanmıştı ama metastaz yaptı ve yayıldı. Şu an üçüncü evrede. Lenf bezlerine atlamış olma ihtimali var. Tahlil sonuçlarını bekliyordu. Seni endişelendirmek istemedi, Nash.”

Nash uzun uzun ve yüksek sesle küfür etti. Cora benden ayrılıp onu sakinleştirmeye gitti.

“Endişelendirmek mi? Sence onu yerde görüp öldüğünü sanmamdan önce bir uyarsanız iyi olmaz mıydı, anne? ‘Yüce İsa!’”

“Sakinleşmen lazım.”

“Yapmam gereken son şey sakinleşmek. Neden tüm bunları bana değil de sana anlatıyor? Ben onun ailesiyim. Of, yeğeninden çok oğlu gibiyim.”

Kadının irkildiğini gördüm, takım elbiseli de boğazından boğulur gibi bir ses çıkardı. Cora kadına gözlerini kısararak baktı. Tam Rule ve Shaw bizim berbat ortamımıza aceleyle dalarken, güzel hemşire de peşinde Cora'nın babasıyla birlikte köşeden geri döndü.

“Anne?” Nash'in sesi düpedüz korkutucuydu. Normalde yumuşak başlı olan bir adama göre, şu anda istese hastaneyi başımıza yıkabilirmiş gibi görünüyordu. Rule arkadaşına doğru bir adım attı ama başımı iki yana salladım. Hemşire de Nash'in diğer yanına geçip elini omzuna koydu. Nash'in bakışları ona döndü ve leylak rengi gözlerinin derinliklerinde kısmen de olsa bir şeyler hareketlendi.

“Uyandı ve seni istiyor.”

“Beni mi?”

Hemşire kızıl kafasını yana eğdi ve gözlerini kırpıştırarak ona baktı.

“Oğlunu istedi. O da sen oluyorsun, değil mi? Yani çok benziyorsunuz da.”

Nash'in annesi nefesini tuttu. Bayılacak gibi görünüyordu.

“Oha artık!” Rule bu çıkışı yüzünden Shaw'dan karnına dirsek yedi, takım elbiselinin de pis bakışına hedef oldu.

“Nash.” Cora'nın ses tonu sert ve mantıklıydı. “Şimdi sırası değil. Ayrıntıları daha sonra halledebiliriz. Onların önemi yok. Hâlâ burada olduğu için minnet duyman ve şu ana odaklanman lazım.” Parlak gözleri bir an beni buldu, sonra yeniden ona döndü. “Hem sen annene vurup da paçayı kurtaramazsın. Ben yapabilirim.”

Saint. Hâlâ adının tam ona göre olduğunu düşünüyordum. Nash'in koluna girdi ve onu bekleme odasına düşen o bombanın yarattığı yıkımdan uzaklaştırdı.

“Yanımdayım, Nash.” Ses tonu nazikti. Her zamanki enerjikliğı ve ciddiyeti yerine, o güvercin grisi gözlerde başka bir şey gizliydi.

“Öyle mi?”

“Öyle.”

Onlar hemşire istasyonunun etrafını dolaştıktan sonra tüm bakışlar Nash’in annesine yöneldi. Cora’nın kollarını göğsünde kavuşturup ayağını öfkeyle yere vurduğunu gördüm. Eğer bu mıymıntı kadın işin burada biteceğini düşünüyorsa, başına geleceklerden haberi yoktu.

“Phil Nash’in babası, yani güya o bebekken çekip giden babası mı?”

Kadın önce kocasına, sonra bizlere baktı. Rule alçak sesle bir şeyler homurdandı ve burnunun dibine girene kadar ona doğru ilerledi. Kadının sindiğini gördüm ama müdahale etmeyecektim.

“Bu yalana inanmasına nasıl izin verebildin? Bu onu mahvetti, yolunu kaybettiğini hissetti. Bunca zaman Phil’i babası gibi sevdi. Of, hepimiz de öyle sevdik ama ikiniz de bunu söyleme zahmetine girmediniz! Oğluna tercih ettiğin o pisliliği de alıp siktir git. Dua et de Phil’in bu hastalığı yenme şansı olsun, Ruby, yoksa tüm kirli çamaşırlarının Front Range’in her yerine saçılmasını sağlayacağım.”

Ufak tefek kadın buna ancak tabiatı gereği kendini karşısındakinden üstün gören birinin yapabileceği şekilde karşılık verdi.

“Sana bir açıklama borcum yok, Rule. Hiçbirinize hiçbir şey borçlu değilim.” Kocasını iterek onun yanına geçti. İki de bu hayati sırrın gün ışığına çıkması bizim suçumuzmuş gibi bize ters ters baktı.

Cora yeniden bana doğru gelip yanıma sokuldu.

“Yanlış düşünüyorsun. Nash bizim, senin değil. Onu seviyoruz, ona göz kulak oluyoruz ve bunu atlatmasına yardım edecek olan da biziz. Sen onu istemedin, biz istiyoruz. Bence gitmelisin. Burada istenmiyorsun, sana ihtiyaç da yok.”

İkisi de bize karşı diklendi. Cora’nın babası renkli grubumuzun etrafından dolaşıp onlarla aramıza girdiğinde, onların inatlaşmak üzere olduğunu görebiliyordum.

“Beni tanımadığınızı biliyorum ama benim adım Joe Lewis. Phil’le eskiye dayanan bir dostluğumuz var.” Denizciyi tanımıyor olabilirlerdi, ama ikisi de belli ki adını duymuştu. Kavga çıkarma istekleri gözle görülür şekilde yok oldu. “Seninle ilgili çok şey biliyorum, Ruby. Senin için de aynısı geçerli, Grant. Geçmişinizi biliyorum, çocuğu biliyorum. Bana güvenin, eğer bu çocuk için doğru olanı yapmak istiyorsanız şu an arkanızı dönüp gider, onunla ilgilenme işini ailesine bırakırsınız. Anlatabiliyor muyum?”

Görünüşe göre anlatabiliyordu. Son bir mağrur bakış atıp döndüler ve bir daha arkalarına bakmadan bekleme odasını terk ettiler.

Shaw bir ıslık çaldı ve yalandan fısıldayarak, “Baban ciddi şekilde belalıymış,” dedi.

Kıs kıs güldüm ve Cora’nın çılgın saçlarına bir öptücük kondurdum. “Sana da geçmiş hâliyle.”

“Peki, şimdi ne olacak?” Shaw kendini rahatsız plastik sandalyelerden birine bıraktı ve telefonunu çıkardı.

“Phil hastalığı atlatırsa bunu çözebilirler. Atlatamazsa, bilemiyorum.” Rule’un sesi gergindi.

Cora beni yanağımdan öptü ve arkadaşının yanına otur-

maya gitti. Kardeşim koyu renk kaşlarından birini kaldırdı ve omzuyla beni dürttü.

“Şu seksi hemşire ne iş? Birbirlerini bir yerden mi tanıyorlarmış?”

“Hepiniz aynı okula gitmişsiniz.”

“Ahh... Hayır, ben gitmedim. Öyle bir hatunla aynı okula gitsem hatırlardım. Bu dediğimi Shaw’a söyleme.”

Tipik Rule davranışı olduğu için burnumdan güldüm. “O Saint.”

Kafası karışmış gibi kaşlarını çattı. “Kız azize miymiş yani?”

“Hayır, adı Saint, ama azize de olabilir aslında.”

Kesinlikle öyle olmasını umuyordum çünkü Nash bu zorlukla başa çıkmaya çalışırken mümkün olan her yardıma ihtiyaç duyacakmış gibi görünüyordu. Elbette hepimiz onun tarafında ve hep arkasındaydık, ama bir Azize’nin epey işe yarayabileceği de inkâr edilemezdi.

Son

Nash ve Saint’in hikâyesi devam edecek...

Sonsöz

Yaptığım işi profesyonel seviyeye taşımama yardım eden bir grup insan var. Temsilcim Stacey, editörüm Amanda, Harper Collins'te yarattığım her işin parlatılıp okuyucuya mümkün olan en iyi şekilde sunulmasını sağlamaya kendini adanmış koca bir ekip. Yayıncılık dünyasında işlerin nasıl yürüdüğünü öğrenmek ilginç ve genel olarak zorlayıcı bir süreç oldu. Benim adamların hak ettikleri tüm sevgi ve ilgiyi görmesi için birlikte çalıştığım bir tanıtım ekibim var. Hepsi de harika kadınlar; nazikler, onlarla kolay çalışılıyor, eğlenceliler ve müthiş bir bilgi ve destek kaynağı oluşturuyorlar. Zaman zaman pası onlara atabildiğim için ne kadar minnettar olduğumu anlatamam... Unutmayın ki ben tam bir şapşalım. Eğer bir tür tanıtım ya da pazarlama işine ihtiyacınız varsa, sorularınız varsa ve hatta korkutucu yazarlık kariyerine girişmek istiyorsanız bile şu adresten onlarla ilgili bilgi alabilirsiniz: <http://literatiauthorservices.com/>

Açıkçası, her şey çok yeni ve göz korkutucu olduğu için bazı zamanlar tüm bunlardan kaçmak istiyorum. Fakat bu kadar farklı insanın akılda kalıcı ve anlamlı bir şey yaratacak yeteneğe sahip olduğuma inanması aynı zamanda insana mütevazılık katan, bazen de şaşkına çeviren bir şey. Bu yolculuğun bana yaşattığı tüm heyecanlı deneyimler ve bana birlikte çalışma fırsatını sunduğu olağanüstü insan-

lar için ne kadar müteşekkir olduğumu anlatamam. Çok şanslıyım; tam bir şapşal olduğum ve kendimi yeni bir deneyim içinde bulmamla birlikte gelen tüm güzel şeylerin geçip gitmesine seyirci kaldığım için, zaman ayırıp bunun tadını çıkarmam gerektiğini kendime her gün hatırlatıyorum.

Onlar olmadan yaşayamayacağım, her zamanki ekibim: ailem, bir sürü isimle bilinen ve bir sürü şapka takan ama aslında tanışma zevkine nail olduğum en nazik, en düşünceli insan olan en iyi, sevgili arkadaşım Melanie. Her zaman aynı fikirde olmuyoruz, ama onun dürüstlüğüne güveniyorum. Aklımda dönüp duran tüm çılgın karakterler ve hikâyeler için de harika bir dinleyici. O benim kitap kankam ve muhtemelen hep öyle kalacak... O anladı. Bu arada eşini ve onun müthiş tasarım yeteneklerini ödünç almama da izin veriyor.

Bu kadar büyük bir destekçi olduğu için anneme özellikle teşekkür etmem lazım. Göz önünde olmaya ve okurlarla buluşmaya alışıırken onu ülkenin her yanına sürüklememe müsaade etti. Uçağa binmekten nefret ederim... NEFRET ederim. O yüzden annem en iyisi, çünkü benimle birlikte gelip seyahati bir kâbus olmaktan çıkarıyor. Ayrıca sinirlerim altüst olup, hazırcevap ve alaycı bir canavara dönüştüğümde bana tahammül ediyor. O dünyanın en iyi annesi. Çalıştığım, insanlarla görüştüğüm, koşturup durduğum uzun bir günün ardından kafamı toplayacak, benimle otel barında içki içecek biri hep var. Doğru, ben kendine ait yoğun ve çılgın bir hayatı olan, çalışan bir yetişkinim ama hâlâ uzun bir günün sonunda annemi yanımda istiyorum!

Müthiş okurlarım olmadan bunların hiçbirini yap-

mazdım. Bence hepiniz muhteşemsiniz ve tam bir hanım evladı gibi konuşmadan size olan minnettarlığımı ifade etmemin yolu yok. Gerçekten, bu yeni atıldığım kariyerin her yönüyle anladığım tek bölümü hevesli bir okurun oynadığı rol. İyi bir kitaba, harika karakterlere ve hikâyenin akıldan çıkmayan anlarına ben de tüm kitapseverler kadar bayılırım. Ne zaman bir kitaba başlasam ya da bir hikâye için konu düşünsem bunu içimdeki okura danışır; kendime bunun okuyacağım bir kitap, anlatılması gereken bir hikâye olup olmadığını sorarım. Eğer cevap evetse bunu mümkün olan en iyi şekilde anlatırım. Benimle iletişime geçen ya da nefes kesici yorumlar yapanlar... Bu beni her seferinde etkiliyor ve eş ruhlar olduğumuzu hissediyorum. Kitap sayfalarının diğer tarafında olacağımı hiç düşünmezdim. Tüm okurların yazar için paha biçilmez olduğu konusunda hiç şüpheye düşmeyin. Siz olmadan var olamazdık, o yüzden teşekkür ederim. Süpersiniz!

Geçen sene bu zamanlar blogun ne demek olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Gerçekten. Şimdi bloglar ve arkalarındaki bloggerların, kitapların ağızdan ağıza yayılarak başarıya ulaşması konusunda ciddi bir itici güç olduğunu biliyorum. Okumayı ve diğer okurlarla iletişim kurmayı sevdiğiniz için, yalnızca okuma ve kitap sevginizi dünyayla paylaşmak amacıyla bir blog yürütmek oldukça özverili bir şey. Bu sanki benzer kafada insanların bir araya gelebileceği bir yer gibi; şu ya da bu kitap hakkında konuşmak istediğim ve arkadaşlarıma bana deliymişim gibi baktığı zamanlarda keşke bundan haberim olsaydı. Karşılığında para almazken zamanımı ve enerjimi böyle bir şeye harcadığımı hayal edemiyorum. Her neyse, benim gibi ufak çaplı adamları üst seviyeye taşımakta katkısı olan

tüm bloggerlara serinin havasını değiştirdikleri ve açıkçası bana herhangi-bir şekilde ilgi gösterdikleri için teşekkür ederim. Sizinle birlikte çalışmak ve sizden bir şeyler öğrenmek benim için zevkti. En başından beri arkamda olan ve beni destekleyenler... Kim olduğunuzu biliyorsunuz ve umarım minnettarlığım apaçık ortadadır. Eğer değilse, sizi deli gibi seviyorum ve benim için yaptığınız her şey için müteşekkirim.

Son olarak kendi sürüme sesleniyorum. Ne kadar uzun süre yollarda olduğumun, ne kadar uzun süre bilgisayarın başında oturduğumun önemi yok. Bir yürüyüşü kaçırsam ya da bir seferinde topu geri atamasam da beni bıķıp usanmadan seviyorlar. Günümü aydınlatıyor, gönlümü sevin-diriyorlar ve onlar gerçekten benim kabarık, tüylü, küçük ailem.

Eğer benimle konuşmak isterseniz çekinmeyin. Okurlarımdan haber almak her zaman hoşuma gider.

E-mail: Jaycrownover@gmail.com

Web: www.Jaycrownover.com

Twitter: [@jaycrownover](https://twitter.com/jaycrownover)

Facebook: <http://www.facebook.com/AuthorJayCrownover>

the 1990s, the number of people with a mental health problem has increased by 50% (Mental Health Act 1983, 1990).

There is a growing awareness of the need to address the needs of people with mental health problems, and the importance of the role of the community. The Mental Health Act 1983, 1990, and the Mental Health Act 2003 have all emphasized the importance of the role of the community in the care of people with mental health problems. The Mental Health Act 2003 has introduced a number of changes to the 1983 Act, including the introduction of a new section 17, which allows for the admission of people with mental health problems to the community, and the introduction of a new section 18, which allows for the admission of people with mental health problems to the community. The Mental Health Act 2003 has also introduced a new section 19, which allows for the admission of people with mental health problems to the community.

The Mental Health Act 2003 has also introduced a new section 20, which allows for the admission of people with mental health problems to the community. The Mental Health Act 2003 has also introduced a new section 21, which allows for the admission of people with mental health problems to the community. The Mental Health Act 2003 has also introduced a new section 22, which allows for the admission of people with mental health problems to the community.

The Mental Health Act 2003 has also introduced a new section 23, which allows for the admission of people with mental health problems to the community. The Mental Health Act 2003 has also introduced a new section 24, which allows for the admission of people with mental health problems to the community. The Mental Health Act 2003 has also introduced a new section 25, which allows for the admission of people with mental health problems to the community.

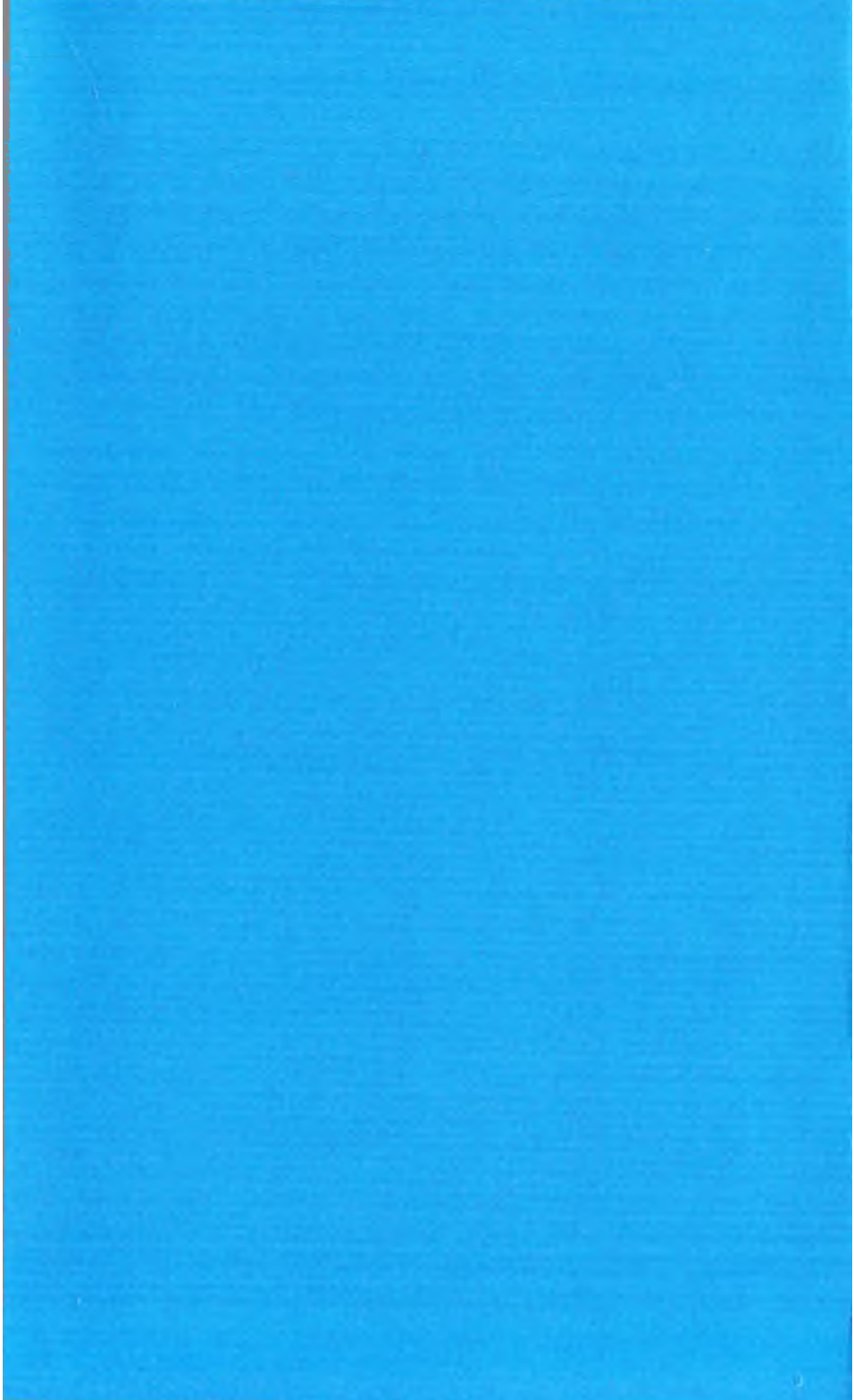
The Mental Health Act 2003 has also introduced a new section 26, which allows for the admission of people with mental health problems to the community. The Mental Health Act 2003 has also introduced a new section 27, which allows for the admission of people with mental health problems to the community. The Mental Health Act 2003 has also introduced a new section 28, which allows for the admission of people with mental health problems to the community.

The Mental Health Act 2003 has also introduced a new section 29, which allows for the admission of people with mental health problems to the community. The Mental Health Act 2003 has also introduced a new section 30, which allows for the admission of people with mental health problems to the community. The Mental Health Act 2003 has also introduced a new section 31, which allows for the admission of people with mental health problems to the community.

The Mental Health Act 2003 has also introduced a new section 32, which allows for the admission of people with mental health problems to the community. The Mental Health Act 2003 has also introduced a new section 33, which allows for the admission of people with mental health problems to the community. The Mental Health Act 2003 has also introduced a new section 34, which allows for the admission of people with mental health problems to the community.

The Mental Health Act 2003 has also introduced a new section 35, which allows for the admission of people with mental health problems to the community. The Mental Health Act 2003 has also introduced a new section 36, which allows for the admission of people with mental health problems to the community. The Mental Health Act 2003 has also introduced a new section 37, which allows for the admission of people with mental health problems to the community.

The Mental Health Act 2003 has also introduced a new section 38, which allows for the admission of people with mental health problems to the community. The Mental Health Act 2003 has also introduced a new section 39, which allows for the admission of people with mental health problems to the community. The Mental Health Act 2003 has also introduced a new section 40, which allows for the admission of people with mental health problems to the community.

Öncelikle, ben bir kadını. Buna gerek olduğunu düşünmezdim ama aldığım birkaç e-mailden sonra insanların Jay'ın Jennifer'ın kısaltması olduğunu bilmesinin iyi olacağını düşündüm. Kolorado'nun yerlisiyim ve eğer burada yaşıyorsanız bunun neden bir gurur kaynağı olduğunu biliyorsunuz demektir. Kolorado'nun sunduğu her şeyi seviyorum ve bu nedenle kitaplarım burada geçiyor. Bildiğim ve alakam olan şeyleri yazmaya çalışıyorum, bu nedenle hikâyelerim bir sürü Rock and Roll ve vücut modifikasyonu içeriyor.

Üniversiteden beri bar endüstrisindeyim ve haftada kırk saatimi özel bir şekilde erkek ve kadınlar arasındaki ilişkiyi izleyerek geçiriyorum. 9-5 işimin, ilişkilerin nasıl başladığı ve sosyal bir şekilde nasıl ilerlediği konusunda bana değerli fikirler verdiğini düşünüyorum. Bu da hoşuma gidiyor.

Yeni Yetişkin tarz romanlar yazmayı seviyorum, çünkü bana yirmilerin başını hatırlatıyor ve yaşadıklarımı düşündüğümde birçok kez sadece yanlış zamanlarda yapılmış bazı şeylerin olduğu ortaya çıkıyor. Geriye baktığımda o yıllar iyi ya da kötü, benim bugün olduğum kişiyi tanımlıyor, o kararlar bugünkü yolumu oluşturuyor ve bunu yazımda açığa çıkarmaktan hoşlanıyorum.

Benimle konuşmak isterseniz aşağıdaki kanallardan bana ulaşabilirsiniz. Okurlarımdan bir şeyler duymayı seviyorum. Geri dönüşler bütün bu sürecin benim için önemli bir parçası.

📧 Jaycrownover.blogspot.com

🐦 [@Jaycrownover](https://twitter.com/Jaycrownover)

📧 [/Jaycrownover](https://www.facebook.com/Jaycrownover)

✉ Jaycrownover@gmail.com

Rome

Yanlış seçimler bazen doğru olabilir...

Eğlenceli ve gözü kara kızımız Cora Lewis, dövme serseri arkadaşlarını hıyaya sokmayı iyi biliyordu. Ancak tüm o parlak ve ukalalığının ardında kırık bir kalp gizliydi. Cora, yeniden acı çekmeye razı olmayacaktı. Mükemmel erkeğe âşık olmayı bekliyordu; yükü veya sorunları olmayan, bağlanmaya hazır bir erkeğe... Sonra Rome Archer'la tanıştı.

Rome Archer, mükemmellikten olabildiğince uzaktı. İnatçı, sert ve buyurgan bir adamdı. Ayrıca son görevinden de epey dağılmış hâlde dönmüştü. Rome, hayatta çeşitli roller üstlenmeye alışmıştı: ağabey, sevilen evlat, süper asker... Ancak bunların hiçbirine artık uymuyordu. Artık yalnızca hayatının geri kalanında ne yapacağını çözmeye çalışan ve bunu yaparken bir yandan da savaş kâbuslarını kafasından atmaya uğraşan bir adamdı. Cora, gelip karamsar hayatına capcanlı bir renk katıncaya dek tüm bu sıkıntılara tek başına göğüs germeye razıydı. Mükemmellik değilse de, mükemmel şekilde kusurlu olmak onlara sonsuzluğu verebilirdi...

Dövmeli Adamlar Serisi, Rule ve Jet'ten sonra üçüncü kitap Rome ile karşınızda...

instagram.com/AspendosYayinevi
facebook.com/AspendosYayinevi
twitter.com/AspendosY

aspendos

